

Giới thiệu Mĩ Nhân Mềm Mại

Hán Việt: Kiều duyên mĩ nhân.

Thể loại: Ngôn tình, trọng sinh, sủng, 1v1, he, hào môn thế gia, giới giải trí, kim bài đề cử.

Editor: Trà Sữa Thêm Cheese

Tô Lăng trở lại năm mười chín tuổi, cô thế, đời này tuyệt đối sẽ không lặp lại sai lầm của đời trước nữa!

Cô phải bảo vệ người nhà.

Còn phải tiến vào giới giải trí.

Quan trọng nhất chính là, không bị Tần Kiều coi trọng, không trở thành tình nhân mềm mại của hắn.

Tần Kiều có một bí mật, hắn có một sở thích rất kì quái, chủ thích những nữ nhân mềm yếu nhu nhược.

Mãi cho tới khi Tô Lăng xuất hiện, tiểu mĩ nhân từ sợi tóc đến ngón chân đều giống như từ sở thích của hắn mà tạo ra.

Đáng tiếc, cô lại hận hắn tận xương tủy.

Dưới ánh đèn, hắn liếm miệng vết thương ở khoé môi, cúi đầu nhìn đến bộ dáng sợ hãi muốn khóc của cô.

Ngay cả tâm cũng mang cho em, em còn khóc cái gì? Nhưng con mẹ nó, ngay cả khóc cũng thật đẹp.

[tiểu mĩ nhân ngây thơ mềm yếu trọng sinh x bá đạo nhị thế tử]

Kiếp trước, Tô Lăng sợ nhất ba câu nói của hắn khi động tình:

"Lăng Lăng, ngoan."

"Lăng Lăng, em kêu lên cũng rất dễ nghe."

"Lăng Lăng, nói yêu anh."

Yêu cái đầu anh, lẩn.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trọng sinh

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

"Lăng Lăng, mau dậy thôi, cậu phải lên sân khấu rồi."

Trong hậu trường mờ mờ ánh sáng, cô thờ gấp mở mắt ra. Trước mắt là một khuôn mặt tràn đầy thanh xuân được trang điểm cẩn thận, nữ sinh lau mồ hôi trên trán của cô: "Mệt lắm sao? Thế nào lại ngủ ở hậu trường vậy?"

Tìm Tô Lăng đập liên hồi, cô sờ sau gáy mình, không có thũng thành một cái lỗ lớn, không có máu tươi đỏ rực.

Trên sân khấu, giọng nữ sinh dịu dàng truyền tới: "Mặc cho một hồi phong hoa tuyết nguyệt, nhưng chỉ trong nháy mắt, ta và chàng, nếu như có thể bắt đầu lại, gặp lại chẳng qua cũng giống như người qua đường..."

Nếu như bắt đầu lại, bắt đầu lại...

Tô Lăng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô gái vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt: "Vân Bố?"

Giọng Tô Lăng run rẩy, vươn tay chạm vào gương mặt của Vân Bố, da thịt ấm áp, Vân Bố thật sự còn sống.

Rõ ràng Vân Bố đã chết cách đây ba năm, lúc quay phim thì dây thép bị đứt, tuổi tác đang độ như hoa, vậy mà một cô gái hoạt bát liên hương tiêu ngọc

vẫn.

Nhưng tại sao hiện tại cô lại gặp được Vân Bó?

Vân Bó ngẩn người: "Sao vậy? Sắc mặt cậu kém quá, không thoải mái hả? Sắp tới lượt tụi mình biểu diễn rồi, cậu là một trong những vai chính, nếu xảy ra chuyện thì thầy sẽ mắng chết cậu đấy."

Tô Lăng đứng lên rồi nhìn bốn phía, cảnh được dàn dựng màu đỏ thắm, Vân Bó tràn đầy thanh xuân. Cô có một loại cảm giác cực kỳ hoang đường, cảm cái gương nhỏ trên bàn, trong kính hiện lên một khuôn mặt trong trẻo lại trẻ trung.

Tô Lăng run tay mở điện thoại di động, màn hình lập tức sáng lên, cô bỗng nhiên òa khóc.

Ngày 30 tháng 4 năm 2013.

Cô trở lại năm năm trước.

Lúc này cô 19 tuổi, vẫn còn học đại học năm hai.

Tô Lăng nghẹn ngào che miệng, đây là mơ sao? Cô ra sức véo mình một cái, đau đớn rất chân thật. Không phải mơ, cô bị Trịnh Tiểu Nhã đẩy từ trên lầu xuống, khó mà chịu đựng được cảm giác thịt nát xương tan, mở mắt dậy liền quay về năm hai đại học.

Vân Bó đang ngồi một bên trông chừng cũng sững sốt mất một lúc, vội vàng lau nước mắt cho cô: "Ôi ôi, sao vậy nè? Lăng Lăng cậu không khỏe sao?"

Đầu ngón tay Tô Lăng lạnh như băng, giống như nhiệt độ thân thể cô trước khi chết. Cô sờ chân mình một cái, đôi chân thon dài mảnh khảnh vẫn lạnh lặn, Tô Lăng không nhận được đứng lên đi vài bước, không trì trệ chút nào, lúc này đây lòng mới ấm lên.

Chuyện gì cũng chưa xảy ra, cô chưa gặp Tần Kiều, cũng không bị đưa lên trên giường hấn, cũng không bị hấn độc chiếm trở thành tình nhân cùng mấy năm dây dưa một mối kia.

Chân cô không bị thương, hết thấy vẫn còn kịp.

"Lăng Lăng cậu bị ai dựa rồi hả?" Vân Bó có chút sợ sệt, trên mặt Tô Lăng còn ần ần nước mắt nhưng ánh mắt lại sáng rực.

Vân Bó gơ ba ngón tay ra hiệu, nhắc nhở cô: "Còn ba tiết mục nữa thì tới lượt tụi mình rồi, thầy rất coi trọng bữa tiệc tối nay, nghe đồn là muốn nịnh nọt lấy lòng nhân vật lớn nào đó, tương lai sau này không cần phải lo, cậu cứ hốt hoảng như vậy, cẩn thận thầy đập cậu ra bã."

Nhân vật lớn?

Tô Lăng ngây người, sắc mặt trong phút chốc tái nhợt.

Cô nhớ ra rồi, ngày 30 tháng 4 là lần đầu tiên cô gặp Tần Kiều. Cô đứng giữa sân khấu diễn một màn nữ chính chết đi, tương đương với nữ số hai.

Tần Kiều ngâm thuốc lá, bắt chéo chân, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, đây là lúc ác mộng bắt đầu.

Nói cách khác, còn thời gian ba tiết mục nữa, mọi thứ sẽ xảy ra hệt như đời trước.

Đối với Tần Kiều là sợ hãi tận xương tủy, Tô Lăng quýnh quýnh đến mức đồ mồ hôi lạnh: "Vân Bó, cậu có mang đồ trang điểm không?"

"Không có." Vân Bó nói, thấy Tô Lăng khóc một trận long trời lở đất, nghĩ cô lo lắng lớp trang điểm, vội kéo cô tới phòng hóa trang: "Chuyên viên trang điểm còn ở đó, cậu đừng lo."

Tô Lăng hít một hơi thật sâu, cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay của Vân Bó, không hiểu sao liền bình tĩnh trở lại.

Phòng hóa trang cực kỳ náo nhiệt, khoảng mười nữ sinh đang ríu rít vây quanh một nữ sinh nói chuyện, thấy Tô Lăng và Vân Bó tiến vào, lập tức im lặng một cách kỳ lạ.

Người được bọn họ vây quanh là Đường Vi Vi, cô ta chớp mắt, nhìn về phía Tô Lăng: "Là hoa khôi của khoa, Tô tiểu thư à."

Lời này vừa nói ra, đón lấy âm thanh chế nhạo của các nữ sinh.

Nhà Tô Lăng nghèo, thân thể không khỏe, từ nhỏ đã nhiều bệnh, điển hình của kiểu người đẹp bệnh tật yếu ớt. Tính tình Tô Lăng lại mềm mại vô hại, ấn tượng của nam sinh đối với cô rất tốt, âm thầm gọi cô là hoa khôi của khoa.

Nữ sinh liền không cam lòng, đều là sinh viên đại học truyền thông nên giá trị nhan sắc rất cao, vì vậy nhất quyết không chấp nhận cô.

Vân Bó nghe bọn họ tùy tiện cười ầm lên, tức đỏ mặt: "Không ăn được nho thì nói nho chua."

Thấy hai bên sắp đánh nhau, Tô Lăng khẽ kéo cô ấy. Sống lại một đời, cô không giống kiếp trước mà tự ti xấu hổ nữa, chuyện quan trọng trước mắt là

tránh xa Tần Kiều: "Tôi tới dặm lại lớp trang điểm, không biết chị Luru có rảnh không ạ?"

Chuyên viên trang điểm còn chưa lên tiếng, Đường Vi Vi đang sửa móng tay đã nói trước: "Chị Luru bận rồi."

Chị Luru vốn muốn trả lời "Rảnh" liền nuốt ngược trở vào.

Đường Vi Vi chống cằm quan sát Tô Lăng: "Tôi rảnh, để tôi giúp cô trang điểm."

Đường Vi Vi vốn nghĩ cô sẽ từ chối, trông mắt Tô Lăng đen nhánh, óng ánh như nước, gật đầu nói cảm ơn: "Vâng làm phiền cô."

Đường Vi Vi cười lạnh một tiếng, cầm lấy đồ trang điểm, tùy tiện vẽ lung tung lên khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Tô Lăng. Tất cả mọi người một mực đều nhận ra Đường Vi Vi đang chỉnh người nhưng không ai dám ho he gì cả.

Nguyên nhân rất đơn giản, hồi đầu tháng Đường Vi Vi đột nhiên từ nữ số hai trở thành nữ số một, đoạt cảnh diễn của Tô Lăng.

Sở dĩ cô ta ngang ngược như vậy là bởi vì vừa ôm được một cái đùi vàng, hôm nay vị kim chủ kia cũng đến, đồng thời là người mà thầy muốn lấy lòng, người Tô Lăng muốn tránh còn không kịp - Tần Kiều.

Mọi người đều bận nịnh nọt Đường Vi Vi, ai mà có thời gian bênh vực Tô Lăng?

Tô Lăng yên tĩnh nhìn bản thân trong gương, trang điểm lòe loẹt còn hơn nữ quý, Đường Vi Vi đánh môi cô đỏ như uống máu, vẻ ngoài vốn thanh thuần bây giờ không còn dấu vết.

Lần đầu tiên Tô Lăng biết ơn Đường Vi Vi đã làm chuyện hợp ý cô như vậy, bây giờ bộ dạng cô ma chê quỷ hờn, nếu Tần Kiều còn để ý tới thì chỉ có thể khen tặng khẩu vị của hủ quả cmn tốt.

Đường Vi Vi khom lưng, trong gương phản chiếu hai khuôn mặt, một điểm lệ quyến rũ, một xấu xí dọa người. Cô ta cười hài lòng, nói nhỏ bên tai Tô Lăng: "Dù sao thì cô cũng phải chết."

Con người Tô Lăng co rút lại, theo bản năng mà hoảng sợ khi nghe tới chữ "Chết" nhưng sau đó nghĩ tới cảnh diễn kế tiếp, âm thầm nắm chặt tay.

Đời trước cô vô số lần suy nghĩ, nếu có thể bắt đầu lại lần nữa thì bất kể thế nào cũng sẽ không diễn như thế trên sân khấu. Vừa vặn đúng với sở thích của Tần Kiều, đặt chân lên con đường thảm còn hơn chữ thảm.

Đường Vi Vi ném cây cọ sang một bên: "Đi thôi, sắp bắt đầu rồi." Cô ta ngẩng đầu như không tức kiêu ngạo.

Tô Lăng nhìn cô ta.

Người ngoài đều rõ Tần Kiều thích phụ nữ xinh đẹp, ví dụ như Đường Vi Vi.

Nhưng chỉ Tô Lăng biết là không phải.

Chính miệng hắn nói bản thân yêu thích vẻ ngoài sạch sẽ, trong trẻo của Tô Lăng, hắn không thể chết ở trên người cô.

Ngược lại hắn sống nhăn răng, gieo họa ngàn năm. Người chết là cô.

Bắt đầu lần nữa, cô nhất định sẽ không ở trong lòng bàn tay hắn. Cô đã tập luyện kỹ năng diễn xuất cả trăm lần ở trong lòng, cuối cùng hôm nay cũng có thể sử dụng ở lần gặp mặt này.

Vở kịch tên là《 Thanh Mai 》，nói về quá trình một cô gái từ nhỏ cho tới khi trưởng thành, sau lại tự sát vì người yêu. Ban đầu nữ số một là Tô Lăng, sau đó Đường Vi Vi dựa hơi Tần Kiều, thành công trèo lên vai nữ số một, thế nên Tô Lăng trở thành nữ số hai, cảnh diễn chỉ còn lại một màn cuối cùng.

Cô gái ngồi trên xích đu, nén nước mắt, uống thuốc ngủ rồi chết đi.

Vì vậy Đường Vi Vi nói không sai, phân đoạn của cô chính là diễn cảnh chết.

Nhưng Tần Kiều có một bí mật không ai biết, hắn yêu thích chân đẹp. Trong mắt Tô Lăng, hắn chính là một tên biến thái. Hắn say mê dáng vẻ cô khóc đến hoa lê đài vũ, cũng thích đôi chân trần của cô lúc đang đưa xích đu.

Đậu mé, tình tiết này giống như là vì sở thích bí mật của Tần Kiều mà làm ra vậy.

Đôi mắt Tô Lăng tối đen như mực, không phải anh thích tôi khóc à? Tôi cứ là không khóc đấy.

Thích chân? Lần này tôi sẽ bung kín như cái bánh chưng.

Thích gương mặt này? Ma còn phải gọi tôi một tiếng chị, anh thích được sao?

Tô Lăng nghĩ lại năm năm cùng hắn dây dưa đau khổ, cả người đều run rẩy không thôi. Qua được màn diễn này, mọi thứ sẽ không giống nữa.

Nếu như muốn thay đổi thì phải bắt đầu từ « Thanh Mai », cô muốn đem nhân sinh vụn nát của mình chấp lại thành một mảnh hoàn chỉnh một lần nữa.

Đền sân khấu tắt rồi vụt sáng, cảnh quan trọng nhất là nữ số một Đường Vi Vi, nữ chính vừa trẻ trung vừa kiêu ngạo.

Vẫn chưa tới lúc Tô Lăng lên sân khấu, cô đứng sau rèm, ngón tay trắng bệch vén lên một góc. Ánh mắt rơi vào hàng thứ nhất dưới khán đài, cô chỉ cần liếc mắt là nhìn thấy hắn.

Tây trang và áo sơ mi tối màu, trong miệng ngậm một điếu thuốc, khói lượn lờ, vẻ mặt Tần Kiều lãnh đạm.

Hắn bắt chéo chân, ngón tay thon dài gõ vào tay vịn, một bộ dạng chán muốn chết.

Vô cùng khác với sự thành thực của hắn năm năm sau, hắn năm 27 tuổi vô cùng kiêu ngạo.

Ở trường hợp này mà hút thuốc thì thông thường đều sẽ bị chán ghét.

Nhưng ánh mắt mọi người lúc nhìn về phía hắn cũng không dám như thế.

Vì có tiền nên có quyền.

Tính tình của hắn còn không tốt.

Không ai dám biểu hiện sự chán ghét đó ra trước mặt hắn cả.

Có lẽ ánh mắt chán ghét của cô vô cùng nóng rực, Tần Kiều hí mắt, nhìn về phương hướng của cô. Tô Lăng vừa hận vừa sợ người đàn ông này, trước khi hắn nhìn tới thì cô đã buông rèm xuống.

Tần Kiều không nhìn thấy gì, hắn gãi điếu thuốc một cái.

Quách Minh Nham ngồi bên cạnh cười hi hi: "Anh Kiều, nhàm chán à?"

Người đàn ông lười biếng trả lời: "Ừ."

Đám bạn bè hừ hống cười không chút kiêng nê: "Người trên đài không phải niềm vui mới của anh hả? Sao chóng chán thế?" Tần Kiều quét tầm mắt qua Đường Vi Vi đang ra sức biểu diễn, thấp giọng cười một tiếng, cũng không giải thích.

Hắn cởi hai nút áo ra, ngón tay co lại, gõ nhịp nhàn trên mặt ghế.

Đường Vi Vi trên sân khấu xinh đẹp vạn phần, ánh mắt không ngừng quyến rũ hắn. Khóe môi hắn cong lên nhưng trong mắt lại không tìm được chút ý cười, tim hắn đập vững vàng, tốc độ không nhanh hơn một nhịp nào.

Tần Kiều đối với ánh mắt Đường Vi Vi quăng đến giống như nhìn một bãi thịt chết. Mà Đường Vi Vi còn hồn nhiên không cảm nhận được.

Đền sân khấu lúc sáng lúc tối, cốt truyện sẽ chuyển đến tình tiết tiếp theo.

Tần Kiều lại đốt thêm một điếu thuốc, ngước mắt lên thì nhìn thấy một cái xích đu.

Một cô gái mặc trang phục màu đen từ từ tiến tới xích đu, đưa lưng về phía hắn.

Toàn thân váy đen làm nổi bật phần da thịt trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, hắn búng tàn thuốc một cái, hai chân bắt chéo.

Không hiểu sao có chút mong đợi cô quay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cười một cái

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tay Tô Lăng vịn vào sợi dây thừng của xích đu, chuẩn bị tâm trạng đầu vào đây. Lúc ngồi lên xích đu thì cô đã điều chỉnh xong nét mặt rồi xoay người lại.

Ánh đèn trắng chột lóe, đổi thành âm nhạc đau thương bi lụy, một nữ quý tử tợn đột nhiên quay đầu.

Quách Minh Nham dưới sân khấu bị dọa nã thò, bùng nổ thô tục: "Vãi chó, thứ quái quỷ gì đây?"

Còn chưa hết, nữ quý trên đó bắt đầu uống thuốc. Cô mở nắp bình ra, ngửa đầu lên uống. Thử lắc lắc chân nhưng không biết có vấn đề gì mà đôi giày đang mang lại quá chặt, không rơi ra được.

Cô cũng không thèm để ý, đôi mắt đen lúng liếng mở to, nhìn chằm chằm trần nhà. Tình tiết rơi lệ cũng biến mất, cô bắt đầu diễn phản ứng sau khi uống thuốc.

Ở trên xích đu co quắp lại rồi trợn trắng mắt.

Không bao lâu thì tắt thở.

Quách Minh Nham: "...."

Tần Kiều và một đám bạn bè hư hỏng: "...."

Quách Minh Nham xem đến há hốc mồm, cậu ta lớn như vậy mà lần đầu tiên thấy cái cảnh diễn đau mắt như vậy luôn. Cậu ta cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, cơm trưa cũng sắp trào ra.

Quách Minh Nham vội vàng nhìn phản ứng của Tần Kiều, khuôn mặt người đàn ông không có biểu hiện gì, nhìn sân khấu vài giây rồi quay đầu đi.

Quách Minh Nham che mắt: "Trời má, đây chính là đại học truyền thông đó hả?"

Tần Kiều thấp giọng cười một tiếng, quay đầu lại nói với thầy Trần Phàm ngồi phía sau hắn: "Quý trường rất giỏi, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp."

Ánh mắt kinh ngạc vẫn còn, Trần Phàm tức không nói nên lời, theo bản năng giải thích: "Em ấy lúc luyện tập không phải như vậy..." Vừa nghĩ đến Tần Kiều rất dễ nổi nóng, vội vàng im miệng, sửa lại từ ngữ: "Buổi tối tôi sẽ để em ấy xin lỗi Tần thiếu."

Tần Kiều còn chưa tỏ thái độ gì thì Quách Minh Nham đã lập tức tiếp lời: "Đem cô ta đi xa một chút, đi xa một chút, tự mà xin lỗi với quý á."

Nhìn là muốn mù mắt.

Lúc này biểu diễn đã xong, Trần Phàm nghiêng ngấm quan sát Tô Lăng, làm thế nào cũng không có cách nói rằng đây thật sự là một đại mỹ nhân thanh thuần.

Vốn là muốn lấy lòng hắn, cuối cùng hoàn toàn đắc tội.

Tần Kiều cầm lấy tây trang của mình, mặt mũi lạnh lùng: "Đi."

...

Tô Lăng thu dọn balo xong, kéo Vân Bó đang ngu người ở một bên: "Chúng ta về thôi."

Đường Vi Vi nhìn Tô Lăng còn chưa tẩy trang, cái con ma ốm nghèo khổ này điên rồi sao? Vốn dĩ là một nữ hai, qua hôm nay thành trò cười trong mắt thiên hạ.

Đội hai người đi thật xa, Vân Bó mới nhỏ giọng hỏi: "Lăng Lăng cậu xong đời rồi, Trần Phàm sẽ quánh cậu như xương."

Tô Lăng quay đầu, khuôn mặt trang điểm nhợt nhạt hiện lên một nụ cười dịu dàng: "Không quan trọng."

Vân Bó khó khăn nuốt nước miếng một cái: "Quan trọng chứ, nếu cái video hôm nay lộ ra ngoài, sau này đoàn làm phim nào dám mời cậu chứ. Ước mơ của cậu tính sao đây?"

Tô Lăng sững sốt, ước mơ? Năm năm bị giam cầm khiến cô quên mất bản thân vốn muốn trở thành người nổi tiếng.

Cô cố gắng học tập, thi đậu đại học truyền thông, có thời gian rảnh rồi là sẽ đi làm thêm để trả tiền học phí cao ngất ngưỡng, chính là vì cái mơ ước yếu ớt như bọt nước này.

Tô Lăng nhẹ nhàng lắc đầu: "Thử kính cũng sẽ không xét tới biểu hiện của tớ hôm nay đâu, về sau tớ sẽ cố gắng hơn nữa."

Vân Bó hiển nhiên đã tuyệt vọng, Tô Lăng có nói gì cô ấy cũng nghe không lọt, trên mặt hiện rõ hai chữ "Xong đời".

Một lúc sau mới mở miệng: "Nhưng đêm nay còn có tiệc chúc mừng"

Tần Kiều bỏ tiền mời khách, thầy trò tham gia biểu diễn đều phải đi.

Ý cười của Tô Lăng dần phai nhạt, trong mắt cô chứa ba phần lạnh lùng: "Tớ biết."

Cô làm sao quên được, ở đời trước vào chính tối ngày hôm nay, cô sẽ bị đưa lên giường của Tần Kiều. Sau một đêm, mọi thứ đều thay đổi. Cuộc sống bình thường bị quấy nhiễu, cô bị buộc tới mức không còn đường đi. Nhưng ngay cả việc ai hại cô, cô cũng chẳng biết.

Tô Lăng trở về phòng ngủ thay quần áo, cô rất vừa lòng kiểu trang điểm này, tạm thời không tính sẽ tẩy trang. Sợ là rốt cuộc cô vẫn bị hại nên gương mặt này có thể khiến Tần Kiều cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

Lúc cô ngắt đi hần vẫn giờ trò được, nhưng nhan sắc "đỉnh cao" hiện tại chắc sẽ không làm hần có hứng thú đâu nhỉ?

Vân Bó buồn gần chết, không nhìn được thờ dài. Sao cô ấy cứ thấy sau khi Tô Lăng ngủ dậy thì có chỗ nào khác khác? Tô Lăng luôn nhát gan, không lẽ vì quá luống cuống nên mới ở trên sân khấu làm vậy?

Tô Lăng không muốn tham gia tiệc tối, lòng hiếu kỳ của cô không lớn, so với việc điều tra ai hại cô thì cô càng muốn sống một cách bình yên vô sự hơn.

Cô quay về phòng thì lập tức lăn lên giường, lấy chăn che kín mình: "Vân Bó, tớ không khỏe, không đến bữa tiệc đâu."

Nhưng một lát sau điện thoại cô vang lên, Trần Phàm ở đầu dây bên kia giận đến mức không kìm được giọng điệu: "Tô Lăng, cô có chuyện gì? Tối đây ngay lập tức."

Âm thanh Tô Lăng rầu rĩ: "Thầy, em không khỏe ạ."

Trần Phàm không hề mảy may, ông ta biết rõ Tô Lăng là trái hồng mềm, có thể nhào nặn tùy ý: "Biểu hiện của cô hôm nay đã đủ để tôi đánh cô rớt môn rồi. Tối đây nói xin lỗi ngay!"

"Vâng ạ." Cô khẽ nói.

Ánh sáng trong phòng ngủ mờ mờ, vì để cô dễ dàng nghỉ ngơi nên lúc đi Vân Bó đã tắt đèn. Cô nhìn tay mình, gầy yếu vô lực, ở trong bóng tối càng mềm mại trong suốt. Bối bộ dạng này của cô mới khiến mọi người bắt chẹt được.

Người khác không sợ rớt môn nhưng cô sợ.

Vào đại học, cô không cúp một buổi nào, thành tích luôn đứng đầu khoa.

Khi bạn bè tụ tập, cô ở thư viện đọc sách.

Bạn bè đang xem biểu diễn, cô ở trước gương luyện vũ đạo điên cuồng.

Cốt là vì tám ngàn đồng học bổng nhà nước cấp cho.

Người nghèo không có danh dự.

Cô yên lặng trong chốc lát, thay quần áo rồi đến quán rượu.

Gió đêm thổi tới khiến cô giật mình, cô kéo áo khoác lại chặt chẽ, nhìn bóng của bản thân bị kéo dài vô tận dưới đèn đường, đừng sợ, cô tự nhủ.

Hần vẫn chưa thích cô, cuộc sống chung quy vẫn ổn.

Tần Kiều không dễ gặp như thế, hần ngồi tít trên cao, sẽ không tới mấy chỗ của những kẻ bình thường đâu.

Cô bước vào phòng, quét mắt không thấy hần thì thờ phào nhẹ nhõm.

Tô Lăng cúi người chào Trần Phàm và bạn bè: "Trạng thái của tôi hôm nay không tốt, xin lỗi mọi người." Các bạn học trở mắt nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng.

Trần Phàm nổi tiếng là một thầy giáo không có phong độ, ông ta hận chết Tô Lăng, với khả năng của Tần Kiều thì chỉ cần nói đỡ cho ông ta một câu, bất kể danh tiếng hay tài nguyên đều là chuyện nhỏ.

Nhưng hôm nay lại bị một nữ sinh ngày thường vô cùng khôn khéo làm hư hết.

Ông ta không cam lòng.

"Cô nhìn cô đi, có giống cái gì không! Rửa mặt rồi cùng tôi đi xin lỗi."

Tuy Quách Minh Nham nói không nên đi song Tần Kiều chẳng tỏ thái độ gì, người đàn ông chỉ vuốt nhẹ ngón áp út của hần, cười không rõ ý tứ. Trong đám người này, thật sự cần lấy lòng là Tần Kiều, miễn hần không từ chối rõ ràng sẽ có hy vọng thôi.

Tô Lăng ngẩng đầu nhìn Trần Phàm, ánh mắt sạch sẽ trong suốt, lộ ra tia lạnh lẽo sâu kín.

Cô nghi ngờ Trần Phàm đem mình đưa lên giường Tần Kiều. Có lẽ lúc đang tập luyện tiết mục, ông ta đã có ý định như vậy rồi. Nếu không tính tình cô ngày thường hướng nội, sao có thể với được tới nữ số một chứ.

Sắc môi Tô Lăng tái nhợt, dù mọi chuyện thuận lợi qua đi thì cô vẫn phải ở đại học truyền thông Z ngây ngốc thêm một hai năm, Trần Phàm là giáo viên hướng dẫn, không thể đắc tội được.

Cô muốn từ chối nhưng vào đời trước, suốt hai mươi bốn năm, thứ cô tệ nhất chính là từ chối.

Tần Kiều quá mức ngang ngược, không cho phép cô nói ra hai chữ đó. Cô cũng sắp quên mất nói "Không" như thế nào rồi.

Tô Lăng chỉ có thể vòng vo: "Không có nước tẩy trang nên không bôi được. Thầy Trần, cứ vậy mà đi đi."

Trần Phàm một lòng muốn tìm lý do để lên lầu, đơn giản nhũn mày chứ không có từ chối.

Ông ta dẫn Tô Lăng lên tầng bảy: "Cái vòng này cô nên biết là người nào có thể đắc tội, người nào không thể, chính cô phải rõ. Nếu không học được cách thức thời thì sớm ngày từ bỏ."

Đợi nửa ngày, cô gái sau lưng mới nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng.

Lúc bọn họ đi vào, Đường Vi Vi đang rót rượu cho Tần Kiều. Cô ta ngồi quỳ bên chân hắn, ngoan ngoãn như con mèo nhỏ. Người đàn ông dựa vào ghế salon, dưới ánh sáng u ám không thấy rõ vẻ mặt.

Hắn thích người khác nghe lời mình.

Trong phòng trừ Quách Minh Nham còn có một người tên Đồng Húc, Tô Lăng biết anh ta, là đạo diễn tài hoa hơn người. Nhưng thiên tài và người điên vốn vẹn cách nhau một đường ranh giới mỏng manh, anh ta say mê theo đuổi tác phẩm hơn hết thảy mọi thứ.

Tô Lăng tiến tới, khuôn mặt nhợt nhạt lập tức kích thích Quách Minh Nham, Quách Minh Nham là một người mê cái đẹp thời kỳ cuối, cậu ta che mặt: "Trần Phàm, ông nghe không hiểu tiếng người hả? Tôi nói để cô ta rút xa một chút mà?"

Trần Phàm vội trả lời: "Quách thiếu, em ấy tới để xin lỗi."

"Không cần, ông đi mà tìm người nào đẹp mắt tới dùm."

Trần Phàm muốn nói đây là người đẹp nhất nhưng mấy ánh nhìn kia rõ ràng đều không tin. Trang điểm quả thật là yêu thuật.

Trần Phàm vẫn phân biệt được ai là người chủ trì, nhìn vào tận trong cùng: "Tần thiếu, xin lỗi vì làm hỏng tác phẩm của ngài."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc,《 Thanh Mai 》 là tác phẩm của Tần Kiều?

Tô Lăng gắt gao kiểm chế mới có thể yên tĩnh trầm mặc đứng tại chỗ. Khó trách loại kết cục đó vừa vặn là sở thích của hắn. Giờ phút này cô thậm chí sợ hãi suy đoán, phần diễn của cô và Đường Vi Vi đổi cho nhau, mà tất cả mọi người đều không đoán được màn kết cục kia chính là đoạn Tần Kiều thích nhất.

Nếu như phần diễn của bọn họ không đổi, có phải những chuyện ở đời trước sẽ không xảy ra hay không?

"Tần Kiều, cậu viết kịch bản?" Đồng Húc một mực cúi đầu bỗng nhiên ngẩng lên, mắt viết đầy vẻ không thể tin.

Người đàn ông ngồi trong góc khẽ cười, ung dung thong thả nói: "Không." Hắn không giải thích gì thêm làm nghi vấn của Đồng Húc mắc ngang ở cổ họng.

Tô Lăng bị Trần Phàm huyếch lên tiến lên một bước, cô kịp phản ứng, dùng giọng nói cứng nhắc, đều đều nói: "Thật xin lỗi, Tần tổng."

Tô Lăng cách xa hắn rồi cúi người.

Người đàn ông hồi lâu không trả lời, Tô Lăng giữ nguyên tư thế không dám động đậy. Cô nhìn đôi giày được bao gọn ghề của mình, không hiện lên tia tình cảm nào.

"Diễn viên đều thích trưng ra bộ mặt đơ như vậy?" Hắn cười nhạt mở miệng: "Có thể cười một cái không?"

Tô Lăng đứng thẳng người lại, bây giờ cô mới sâu sắc cảm nhận được cái loại cảm giác không thể nào biểu hiện được mình vô cùng chán ghét hắn. Đây là Tần Kiều, hắn muốn cô cười thì cô phải cười, muốn cô khóc thì cô buộc phải khóc.

Cô kéo khóe môi, lộ ra một nụ cười cực kỳ miễn cưỡng.

Phối hợp với cách trang điểm kinh khủng này đã thành công khiến Quách Minh Nham triệt để sụp đổ mà hít một ngụm khí lạnh.

Đồng Húc cau mày, trực tiếp đánh giá: "Cô không xứng với vai nữ hai."

Tần Kiều cười khề.

"Đường Vi Vi." Hấn nói: "Dạy bạn học của cô thế nào là cười đi."

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Không được cầu xin

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Đường Vi Vi xoay đầu lại, ánh mắt tràn đầy thù hận. Cười? Tô Lăng chỗ nào mà cần cô ta dạy?

Tính cách Tô Lăng hướng nội, ngày thường ít nói nhưng cô lại thích cười. Cười rộ lên vô cùng ngọt ngào, theo cách nói của đám nam sinh trong khoa thì lúc cô cười sẽ khiến người khác liên tưởng đến thiên thần.

Cả ngày hôm nay Tô Lăng đều kỳ lạ, Đường Vi Vi chỉ có thể mừng thầm là loại kỳ lạ này đối với cô ta rất có lợi. Cô ta biết Tần Kiều thích phụ nữ ngoan ngoãn nên thật sự hướng về phía Tô Lăng mà cười một cái.

Tần Kiều từ đầu đến cuối vẫn nhìn Tô Lăng chằm chằm, cô sợ hấn.

Năng lực quan sát của hấn từ trước đến nay đều mạnh đến mức kinh ngạc, hai tay cô nắm chặt, dễ dàng nhận thấy là cô đang bất an, nhưng trên mặt cố gắng giữ bình tĩnh.

Cô sợ cái gì? Sợ hấn.

Cô tựa như chim hoàng yến may mắn trốn thoát khỏi lồng son, hận không thể vùi đầu nhỏ của mình vào lông cánh để tránh đi, đồng thời tràn ngập hoảng loạn, lo lắng.

Tần Kiều cảm thấy thú vị, ngược lại giọng nói không mặn không nhạt, hấn quen ra lệnh cho người khác: "Học đi chứ?"

Cô gái ngẩng đầu lên, một lần nữa cứng đờ nhoeo miệng cười.

Hấn nhìn cô thật lâu, từ đầu tới chân, cuối cùng lạnh lùng nói: "Cút ra ngoài."

Quách Minh Nham yên tĩnh như gà, cậu nhận ra Tần Kiều tức giận nhưng lại không biết hấn tức giận cái gì.

Tô Lăng thở phào nhẹ nhõm, cô cúi đầu rồi đi ra ngoài. Trong nháy mắt gió đêm vỗ vào mặt, rốt cuộc cô cũng thả lỏng được cả người đang căng như dây đàn.

Cô có chút muốn khóc.

Khẽ sờ gò má mình một cái, dường như không có lấy tí nhiệt độ nào, từ lúc sống lại đến bây giờ, toàn thân cô đều lạnh băng, cứng đờ như cỗ thi thể vậy.

Nhưng cô làm được rồi, Tần Kiều không có bất kỳ hứng thú nào với cô nữa. Hiện tại cô vẫn hoàn hảo đứng ở chỗ này, vô cùng tỉnh táo. Tiếng xe cộ lần lượt vang lên khiến cô cuối cùng cũng cảm thấy được thế nào là thay đổi vận mệnh.

Trong《 Thanh Mai 》, từ một cô gái chân trần tuyệt vọng trở thành nữ quý xấu xí uống thuốc một cách hung tợn, hấn không giống kiếp trước mà dán chặt ánh mắt trên người cô.

Như vậy thì có phải cô sẽ không bị đưa lên giường Tần Kiều không? Cũng sẽ tránh thoát được những chuyện về sau?

Tô lăng định quay trở về phòng thì điện thoại di động reo.

"Tô Lăng, Vân Bố say mềm rồi, cậu tới đón cậu ấy được chứ? Ê Vân Bố, cậu làm gì vậy hả!"

"Tôi lập tức tới ngay."

Vân Bố ở trong phòng bao diễn một màn "Bá Vương Biệt Cơ".

Cô nàng lồi kéo nam sinh: "Ái phi! Trước mắt Khó Phu* đã cho quân bao vây bốn phương tám hướng, ngặt nỗi Cô** ở Cai Hạ lương thực đã hết, lại

không có cứu binh. Dù rằng có thể xông ra vòng vây nhưng lại không có mặt mũi đi gặp Giang Đông lão... Keng keng keng!" Cô ấy diễn Bá Vương.

*Đoạn này raw là 膀夫: Khố Phu, mình tra trên baidu [Tiền Hán thư bình thoại] có nhắc đến Hàn Tín với danh gọi Khố Phu. Năm 202 trước công nguyên tại Cai Hạ, Hàn Tín đánh diệt Hạng Vũ (Bá Vương).

**Cô: Vương hầu thời phong kiến tự xưng.

Nam sinh lạng người: "...Cậu buông tôi ra trước đã."

Vân Bó hai má đỏ gay, tròn to mắt cá, đợi một lúc vẫn không thấy cậu ta tự sát, nghi hoặc nói: "Tại sao cậu còn chưa chết?"

Mấy bạn học trong đoàn diễn cười muốn điên.

Tô Lãng đứng ở cửa đứng lúc nhìn thấy một màn này, ngây người hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng cong môi. Trên mặt cô còn lớp trang điểm dày cộm song cười lộ lại giống như vạn vật bừng lên sức sống lúc chớm xuân. Trong mắt xao động tầng tầng ánh sáng rực rỡ, chói mắt. Nam sinh đứng ngoài sáng trong tối đều nhìn chăm chăm cô.

Mặc dù không hiểu tại sao hôm nay cô biến mình thành như vậy, tuy nhiên những kẻ ngày thường yêu thích cô cũng không ít, phần lớn người nhìn không được đều đưa ánh mắt chuyển tới trên người cô.

Tô Lãng bước lên ôm Vân Bó: "Vân Bó, chúng ta về thôi."

Vân Bó còn nhận ra cô: "Lãng Lãng."

Tô Lãng dịu dàng dịu cô nàng: "Ừm, chậm chậm thôi." Giọng cô vô cùng mềm mại, nồng đậm ý vị trấn an, Vân Bó vốn đang ầm ĩ chột biết điều trở lại.

Tô Lãng học đại học một năm, nhân duyên không được tốt lắm.

Tính cách của cô nhất gan, rụt rè. Bởi vì hoàn cảnh gia đình mà có phần tự ti, không thích trò chuyện với người khác. Nữ sinh ghen tị nhan sắc, nam sinh sợ chạm vào sẽ làm vỡ mỹ nhân, âm thầm tôn cô lên làm nữ thần.

Tô Lãng đỡ Vân Bó đi hai bước thì giống như chột nhớ tới cái gì, quay đầu lại ôn tồn nói: "Cảm ơn các cậu đã chăm sóc Vân Bó, làm phiền mọi người rồi."

Ánh mắt cô mang theo âm áp, tất cả mọi người trong phòng đều ngu người, Tô Lãng chưa bao giờ chủ động nói chuyện với bọn họ cả, nhất thời cả đám có cảm giác được cung chịu mà sợ hãi.

"Đều là bạn bè, không cần khách sáo."

Chờ cô đi xa rồi người lớp khác mới nhẹ giọng hỏi: "Tô Lãng lớp mấy cậu đầu giống như không coi ai ra gì?"

Sức lực của Tô Lãng không lớn, may là Vân Bó còn có chút ý thức, cô nửa ôm nửa kéo xách Vân Bó trở về.

Ra khỏi khách sạn mới bắt xe được, cô thở hắt hắt, Vân Bó bắt đầu la hét đau đau như búa bổ.

"Về phòng tớ sẽ xoa cho cậu, sau này đừng uống rượu nhiều như vậy nữa, uống nhiều không tốt..." Tô Lãng nhìn mặt đất có thêm một cái bóng, cảm giác sợ hãi và kinh hoàng lập tức ập tới. Cô còn chưa kịp xoay đầu thì gáy đã đau nhói, tựa như bị kim đâm một cái, nhanh chóng mất đi tri giác.

Cảm giác sau cùng cô chính là mình bị người khác đỡ lấy, mà Vân Bó mất đi chỗ dựa là cô liền té xuống đất, rên lên một tiếng.

...

Cô không cam tâm!

Tô Lãng vùng vẫy mở mắt ra, thuốc mê khiến cả người cô nặng trĩu, mơ mơ màng màng. Trước khi cô ngất xỉu thì có người đặt cô lên giường.

Bước chân người đó vội vàng hấp tấp, mau lẹ rời đi, ý thức của cô đang dần tan rã.

Tình tiết khác nhau nhưng vận mệnh vẫn như cũ, cô cắn môi mình đến bật máu. Mùi máu tanh cũng không làm cô tỉnh táo hơn bao nhiêu, nếu như lúc này cho cô một con dao thì cô sẽ không chút do dự tự đâm mình hai nhát.

Cô chỉ biết, không thể lặp lại sai lầm của đời trước nữa.

Tô Lãng dùng hết sức lật người trên giường, bất tỉnh lịng ngã xuống, đau đớn ít ỏi này không đủ khiến cô tỉnh táo được. Trên sàn nhà lóat thảm dày cùng với năm năm ác mộng của cô chồng chéo lên nhau.

Trong phòng không bật đèn, ngón tay Tô Lãng gắt gao nắm chặt thảm, mò mẫm đi vào nhà vệ sinh.

Chạm vào sàn nhà lạnh như băng và mặt ngoài bồn tắm, cô run rẩy mở vòi nước.

Nước nóng phút chốc trút xuống, da thịt cô đau nhói, cô cắn răng vận ngược vòi lại, chuyển nước nóng thành nước lạnh. Lúc này cô càng run dữ dội hơn, lấy hết sức lực cuối cùng mà bò vào bồn tắm.

Thế nhưng vẫn vô dụng, cơ thể cô dần dần mất kiểm soát. Nước lạnh buốt tràn vào mũi, cảm giác hít thở không thông khiến cô mờ mắt.

Nước tràn ra ngoài bồn tắm, trước mắt chợt sáng lên. Có người bật đèn.

Tiếng bước chân người đàn ông vô cùng nhẹ.

Cô bỗng nhiên không hiểu tại sao mình phải sống lại, chẳng lẽ khiến cô trở về năm 19 tuổi chỉ để cô trải qua đau đớn của cả đời này một lần nữa sao?

Không, không phải như vậy!

Rốt cuộc Tô Lăng cũng mở mắt.

Cô cảm nhận được một ánh mắt đang đánh giá mình, chủ nhân của đôi mắt vô cùng lạnh lẽo.

Lớp trang điểm của cô nhòe ra, quả thật không dám nhìn thẳng, chẳng nhận ra được dáng dấp ban đầu như thế nào nữa, giống như một con dê nhỏ yếu ớt chờ bị làm thịt.

Hắn nhìn ra cô muốn khóc, cô dường như có chút thích khóc nhưng lại cố gắng nhịn xuống.

Ánh nước trong suốt treo trên viền mắt, đôi mắt cô màu xám nhạt, sạch sẽ lại sáng rực.

Nhìn chung thì nhếch nhác chẳng ra sao, cái bộ dáng này quá xấu, vô cùng lệch với thẩm mỹ của hắn.

Tô Lăng không hiểu được suy nghĩ của hắn, không dám đánh cuộc hắn có nổi lên hứng thú với cô không. Nhất thời, cô theo bản năng biên soạn ra rất nhiều lời cầu xin hắn bỏ qua cho mình.

"Tôi muốn về nhà."

"Xin anh thả tôi ra."

"Tôi sợ."

Nhưng cô kịp phản ứng lại, Tần Kiều có xu hướng thích loại phụ nữ mềm mại, yếu ớt. Mấy câu xin buông tha, một chữ cũng không thể nói.

"Tần tổng, anh có thể giúp tôi báo cảnh sát không?" Cuối cùng cô khề lên tiếng.

Tần Kiều cong môi: "Không thể, liên quan quái gì tới ông đây."

Lâu rồi cô chưa gặp lại thái độ này của hắn. Từ sau khi hắn đem cô thu vào tay, cô muốn sao trên trời thì Tần Kiều hận không thể hái xuống cho cô. Những chuyện hoang đường hắn từng làm vì cô cũng không ít.

Tô Lăng nhếch môi, trong lòng hơi vui vẻ. Hắn không thích cô mới có thái độ thế này, chỉ cần giữ vững trạng thái này thì cái gì cũng đơn giản rồi.

Tần Kiều nhìn cô một hồi, giữa hai đầu chân mày hiện lên mấy phần không kiên nhẫn, bây giờ hắn vô cùng không vui, trong phòng đột nhiên lòi ra một người, mà người này hắn cũng không thích, bảo hắn làm sao vui được.

Hắn gọi điện thoại cho Đồng Húc: "Gọi hai người tới kéo người phụ nữ trong phòng tắm này đi."

Tô Lăng cúi đầu, tròn mắt tràn đầy vui sướng. Nhưng cô không dám thể hiện quá rõ, cô không có sức, chỉ có thể nằm đây làm một kẻ đàn độn.

Người bên kia hành động rất nhanh, hai vệ sĩ đi vào, dưới ánh mắt lãnh đạm của Tần Kiều, túm cô ra ngoài.

Lúc này đang là mùa xuân, Tô Lăng có mặc áo khoác nên dù toàn thân ướt đẫm vẫn không lộ chút da thịt nào. Kể từ khi sống lại, đây là lần đầu tiên cô biết ơn vì mình đã phòng ngừa trước.

Đáy lòng Tần Kiều cứng rắn, sẽ không giúp cô báo cảnh sát, nhưng mượn điện thoại gọi thì vẫn được.

Cô nhanh chóng bị đưa đi bệnh viện.

Người được mùi thuốc sát trùng, cuối cùng cô cũng yên tâm mà ngủ.

Đêm đầu tiên trọng sinh, cô nằm mơ thấy ngày hôm nay của đời trước.

Cô tỉnh lại trên giường Tần Kiều, đầu hôn khắp cơ thể đều là vết tích bị hấn dày vò.

Cánh tay người đàn ông chống hai bên sườn cô, dưới ánh mắt đờ đẫn của Tô Lăng, vén tóc cô ra sau vành tai.

Theo bản năng, Tô Lăng tát hấn một cái, khuôn mặt người đàn ông bị cô đánh hồng lên một mảng, đầu hấn cũng không lệch đi, nhưng ánh mắt từ ấm áp chuyển thành rét lạnh: "Thế nào, tự mình bò lên, bây giờ đòi ỉ?"

Tô Lăng bị dọa tới sụp đổ, khóc thành tiếng, xấu hổ và sợ hãi khiến cô thậm chí không dám hỏi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Rõ ràng cô không làm gì nhưng khi thức dậy, thế giới liền thay đổi.

Cô khóc vô cùng thê thảm, bộ dạng giống như không còn gì luyến tiếc, Tần Kiều ngược lại cười lên: "Hừm, ở với tôi không tốt sao? Ông đây về sau sẽ đối xử thật tốt với em, được không?"

Mơ tới đoạn này, Tô Lăng giật mình tỉnh lại.

Sắc trời đã sáng, ánh mặt trời từ cửa sổ rọi vào bên trong bệnh viện, mấy chậu cây nhỏ sức sống tràn trề.

Cô nhìn sinh mệnh yếu ớt lại kiên cường kia, phảng phất như cách một đời vậy.

Nếu như không có giấc mơ này, có lẽ là cô sẽ quên mất, ngay từ khi bắt đầu, hấn đã đùa giỡn hỏi cô, sẽ đối xử với cô thật tốt được không.

Không được, trong lòng cô nhẹ nhàng đáp.

Cô tình nguyện chết thêm một lần nữa cũng không muốn có bắt đầu cùng hấn.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Em họ

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tô Lăng cảm tờ giấy xét nghiệm, bên trên ghi rõ là cô bị người khác dùng thuốc mê.

Liều lượng của thuốc mê không nhỏ nhưng ý chí sống sót của cô quá mạnh, vậy mà vẫn có thể giãy giụa giữ tỉnh táo được. Tối hôm qua cô báo cảnh sát, họ đã bắt tay vào điều tra. Song việc khiến người ta thất vọng là có người đã phá hỏng camera ngay hành lang quán rượu.

Hiển nhiên lòng dạ của người muốn hại cô vô cùng kín đáo, mọi thứ đã được tính toán từ lâu.

Thật ra thì cô cũng không đoán được ai hại cô, cô nhất gan, làm gì gây thù chuốc oán với ai được chứ, lúc bị bắt nạt cũng chỉ yên lặng nuốt vào bụng. Nếu như trước đó cô còn nghi ngờ Trần Phàm thì bây giờ hiềm nghi của ông ta đã được rửa sạch. Ông ta có chứng cứ ngoại phạm, ngay khi Tô Lăng xảy ra chuyện, Trần Phàm đang ở bữa tiệc chúc mừng của khoa.

Đêm qua Văn Bố say mềm rồi ngã ở ngoài đường, may là có người tốt bụng đưa về, lúc Tô Lăng quay lại cô nàng vẫn chưa tỉnh.

Tô Lăng thấy cô ấy không sao, đáy lòng căng thẳng cuối cùng cũng hạ xuống.

Nhưng trong phòng còn hai người khác nữa, ánh mắt của họ khiến cô ý thức được chuyện này sẽ không dừng lại tại đây.

Thành phố B là nơi tắc đất tắc vàng, Tô Lăng chỉ có thể ở trường, giá của phòng ngủ bọn cô là 308, tổng cộng có bốn người ở. Ngoại trừ Tô Lăng và Văn Bố thì có thêm hai nữ sinh kia, một người tên Chu Mạn, một người tên Triệu Uyển Uyển.

Hai người đó đang nói chuyện trên trời dưới đất thì Tô Lăng trở về.

Sau khi cô vào phòng, không ai lên tiếng nữa mà lén lút quan sát Tô Lăng. Hai nữ sinh đó cũng không được chọn đi diễn《 Thanh Mai 》.

Hầu hết sinh viên ở đại học truyền thông sẽ trở thành hạt giống tương lai của giới giải trí, bề ngoài bọn họ bình thường, thành tích thì không tốt. Năm nhất đại học đã tụ tập ăn chơi, không qua lại với Tô Lăng và Văn Bố.

Hồi đó có một câu nói dùng để miêu tả quan hệ phức tạp của nữ sinh cùng ký túc xá: Bốn người có thể có tới ba cái nhóm chat.

Tô Lăng cũng không quen bọn họ, đối với cô, họ chỉ là những người đã dừng lại ở ký ức năm năm trước mà thôi. Bị hai nữ sinh đó nhìn, cô chẳng biết

nên nói gì.

Chu Mạn nhủ mảy: "Tôi hôm qua cậu đi đâu vậy?" Triệu Uyển Uyển kéo tay áo cô ta, về mặt lúng túng, ai ngờ bị Chu Mạn hắt ra.

Từng câu chữ của cô ta không thể nào che dấu ác ý. Cả một đêm Tô Lăng không về, giờ học buổi sáng cô cũng không đến, nếu Tô Lăng thật sự lêu lổng ở đâu đó thì cô ta đều có thể hủy hoại cô.

Trong mắt Tô Lăng không chút ý cười: "Tôi ở bệnh viện, giấy xét nghiệm còn đặt trên bàn, có cần tôi lấy cho cậu xem không?"

Giọng cô rất khê, rất mềm mại nhưng khuôn mặt lại nghiêm túc khiến khí thế kiêu ngạo của Chu Mạn lập tức xiu xuống: "Tôi mới không quan tâm cậu làm gì."

Đã quay về trường mấy ngày, Tô Lăng vẫn có cảm giác không chân thật, cô tưởng phải giống như kiếp trước mà đối mặt với vô số lời bịa đặt. Kết quả chẳng có gì cả, yên bình đến bất ngờ.

Thần kinh căng thẳng của cô rốt cuộc cũng thả lỏng một chút.

Tuy nhiên vào đầu tháng 5, khoa biểu diễn bùng lên một tin tức, Đường Vi Vi bị kim chủ vớt bỏ.

Khi Tô Lăng biết chuyện này thì bọn họ mới học xong tiết học trang điểm. Vân Bó lại gần cô, có phần cười trên sự đau khổ của người khác: "Tớ nghe nói hôm qua Đường Vi Vi vừa chạy về vừa khóc."

Đường Vi Vi dựa hơi Tần Kiều nửa tháng, ngang ngược muốn bay lên trời, Tần Kiều có tiền lại có thế, dù Đường Vi Vi có quá cha hơn nữa thì vẫn có nhiều người nịnh nọt cô ta.

Nhưng một khi bị bỏ rơi sẽ càng bị cười nhạo.

Tô Lăng và Đường Vi Vi cùng khoa, có mấy môn học sẽ học chung. Cô quay đầu lại nhìn, quả nhiên về mặt của cô ta suy sụp, chán nản, không còn điệu bộ rạng rỡ như trước nữa.

Vân Bó bĩu môi: "Lăng Lăng, cậu còn thông cảm cho cậu ta à? Hồi đó cậu ta ức hiếp cậu đấy."

"Không phải." Tô Lăng lắc đầu, không giải thích thêm. Chẳng qua cô đang suy nghĩ, dính vào Tần Kiều thì hẳn muốn người khác sống thì họ phải sống, muốn họ chết thì họ phải chết, ngay cả khóc hay cười cũng không do bản thân quyết định. Cô vui vì đời này đã tránh được hẳn.

Ngày thứ bảy thoát khỏi Tần Kiều, cô có cảm giác như mình đã hoàn toàn sống lại.

Tô Lăng lấy can đảm gọi điện thoại cho bà ngoại, tiếng chuông vang lên rất lâu thì bên kia mới bắt máy. Giọng nói trong trẻo của một thiếu niên vang lên: "Tô Lăng?"

"Ừ, chị đây, Nghe Hạo Ngôn." Lúc cô nhẹ nhàng nói ra cái tên này, có cả sự dịu dàng vô tận, Nghe Hạo Ngôn đầu dây bên kia cũng không biết chuyện gì xảy ra, cậu hơi đỏ mặt, nói với ngữ điệu thiếu niên nhẩn: "Có chuyện gì thì nói nhanh đi."

"Chị có thể trò chuyện với bà ngoại không?"

"Chị đợi tôi một chút."

Thiếu niên chạy đi gọi người, cô nghe được tiếng bước chân của cậu qua điện thoại, đáy lòng có phần căng thẳng.

Không bao lâu Nghe Hạo Ngôn quay lại: "Bà nội bảo là không có gì để nói cả, kêu chị cố gắng học tập."

Câu trả lời nằm trong dự đoán nhưng vẫn khiến Tô Lăng cảm thấy mất mát. Một tay bà ngoại nuôi cô khôn lớn lại đối xử rất lạnh nhạt với cô. Tô Lăng biết rằng bà cực kỳ thương cô, khi nhà cô ở giai đoạn nghèo nhất, mỗi ngày bà vẫn sẽ luộc cho cô một cái trứng gà.

Quê Tô Lăng cách thành phố B hơn mấy ngàn cây số, bà ngoại không nghe điện thoại thì cô cũng hết cách, chỉ có thể hỏi Nghe Hạo Ngôn: "Sức khỏe bà ngoại sao rồi?"

"Rất tốt."

"Nghe Hạo Ngôn, em nhớ chăm sóc bà đó."

"Biết rồi, biết rồi, lắm mồm lắm miệng, chị phiền quá."

Cô không tức giận, âm thanh vẫn mềm mại: "Nghe Hạo Ngôn, em sắp thi đại học rồi, phải cố gắng lên nhé."

Trong lòng của thiếu niên bên kia không được tự nhiên: "Không cần chị quan tâm, chị cũng không phải là chị của tôi."

Cô cười rộ: "Chị là chị của em mà."

"Chỉ có Nghê Giai Nam mới là chị tôi." Nghê Hạo Ngôn vô thức châm chọc cô, nửa ngày sau không thấy cô nói gì, không hiểu sao cậu hơi hoảng hốt, khô khan nói thêm một câu: "Chị là chị họ."

Tiếp đó cậu nghe được tiếng cười của cô gái, mềm mại êm ái, bên tai cậu trở nên ngứa ngáy, Nghê Hạo Ngôn theo bản năng cầm di động ra xa hơn.

"Đến khi nghỉ hè thì chị mua quà về cho em."

"Tôi không cần." Cậu cũng không phải là trẻ con, cậu khế đá vào bức tường: "Lười nói chuyện với chị, bạn tôi đến tìm, cúp máy đây."

"Tạm biệt, Nghê Hạo Ngôn."

Nghê Hạo Ngôn hít sâu một hơi, mặt đỏ lên. Cậu nghĩ thầm, đầu mẹ! Cậu nói chuyện ba gai như vậy, sao cô lại không tức giận? Nếu là lúc trước thì Tô Lăng đã sớm tủi thân, không muốn nói chuyện với cậu rồi.

Tô Lăng cúp điện thoại, đi ra ngoài cổng trường. Một năm này cô còn phải đi làm thêm, vào mỗi cuối tuần sẽ chạy vặt ở tiệm trà sữa.

Nghê Hạo Ngôn là con trai của cậu cô, cũng là em họ của cô. Trước đây cô cứ cho rằng Nghê Hạo Ngôn giống mẹ và em gái (họ), đều ghét cô. Về sau mới biết không phải, năm cô bị thương ở chân rồi muốn tự sát, là Nghê Hạo Ngôn 18 tuổi vọt vào biệt thự của Tần Kiều, muốn công cô về nhà.

Tần Kiều đứng ở cửa nhìn bọn cô, ngoài cửa là một hàng hộ vệ, hần dựa vào xe hút thuốc.

Nghê Hạo Ngôn nghiêng rằng, công cô đi được một đoạn xa thì Tần Kiều mới lười biếng lên tiếng, kết thúc trò hề này: "Đánh gãy chân thẳng nhóc họ Nghê kia đi."

Tô Lăng nghe vậy càng khóc lớn hơn, Tần Kiều không khỏi buồn cười, đưa tay về phía cô, cô không dám chống đối, ngoan ngoãn để hần ôm vào trong ngực.

Tần Kiều không gầy yếu như thiếu niên, hần là một người đàn ông đã trưởng thành, thế nên ôm cô chẳng tốn chút sức nào: "Còn chạy sao?"

"Không chạy nữa."

"Ừ?"

Cô biết hần muốn nghe cái gì: "Tôi sẽ bên anh cả đời."

"Nhớ lời em nói." Hần hôn cô, nói với đám người bên kia: "Thả thẳng nhóc đó ra đi."

Khi đó bà ngoại mất, chuyện như vậy khiến Tô Lăng hiểu được vẫn còn một người thật sự xem cô là người thân ở trên đời này.

Lúc ấy cô nghĩ, bản thân đã từng quá làm li nên mới bỏ qua sự tốt đẹp này, nếu có cơ hội bắt đầu lại, cô nhất định sẽ trở thành một người chị tốt, đối xử tử tế với Nghê Hạo Ngôn.

Tô Lăng làm ở tiệm trà sữa đến tám giờ tối, người quản lý phát hiện ra hai ngày Tô Lăng làm thêm thì tiệm trà sữa liên tục đầy ắp người. Cũng không ít người cầm điện thoại chụp lên Tô Lăng, quản lý tắc lười xúc động: "Bè ngoài xinh đẹp là một thứ tốt."

Tô Lăng không nghe thấy, thoát khỏi cái bóng của Tần Kiều, tâm trạng cô rất vui vẻ. Nhưng bây giờ cô phải đối mặt với một vấn đề thực tế: Cô nghèo vl.

Nghèo rớt mòng tơi, ngoại trừ ba trăm tiền mặt trên người ra thì trong thẻ ngân hàng cũng chỉ có tám trăm đồng mà thôi.

Tuy vậy, cô vẫn hài lòng lắm. Chắc cô là người trọng sinh dễ hài lòng nhất. Người khác mua vé số, đánh bài đánh bạc rồi bước lên đỉnh cao cuộc đời, cô chỉ có một nguyện vọng duy nhất là cách xa Tần Kiều, sống thật tốt.

Hết giờ làm, Tô Lăng cời tạp dề ra, quản lý nhìn cô rồi vẫy tay: "Đi về cẩn thận."

Cô ta rất thích Tô Lăng, mỗi lần đến làm Tô Lăng đều đầu tắt mặt tối, không bao giờ lười biếng, cười lên trông cực kỳ ấm áp, thu hút một đồng khách hàng cho tiệm trà sữa.

"Em cảm ơn, tạm biệt quản lý ạ."

Quản lý biết cô học khoa biểu diễn, cũng biết cô vô cùng cực khổ, không có chỗ dựa nhưng lại biết giữ mình, như thế khó mà giành được một cơ hội thử sức.

Quản lý hơi do dự, quyết định giúp cô một tay.

Cô ta lấy điện thoại ra, đăng lên weibo:

"Em ấy còn rực rỡ hơn hoa mùa hạ. #Hình ảnh#." Trong hình là lúc Tô Lăng mới đến tiệm trà sữa, trẻ trung và phấn chấn, cô khẽ ngước đầu lên trời, mỉm cười ngượng ngùng.

Chời má đẹp banh nóc.

Quản lý đã lên lút giữ riêng tấm ảnh này.

Đây là weibo để kinh doanh, có hơn hai mươi ngàn fan. Bình thường quản lý đăng trạng thái không có bao nhiêu người quan tâm hết, nhưng hôm nay trong vòng một giờ đã có hơn ba mươi lượt chia sẻ.

Quản lý tròn mắt há mồm, không phải chứ? Tại sao cô ta cảm giác Tô Lăng sẽ nổi tiếng vậy?

Mấy ngày sau Tô Lăng mới biết chuyện này, Vân Bó đang lướt weibo thì nhìn thấy, cô nàng chớp mắt vài cái: "Úi tớ không nhìn lầm ư, Tô Lăng, cậu thành người nổi tiếng trên mạng rồi sao?"

Tô Lăng ngây người, bước tới xem, một ID tên là "Hôm nay cũng phải cố gắng trêu mèo" chia sẻ bài đăng với một đồng chữ: "Tôi đã nhìn thấy tiên nữ à? Thật ngại ngùng, thật e thẹn, tôi muốn véo một cái!"

Vân Bó quay đầu lại thì thấy sắc mặt Tô Lăng dần dần trắng bệch.

"Lăng Lăng, cậu đi đâu vậy?"

Tô Lăng cảm giác cả người lạnh lẽo đến thấu xương, cô không dám đương nổi bất kỳ khả năng nào có thể bị Tần Kiều trông thấy. Với tính đa nghi của hần, nhất định hần sẽ nhận ra cô và người trên sân khấu là một.

Cô không dám đánh cược, lúc này cô mới hiểu rõ, bản thân thật sự nhỏ bé thế nào.

Tô Lăng chạy vào tiệm trà sữa, đến bây giờ cô cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nhờ quản lý nhanh chóng xóa bài đăng trên weibo.

Trong lòng cô ôm chút may mắn: Tần Kiều là một người không có tình cảm, mấy kiểu mạng xã hội này ở trong mắt hần là loại hoạt động vô vị, hần, hần... Sẽ không nhìn thấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mười Hai Năm Phong Trần

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tần Kiều rũ mắt nhìn điện thoại di động của Quách Minh Nham, trên màn hình là một cô gái 18, 19 tuổi, mặc một cái váy màu vàng, mặc dù chỉ có nửa gương mặt nhưng cười lên lại ngọt ngào chết người.

Hần khẽ "ừ" một tiếng, gõ ngón tay lên bàn rồi hỏi Quách Minh Nham: "Cho tôi xem cái này làm gì?"

"Anh hỏi Đường Vi Vi thử xem có biết em gái nhỏ này không? Hai người đó đều học cùng trường."

Trong tay Tần Kiều kẹp một cây bút máy, hần thờ ơ xoay bút: "Đường Vi Vi? Đã rồi."

"Vãi chớ, nhanh thế." Quách Minh Nham suy nghĩ, sau đó nheo mắt: "Vậy em tự đi hỏi thăm, quá xinh đẹp luôn á huhu!"

Động tác xoay bút của Tần Kiều khựng lại, ánh mắt nhìn người trong hình lần nữa, lúc hần lên tiếng thì giọng nói có phần lạnh: "Chú cũng đã 26 tuổi, người ta mới bao lớn?"

Quách Minh Nham lẩm bẩm: "26 thì sao, thiếu gia đây trẻ tuổi nhiều tiền, là người đàn ông độc thân kim cương, anh hiểu hôn? Anh Kiều, anh còn không biết ngượng mà nói em hả? Chẳng phải Đường Vi Vi nhỏ hơn anh gần mười tuổi sao, anh còn lớn hơn em một tuổi kia kìa, anh 27 lận ó."

Tần Kiều "đùng" một cái đập bút lên bàn, Quách Minh Nham bị dọa sợ, run lên: "Ôi ôi em sai rồi anh Kiều!"

Mặc dù cậu cũng không biết mình sai ở đâu nhưng cứ nhận sai là sẽ không sai nữa.

Tần Kiều không nói gì, hồi lâu sau hần mới mở miệng: "Gửi hình cho tôi."

Quách Minh Nham trả lời: "Thôi không cần đâu, em tự điều tra."

Đôi mắt Tần Kiều đen như mực: "Gửi."

Quách Minh Nham bỗng nhiên được khai thông vấn đề, về mặt cậu ta kỳ lạ mà gửi hình sang, trong đầu thầm nghĩ, không phải Tần Kiều muốn cướp phụ nữ với cậu chứ? Nhưng không phải là Tần Kiều không thích loại hình này sao?

Tần Kiều nhận được hình rồi lưu vào máy, sau đó gọi điện thoại dưới ánh mắt sáng rực của Quách Minh Nham: "Trần Phàm."

Đầu bên kia vừa vui mừng vừa sợ hãi: "Tần thiếu."

"Ông mang lớp của ông đến thử vai đi."

Trần Phàm cảm thấy đây là hạnh phúc từ trên rơi xuống: "Cảm ơn Tần thiếu, xin hỏi ngài muốn cho thử vai nào ạ?"

Tần Kiều cân nhắc trong chốc lát: "Tùy ý chọn vài người diễn nữ số hai đi." Hắn cong môi: "Lần này tôi hy vọng sẽ không thấy bất kỳ kiểu trang điểm kỳ quái nào nữa."

Quách Minh Nham hoàn toàn chả hiểu Tần Kiều đang làm gì, chỉ số thông minh của cậu ta không cách nào lý giải được vì vậy chỉ hỏi vấn đề mình quan tâm: "Anh Kiều, anh thương em, anh thương em đi, em chưa bao giờ yêu đương hết..." Cậu ta là người đam mê cái đẹp thời kỳ cuối, dù là ngôi sao của giới giải trí thì đa số vẫn không lọt vào mắt cậu.

Tần Kiều cười khẩy: "Cút xa một chút."

"Dạ?" Vậy là đồng ý hay không đồng ý?

Chờ Quách Minh Nham đi, Tần Kiều mới lấy điện thoại ra, nhấn vào tấm hình, ngón cái trượt dần xuống dưới theo gò má của cô.

Cô cười rộ lên, khiến hắn cảm thấy thật con mẹ nó ngọt.

...

Gần đây khoa biểu diễn có một lời đồn.

Để bồi thường cho Đường Vi Vi mà kim chủ tặng cơ hội thử vai cho hai lớp thầy Trần Phàm dẫn dắt. Nhất thời, người hâm mộ và ghen tị lên tới con số 10086.

Muốn tiến vào giới giải trí chỉ có hai con đường, một là làm việc chăm chỉ rồi chờ vận may, diễn vai nha hoàn, gã sai vặt, người chết, ăn mày, nếu có thể lặn lội ra trò, khiến người ta biết đến thì đó là may mắn, có người tới già vẫn đóng một vai nhỏ.

Con đường còn lại hiển nhiên là sau lưng có chỗ dựa, tùy tiện chọn tài nguyên, cho dù chỉ được khuôn mặt, không có kỹ năng diễn xuất thì vẫn có thể thường xuyên xuất hiện trên màn hình.

Huống hồ lần này kim chủ ra tay hào phóng, chưa biết sẽ có bao nhiêu vai nữ hai, mấy ngày này hai lớp biểu diễn A, C cũng hăng hái khôn xiết.

Đường Vi Vi lại trở về dáng vẻ đi bộ dùng lỗ mũi để nhìn người khác

Nhưng lúc này người biết ơn cô ta chiếm đa số, chẳng có ai bàn tán sau lưng cô ta cả.

Vân Bó hơi bức bối: "Haizz, thói đời gì đây, tại sao người phụ nữ như vậy lại có thể như cá gặp nước chứ?" Cô nàng xoa nắn khuôn mặt đang nghiêm túc làm bài tập của Tô Lăng: "Hừ, ánh mắt của vị kim chủ kia thật là tệ, ngọc thô chưa được mài dũa ở trước mặt, vậy mà cứ khẳng khái thích bần nhào."

"Ngọc thô chưa được mài dũa" ánh mắt mờ mịt: "Hừm?"

"Thôi thôi, cậu làm bài đi."

Tô Lăng phát huy hết mức tinh thần "Bé thích học tập, học tập khiến bé vui vẻ" mà múa bút thành văn. Vân Bó không hiểu được sự nghiêm túc của cô, cô nàng chỉ cảm thấy đọc sách như vậy đủ rồi, ai mà lại đọc bạt mạng như cô chứ.

"Cậu cố gắng như vậy làm gì?"

Tô Lăng ngừng bút, cười một tiếng: "Chắc là đời trước tớ học không đủ."

"Xì."

Nhưng Tô Lăng cũng không nói đùa, ánh mắt cô có phần tối đi, tháng sáu của đời trước, trường học xuất hiện một lời đồn, nói cô không biết xấu hổ bỏ lên giường người khác. Dưới áp lực của dư luận, có mấy lần suýt nữa cô đã sụp đổ, thậm chí có người gọi điện thoại cho bà ngoài cô để chửi rủa.

Bà ngoại bị chọc giận, bệnh tim tái phát nên phải vào bệnh viện cấp cứu.

Ngay lúc này, Tần Kiều đến gặp cô: "Theo tôi, hừm?"

"Tôi giúp em cứu bà ngoại."

"Không được đến trường."

Hắn có tiền, có thể để bà ngoại làm phẫu thuật, hắn có quyền, có thể khiến dư luận ngậm miệng.

Cô chấp nhận.

Cô trở thành tình nhân của hắn, trở thành con chim hoàng yến của hắn.

Nhưng cuối cùng, bà ngoại vẫn không vượt qua được mùa đông năm thứ hai mà rời khỏi trần thế.

Vì vậy ở năm hai đại học, cô đã thôi học. Cứ thế cả một đời, cô đều không bước vào đại học Z nữa.

Nghĩ tới việc này, Tô Lăng chợt cảm thấy cái loại trình độ kinh tế "Nghèo vi" này của mình không ổn, bà ngoại lớn tuổi rồi, cô cần phải có tiền để ứng phó với những chuyện bất trắc.

Cô đi làm thêm kiếm được rất ít, cộng thêm học bổng mới đủ ăn đủ mặc tại thành phố B.

Tô Lăng nhớ tới chuyện thử vai lần này.

Một vai nữ hai của phim điện ảnh hoặc phim truyền hình thì tiền thù lao ít nhất cũng phải mấy trăm ngàn, dù là người mới hay sinh viên.

Cô khá rung rinh, nếu có khoản tiền này, sức khỏe của bà ngoại hẳn sẽ được đảm bảo.

Nhưng Tô Lăng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, đời trước Tần Kiều đã từng bồi thường cho Đường Vi Vi như thế à?

Không có mà.

Ngay cả Đường Vi Vi là ai hắn cũng không nhớ nổi.

Tô Lăng nghĩ đến tám hình thì hơi lo sợ, bất an. Nhưng cô lại thấy mình đang ảo tưởng. Sức hấp dẫn của cô đối với Tần Kiều chắc là không lớn đến vậy đâu nhỉ?

Đóng hay không đóng, đây là một vấn đề.

Trong khi cô vẫn đang do dự thì đã đến giữa tháng 5. Lúc này vào hè, thời tiết oi bức, nữ sinh trong lớp cũng đổi sang mặc váy, mang giày cao gót. Dáng vẻ độ 19, 20 xinh đẹp như hoa, thoát nhìn vô cùng say đắm, kiều diễm.

Tô Lăng gói bản thân lại chẳng khác nào thổ dân, xỏ vớ xỏ giày, một ngón chân cũng không lộ ra ngoài.

Tuy nhiên, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp lại khiến người khác không nhận được mà ngoái đầu.

Thử vai lần lượt bắt đầu.

Trần Phàm cho rằng mình đoán được suy nghĩ của Tần Kiều, vì vậy để cho Đường Vi Vi ở ban C đi trước.

Một đám người thiếu hụt kinh nghiệm, kỹ thuật diễn của mấy nữ sinh cực kỳ tệ hại, vui vẻ tiến vào, mặt như đưa đám trở ngược ra.

Vân Bố rất mong chờ: "Dù tớ nghĩ là chắc mình sẽ không được chọn, cái bánh rơi từ trên trời xuống không bao giờ đập trúng tớ hết, song tớ vẫn cảm thấy việc đi trải nghiệm thế này cũng tốt lắm. Đây là tập đoàn Thanh Ngu, chời ơi Thanh Ngu đó, công ty của ảnh đế ảnh hậu, nếu may mắn còn có thể xin họ ký tên."

Tô Lăng cũng cười, tuổi tác ở hai đời của cô không lớn, thật ra vẫn có chút mơ mộng với những thứ này. Đã sống thì làm sao lại không có thứ mà mình khao khát chứ?

"Tớ vô cùng thích Kỷ Sùng, tớ có thể liếm nhan sắc của anh ấy cả ngày! Tớ bảo đảm, chắc chắn sau này anh ấy sẽ trở thành ảnh đế!"

Tô Lăng gật đầu: "Anh ta sẽ."

Năm năm sau, phố lớn hẻm nhỏ đều xem phim truyền hình của Kỷ Sùng, hiển nhiên anh ta biến thành nam thần quốc dân. Cô bị giam lỏng ở biệt thự, lúc buồn chán chỉ có thể xem tivi, khuôn mặt cô nhìn thấy nhiều nhất chính là Kỷ Sùng.

Kịch bản tiên hiệp thì anh ta diễn tiên quân, kịch bản thanh xuân vườn trường thì anh ta diễn học trưởng, kịch bản võ hiệp thì diễn bạch y công tử... Kỷ

Sùng gần như là vua của màn ảnh nhưng hôm nay anh ta vừa có chút danh tiếng mà thôi. Thế nên ánh mắt Vân Bó đúng là rất chuẩn.

"Cậu thích ai nhất?"

Tô Lăng lắc đầu: "Cũng tạm tạm."

Người nổi tiếng cô từng hâm phục nhất, kính nể nhất là Trịnh Tiểu Nhã. Nhưng chính Trịnh Tiểu Nhã đã giết cô.

"Ồ, vậy à."

Ngày thứ hai đến phiên lớp A thử vai, tài nguyên hào phóng lần này của Tần Kiều khiến nhà trường rất xem trọng, thế nên còn mướn xe đưa bọn họ đi. Lớp A có 13 nữ sinh, chiếm nửa xe buýt.

Giá trị nhan sắc trung bình của sinh viên khoa biểu diễn vốn dĩ khá cao, cả xe đều là những cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp, ăn mặc thời thượng, làm chủ tài xế cũng phải sáng mắt.

Tô Lăng mặc áo sơ mi tối màu và quần jean, bên dưới là một đôi giày vải. Đáng lý đây là một bộ quần áo bình thường nhưng lẫn trong một đám nữ sinh mặc quần áo cầu kỳ thì cô giống như nông dân mới vào thành phố vậy.

Ánh mắt mọi người nhìn cô tràn đầy kỳ lạ.

Tô Lăng từ bỏ, cô từ bỏ lần thử vai này.

Trước kia Tần Kiều dạy cô, muốn lấy được thứ gì đó thì cần phải như mèo. Con người của hân không từ thủ đoạn, cô suy nghĩ kỹ rồi, quyết định không thể mạo hiểm được. Cô còn trẻ, sau này cứ dốc sức mà tiến lên, dù sao cũng sẽ không quá kém.

Nếu như không phải Trần Phàm đề phòng Tô Lăng trang điểm kiểu đó mà đe dọa cô, cô đã tiếp tục làm rồi.

Thanh Ngu là tên công ty của Tần Kiều, một trong những công ty điện ảnh và truyền hình lớn nhất thành phố B.

Tòa cao ốc chọc trời khiến một đám sinh viên mở mang tầm mắt.

Có người che mặt, nhỏ giọng nói: "Tần tổng thật có tiền, muốn gả vào nhà giàu ghê."

Lúc trước Vân Bó nghĩ hơi xa, bọn họ được dẫn qua một lối đi, làm gì thấy ánh đèn ảnh hậu hay tiểu thụy tươi nào đã ký hợp đồng với Thanh Ngu chứ.

Thử vai ở trong phòng riêng, mỗi người rút một tờ giấy, phía trên là kịch bản và số thự tự tương ứng, tổng cộng có sáu kịch bản, nói cách khác, có sáu cơ hội đóng vai nữ số hai, đích xác là tác phẩm nổi tiếng.

Tô Lăng rút được số 3 và số 9, cô tìm kịch bản số 3 rồi lấy nó từ trên kệ xuống, cô là người thứ 9 thử vai.

Mở kịch bản số 3 ra, mấy chữ to đùng khiến cô ngáy người.

《 Mười Hai Năm Phong Trần 》.

Bộ phim truyền hình này... Cô đã từng diễn.

《 Mười Hai Năm Phong Trần 》 dựa vào tiểu thuyết nổi tiếng trên mạng mà biên tập lại, câu chuyện về nữ chính Diệp Thanh Lan trọng sinh thành một cô gái mồ côi 16 tuổi ở cổ đại, gia thế không tốt, bị người cha ác độc bán vào Diên Vĩ Lâu. Diên Vĩ Lâu là một kỹ viện nhưng là nơi đào tạo sát thủ của nam chính Triệu Cầu. Trước nữ chính là thứ nữ của một gia tộc, khả năng sinh tồn và mưu đồ rất cao. Cô đạt thành tựu xuất sắc tại Diên Vĩ Lâu, được nam chính nhìn trúng, bồi dưỡng cô trở thành thanh đao sắc bén nhất trong tay.

Mười hai năm sau, nữ chính đã 18 tuổi, bị phái đi thực hiện các loại nhiệm vụ, nhiều lần rơi vào nguy hiểm. Mãi đến một lần không ngờ đến, cô phát hiện bí mật của nam chính, hân có hai nhân cách.

Nữ chính chăm sóc nam chính "Nhỏ tuổi", khiến anh ta có ấn tượng tốt về cô, khiến anh ta yêu cô.

Câu chuyện cũ rích và máu chó nhưng nội dung vẫn có nhiều điểm hay ho và nhiệt huyết. Giá trị vũ lực bùng nổ của nữ chính cùng nam chính đa nhân cách là điểm sáng của bộ phim. Thậm chí tỷ suất người xem sau này cực kỳ cao, ngay cả vai phụ cũng nổi theo.

Bây giờ vẫn chưa ra lệnh cấm đề tài xuyên không trọng sinh, vì vậy mấy cô gái ở mọi lứa tuổi đều rất thích xem.

Mà năm đó, Tô Lăng đóng vai nữ hai của bộ phim truyền hình này, vợ chưa cưới của nam chính Triệu Cầu - Nguyễn Đại.

Một người bên ngoài xinh đẹp, bên trong độc ác.

Tô Lăng nhìn thấy kịch bản của vai nữ phụ Nguyễn Đại, trong phút chốc, trước mắt cô tối sầm.

Cũng tại đoàn làm phim《 Mười Hai Năm Phong Trần 》, cô đã gặp tai nạn, gãy chân, tổn thương đến xương cốt, sau này cũng không thể đi đứng bình thường được nữa.

...

Editor: Có chỗ nào edit hong mượt thì mọi người cứ nói để tớ rút kinh nghiệm nhaaa.

Bạn đang đọc truyện *Mỉ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Xấu hổ

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Trong lòng Tô Lăng rất hỗn loạn, đáng lý một năm sau thi《 Mười Hai Năm Phong Trần 》mới khai máy, tại sao bây giờ lại lấy ra để bọn cô thử vai?

Cô cảm thấy có chỗ bất thường, lập tức muốn rời khỏi đây.

Hầu như tất cả mọi người đều đang cố gắng nhớ thoại, phân tích tình tiết kịch bản, cô mím môi, đi về phía cửa.

Vẫn chưa ra ngoài thì cô đã thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng tựa vào cửa quan sát mình, trên miệng ngậm một cành hoa hồng.

Toàn thân Quách Minh Nham đều tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, cậu ta lấy nó xuống rồi đưa cho cô: "Tô tiểu thư, tặng em."

Cậu ta nhìn chòng chọc cô không chớp mắt, vãi chó đẹp thật sự luôn, sát lại gần còn đẹp hơn nữa, làn da như sứ, môi hồng tựa anh đào, lông mi vừa đen vừa dài...

Tô Lăng không nhận, tình huống phát triển thế này khiến cô có chút suy sụp.

Đương nhiên cô biết Quách Minh Nham, có thể dùng bảy chữ để miêu tả cái gã này: Thăng ngọc lăm tiền, IQ hay EQ đều là số âm.

Ở một đời kia, Tần Kiều luôn đặt cô trong tầm mắt, thế nên cũng không cho phép cô tiếp xúc với Quách Minh Nham.

Nhưng lúc trước rõ ràng Quách Minh Nham đã bị cô dọa sợ khi cô trang điểm xấu như ma như quỷ rồi mà, cái ngữ điệu ghét bỏ kia khiến Tô Lăng ấn tượng sâu sắc, tại sao bỗng dưng lại... Sắp sắp cô chứ?

Hai tay cô chấp sau lưng: "Tôi không biết anh, mong anh nhường đường."

"À ừ thì là... Anh tên Quách Minh Nham, Tô Lăng, em là Tô Lăng đúng không?"

Giọng của Quách Minh Nham không nhỏ, mấy nữ sinh chuẩn bị thử vai cũng ngẩng đầu sang xem. Quách Minh Nham đứng chắn ở cửa không cho cô đi. Tô Lăng có chút sốt ruột, đôi mắt theo phản ứng sinh lý mà đỏ lên: "Anh mau tránh ra đi."

Quách Minh Nham ngu si nhìn cô nước mắt lưng tròng, linh hồn cũng muốn mọc cánh bay cao: "Ừ, ừ."

Nhưng Tô Lăng còn chưa bước ra cửa thì cậu ta đã kịp phản ứng, kéo cô lại: "Em định đi đâu? Không thử vai sao?"

Cánh tay cô vô cùng nhỏ, dù cách một ống tay áo màu xám tro thì cậu ta vẫn cảm nhận được sự mềm mại ấm áp. Quách Minh Nham đánh giá bộ quần áo trên người cô, vô thức lấy ví tiền ra: "Anh mua quần áo cho em nhé?"

Cậu ta chưa bao giờ theo đuổi phụ nữ, song lại nghèo đến mức chỉ còn mỗi tiền. Quách Minh Nham đã thành công biến việc xài tiền thành bản năng.

"Không cần." Tô Lăng hất cậu ta ra, tiếng động lớn như thế đúng lúc bị thầy Trần Phàm tóm được.

Trần Phàm chỉ thấy Tô Lăng đang tranh cãi với một người ở cửa, ông ta nhăn nhó đi tới, ấn tượng đầu tiên về Tô Lăng lập đi lập lại trong đầu, cái cô sinh viên này bị gì á ta ơi? Trước kia khiến người khác bất lo nhất, bây giờ cứ liên tục gây sự.

Trần Phàm vốn không biết ai đứng ngay cửa, định bụng mắng cô một trận thì phát hiện người đó là Quách Minh Nham cầm hoa hồng trong tay.

Tức khắc, khuôn mặt ông ta cười thành một đóa hoa cúc: "Hóa ra là Quách thiếu, sao ngài lại đến đây thế ạ?"

Quách Minh Nham đứng thẳng dậy, rút lại bàn tay đang lôi kéo Tô Lăng, không hiểu sao xúc cảm mềm mại kia vẫn còn vương lại, cậu ta không kiềm được khẽ xoa nắn ngón tay, chợt nhận ra hành động này không ổn lắm, vội vàng rũ tay xuống.

Quách Minh Nham đã điều tra tên của cô từ trước, chợt ho khan: "Tôi đến xem Tô Lăng thử vai."

Tô Lăng ngược mắt lên, trong phút chốc, cô muốn xiên cái tên thiếu năng này hai nhát.

Ánh nhìn của Trần Phàm trở nên tế nhị, chỉ số ấn tượng của ông ta đối với Tô Lăng ngay lập tức tăng lên mấy trăm điểm. Có vẻ như ông ta nghĩ sai rồi, Tô Lăng là người biết cách cư xử.

Trần Phàm chủ động nói với Tô Lăng: "Vậy tí nữa em diễn cho tốt nhé, đừng để Quách thiếu thất vọng."

Tô Lăng cúi đầu xuống: "Thầy Trần, em không khỏe, có thể về trước không ạ?"

Trần Phàm cau mày, cơ hội khó gặp như vậy, Tô Lăng bị mù sao? Ông ta chưa kịp khuyên nhủ cô cố chịu đựng. Quách Minh Nham đã lập tức nói: "Được chứ được chứ, em không khỏe thì anh đưa em về nhé, không phải chỉ là một buổi thử vai nữ phụ thôi à? Em muốn diễn gì cứ nói với anh, anh thu xếp giúp em, chúng ta không cần thử."

Mấy bạn học chung lớp với cô đang vênh tai nghe lén tức thời ngẩng đầu, mặt mũi đen như đất nồi.

Tô Lăng cảm nhận được ác ý xung quanh, vô cùng bất lực, mệt mỏi: "Không..."

"Không được." Giọng đàn ông lạnh lẽo vang lên, Tần Kiều cầm hai trong túi quần, đi về phía bọn họ.

Âm thanh gầy da nện trên mặt đất khiến Tô Lăng vội vàng cúi gầm mặt, dường như hấn đang cười, Tần Kiều dán mắt vào cô nhưng lời nói không được hay ho gì cho cam: "Sao? Người khác dựa vào kỹ thuật diễn, cô dựa vào khuôn mặt?"

"Anh Kiều, không phải đâu, em..." Quách Minh Nham hơi nôn nóng.

"Chú cảm miệng." Tần Kiều nói: "Tôi đang nói chuyện với cô ta."

Tầm mắt của hấn rơi xuống người Tô Lăng, từ đầu tới cuối cô chỉ cúi đầu, hai tay xoắn vào nhau.

"Xin lỗi." Tô Lăng ngắc ngứ mở miệng, tiếng như muỗi kêu. Cô quá hiểu rõ người đàn ông này, ngoan ngoãn nghe lời sẽ tốt hơn cãi cự lại: "Anh nói đúng, tôi không có kỹ năng diễn xuất. Nên tôi không định..." Thử vai.

"Đi vào thử vai." Tần Kiều trả lời: "Có kỹ năng diễn hay không, tôi tự biết, đi vào."

Tần Kiều không biết cái gì gọi là trung cầu ý kiến, cái gì gọi là đề nghị.

Tô Lăng cảm thấy bầu trời phía trên vô cùng tối tăm, cô chán ngán cúi đầu, phảng phất giống phạm nhân sắp bị chém rồi chấp nhận số mạng.

Tần Kiều nhìn cô một cái.

Tô Lăng bị ép buộc thử vai, tới bây giờ cô mới biết thì ra thử vai cũng có cái kiểu ép buộc này. Hết như cô sống không còn gì lý thú, chẳng dám ngược lên nhìn hấn. Tô Lăng đứng ngẩn ngơ trước mặt mấy vị đạo diễn, không nhúc nhích, không nói chuyện.

Cô muốn đấu tranh tới cùng, ví dụ như cái lúc lên lớp bị giáo viên hỏi, không biết câu trả lời chỉ cần trơ trơ ra đấy, cuối cùng họ sẽ thờ dài: "Thôi, em ngồi xuống đi."

Tần Kiều cũng chưa thấy mặt cô, lỡ hấn không nhận được, có thể cũng sẽ nói: "Thôi, cô rút đi."

Tuy nhiên, giữa hai hàng chân mày của Tần Kiều đã xuất hiện sự lạnh lẽo, hấn bắt đầu xắn tay áo.

Đám đạo diễn ngồi ở dưới không rõ chuyện gì, song Tần Kiều là nhà đầu tư nên họ cũng chẳng dám ú ớ. Tần Kiều hừ cười một tiếng, hỏi: "Cô ấy diễn cái gì?"

Đạo diễn《Mười Hai Năm Phong Trần》giải thích: "Tô tiểu thư diễn nữ phụ Nguyễn Đại, cảnh này là cô ta biết nam chính đã có tình cảm với nữ chính, vô cùng hoảng sợ, lo lắng vì thế quyết định đi quyến rũ nam chính."

"Ừ, tôi diễn với cô ấy, có vấn đề nào không?"

Đạo diễn nào dám có vấn đề: "Không thành vấn đề."

"Tôi phải làm gì?"

"Ngài ngồi ở trong đó, Nguyễn Đại sẽ đến quyến rũ, ngài chỉ cần từ chối là được."

"Từ chối?" Tần Kiều cười.

"Vâng."

"Bắt đầu đi."

Từ đầu đến cuối, thậm chí Tô Lăng còn không có quyền lựa chọn thì bọn họ đã quyết định xong xuôi.

Nam chính Triệu Cấu trong bộ phim này là một Vương gia ôn hòa và tao nhã. Nhưng Tần Kiều ngồi đó, vô cùng lưu manh. Ngón tay hắn gõ lên bàn đạo cụ, cả người ngang tàng vô lại, hắn nhẹ nhàng gọi cô: "Ngần ra đó làm gì, lại đây."

Trong lòng đạo diễn thầm nghĩ, đây là cái quỷ gì, lời thoại đâu phải vậy. Hơn nữa cảnh này là nữ phụ quyền rũ nam chính chứ không phải hắn cướp đoạt con gái nhà người ta.

Dù sao Tần tổng của bọn họ không phải là người của khoa biểu diễn, kiểu vậy... Tạm thời cho qua đi.

Tô Lăng sợ hãi muốn bật khóc.

Năm đó cô từng diễn màn này rồi, cô vẫn nhớ: Nguyễn Đại là con gái Thừa tướng, xuất thân cao quý, lúc tới quyền rũ Triệu Cấu còn chưa trở nên xấu xa. Cô gái nhỏ mười sáu, mười bảy tuổi mang theo sự ngượng ngùng mà quyết tâm muốn đá văng nữ chính xuất thân từ thanh lâu.

Cô ta đốt huân hương, gọi một tiếng Triệu Cấu, trong đôi mắt giả vờ ngây thơ, sau đó ra vẻ như vô ý ngã vào ngực nam chính. Nguyễn Đại mềm mại không xương dựa vào người Triệu Cấu, lệ nóng quanh mắt, thế mà Triệu Cấu lạnh lùng đẩy cô ta ra: "Nguyễn tiểu thư, thỉnh tự trọng."

Sau đó huân hương kích thích bắt đầu có tác dụng, nam chính ra lệnh cho thuộc hạ đi tìm nữ chính, Nguyễn Đại hao hết tâm trí, rốt cuộc còn may áo cưới hộ người khác.

Nhưng bây giờ Tô Lăng là Nguyễn Đại, cô đứng im thật lâu, mồ hôi lạnh rịn ra, Tần Kiều khép hờ mắt, hắn sắp nổi giận.

Tô Lăng càng sợ hắn phát rồ hơn, hậu quả của việc hắn nổi giận là sẽ hành hạ một người từ đầu đến chân, không muốn cũng phải làm theo ý hắn.

Nghe hắn cười khẩy một cái, cô di chuyển.

Tô Lăng đi lại chỗ hắn, hơi khom người, hai tay thon thả thực hiện hành động đốt hương. Sau đó ngẩng đầu lên, vốn dĩ cô sẽ mỉm cười nhưng Tần Kiều không làm theo kịch bản mà đọc sách, hắn nhìn cô.

Một tiếng "Triệu Cấu" ban đầu tràn đầy tình cảm, kết quả trở nên run như cây sậy: "Triệu, Triệu Cấu ca ca."

Chữ "anh" kia lọt vào tai Tần Kiều vô cùng mềm mại.

Hắn cười: "Ừ?"

Tô Lăng sợ tới mức hai chân nhũn ra. Cô đột nhiên có một ý tưởng, nếu không trượt chân ngã vào lòng hắn mà té đập đầu vào ghế, cô sẽ bị thương, hắn là sẽ không thể diễn nữa.

Tần Kiều cười lạnh, trực tiếp vươn tay nắm lấy eo cô.

Hắn không dùng bao nhiêu sức lực thì cô đã ngồi lên đùi hắn.

Tần thiếu bất buộc cô đi theo cốt truyện.

Tô Lăng tròn tròn mắt, cô ngược lên, hoảng sợ nhìn hắn. Ngồi gần nhau như thế, lần đầu tiên hắn thấy được dáng vẻ của cô một cách rõ ràng, đôi mắt sạch sẽ, còn đẹp hơn cả thủy tinh. Cô luôn cúi đầu, cuối cùng hôm nay cũng có thể đem cô và cô gái trong hình hợp lại làm một.

Bề ngoài khá nhỏ tuổi, hắn nhớ cô mới 19.

Vốn là khuôn mặt ngây thơ non nớt, bây giờ vô cùng khiếp sợ, hắn cảm nhận được cô đang run rẩy.

Trong đôi mắt tròn xoe của Tô Lăng chỉ chứa mỗi bóng dáng của hắn.

Tần Kiều cong môi: "Nguyễn Đại." Hắn nổi lên lòng tốt, muốn giúp cô diễn tiếp, mau lẹ gọi tên cô trong bộ phim: "Muội tới đây làm gì?"

Tô Lăng không đi được, chỉ có thể hoàn thành lời thoại: "Triệu Cấu ca ca, muội không cố ý." Tô Lăng chịu đựng xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Muội là người của huynh... Huynh muốn ta được không."

Tần Kiều, anh thả tôi ra đi.

Người đàn ông bật cười, Tô Lăng dần dần cứng đờ, cô cảm nhận được chỗ dưới hông mình đã cộm lên...

Hắn cương.

Sắc mặt cô tái nhợt, chẳng thèm quan tâm gì nữa mà bắt đầu giãy giụa. Tần Kiều buông cô ra. Cô lập tức đứng lên, cách hẳn một đoạn thật xa.

Tô Lăng cúi chào mọi người rồi đẩy cửa chạy ra ngoài.

Lúc này Tần Kiều không ngăn cản nữa.

Hắn cũng không đứng dậy, hỏi đạo diễn đang ngu người ở một bên: "Tôi diễn thế nào?"

Đạo diễn có thể nói gì? Đối mặt với chủ nghĩa tư bản, ông ta chỉ có thể nịnh nọt tăng bốc: "Cực kỳ hay."

Sau đó đạo diễn nghe người đàn ông nhẹ "xuy" một tiếng: "Vỡ kịch không hợp lý."

"Không hợp lý chỗ nào ạ?" Đạo diễn khiêm tốn xin chỉ bảo.

Tần Kiều không đáp.

Để cho ông đây từ chối? Mẹ nó, là đàn ông thì ai có thể từ chối?

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Xảo trá đáng yêu

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tô Lăng chạy thẳng ra ngoài, không ngờ còn có Quách Minh Nham đang đứng đợi ở cửa.

Quách Minh Nham thò đầu để nhìn nhưng Tần Kiều lại cho người đóng cửa, ngay cả âm thanh bên trong cậu ta cũng không nghe được. Cậu ta gấp tới mức muốn cào tường, thấy mẹ rồi, anh Kiều sẽ không đánh cô chứ?

Gương mặt xinh đẹp như thế, lỡ bị hủy thì sao?

Tô Lăng hoảng hốt cuống cuống xuất hiện, thoáng chốc ánh mắt của Quách Minh Nham sáng rực lên: "Tô Lăng!"

Cậu ta hào hứng chạy đến hỏi cô: "Thế nào rồi? Em có sao không?"

Sắc mặt Tô Lăng rất khó coi, ẩn tượng về nhóm bạn bè hư hỏng này của Tần Kiều đều vô cùng tệ. Hai đời cộng lại, cô vẫn không hiểu Tần Kiều thích cô ở điểm nào?

Nếu như nói bề ngoài xinh đẹp thì Trịnh Tiểu Nhã, Đường Vi Vi, ai mà không phải là người đẹp.

Bản tính cách, cô là người không biết làm hài lòng người khác nhất, dù là ở trường hay bạn cùng ký túc đều có thể thấy được, cô không giỏi khiến người ta vui vẻ, ít nói, lại không chủ động qua lại với họ.

Thậm chí người thân của cô là em họ Nghe Giai Nam cũng chẳng thích cô.

Thế nên, điểm nào phù hợp với sở thích của ông tướng kia vậy?

Quách Minh Nham tưởng cô phát huy không tốt, mở miệng an ủi: "Không giành được vai cũng không sao. Đồng Húc là đạo diễn, gần đây anh ta có quay một bộ phim dân quốc, em muốn đến đó không?"

Nếu Đồng Húc biết được, chắc sẽ phải cảm ơn cả nhà Quách Minh Nham. Anh ta đối xử với kịch bản còn tốt hơn bố đẻ của mình, mỗi một diễn viên đều là ngàn chọn vạn chọn, Quách Minh Nham nhẹ nhàng nói ra một câu lập tức biến anh ta trở thành một đạo diễn có thể chấp nhận lĩnh nhảy dù.

Tô Lăng không muốn dính dáng tới những người này: "Cảm ơn anh nhưng không cần." Cô ngừng một chút, thẳng thừng hỏi cậu ta: "Quách thiếu, sao anh lại đối xử tốt với tôi như thế?"

Nếu là người đàn ông khác thì chắc chắn sẽ dâng lên loại cảm giác xấu hổ khi bị vạch trần tâm tư, nhưng Quách Minh Nham lại sững sờ, tùy tiện nói: "Bởi vì em đẹp đó."

Trên đời có một loại sinh vật luôn trung thành với cái đẹp, thế nên đối với Quách Minh Nham, người đẹp thì làm gì cũng đúng.

"Nhưng Đường Vi Vi cũng rất xinh đẹp." Sao không thấy cậu ta nhiệt tình như thế với cô ta?

Quách Minh Nham trả lời theo bản năng: "Xinh đẹp cái quần què." Lời vừa ra khỏi miệng thì cậu ta mới phát hiện mấy từ này rất thô tục, ho khan vài cái: "Ý anh là tạm được."

Tô Lăng hiểu, đây là thâm mỹ khác nhau.

Cô sợ tiếp tục ở lại Thanh Ngu sẽ đụng trúng Tần Kiều, xoay người rời đi: "Tạm biệt Quách thiếu."

Cô vất chân lên cỏ mà chạy, giống như sau lưng có ma quỷ đang đuổi theo, Quách Minh Nham nhìn bóng lưng của cô, cảm thấy có chút buồn phiền.

"Ôi, còn chưa mua quần áo cho em ấy."

Số mệnh có bao nhiêu ác ý?

Tô Lăng lần nữa cảm nhận được.

Cuối tháng 5, khi tất cả mọi người đều thấp thỏm chờ đợi kết quả thử vai thì Tô Lăng lại rơi vào vòng xoáy của sự bịa đặt.

Khoa biểu diễn đã truyền miệng nhau một tin đồn.

Tô Lăng ôm sách vào phòng học chợt nghe được mấy nữ sinh nói: "Khỏi hy vọng nữa, chắc chắn cái vai này là của Tô Lăng, chúng ta chỉ đi làm nền cho cô ta thôi."

"Hừ, bạch liên hoa, ngày thường giả vờ làm học sinh giỏi, cuối cùng còn không phải quyền rũ người có tiền để đi lên sao."

"Hôm đó tôi đã thấy sai sai rồi, cậu ấy đứng ở cửa kia đã nói sẽ cho cô ta tài nguyên, Tần thiếu của Thanh Ngu còn để cô ta vào thử vai, xem ra có người muốn..."

Giọng bọn họ không nhỏ, dù Tô Lăng đi vào cũng không ngừng lại.

Vân Bồ tức đỏ mặt.

Đa số người ở đây đều ngồi xem náo nhiệt, tính cách của hoa khôi mềm yếu, dường như nói về cô thế nào thì cô cũng có thể nhịn nên bọn họ càng không kiêng nê gì.

Nếu là Đường Vi Vi thì chắc chắn bọn họ không dám làm như thế, lòng dạ Đường Vi Vi hẹp hòi, có thù tất báo.

Đời trước Tô Lăng đã bị những lời đồn đại này ép đến mức không còn đường lui, nói cô không biết xấu hổ, leo lên giường người khác.

Ai quan tâm cô có phải người bị hại hay không chứ?

Loại đồn đại ác ý này xuất hiện ở đời này dưới một cách thức khác, xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Cơ thể Tô Lăng hơi run, cô cắn chặt răng, đi đến trước mặt mấy nữ sinh kia, thô bạo nện chông sách trong tay xuống.

"Bịch" một cái, tiếng thảo luận của bọn họ im bật.

Giọng Tô Lăng lạnh lẽo: "Các cậu nói xấu tôi như thế, vui vẻ lắm sao?"

Trong đó có một nữ sinh tên Đàm Tinh, cô ta bị hành động ném sách của Tô Lăng làm hết cái hồn, nghĩ tới tính tình không bao giờ tranh cãi của Tô Lăng thì lập tức cứng rắn trở lại: "Những gì chúng tôi nói là sự thật."

Lúc này chỉ còn năm phút nữa là vào học, hầu hết bạn cùng lớp đã đến, im lặng ngồi xem kịch hay.

Tô Lăng nói từng chữ rõ ràng: "Đàm Tinh, cậu đã bước xuống từ chiếc Rolls Royce vào tuần trước, người đàn ông đấy hơn 60 tuổi, chắc không phải là bố cậu chứ?"

Mặt Đàm Tinh đỏ lên, cô ta vừa bước xuống xe đã thấy Tô Lăng đang làm thêm ở quán trà sữa, Tô Lăng không bao giờ nói xấu sau lưng người khác nên cô ta chỉ chợt dạ vài giây rồi lại yên tâm.

Ai mà ngờ cô sẽ nói chuyện này trước lớp!

Các bạn học thẫn thức không thôi.

"Cậu nói bậy, cậu vu oan tôi!"

Tô Lăng im lặng trong chốc lát, cô biết loại chuyện này sẽ ảnh hưởng bậc nào đến danh dự của một cô gái, dù đây là sự thật.

Cô dừng một chút: "Ừ, tôi vu oan cậu đấy, nếu cậu đã biết bị đặt điều không dễ chịu thì sau này cũng đừng vu oan tôi nữa."

Vốn là Đàm Tinh đã cực kỳ hoảng sợ, cô ta không nghĩ thế mà Tô Lăng sẽ bỏ qua cho mình. Cô ta nhìn vào khuôn mặt khiến cho bao nhiêu nữ sinh đã ghen tị và nói xấu này, nhất thời cảm xúc rất phức tạp.

Tô Lăng khom người cầm sách trên bàn của bọn họ lên, Đàm Tinh thấp giọng nói: "Được."

Tô Lăng quay về chỗ ngồi, Vân Bố hận không thể tặng một tràng pháo tay cho cô: "Lăng Lăng, vừa nãy cậu thiệt trâu bò, toàn thân cậu đang sáng lấp lánh á."

Nửa ngày sau Tô Lăng vẫn không trả lời, Vân Bố nắm chặt tay cô, lạnh đến kinh người.

Tiếp đó Vân Bố nghe Tô Lăng thở dài một hơi, cô thì thầm với mình: "Vừa rồi tớ thật sự rất căng thẳng."

Vân Bố không nhịn được liền cười ra tiếng. Chờ ơi, bộ Tô Lăng không cảm nhận được bản thân cô rất đáng yêu sao.

Bùng nổ như thế tạo ra hiệu quả cực kỳ tốt. Ít nhất là sẽ không có ai bàn luận về cô một cách trắng trợn nữa.

Cuối tháng 5, thông báo của Thanh Ngu đến. Danh sách những người đã vượt qua buổi thử vai làm mọi người đều không thể đoán trước: Vân Bố, Đường Vi Vi, Chu Mạn.

Không có Tô Lăng.

Nếu nói Đường Vi Vi được chọn là nằm trong dự đoán thì Vân Bố và Chu Mạn khiến ai cũng rất khó hiểu. Diễn xuất của Vân Bố không phải hàng đầu, còn Chu Mạn vừa không có tài vừa không có sắc.

Khỏi nói tới những người khác, tự Chu Mạn còn ngạc nhiên tới ngu người, sau đó là mừng như điên. Cô ta nhìn Tô Lăng đang nghiêm túc ghi chép trên bàn học ở ký túc xá, sự đặc ý trong mắt cũng muốn tràn ra ngoài.

Xinh đẹp hơn thì thế nào, còn chẳng phải là không được chọn sao?

Toàn bộ khoa đều hâm mộ và ghen tị ba người họ, ngược lại mấy lời đồn liên quan đến Tô Lăng trở nên nguội đi.

Tô Lăng thật lòng thật dạ mà vui vẻ, Vân Bố được chọn là chuyện tốt. Suy cho cùng thì Vân Bố thích diễn xuất, tài nguyên của Thanh Ngu rất tốt, dù chỉ là một nhân vật nhỏ thì vẫn mang đến lợi ích lớn cho Vân Bố.

Vân Bố đi đường vẫn choáng váng: "Tại sao tớ được chọn? Sao lại tớ chứ?"

Nhân bánh thật sự đập trúng cô ta.

Tô Lăng tính toán, thời gian Vân Bố gặp chuyện ở kiếp trước còn khá lâu, nên bây giờ hẳn là an toàn, cô dặn dò Vân Bố đủ thứ việc, khích lệ để cô ta có thể tự tin hơn, nỗ lực mà diễn.

Sau đó Tô Lăng đi đến một ngôi chùa gần đây.

Vốn dĩ cô không tin phật nhưng sống lại một đời, cô còn có thể không tin sao? Tô Lăng cầu xin hai lá bùa may mắn hết sức thành kính, một cái cho Vân Bố, cái còn lại gửi về thành phố L xa xôi.

Cô muốn gửi cho Nghe Hạo Ngôn.

Còn một tuần nữa thì Nghe Hạo Ngôn sẽ thi đại học.

Trong lòng cô vẫn không thể đặt xuống một chuyện, Nghe Hạo Ngôn đã thi trượt đại học ở kiếp trước. Chàng trai luôn cầm cờ đi đầu, không hiểu sao chỉ thi đủ điểm chuẩn, cuối cùng lại học một trường kỹ thuật xây dựng.

Mọi đã từng rất tự hào về thành tích vững vàng ở mỗi năm học của Nghe Hạo Ngôn, không ai nghĩ tới Nghe Hạo Ngôn sẽ trượt đại học cả.

...

Lúc Nghe Hạo Ngôn nhận được chuyển phát nhanh, nhìn thấy nét bút xinh xắn trên kiện hàng còn nghĩ bản thân hoa mắt.

Nghe Giai Nam gọi đầu đi ra thì bắt gặp cậu bạn người ôm lấy bưu kiện, không hề tháo nó.

"Em mua gì thế? Cho chị xem với."

Sau đó em trai cô ta giống như mèo bị dấm phải đuôi: "Em về phòng!"

Nghê Hạo Ngôn ôm chầm lấy phát nhanh chạy vào phòng, "phanh" một cái đóng cửa lại.

Nghê Giai Nam không thấy gì, cô ta cảm thấy sảy tóc rồi tức giận mắng chửi: "Nghê Hạo Ngôn, em keo kiệt vừa vừa phải phải thôi!" Nhìn một cái thì mắt miếng thịt nào chắc?

Nghê Hạo Ngôn bịt tai không nghe, bóc kiện hàng ra, bên trong là một lá bùa may mắn màu xanh biếc, phía trên còn viết "Tiền đồ như gấm."

"Mê tín." Cậu thấy lá bùa màu xanh kia xấu gần chết. Về mặt cậu ghét bỏ, thứ đồ chơi nhỏ đó nằm trong tay cậu nóng rực lên như bàn ủi.

"Con mẹ nó, thôi quên đi, nếu không mang theo thì chị ta lại khóc nữa." Cậu nhét vào túi quần.

Rề rà tới tối, Nghê Hạo Ngôn quyết định gọi điện thoại cho cô.

Hai tiếng "bíp bíp" vang lên thì đã có người bắt máy, giọng cô lúc nói chuyện rất nhẹ, phảng phất như đang cười, từ trong xương cốt mà lộ ra một phần dịu dàng: "Nghê Hạo Ngôn?"

Bỗng dưng cậu thấy giọng mình hơi khô khốc, điều chỉnh vài giây mới bình thường trở lại: "Chị gửi cho tôi thứ đồ chơi gì vậy?"

"À? Em nói bùa may mắn sao? Chị thấy nó rất linh, không chừng sẽ phù hộ cho em đó."

"Tôi thi bằng thực lực!"

"Ừ, chị biết em rất giỏi." Tô Lăng khen ngợi cậu từ tận đáy lòng, ai ngờ bên kia hồi lâu không nói gì.

"Alo? Nghê Hạo Ngôn." Cô hỏi: "Em còn ở đó không?"

"Nghe."

"Ừ, chị muốn em một vấn đề, ừm là... Em cảm thấy dưới tình huống nào thì sẽ thi trượt đại học vậy?" Cô nhớ tới thằng nhóc này tính tình rất nóng nảy, vội vàng bổ sung: "Tất nhiên là chị tin tưởng em có thể thi tốt, chị có người bạn... Năm ngoái em trai cô ấy không thi vào đại học được nên nhờ chị hỏi em."

Nghê Hạo Ngôn suy nghĩ rồi trả lời: "Tâm trạng không tốt thì sẽ thi không được."

Tô Lăng tự hỏi, vậy vì sao tâm trạng của Nghê Hạo Ngôn ở kiếp trước không tốt?

Trong chốc lát cô không nghĩ ra được, liền nhân tiện hỏi cậu: "Vậy tâm trạng em bây giờ có tốt không?"

Nghê Hạo Ngôn hơi phát cáu, cậu dữ tợn nói: "Chị quản tôi!"

Đầu dây bên kia mềm mại: "Ừ, ừ, chị không quản em, em vui vẻ là được."

"Đùng" một cái, Nghê Hạo Ngôn cúp điện thoại, cậu nằm xuống chôn đầu vào chăn, điện thoại di động ném ở cái gối bên cạnh.

"Vậy tâm trạng em bây giờ có tốt không?"

Dù sao thì... Cũng tạm được.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chân ngọc

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Đầu tháng 6, bộ phim tình cảm công sở của Vân Bó chính thức bấm máy, bởi vì sắp tới lúc quay chụp Vân Bó mới được thêm vào cho nên không đóng vai diễn gì quan trọng, nghe nói là thư ký của nam phụ.

Nhưng Vân Bó hạnh phúc muốn xỉu, nam phụ đó chính là thần tượng Kỷ Sùng của cô ta, Kỷ Sùng trong phim diễn vai nam số ba.

Tô Lăng tạm biệt Vân Bó, đây là lần đầu tiên cô ta đóng một nhân vật hắc hoi trong phim truyền hình trừ vai con rỗng, vừa vui vẻ vừa lạ lẫm, cô ta hỏi Tô Lăng: "Lăng Lăng, cậu có tới thăm bạn không?"

Cô thở dài, đi tới kéo cổ áo cho Vân Bó: "Tới. Chờ em trai tới thi đại học xong tớ sẽ đến thăm cậu, cậu thận trọng một chút, ở đoàn làm phim đều là tiền bối, tạo cho họ ấn tượng tốt, biết không?"

Vân Bó gật đầu, nhìn lắm mới không véo mặt Tô Lăng. Trời ơi Tô Lăng thật dịu dàng, như vậy quá phạm vi, cô ta muốn cong cmmr!

Tô Lăng đưa Vân Bó đi, bắt đầu suy nghĩ một chuyện quan trọng.

Đời trước lúc bà ngoại làm phẫu thuật, chống đỡ nhiều nhất cũng chỉ một năm. Sau khi bà mất, cô hy vọng có thể rời khỏi Tần Kiều.

Hắn tham luyện khuôn mặt và cơ thể của cô, nhưng cô đi theo hắn một năm mà không đòi hỏi gì cả.

Tần Kiều tặng nhà, xe, trang sức. Cô trả lại toàn bộ về tài khoản của hắn.

Hắn đã trả tiền phẫu thuật cho bà ngoại, cộng thêm tiền điều dưỡng, tổng cộng là 72 vạn 4800 đồng. Mặc dù bây giờ Tô Lăng không nhắc đến nhưng cô thầm nghĩ, người như Tần Kiều, không những giàu mà bề ngoài còn ngon lành, hắn có đôi một tình nhân khác cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy cô nói cô muốn rời đi, khi đó cô mới 20 tuổi, sau này cố gắng làm việc thì dần dần cũng sẽ trả hết số tiền nợ hắn.

Nhưng Tô Lăng không ngờ Tần Kiều lại nổi giận, hắn gần như là nghiêng răng nghiêng lợi: "Em xem em là cái gì? Em xem tôi gì?"

Cô có chút sợ hãi, ngược lại trong lòng thì cảm thấy buồn cười, còn có thể là gì ư? Tình nhân thôi.

Hắn để cô sống ở biệt thự, nuôi cô bằng những món ăn quý hiếm. Thế nên lúc hắn muốn cô, cô chẳng có tư cách nói "không".

Ban đầu, không phải cô chưa thử phản kháng qua, cô cào cấu, khóc lóc cầu xin nhưng đều vô dụng.

Cho đến khi động tình, hắn sẽ dụ dỗ cô: "Lăng Lăng, nói yêu anh."

Cô mím chặt môi, không mở miệng.

Tô Lăng biết rõ bản thân mình cùng lắm chỉ là một món đồ chơi, một món đồ chơi hắn khá yêu thích.

Cô không yêu hắn, cũng không thể yêu hắn. Tô Lăng chết năm 24 tuổi vẫn chưa từng nói một câu yêu hắn.

Song ngày thứ hai Tô Lăng muốn rời khỏi hắn, gần như vừa bước ra biệt thự Tần gia thì lập tức nhận được điện thoại từ mẹ.

"Tiểu Lăng, từ trước đến giờ mẹ chưa bao giờ cầu xin con, lần này mẹ cầu xin con, con có thể cứu cậu con được không..."

Cậu của Tô Lăng là Nghê Lập Quốc, sinh ra ở nông thôn, lúc Nghê Hạo Ngôn 8 tuổi thì đến thành phố L làm nhân viên ở một công ty nhỏ. Sau đó chăm chăm tích cóp rồi mua nhà, mang bà ngoại và Tô Lăng về ở cùng.

Nghê Lập Quốc ích kỷ, hư vinh và coi trọng thanh danh, thích chiếm lợi nhỏ.

Nhưng người nhà của cậu có ân với cô.

Nghê Lập Quốc làm việc trong công ty kia gần mười năm, hôm nay lại mắc phải một sai lầm không thể cứu vãn nổi. Ông ta bài bạc.

Chủ nợ liên quan tới xã hội đen, sau này nợ gần 10 triệu, Nghê Lập Quốc sợ chết nên lén lút rút tiền của công ty để bù lỗ. Chẳng qua chút mảnh khốc của ông ta nhanh chóng bị phát hiện, công ty báo cảnh sát, bây giờ Nghê Lập Quốc bị bắt. Đây là phạm tội, nếu lên tòa thì chắc chắn ông ta sẽ phải ngồi tù.

"Nếu cậu con vào tù, nhà của chúng ta cũng xong rồi, Hạo Ngôn và Giai Nam còn đang học đại học, sau này bọn nó phải làm sao. Mẹ xin con, con mau cứu cậu con đi..."

Nhưng cô cứu bằng cách nào chứ?

Bọn họ đều quên, tuổi của cô cũng nên ở đại học đọc sách. Em trai, em gái là người, cô thì không phải sao? Cô chỉ muốn ngẩng cao đầu mà sống thôi.

Tiếng khóc lóc cầu xin trong điện thoại, mấy năm ân nghĩa thu nhận cô đã khiến cô phải quay đầu lại.

Tần Kiều ngồi trên ghế salon, đôi mắt lạnh lẽo của hắn vẫn luôn nhìn cô. Hắn biết rõ tất cả mọi chuyện nên chỉ lẳng lặng quan sát.

Tô Lăng, mày lựa chọn thế nào đây?

Đột nhiên Tô Lăng cảm thấy rất đau xót, một đời này của cô có quá nhiều xiềng xích, sống chẳng hề dễ dàng. Từ trước đến nay đều không có lấy chút tự chủ, cô muốn thẳng lưng nhưng chỉ có thể khuất phục.

Tần Kiều hỏi cô: "Còn đi sao?"

"Không đi."

"Qua đây."

Cô đi đến chỗ hần, Tần Kiều hung bạo cắn lên vai cô. Cơ thể hần căng chặt, kiểm soát sức lực không để cô không chảy máu.

Cô không nói lời nào, hốc mắt lặng lẽ ướt.

Tô Lăng biết, không có ai trên đời có nghĩa vụ phải đối xử tốt với người khác một cách vô điều kiện cả. Cô cầu xin Tần Kiều, sau khi nhận sự giúp đỡ của hần, cũng không thể rời đi nữa.

Tiếp đó cô vẫn luôn không nhắc lại việc này, cho đến lúc gãy chân.

Nghê Hạo Ngôn đã lâu không xuất hiện, trầm mặc muốn dẫn cô đi.

Cô nằm trên lưng thiếu niên, phảng phất như đem đau khổ cả đời mà khóc ra hết.

Tô Lăng nhớ hồi tiểu học, thầy có cho một bài tập: Em muốn trở thành người như thế nào?

Tô Lăng nghiêm túc viết: Em muốn bản thân là người dũng cảm, can đảm, hoạt bát.

Sau khi trọng sinh, mong ước này càng rõ ràng hơn, cô không muốn sống hèn nhát nữa.

Đầu tiên là không thể xảy ra chuyện, theo lý thì đây là việc của một năm sau, không cần sốt ruột. Loại chuyện bài bạc này tuy tốn rất nhiều tiền nhưng hần phải có một lý do chứ. Hai triệu không ít, hoặc là mù quáng đánh cược, hoặc là bị người hại.

Cô nghi ngờ Tần Kiều, hần vốn chẳng phải quân tử ngay thẳng gì cho cam

Tô Lăng chuẩn bị trước mới có thể không để cậu mắc phải sai lầm.

Tương tượng thì rất đẹp, sau khi nữ chính trong tiểu thuyết sống lại, từng giây từng phút phản công nam cận kề, kiếm tiền rồi gom tiền, đi lên đỉnh cao cuộc đời. Còn Tô Lăng..

Ngoại trừ diễn xuất, cô chả có gì.

Diễn kịch còn không dám diễn dưới mí mắt của Tần Kiều nữa là.

Mợ và Nghê Giai Nam không thích Tô Lăng, cô lại không thân thiết với cậu, người duy nhất gần gũi chính là Nghê Hạo Ngôn, hai ngày nữa cậu sẽ thi đại học, có làm gì cũng phải đợi cậu thi xong.

Bà ngoại lớn tuổi rồi, cô phải kiếm chút tiền để dự phòng bệnh bà sẽ tái phát.

Trong lòng Tô Lăng nôn nóng, song cô không tài nguyên, không bối cảnh, chỉ có thể chú ý những nơi đang tuyển vai phụ hoặc mấy vai quần chúng mà thôi.

Năm hai đại học có kha khá môn học, Tô Lăng những môn như sau: Âm nhạc, múa, điện ảnh và truyền hình.

Bởi vì quay phim có nhiều cảnh dưới nước nên trường bọn họ còn bắt buộc học bơi.

Chiều thứ sáu hôm đó có tiết.

Thành phố B tháng 6 vừa khéo khá oi bức, giờ học bơi cực kỳ được sinh viên chào đón. Nhưng nhóm người kia không bao gồm Tô Lăng.

Đại học xem như còn có tình người, dùng một lớp kính mờ ngăn ở giữa hồ bơi nam và nữ. Chỉ có thể thấy hình dáng không rõ của hai bên.

Vân Bố đã đi rồi, có nghĩa là Tô Lăng phải học một mình.

Cô đến phòng thay đồ để đổi đồ bơi, đúng lúc đụng phải mấy nữ sinh cùng khoa, trong đó có hai người quen: Bạn ký túc xá của cô, Triệu Uyển Uyển và người mấy ngày trước nói xấu cô, Đàm Tinh.

Tô Lăng vừa thay xong, ánh mắt những nữ sinh đó đều rơi vào trên người cô.

Cô mặc đồ bơi rất kín kẽ, váy ngắn trên đầu gối một chút nhưng vẫn không trở ngại việc hấp dẫn ánh nhìn của người khác. Da dẻ trắng như sữa, dưới ánh đèn càng trắng đến chói mắt, bắp chân mảnh khảnh thẳng tắp, cánh tay gầy yếu, trước lồi sau vênh.

Các nữ sinh lặng lẽ nghiêng răng, đây chính là trời sinh khiến người khác ganh tị, ghen ghét. Đây là khoa biểu diễn, còi quần áo ra một cái thì bọn họ chỉ

giống bùn nhão dưới ruộng. Lại âm thầm may mắn việc Tô Lăng không thích khoe dáng người, dù trời nóng nực vẫn bọc mình như cái bánh chưng.

Tô Lăng bị bọn họ nhìn chăm chăm, cô không được tự nhiên mà ngón chân khẽ quặp lại, mím môi đi ra ngoài.

Đàm Tinh lột ngang chân cô một cái, trong mắt thoáng qua tia hâm mộ. Tiết học bơi nên Tô Lăng mang dép, chân trắng như tuyết lập tức lộ ra. Bàn chân xinh xắn, vừa đúng size 35, ngón chân mượt mà, dễ thương. Móng tay không sơn nhưng vẫn có màu hồng nhạt. Nếu bàn tay lớn hơn xiu nữa thì có thể nắm chặt được rồi.

Một đôi chân ngọc ngà thật sự tỉnh táo và đáng yêu.

Những người cùng lớp lại bắt đầu nói xấu Tô Lăng, Đàm Tinh nhủ mầy, lần này nghe thì thấy phiền: "Được rồi, đừng có bép xép nữa, nói xấu cậu ta cho cổ vào cũng không làm mầy cậu đẹp hơn đâu."

Nữ sinh đồng loạt im lặng, có chút lúng túng.

Trước hồ bơi có đặt một cái tủ đựng điện thoại, mỗi người một số thứ tự ứng với chỗ ngồi, Tô Lăng mới bơi hai vòng thì điện thoại đã reo.

Cô đành trèo lên nghe điện thoại.

Nhiệt độ ở hồ bơi ổn định, Tô Lăng nhủ mầy, nhỏ giọng hỏi: "Alo? Cho hỏi ai vậy ạ?"

Lúc nói chuyện giọng cô vừa nhỏ vừa êm ái, nhẹ nhàng, giống như đang cào vào lòng người khác.

Đầu dây bên kia khẽ thờ dài: "Triệu Cấu ca ca của em đây."

Người đàn ông cười cợt với ngữ điệu trầm thấp, tràn đầy xấu xa. Làm sao Tô Lăng có thể không nhận ra hắn là ai chứ, đầu tiên cô kinh hãi, rồi ép buộc bản thân phải bình tĩnh! Vững vàng, chớ hoảng sợ, cô cắn răng lí nhí nói: "Anh gọi nhầm số rồi."

"Tô Lăng, lại gọi thêm một tiếng cho tôi nghe, sau đó tặng em một vai nữ chính để chơi. Hửm?"

Mặt cô ửng hồng, sau đó mắt đỏ lên vì tức, không tự chủ được nhớ tới một câu Tần Kiều thích nói nhất ở đời trước: "Lăng Lăng, em kêu thật dễ nghe."

Tô Lăng không biết chỗ nào xảy ra sai sót mà tên điên này vẫn nhìn trúng cô. Nhưng cô đã muốn mắng hắn từ lâu, dù sao cũng phải chết, vì vậy cô lấy hết can đảm: "Anh là tên lưu manh!"

Có bạn cùng lớp ở đây nên cô không dám mắng quá lớn, nghẹn đỏ mặt, muốn dùng giọng điệu tức giận để biểu hiện sự chán ghét của mình đối với hắn.

Mắng người cũng không ra mắng, y như làm nũng. Hắn không nhịn được liền bật cười.

Tô Lăng không biết hắn đang cười cái quần què gì, cô bị thái độ đùa giỡn như thế của Tần Kiều chọc giận đến mức đầu óc choáng váng, trực tiếp cúp máy. Đi mà đưa vai nữ chính cho quý đóng, người nào thích thì làm!

Tô Lăng nghĩ đi nghĩ lại rồi tắt điện thoại. Sau khi tỉnh táo, cô cảm thấy sợ hãi không thôi, hơi hơi hồi hận.

Tần Kiều sáng nắng chiều mưa, cô mắng hắn, lỡ như đó là giận đến độ bật cười thì đáng sợ cực. Còn nếu hắn bị chửi mà vẫn cười được, coi như đầu óc của hắn có vấn đề.

Cả hai trường hợp đều không phải kết cục tốt, cô ngồi ở bên mép hồ bơi, tinh thần suy sụp, bắt đầu liên tưởng đến hậu quả khủng khiếp khi đắc tội Tần Kiều.

Mấy cô gái lần lượt lên bờ, một nữ sinh thay quần áo xong đi ra ngoài rồi lại hùng hổ chạy vào: "Đậu mé, bên ngoài có một anh cực kỳ đẹp trai."

Lời này làm những người còn lại cười rộ: "Đẹp trai cỡ nào?" Bọn họ là chuyên ngành tin tức truyền thông, cái khác có thể ít nhưng trai đẹp thì nhiều.

Cô ta nghiêm mặt: "Không biết đẹp cỡ nào tại thấy đeo kính râm."

"..." Vậy cậu hô hào cái khi gì.

"Nhưng mà mặc áo sơ mi thiết kế riêng của L.D."

"!" Úi thế thì đẹp trai thật.

Ai cũng từng nghe qua nhãn hiệu này, một cái sơ mi lên tới sáu con số, những người mặc được loại quần áo này đều là đại gia. Vị bên ngoài kia đối với sinh viên sau này muốn lẫn lộn trong giới giải trí như họ chính là một kim chủ sống sờ sờ trước mặt.

Tô Lăng cầm điện thoại, toàn thân cứng đờ. Cô, cô, cô.. Không, không, không phải cố ý chửi hắn...

Giây phút cô thấy bàn chân trần trụi lộ ra ngoài của mình, nhất thời cảm thấy da đầu tê dại.

Tô Lăng vội vàng chạy vào phòng đổi quần áo.

Thay đồ! Mang giày!

Đại học Z có tám phòng thay quần áo công cộng. Tô Lăng tìm được túi đựng đồ của mình, bên trong trống rỗng. Cô nhìn tủ giày, quả nhiên giày cũng mất.

Ngay lúc này cô hiểu ra, có người chơi mình.

Ánh đèn nhức mắt, cô cảm cái túi trống không, dường như chẳng có nơi nào để trốn.

Mất cô khô rất tới phát đau, không nhịn được có chút tủi thân. Cô đã rất cố gắng, rất cố gắng.

Vào lúc này, âm thanh của nhân viên quản lý vang lên: "Mời tất cả sinh viên nhanh chóng rời khỏi bể bơi, nhân viên công tác sẽ chuẩn bị thay nước hồ."

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Giống như bị ma ám rồi

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese lần nào cũng quên ghi dòng này:)

Tần Kiều dựa vào tường câu lạc bộ bơi lội, những sinh viên đi tới đi lui đều nhìn hẩn.

Hẩn không biết cái gì gọi là tím tím lại và khiêm tốn hết, đứng ở một chỗ vẫn có thể sáng ngời như thế.

Chờ tận hai mươi phút vẫn không thấy Tô Lăng đi ra, Tần Kiều có chút không kiên nhẫn. Lúc này hẩn cũng nghe được loa phát thanh thông báo, mười phút sau mọi người đều về hết, Tô Lăng còn chưa ra.

Khuôn mặt hẩn trở nên lạnh lẽo.

Tuy nhiên, mấy nữ sinh khoa biểu diễn vốn đã chạy ra vào nửa giờ trước vẫn đang lác lác xung quanh Tần Kiều. Nhìn vẻ mặt hẩn không tốt, có người đánh bạo cười hỏi: "Anh đẹp trai đang đợi ai vậy?"

Tần thiếu rất có tiếng trong giới thượng lưu thành phố B nhưng đa số người bình thường không biết rõ hẩn. Dù sao cũng không phải người nổi tiếng, hẩn còn đeo kính râm, ai quen hẩn mới có thể nhận ra được.

Tần Kiều không trả lời, hẩn châm một điếu thuốc. Thời tiết bên ngoài hanh hao như tâm trạng của hẩn.

Tư thế hút thuốc của Tần Kiều cũng đẹp trai, nhìn tới quần áo trên người hẩn thì đám nữ sinh lập tức không muốn rời đi nữa.

Tần Kiều dập mẩu thuốc lá, nhấc chân đi vào bên trong câu lạc bộ.

"Ồ... Đó là..." Khu dành cho nữ. Có người định nhắc nhở nhưng bị bạn học kéo lại: "Đừng lăm lăm." Xem người đàn ông kia là biết tính tình không tốt rồi, Trần Phàm nói đúng, muốn lấn lộn trong showbiz thì điều quan trọng nhất chính là phải biết quan sát. Nữ sinh vội vàng im miệng.

Tần Kiều vừa đi vào đã dễ dàng nhìn thấy Tô Lăng.

Di lao công vừa kéo lê cô trên đất vừa giảng đạo lý bằng tiếng địa phương đặc kẹo của mình. Di ta không phải người ở đây, giọng rất lớn. Tô Lăng chữ hiểu chữ không, ánh mắt mù mờ. Tần Kiều mới bước tới liền nghe được sơ sơ, đại khái là cô gái nhỏ mau đi đi, thứ 6 phải quét dọn câu lạc bộ, cô còn ở lại thì đi sẽ bị trừ lương..

Hẩn ngược mắt lên lập tức thấy Tô Lăng đáng thương co ro thành một nhúm ở trong góc.

So với âm thanh oang oang của đôi phượng, cô thật sự rất yếu ớt: "Cháu ở đây một chút nữa thôi..."

Di lao công: "Không được."

Tô Lăng cũng không tranh cãi với người khác, cô bèn rụt vào góc tường, khăn tắm lớn bọc cả cơ thể của cô lại. Di kia khóa cửa phòng thay quần áo, sau đó còn muốn động tay động chân với cô.

Tô Lăng cực kỳ sốt ruột, nước mắt lưng tròng chột lách tách rơi xuống.

Tần Kiều nhìn cô hồi lâu mà cô vẫn chưa phát hiện, câu lạc bộ có máy lạnh, hần đi từ bên ngoài vào mang theo hơi nóng, đáng lẽ vào đây sẽ rất mát mẻ nhưng hần càng ngày càng cảm thấy khô nóng.

Trước giờ Tần Kiều lại không hề biết rằng có người khóc... So với cười rộ lên còn con mẹ nó đẹp hơn nữa.

Đi lao công định lôi cô thì hần đã dùng ví tiền vỗ vào tay đi ta.

Bản tính của Tần Kiều y hệt Quách Minh Nham, tiêu tiền là bản năng.

Nhưng thắng ở chỗ dễ dùng, hần rút một xấp tiền giấy ra, không thèm đếm mà kêu đi lao công đi, đi ta lắm lắm vài câu rồi xách mông rời khỏi, thuận tay cảm nhận thứ, hề hề, dày thật đấy!

Tần Kiều đứng, cô ngồi. Tô Lăng vui đầu vào đầu gối, là đáng về không hề muốn nhìn thấy hần, rõ ràng vừa rồi vẫn đang trò chuyện với đi lao công, bây giờ lại ngậm chặt miệng, không chịu nói gì.

Tần Kiều cũng thấy kỳ quái, đáng lẽ hần phải tức giận mới đúng, nhưng không, trong lòng giống như bị người khác đánh một cái thật nhẹ vào vậy.

Ngọt ngào đến mức phát hoảng.

Cô vô cùng dè dặt, hần chỉ có thể nhìn được đỉnh đầu đen nhánh của cô.

"Tô Lăng." Hần nhìn cười, lạnh giọng nói: "Không phải vừa rồi còn mắng người sao? Hừm?"

Cô khẽ nhúc nhích, tim đập như đánh trống, cố gắng kiềm chế lắm mới không vô thức trả lời: "Tôi sai rồi." Cô còn nhớ rõ, không được tỏ ra nhất gan trước mặt Tần Kiều song cô không nghĩ tới bộ dạng đáng thương này của mình, cực kỳ nhút nhát sợ hãi.

Cô nén nước mắt, đồng thời rút bàn chân trắng bóc của mình lại.

"Người như tôi, thù dai lắm." Tô Lăng cảm nhận được Tần Kiều đang ngồi xổm xuống trước mặt mình, cô lập tức run lấy bầy. Tần Kiều đánh phụ nữ sao? Tuy cô chưa từng gặp phải nhưng cũng không phải không có khả năng.

"Nào, nói xin lỗi, tôi liền bỏ qua cho em, nếu không tôi sẽ động tay động chân đấy."

"Xin..." Cô ghen hòng. Cái ngữ điệu này quen tai quá.

"Lăng Lăng, gọi 'anh', tôi sẽ cho em ra ngoài."

"Lăng Lăng, khen tôi lợi hại, tôi sẽ cho em đi diễn."

Tô Lăng bùng tỉnh, tất cả đều là thói quen. Cô chưa từng từ chối hần bao giờ, hần sẽ thật sự đánh cô ư? Sống lại một đời, nếu đã nói không muốn sống hèn nhát hay uất ức nữa thì cô thà bị đánh cũng không muốn xin lỗi. Dù sao... Cô hơi bị giới trong khoảng nhìn đau.

Lúc hần đến gần, cô theo bản năng nhắm tịt hai mắt.

Bàn tay kia sờ vào vành tai nhỏ của Tô Lăng, Tần Kiều vốn chỉ định sờ một cái thôi nhưng nó lại mềm mại vô cùng, hần không nhịn được mà xoa thêm hai cái. Nhìn đáng về đáng yêu này của cô khiến tim người khác cũng run lên, rốt cuộc không nhịn được nữa, hần bật cười.

Tô Lăng tránh hần, chỉ có thể ngẩng đầu lên.

Đôi mắt cô sáng rực, át cả ánh đèn, đẹp đến kinh người. Tần Kiều nhìn thấy cô thì biết rằng ông trời bất công, cô gái nhỏ xinh đẹp như thế, ấy vậy mà tính cách quá yếu ớt.

Mặt Tần Kiều tỉnh bơ nhưng tim lại đập điên cuồng.

Người ngoài đều truyền miệng hần thích phụ nữ xinh đẹp. Chỉ hần biết là không phải. Chẳng qua Tần Kiều giấu quá kĩ, giả vờ hồi lâu hần cũng suýt quên mất, rốt cuộc bản thân yêu thích cái gì? Sở thích của hần không thể lộ ra ngoài, nếu không người khác sẽ lợi dụng rồi hại chết hần.

Hần yêu thích gì đây?

Nhìn thấy Tô Lăng, hần đã tìm được đáp án. Tại sao lại có người lớn lên hợp khẩu vị hần như thế chứ? Giống như là lớn lên theo sở thích của hần vậy.

Thật sự muốn đòi mạng của hần mà.

Tần Kiều khẽ than một tiếng, giọng vô thức trở nên mềm mỏng hơn mấy phần: "Đứng lên đi, ngồi làm gì?"

Tô Lăng quấn chặt khăn tắm, không trả lời hần. Quả thực cô không biết nên đối phó với người này thế nào nữa.

Nhưng Tần Kiều không phải Quách Minh Nam, IQ lẫn EQ đều cao, thấy đáng về thăm thương của cô thì nhanh chóng đoán ra: "Có người lấy quần áo?"

Sao mà ngốc thế? Thảo nào bị người khác bắt nạt.

Tần Kiều không hiểu cái gọi là bạo lực học đường, hồi đấy hấn đi học toàn là dùng nắm đấm bạo lực người ta, chả ai dám đụng vào hấn. Nhớ tới tiểu mỹ nhân không thèm để ý tới hấn, vì vậy hấn nói: "Tô Lăng, muốn quần áo sao?"

Tất nhiên Tô Lăng muốn rồi, song cô thừa biết Tần Kiều là loại người gì, từ tận xương tủy, hấn là thương nhân, không làm ăn lỗ vốn. Chắc chắn sẽ có điều kiện.

"Gọi tên tôi." Hấn lại gần cô, cười có chút xấu xa: "Lần này không được kêu Triệu Cấu, biết tôi không? Tôi tên Tần Kiều, gọi Tần Kiều."

Thế mà có người thích nghe người khác kêu tên mình cơ à? Còn cố chấp như thế.

Nhưng cô không muốn ở đây dây dưa với hấn thêm, Tần Kiều cũng có ưu điểm, hấn nói được thì làm được.

Ngay sau đó cô gọi: "Tần Kiều."

Thật ngoan.

Tần Kiều không dám nhìn dáng vẻ này của cô, hấn quen giả vờ bình thản, ung dung rồi. Vì vậy đứng lên lấy điện thoại ra gọi điện: "Hạ Tầm, mua một bộ quần áo cho phụ nữ đến đại học Z, nhanh lên."

Bên kia hỏi kích cỡ.

Tần Kiều liếc Tô Lăng, cô cố gắng hết sức biến mình thành cây nấm.

Nếu hấn hỏi kích cỡ, chắc cô sẽ xấu hổ chết mất.

Tần Kiều trả lời: "Rộng một chút."

Tô Lăng hít sâu, ngẩng đầu nhìn hấn: "Tần Kiều..."

Tần Kiều đang nói chuyện điện thoại bỗng ngừng lại, cúi xuống. Vãi, cô chủ động kêu hấn. Khi cô đối mặt với hấn, Tần Kiều có loại ảo giác mình toi cmm đời.

Người phụ nữ này muốn gì, hấn đều sẽ thực hiện cho bằng được. Nhưng cô chỉ đỏ mặt tía tai: "Có thể mua giúp tôi một đôi giày vải không? Tôi sẽ trả lại tiền cho anh."

Thì ra là không có giày.

Cô tựa như đề phòng trộm cướp, hấn không thấy được gì.

"Mang số mấy?"

"35." Cô lo sợ bất an.

35 à... Tần Kiều báo cho bên kia. Sau đó hấn không tự chủ được mà nghĩ 35 là cỡ nào... Chân đàn ông to, thân hình hấn cao ráo, chân thể đã là 44.

35, còn không lớn bằng bàn tay của hấn. Hấn dựa vào bức tường cạnh cô, cong môi.

Di lao công cầm cây lau nhà rồi quét dọn tỉ mỉ từ lâu, cũng không chú ý tới hai người họ.

Tần Kiều quan sát Tô lăng, không khỏi trêu ghẹo: "Khoa biểu diễn bọn em bộ không biết ca hát nhảy múa sao? Trong lúc đợi quần áo, hát vài bài nghe được không?"

Tô Lăng lắc đầu: "Tôi không biết."

"Người khác biết sao em lại không?"

Cô nhỏ giọng nói: "Tôi đàn."

Má nó... Dễ thương gần chết.

Tần Kiều xoay mặt đi để cô không thấy mình đang cười. Từ khi biết cô tới bây giờ, hấn cười còn nhiều hơn một năm qua gộp lại.

Tô Lăng nói dối, gương mặt hơi đỏ, cô đều hạng nhất mấy môn chuyên ngành. Giọng cô ngọt ngào, hát tình ca không ai bì nổi. Nhảy múa cũng đẹp, suy cho cùng thì tư thái của cô rất gì và này nọ.

Đa số những người học nghệ thuật đều nhiều tài năng, mặc dù nhà cô nghèo nhưng bà nội không hề lơ là trong việc bồi dưỡng cô. Song Tô Lăng lại không muốn nói thật, Tần Kiều càng chê cô càng tốt. Tốt nhất là so với kiểu tài nữ như Đường Vi Vi Trịnh Tiểu Nhã, hẳn sẽ coi thường loại đàn độn như cô.

Người của Tần Kiều làm việc mau lẹ, mới mười phút thì Hạ Tầm đã mang quần áo đến.

Tô Lăng ngòm xuống, chân hơi tê, cô không dám đứng lên, suy nghĩ một chút bèn chìa tay nhận túi.

Nãy giờ ánh mắt của Tần Kiều vẫn dán trên người cô, cánh tay Tô Lăng duỗi ra, trắng mịn nõn nà, nhỏ yếu đẹp đẽ. Gần như là không kiềm chế được, hẳn nhìn vào bên trong.

Tô Lăng quán chặt, hẳn không nhìn được gì: "..."

Hạ Tầm nghiêng đầu nhìn Tần Kiều, hẳn nói: "Đi lái xe đến đây." Hạ Tầm đáp một tiếng rồi rời khỏi.

Tô Lăng vẫn ở tại chỗ không nhúc nhích, cô muốn mang giày nhưng sợ hẳn thấy. Hôm nay hẳn còn đứng đây thì cô chẳng thể mang được.

Tô Lăng: "Di ơi! Di ơi!"

Di lao công đang ngâm nga bài hát, không nghe. Tần Kiều lại nghe, hẳn nhếch môi, cúi đầu xem cô, cũng không giúp.

Hẳn nghe cô tiếp tục mềm mại gọi di, lần này gọi lớn hơn, di đó quay đầu: "Há?"

"Có thể mở phòng thay đồ giúp cháu được không ạ?" Chìa khóa trong túi áo của di ta.

Di lao công chuyển mắt sang Tần Kiều. Di ta biết vị này là kim chủ, ý tứ vô cùng rõ ràng: "Người anh em, mở không?"

Tô Lăng: "... Xấu hổ thấy mẹ.

Tần Kiều ở chỗ nào thì mọi người đều phải nhìn sắc mặt của hẳn, phảng phất đã thành quy luật.

Ngược lại, người đàn ông này không phải thứ tốt lành gì: "Tô Lăng, tôi là lưu manh sao?" Hẳn còn nhớ kĩ cô lắm lắm mình.

Tô Lăng ngượng chín mặt: "Anh không phải."

Lần này cô cực kỳ nghe lời, hẳn cười nhẹ một tiếng, gật đầu với di ta. Di lao công mở cửa ra.

Cô nhìn Tần Kiều, rõ ràng không có nước mắt nhưng đối với hẳn, đôi mắt kia lại ướt đầm dề, nhất thời Tần Kiều mềm lòng tới mắt phanhyd, hẳn xoay người đi: "Vào đi."

Bây giờ Tô Lăng mới đứng lên tiến vào.

Cô hiếm khi vui vẻ, sự trong sạch của mình đã được bảo toàn rồi ồ là la.

Tần Kiều dựa vào cửa phòng thay đồ, nghe âm thanh bên trong, hẳn cảm thấy bản thân mình bị ma ám rồi.

Tần Kiều bắt đầu lẩn qua lộn lại mà suy nghĩ, rốt cuộc là tại sao cô ghét hẳn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nghiêm túc

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese chăm vl, khen tôi đi khen tôi đi.

Hạ Tầm làm việc rất cẩn thận, trước khi đưa quần áo và giày cho cô thì đã cắt mác rồi.

Tô Lăng mặc vào có hơi lớn, cô đẩy cửa ra ngoài, Tần Kiều đang đợi cô.

Vừa lúc đầu hạ, nắng chiều đã dần ảm lên. Cô cầm quai đeo cặp, nhất thời ngần ngợ. Năm nay Tần Kiều 27 tuổi, giữa trán vẫn còn mấy phần ngõ ngược, bất kham và lưu manh. Tính tình hẳn không tốt, ở đời trước, thời gian đầu theo hẳn cô không nghe lời liền ăn không ít thiệt thòi.

Đầu óc Tần Kiều thông minh, không khờ khạo như cô.

Cuối cùng, Tô Lăng vẫn bị hấn lừa gạt để đồng ý nhiều điều kiện thô bạo của hấn.

Ví dụ như đeo lắc chân.

Cô cũng đã từng mang ngọc trai, cẩm thạch, mã não đỏ.

Nhắc đến là xấu hổ, nhớ tới vẫn xấu hổ, Tần Kiều da mặt dày, hấn chả biết viết hai chữ xấu hổ như thế nào.

Thật ra cô sợ nhất chính là Tần Kiều 27 tuổi. Cứ như tướng cướp, hồng hách vô lại, làm việc quá ngang ngược. Hôm nay Tô Lăng đứng ở đây, chỉ vừa nhìn hấn một cái đã nảy ra ý định chạy đi.

Tần Kiều nghiêng đầu, cô vội vàng điều chỉnh lại nét mặt.

Dù sao cũng học khoa biểu diễn, cô bước qua nguy hiểm vẫn không có chút mất tự nhiên nào.

Tô Lăng đeo cặp nhỏ của mình ở sau lưng.

Cô không có thói quen đeo một bên vai hay xách tay, từ nhà trẻ cho đến đại học, cô có hai cái balo màu đen, bản cũng không sợ. Chưa bàn tới thẩm mỹ ra sao nhưng Tô Lăng đã quen với nghèo khổ, đó giờ không bao giờ quan tâm những thứ này.

Phía trên có một con thỏ lông hồng, là hàng đính kèm với balo.

Có lẽ do học nghệ thuật nên khi cô đứng, sống lưng thẳng tắp, trông vô cùng có khí chất.

Tô Lăng nói: "Cảm ơn, tôi sẽ trả lại tiền mua quần áo và giày cho anh."

Cô không giỏi giao tiếp, nói xong cũng tha thiết mong chờ nhìn Tần Kiều, hy vọng hấn phun ra một con số, sau đó cô sẽ lấy tiền ở trong cặp đưa hấn. Ý tưởng của Tô Lăng cực kỳ giản dị, mặc dù... Chưa chắc cô trả nổi, nhưng vẫn có thể ghi giấy nợ rồi kiếm tiền trả hấn mà.

Đời này thiếu ai cũng không thể thiếu Tần Kiều, hấn rất ngang ngược, thiếu đồ hấn thì phải trở thành người của hấn.

Tô Lăng không hề lời đời, Tần Kiều lẩn lộn trong thương trường, hiển nhiên biết cô có ý gì. Hấn bật cười nhưng mở miệng lại không hề đứng đắn: "Nếu không em hôn tôi một cái. Hửm?"

Cô trợn mắt, cũng chẳng quan tâm trả tiền hay không trả tiền, co chân chạy thẳng về phía cửa.

Tần Kiều vươn tay, vừa khéo chụp được balo của Tô Lăng. Sau đó chậm rãi vòng tới trước mặt cô: "Chạy cái gì?"

Tô Lăng thấp hơn hấn một cái đầu, cô ngẩng đầu lên thì Tần Kiều mới thấy hốc mắt cô hồng hồng, giống như muốn khóc.

Đời này Tần Kiều chưa từng gặp cô gái nào ngây thơ như vậy, hấn nói gì cô cũng tin được.

Trong mắt Tần Kiều nhiễm ý cười: "Không phải muốn trả tiền sao?"

Cô khẽ giãy giụa: "Bao nhiêu?"

"Cho tôi cái này được không?" Hấn chỉ chỉ balo hình con thỏ của cô.

Tô Lăng lắc đầu.

"Keo kiệt như vậy à?"

Giương mặt cô rất đỏ, hơi sốt ruột nói: "Cái đó... Nó chẳng đáng tiền."

Balo chỉ có bốn mươi mấy đồng, con thỏ nhiều lắm là hai đồng.

Cô nghe người đàn ông thấp giọng cười: "Nhưng tôi chỉ thích nó, làm sao bây giờ?"

Sờ thích quái quỷ gì đây!

Tần Kiều đến quá gần, Tô Lăng lui về phía sau, hấn nhận ra cô đang kháng cự, vì vậy giờ tay: "Đưa tôi."

Giọng điệu ra lệnh.

Tô Lăng hơi sợ, cô do dự một chút rồi lấy balo đưa hấn, sau đó nhút nhát nói: "Tôi đi được chưa?"

Cô không muốn ở bên cạnh hắn thêm giây phút nào.

Phần tóc mái trên trán cô ẩm ướt, chất tóc mềm mại lại dính nước hồ bơi tới bây giờ còn chưa khô, thoạt nhìn vừa đáng yêu vừa ngoan ngoãn.

Một tay Tần Kiều cầm con thỏ, tay còn lại gần như không kiểm soát được mà muốn chạm vào tóc của cô.

Cô hiểu ý hắn, ánh mắt thay đổi, bị giật mình rồi nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Lần này Tần Kiều không ngăn cản, hắn cười khê, khi đi ra thì đã không còn bóng dáng cô nữa.

Sợ gì chứ, hắn thầm nghĩ, một ngón tay hắn cũng chưa đụng cơ mà.

Hạ Tầm đứng cạnh xe, thấy Tần thiếu xuất hiện, trên tay còn xách theo cái balo có con thỏ màu hồng.

Hạ Tầm: "..."

Vừa rồi cô ta cũng trông thấy một cô gái nhỏ hoảng sợ chạy ra, quá nửa là đồ của người ta, trong lòng Hạ Tầm cảm thấy một lời khó nói hết.

Nhưng Hạ Tầm làm thư ký nhiều năm như vậy, rất có mắt nhìn, trái lương tâm khen ngợi: "Con thỏ thật đáng yêu."

Tần Kiều cúi đầu cười.

Ánh mắt mềm mại.

Hạ Tầm sững sờ, cô ta chưa bao giờ gặp bộ dạng này của Tần Kiều: "Tần thiếu, anh nghiêm túc à?"

Tần Kiều không nói tiếng nào.

Qua hồi lâu, Hạ Tầm mới nghe hắn hỏi: "Nhìn tôi rất đáng sợ?"

"..."

...

Tô Lăng giặt quần áo và giày xong rồi đem bán trên mạng.

Sau bốn ngày mới bán được, tổng cộng mười ba vạn.

Giá gốc là hai mươi mốt vạn nhưng cô đã mặc một lần, hơn nữa đã cắt mạc cho nên phải bán rẻ hơn rất nhiều.

Cô gói tiền lại cẩn thận, điền địa chỉ Thanh Ngu và gửi đi.

Nếu như nhận phim thì cô sẽ bù đủ tám ngàn còn lại. Song hôm nay tài sản của cô chẳng qua có một ngàn, cô chỉ có thể từ từ mà đi.

Tuy tính cách Tô Lăng yếu đuối nhưng bất kể ở hoàn cảnh thế nào, cô sẽ luôn là chính mình.

Sách cổ nói, phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất.

*Giàu sang không phóng đãng, nghèo khó không tha hóa, không cúi đầu quyền thế.

Hai câu trước khá hợp với tình huống của cô.

Chính cô cũng không biết phẩm chất như thế sẽ hấp dẫn người khác thế nào.

Tô Lăng không quan tâm đến việc nghèo túng, lúc giàu sang lại không kiêu ngạo, khi bị nhiều người chỉ trích, cô sẽ học cách kiên cường, không bao giờ nói xấu ai, lặng lẽ bỏ ra vĩnh viễn nhiều hơn nói.

Thế gian vội vã, dù cho gặp phải bao nhiêu chuyện, cô vẫn bình thản và sạch sẽ như cũ.

Lúc Tô Lăng gửi chuyển phát nhanh thì đúng vào ngày 9 tháng 6.

Kỳ thi đại học kết thúc.

Mấy ngày nay tin tức đều nói về tình hình thi đại học.

XX là người đầu tiên ra khỏi trường, nhà báo phỏng vấn, cậu nhóc đáp đề toán năm nay rất dễ.

Ai dè lúc sau đám học sinh xuất hiện than khóc không thôi.

Còn có người quên mang phiếu dự thi, đứng tại chỗ mà khóc, hoặc kẻ sau khi thi xong nản chí ngã lòng, tuyên bố không sống nổi nữa, giao lưu kết bạn để học lại.

Cực kỳ nhiều.

Kiểu không khí này tràn lan cả nước, Tô Lăng cũng căng thẳng mấy ngày.

Cách đó một ngày cô mới gọi điện thoại về, Tô Lăng trầm nghĩ, đầu sao Nghe Hạo Ngôn không thích cô lắm, trong lòng cậu chỉ xem Nghe Giai Nam là chị gái.

Cô sợ sẽ khiến cậu chán ghét.

Điện thoại vừa đổ một tiếng chuông thì bên kia đã bắt máy, cô còn chưa kịp nói gì thì Nghe Hạo Ngôn đã bảo: "Có thời gian quan tâm em trai người khác sao không thấy chị cũng đối xử với tôi như thế?"

Lúc nào thì cô quan tâm em trai người khác vậy?

Cô chợt nhớ lại cuộc trò chuyện lần trước, cô hỏi họ em trai của bạn rằng ở tình huống nào sẽ thi không được.

Tô Lăng không có cách nào để giải thích, vì vậy chỉ có thể hứa theo cậu: "Chị sai rồi."

Nghe Hạo Ngôn: "...". Cậu đâu muốn nghe cái này, nhưng cũng chẳng biết bản thân muốn nghe gì.

Cậu nhớ đến buổi họp lớp với bạn bè vào tối qua, sau khi xé hết sách vở, giấy trắng bay đầy trời, có mấy người thừa dịp tốt nghiệp, to gan đi tỏ tình, tranh thủ đuổi kịp chuyến xe cuối cùng của tình yêu học trò.

Bạn cậu hỏi: "Cậu có thích nữ sinh nào không, nhiều người ở cấp 3 theo đuổi cậu như thế, sao không thấy cậu yêu đương với ai?"

Cậu uống một chút rượu, lạnh nhạt trả lời: "Không thích."

"Vậy cậu thích kiểu nào? E là tiên nữ mới có thể khiến cậu hài lòng hahaha!"

Cậu nghe đến hai chữ tiên nữ bỗng ngậy ngọc, thoáng nghĩ tới chị họ của mình, sau đó đẩy đầu tên ma men đó ra: "Đừng có nói vậy!"

Loại chuyện này, dù có nghĩ cũng không được.

Tô Lăng hỏi: "Nghe Hạo Ngôn, phát huy tốt không?"

Thiếu niên chán nản nện một đấm lên trường, thuận miệng đáp: "Tốt."

Tô Lăng ở đầu dây bên kia vẫn nghe được tiếng "Bịch" này, cô sợ hết hồn: "Bên em sao vậy?"

Nghe Hạo Ngôn nhét tay vào túi quần, đúng lúc mò được cái bùa may mắn, cậu bình tĩnh lại: "Trên lầu đang sửa chữa."

"Ồ." Cô yên tâm, Nghe Hạo Ngôn là học bá, nếu cậu đã nói tốt thì đó là tốt thật.

Tô Lăng vui vẻ, ít nhất khi cô sống lại thì đã thay đổi được số phận một người.

Dù cô không rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng cô vẫn cảm thấy ngạc nhiên trước sức mạnh của hiệu ứng burom bướm.

Chỉ có suy nghĩ như thế, cô mới có thể tràn đầy hy vọng vào tương lai.

"Chị..." Nghe Hạo Ngôn muốn nói lại thôi.

"Hử? Sao đó?" Tô Lăng nghi ngờ.

"Không có gì."

Vì vậy Tô Lăng cúp điện thoại, cô đã đồng ý với Vân Bố rằng chờ em họ thi đại học xong sẽ đi thăm cô ta.

Đoàn làm phim khá xa, đi xe ba tiếng rưỡi, gần như chạy ngang hết thành phố.

Cô và Vân Bố đã hẹn trước, vừa khéo cô ta không có cảnh quay nên tới đón Tô Lăng.

Thiệt xa, Vân Bố gào khóc lao về hướng của Tô Lăng, không có chút chững chạc nào của người trưởng thành, cô ta nhớ Lăng Lăng muốn chót!

Tô Lăng cũng cười, sau đó mới phát hiện sau lưng Vân Bố còn có một người đàn ông.

Tô Lãng hơi sững sờ, cô biết anh ta, chính là anh đế nổi tiếng khắp cả nước ở mấy năm tiếp theo, Kỳ Sùng.

Tại sao Kỳ Sùng lại xuất hiện tại đây?

Bởi vì Vân Bố thổi phồng bạn thân Tô Lãng lên tận trời, cái gì mà "Thịnh thế mỹ nhân", "Xinh đẹp nhất thế giới", "Kỹ năng diễn xuất bùng nổ",...

Tài ăn nói của Vân Bố quá tốt, dù Kỳ Sùng không tin nhưng vẫn bị sự tò mò kéo tới đây xem.

Đến gần rồi anh ta mới thấy trừ cái cuối cùng là "Kỹ năng diễn xuất bùng nổ" cần đợi xác thực thì cô rất xứng đáng với hai câu miêu tả đầu tiên.

Kỳ Sùng đưa tay: "Chào em, anh là Kỳ Sùng."

Đời trước Tô Lãng chỉ xem anh ta trên TV, cứ thế mà ánh mắt của cô tràn đầy hâm mộ, suy cho cùng thì Kỳ Sùng rất giỏi, diễn xuất tốt, còn cô lại bị mắc kẹt ở một góc.

Hôm nay có loại cảm giác gặp được thần tượng, Tô Lãng bắt tay với anh ta, hơi hồi hộp: "Chào anh, em tên Tô Lãng."

Bây giờ Kỳ Sùng vẫn là một diễn viên nam được lòng người xem xú xú thôi, nhưng tính cách anh ta rất tốt, cực kỳ được chào đón.

Vân Bố nháy mắt với anh ta mấy cái: "Thế nào?"

Kỳ Sùng gật đầu.

Vân Bố mừng rỡ: "Em đã nói rồi mà, vậy anh có thể giúp em tranh thủ cái nhân vật còn trống đó không?"

Quan hệ giữa Kỳ Sùng và đạo diễn không tệ, anh ta khề liếc Tô Lãng, với giá trị nhan sắc của cô, nếu muốn lấn lộn trong giới giải trí thì cho dù không có kỹ năng, làm bình hoa cũng sẽ nổi tiếng.

Anh ta tiếp tục gật đầu: "Anh sẽ cố gắng."

Tô Lãng nghe như rơi vào sương mù, đợi Kỳ Sùng đi khỏi, cô lập tức hỏi Vân Bố: "Xảy ra chuyện gì?"

"Trong đoàn làm phim có một nữ diễn viên bị dị ứng khá nghiêm trọng, trông một vai diễn nên tớ thừa dịp đề cử cậu với Kỳ Sùng." Vân Bố vênh mặt ưỡn ngực, một bộ dạng muốn được khen ngợi.

Tô Lãng: "..."

Cô không có bị điên, bộ phim này là do Thanh Ngu quay, tương đương với thiên hạ của Tần Kiều.

Cô cực khổ lắm mới thoát khỏi《 Mươi Hai Năm Phong Trần 》. Tình hình bây giờ là sao đây?

Tô Lãng ngẩng đầu lên, bất ngờ gặp trúng người quen.

"Cô ta?"

Vân Bố nhìn người phụ nữ được đám đông vây quanh: "Trịnh Tiểu Nhã à, nữ chính đấy."

Tô Lãng mím môi, vẻ mặt không tốt lắm.

Trịnh Tiểu Nhã là người đẩy cô từ trên lầu xuống.

Cũng là vợ chưa cưới trong tương lai... Của Tần Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đẹp trai muốn chót

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Trước kia Tô Lãng cảm thấy những người như Trịnh Tiểu Nhã là con cưng của trời. Sinh ra trong một gia đình dòng dõi thư hương, tổ tiên có công lao.

Ngay khi vừa bước chân vào giới giải trí, cô ta đã được tung hô, khen ngợi. Trịnh Tiểu Nhã cũng không muốn để bản thân thua kém ai, kỹ thuật diễn xuất tốt, ra mắt ba năm giành được giải ảnh hậu.

Cô ta có hết thảy, nếu là Tô Lăng thì có cố gắng cả đời cũng không đạt đến được.

Lúc tạp chí đăng tin Trịnh Tiểu Nhã trở thành vợ chưa cưới của Tần thiếu, Tô Lăng lặng lẽ xem tin tức này.

Buồn bã ư, có lẽ là một chút nhưng không nhiều lắm. Không yêu thì nói gì tới đau khổ muốn chết. Thay vào đó là cảm giác nhẹ nhõm.

Nhưng Trịnh Tiểu Nhã lại điên cuồng nhắm tới cô, khiến Tô Lăng rất mệt mỏi.

Bây giờ nhìn thấy Trịnh Tiểu Nhã hăng hái ở phim trường, Tô Lăng nhủ mảy.

"Cậu cũng biết cô ta sao?" Vân Bố kéo Tô Lăng qua, nhỏ giọng tâm chuyện: "Ảnh hậu vô cùng nổi tiếng nhưng tính tình buồn nôn kinh khủng. Nghe đồn vừa tới đoàn làm phim một tháng đã đổi ba trợ lý, trợ lý nào cũng chả chịu nổi cô ta. Không biết cô ta cảm thấy bản thân mình vượt trội chỗ nào, đúng là không xem ai ra gì hết."

Thấy Tô Lăng im lặng, Vân Bố tiếp tục giận dữ nói: "Nếu thật sự là người lạnh lùng thì sao cứ chủ động dán vào người nam thần của tớ chứ, loại người gì thế không biết!"

Tô Lăng ngạc nhiên nhìn Vân Bố, Vân Bố chống cằm, Tô Lăng quay sang theo, Trịnh Tiểu Nhã đứng cạnh Kỳ Sùng, vì cách quá xa nên cô không nghe được bọn họ đang nói gì. Nhưng trên mặt Trịnh Tiểu Nhã treo lên nụ cười, biểu tình của Kỳ Sùng cũng vô cùng thân thiết.

Tâm trạng Tô Lăng phức tạp.

Thế nên bây giờ người Trịnh Tiểu Nhã thích là Kỳ Sùng? Vậy tại sao sau này lại là bộ dạng yêu Tần Kiều đến chết đi sống lại?

Hơn nữa... Mặc dù gia thế Trịnh Tiểu Nhã không tệ, song so với Tần gia mà nói thì khác biệt một trời một vực. Làm sao Trịnh Tiểu Nhã trở thành vợ chưa cưới của Tần Kiều được?

Quá nhiều vấn đề không có đáp án khiến Tô Lăng có loại cảm giác ngớ ngẩn rằng đời trước cô sống thiệt chả ra gì.

Tô Lăng mím môi: "Vân Bố, cảm ơn ý tốt của cậu nhưng tớ không thể đóng bộ phim này."

Vân Bố ngây ra: "Tại sao?"

"Tạm thời không thể nói nói lý do cho cậu nghe."

Vân Bố gật đầu, cũng nghiêm túc: "Được, Lăng Lăng nói không diễn thì không diễn. Đợi tí nữa tớ báo cho Kỳ Sùng..."

Kết quả còn chưa hết câu, Kỳ Sùng và Trịnh Tiểu Nhã đã đi tới, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên bụng phệ. Vân Bố vội vàng chào: "Đạo diễn."

Tô Lăng giương mắt, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Trịnh Tiểu Nhã.

Khuôn mặt Trịnh Tiểu Nhã thuộc kiểu diễm lệ, còn phong tình hơn cả Đường Vi Vi. Ban đầu cô ta đang cười nhưng nhìn thấy Tô Lăng thì nụ cười này lập tức cứng đờ.

Trịnh Tiểu Nhã âm thầm cắn răng, vốn dĩ đây là một vai người hầu mà thôi, kết quả là sắc đẹp của người hầu còn đề bệch chính như cô ta. Cái bộ phim kia làm sao cô ta có thể diễn nữa, nhanh chóng hồi hận, Kỳ Sùng tìm người này ở đâu ra?

Trịnh Tiểu Nhã cười nói: "Trông cô rất lạ, là sinh viên sao?"

Tô Lăng nhìn cô ta, gật đầu một cái.

"Cô chưa từng đóng phim, vậy có biết diễn không?"

Tất nhiên Tô Lăng đã từng đóng phim, không chỉ biết mà năm đó diễn《 Mười Hai Năm Phong Trần 》, đạo diễn còn khen cô là thiên tài. Nếu như không phải sau đó xảy ra tai nạn, cô bị gãy chân, có lẽ mấy năm tiếp theo cô cũng sẽ là một người rất lợi hại.

Vậy mà bây giờ đối diện với Trịnh Tiểu Nhã, cô đáp: "Không biết."

Vân Bố trầm nghĩ, Tô Lăng đã bảo không thể đóng phim nên im lặng. Trong mắt Trịnh Tiểu Nhã nhiều hơn một phần kinh thường song cô ta vẫn cười, đùa giỡn với đạo diễn: "Đạo diễn Lưu, nhân vật đó hẳn là khá quan trọng, ông dám dùng người mới à?"

Thật ra nhân vật đó không quan trọng, ngược lại đạo diễn Lưu hiểu ý Trịnh Tiểu Nhã.

Ông ta nhìn mặt mũi tuyệt sắc của người mới trước mặt mình, trong lòng thờ dài, sau đó cũng haha cười nói: "Sao lại không dám dùng chứ, cơ mà nhân

vật này tạm thời đã có người rồi, cô gái nhỏ nhìn không tòi, lần sau có nhân vật phù hợp thì tôi gọi cô đi thử vai nhé?"

Tô Lăng lễ phép gật đầu: "Cảm ơn ngài."

Đạo diễn Lưu rất tiếc cho Tô Lăng, thân hình ông ta hơi mập, lòng dạ không xấu, làm đạo diễn nhiều năm như vậy ít hẳn sẽ biết một người muốn nổi tiếng khó khăn đến nhường nào. Đặc biệt là kiểu người như Tô Lăng, quá đẹp chẳng phải chuyện tốt gì, một là dễ bị người khác ghen ghét. Hai là nếu ở sau lưng không có ai che chở thì dễ bị những người có suy nghĩ xấu xa nhúng chàm. Cô gái nhỏ trông khôn khéo, sạch sẽ, xem quần áo cũng không phải người có bối cảnh, tương lai chả biết gặp phải bao nhiêu gặp ghênh.

Kỷ Sùng vẫn luôn trầm mặc, hiện tại anh ta chưa phải ảnh đế nhưng Trịnh Tiểu Nhã thì đã được đề cử cho Nữ diễn viên xuất sắc nhất. Anh ta không nói nên lời, trong mắt chứa đầy áy náy.

Trịnh Tiểu Nhã cười tủm tỉm: "Kỷ Sùng, đi ăn cơm nhé? Đạo diễn Trương và bọn đã đặt chỗ ở bên khách sạn Liên Nhạc rồi."

Kỷ Sùng ôn nhã trả lời: "Từ chối thì bất kính."

Đi ăn cơm mới có tài nguyên, những người như họ bắt đầu từ con số không, chỉ có thể chớp lấy mọi cơ hội để leo lên.

Bọn họ vừa đi, Vân Bố liền bày ra vẻ mặt buồn bã và chán nản.

Tô Lăng thấy cô ta như thế, trong lòng ngạc nhiên: "Cậu... Cậu thích Kỷ Sùng?" Không phải loại thích thần tượng mà là thích theo tình cảm nam nữ.

Cô chợt nhớ đến nguyên nhân cái chết của Vân Bố: Vân Bố nhận vai nữ số hai ở một bộ phim tiền hiệp, mấy năm đó cô ta rút liễu mạng, giống như là muốn cố gắng để đuổi kịp ai đó, cuối cùng dây cáp bị đứt, Vân Bố hương tiêu ngọc vẫn.

Người này là Kỷ Sùng sao?

Cũng may là Vân Bố lập tức chuyển sang khuôn mặt vui vẻ: "Sao mà được! Thần tượng chỉ có thể nhìn từ xa chứ không thể khinh nhờn, huống hồ người ta làm gì vừa mất tở! Đi, Lăng Lăng, chúng ta đi ăn cơm"

Trong lòng Tô Lăng lo lắng, chuyện này cô phải nghĩ cách. Cô sẽ không để Vân Bố chết!

Nhưng ngàn tính vạn tính, tất cả mọi người đều không đoán được, cuối cùng cái đoàn làm phim này vẫn là địa bàn của Tần Kiều.

Địa bàn của hắn nên chuyện gì xảy ra cũng không qua được đôi mắt hắn cả.

Tô Lăng và Vân Bố ăn cơm xong rồi quay lại, lúc này đang là giờ nghỉ trưa ở đoàn làm phim nhưng bây giờ mọi người lại vây quanh ba tầng bên trong, ba tầng bên ngoài.

Vân Bố nhảy bèn ngửi ra mùi drama: "Lăng Lăng, đi xem một chút!"

"Tớ không đi..."

"Đi mà, đi với tớ đi."

Tô Lăng ăn mềm cũng ăn cứng: "Được rồi."

Khi đến gần, cô nhận ra nét mặt của mọi người vô cùng tế nhị.

Tô Lăng nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi trên ghế, cô sửng sốt, theo bản năng trốn vào trong đám đông.

Vân Bố chưa từng gặp Tần Kiều, hỏi nữ phụ đóng vai bạn thân của mình: "Anh ta là ai vậy?" Coi bộ rất kiêu ngạo, ai cũng đứng mỗi hắn ngồi, thời tiết cực kỳ nóng, đạo diễn đứng bên cạnh Tần Kiều, mồ hôi mồ kê chảy rào rào.

Sau đó Vân Bố nâng mắt nhìn, suýt nữa cười ra tiếng. Trịnh Tiểu Nhã đứng ở giữa, rõ ràng hết sức nhếch nhác nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười khéo léo.

Nữ diễn viên trả lời Vân Bố: "Nghe bảo là Tần thiếu, chính là nhà đầu tư của chúng ta."

Vân Bố bưng tỉnh, hóa ra là boss của Thanh Ngu, người thừa kế duy nhất của nhà họ Tần, kẻ có tiền trong truyền thuyết.

Tần Kiều kêu Trịnh Tiểu Nhã đặt một bình hoa lên đầu.

Hai mươi phút trôi qua, cổ của Trịnh Tiểu Nhã mỏi nhừ, tay cũng mỏi. Cô ta đã bao giờ bị người khác chinh như vậy đâu. Mấy người xung quanh nhin cười, Trịnh Tiểu Nhã cắn răng, đôi mắt cô ta chưa từng mất mặt như thế!

Tần Kiều lười nhác lên tiếng: "Chớ có run tay, mười triệu."

Bình hoa kia là đồ cổ, giá trị mười triệu.

Sắc mặt Trịnh Tiểu Nhã trắng bệch: "Tần thiếu, khi nào thì em đã đắc tôi ngài?"

Tần Kiều cong môi, bộ dạng này của hắn trông thật sự máu lạnh nhưng lại khiến người khác không nhìn được mà chuyển tầm mắt lên người hắn. Ngay cả việc trả lời cô ta, Tần Kiều cũng lười.

Vân Bó cảm thấy hết sức thoải mái: "Mẹ nó, nam thần của tớ thay đổi rồi! Đẹp trai muốn chót, không biết Tần thiếu ra mặt cho ai nữa, nếu là vì tớ, tớ có đi bán muối cũng đáng giá." Cô ta tới đoàn làm phim, không biết đã phải xem sắc mặt Trịnh Tiểu Nhã bao nhiêu lần!

Tô Lăng: "..."

Tần Kiều bỗng đứng xoay đầu lại.

Tô Lăng đối diện với ánh mắt của hắn, đôi mắt đen nhánh, ẩn chứa ý cười. Cô vội vàng cúi đầu, tim hơi đập nhanh, cô rất sợ đồ vô sỉ Tần Kiều này sẽ gọi tên cô ở đây.

May mà Tần Kiều nhanh chóng quay qua Trịnh Tiểu Nhã, cô ta chịu được, song hắn thì không: "Run rẩy y hệt cái cái sàng, đây là nữ chính ông chọn?"

Nữ chính trong phim là một nhân vật giỏi thể thao, thiên tài thăng bằng trên xà ngang.

Đạo diễn Lưu cười xòa: "Ngài thấy sao ạ?"

"Đôi."

"Thế đôi ai ạ?"

Tần Kiều bật cười, đứng dậy ngoảnh lại. Tô Lăng như mọc gai sau lưng, lúc đôi mắt hắn quét qua, cô thật sự muốn đập như từ cái tên vô sỉ này! Tất cả mọi người đều đang nhìn, nếu cô còn muốn sống thì không được dính chung một chỗ với Tần Kiều.

Tô Lăng hận không thể vùi mình vào cái lỗ!

Trong mắt Tần Kiều chứa ba phần ý cười: "Em cảm thấy thế nào?"

Đạo diễn Lưu cho là hắn đang hỏi ông ta, thầm nghĩ rằng đây chẳng phải là một vấn đề chết người sao! Ông ta đoán nói: "Ngài có tiến cử ai không?"

Tô Lăng thật sự sợ hắn, cô hết cách, đành ngược lên chống lại ánh mắt của hắn, ả ả sự cầu xin. Đôi mắt cô ngập nước, vừa mềm mại vừa sáng rực.

Tần Kiều ngu người.

Cái bộ dáng này của cô... Trong lòng hắn có loại khó tả... Thích thú.

Nhất thời, hắn cảm thấy ngọt kinh khủng.

Lần đầu tiên Tần Kiều nghi ngờ chính mình, không phải hắn là một tên biến thái đó chứ?

Hắn nhắm mắt lại, không trêu chọc cô nữa, nói với đạo diễn: "Ông tự xem mà xử lý, ông là đạo diễn, hỏi tôi làm gì."

"Phải, phải." Đạo diễn Lưu vội vã đáp.

Tô Lăng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Kiều buồn cười, sao có thể nhất gan như thế? Hắn lấy ra một cái bì thư màu vàng. Trên bì thư còn có một hình mặt cười.

Cái món đồ quen tới mức không thể nào quen hơn!

Vài ngày trước Tô Lăng vừa gửi nó đi, bên trong là mười ba ngàn, cô đích thân điền địa chỉ của Thanh Ngu.

Tần Kiều nhếch môi: "Cái này tôi nhất được ở đoàn làm phim, của ai thì tự mình đến lấy, hết thời gian tôi sẽ công khai tên người gửi."

Tô Lăng: "... Cô có thể không đi được không?"

Mới suy nghĩ thôi cô đã thấy sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tên khốn

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Gió tháng sáu âm áp và êm dịu, nắng chiều rải xuống đường phố.

Sau khi Tô Lăng tạm biệt Vân Bó thì trực tiếp bắt xe buýt về trường học. Cô sẽ không đi.

Cô hiểu rất rõ, cô không thể đầu lại Tần Kiều, hẳn giống như người thả diều, cầm dây trong tay, muốn gì được nấy. Còn Tô Lăng là con diều kia, nỗi sợ hãi khi ở trên cao không lúc nào là không nhắc nhở cô rằng mỗi một bước của mình đều bị hắn điều khiển.

Nếu muốn thoát khỏi hắn, thoát khỏi khuôn khổ này, cô không thể thuận theo Tần Kiều được.

Cô không yêu người đàn ông này.

Đời trước không yêu, đời này cũng sẽ không.

Tên ma quỷ kỳ lạ thích chân.

Tô Lăng đi xe buýt mấy tiếng, dứt khoát lấy sách chuyên ngành ra xem. Đối với mấy nội dung này, cô thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc, trong lòng Tô Lăng từ từ cảm nhận lời thoại, cô nhắm mắt lại, dường như có thể chứng kiến được những cảnh sinh hoạt đầy sức sống.

Xe buýt dừng ở một trạm gần trường, cô cất sách vào cặp, vừa xuống xe liền nhìn thấy Tần Kiều.

Người đàn ông dựa vào chiếc xe sang trọng, tầm nhìn rơi vào trên người cô, ánh mắt đó không thể rõ ràng hơn nữa mà muốn nói: Lại đây.

Cô liếc xung quanh, chỗ này là trạm xe, mất mười tám phút để về trường, lúc này chỉ còn le que vài người.

Tô Lăng không đi qua mà cắm đầu về hướng trường học.

Bỗng dưng cánh tay bị nắm lấy.

"Tô Lăng, em cứ định không gặp ông đây như thế?" Hắn thật sự tức giận, mấy lời thô tục đều nói ra hết.

Cô không giãy giụa được: "Anh buông tay."

Hắn cúi người, đối diện với đôi mắt của cô: "Em có ý gì, thật sự chán ghét tôi?"

Chẳng biết Tô Lăng lấy can đảm từ đâu, nhìn thẳng hắn rồi kiên định nói: "Phải, cho nên anh có thể đừng đi theo tôi nữa được không?"

Trái lại Tần Kiều bật cười, chậm rãi bảo: "Nhưng tôi thích em, làm sao bây giờ?"

Gương mặt Tô Lăng không kiềm được đỏ lên: "Anh đừng có giỡn kiểu này."

"Thật, không tin thì em sờ đi." Hắn cầm cổ tay mảnh khảnh của cô, đặt lên ngực mình.

Nắng chiều ngã về tây, nhịp tim dưới lòng bàn tay cô đập điên cuồng.

Một cái lại một cái, dữ dội đến mức khiến lòng người khác run rẩy, hắn cười có chút xấu xa: "Thế nào?"

Cảm giác luồng cuống lại xuất hiện, cô lắp ba lắp bắp: "Trước... Anh buông tay trước đã."

Tần Kiều cười khê: "Thật sự chán ghét tôi?"

"Ừ."

"Em thử nói lại lần nữa."

Giọng cô nhỏ xuống: "Nói mấy lần cũng vậy."

Dường như Tô Lăng rất ngoan cố với chuyện này. Hắn phát hiện mình không cười được nữa: "Nếu cho em vai nữ chính thì em sẽ thích tôi sao?"

Cô lắc đầu: "Sẽ không, anh buông tôi ra đi, người khác đang nhìn đấy."

Dáng vẻ hai bọn họ đều vô cùng đẹp, gần như trở thành tiêu điểm của trạm xe, dù ít người nhưng da mặt Tô Lăng mỏng, không thích bị vây xem.

Đúng là một năm này tính tình Tần Kiều rất tệ.

Về mặt hán lạnh xuống: "Ai hiếm lạ."

Tần Kiều thả tay cô ra, Tô Lăng thấp thòm liếc hắt, thấy hán lạnh mặt xoay đầu sang chỗ khác thì cô lại thở phào, tiếp tục đi về trường.

Sau lưng bỗng dung "bịch" một tiếng, Tô Lăng quay lại đã thấy Tần Kiều đá một phát vào chiếc xe sang trọng kia.

Âm thanh lớn làm mọi người chung quanh đều ngó sang.

Tần Kiều gầm lên với bọn họ: "Nhìn cái mẹ gì!"

Vài người bị bộ dáng hung ác ngang ngược của hán hù dọa, cuống quýt cúi đầu.

Tô Lăng tức quá hóa cười trước tính tình tồi tệ của tên khốn này.

Cô biết lúc Tần Kiều còn đi học, thanh danh không tốt lắm, hán là kẻ khó chơi nhất trường. Có lẽ là do mới ra đời đã ngâm thìa vang nên trời sinh chẳng kiêng nể ai. Người đàn ông như Tần Kiều ngoại trừ có đầu óc kinh doanh và thủ đoạn hơn người thì điểm số thành tích gì đấy cực kỳ kém, gần như là hán quen đi ngang.

Đời trước vì bởi có người hăm hại nên cô mới bị cột chặt vào bên Tần Kiều.

Đời này cô phải tránh khỏi cái khỏi đầu ấy, chỉ cần giải quyết chuyện của bà ngoại và cậu thì cô sẽ lập tức không còn liên quan gì đến hán nữa.

Tính cách Tô Lăng có tốt hơn thì cũng cảm thấy tên khốn này thật sự tệ hại.

Chẳng lẽ cô phải nhận sai đồ hán à?

Thích Tần Kiều? Kiếp sau vẫn không thể! Ghét chính là ghét, cô thường suy nghĩ, nếu không phải lần lên giường kia khiến cô cùng đường, những lời đồn đại và tiền thuốc thang làm Tô Lăng mệt mỏi không chịu nổi thì cô sẽ không lựa chọn ở bên hán.

Tô Lăng mím môi, xoay người rời đi, không liếc hán một cái.

Tần Kiều nhìn bóng lưng cô, rốt cuộc cũng biết cô thật sự không thích hán chút nào cả. Hán nói không hiếm lạ gì, nhưng chờ bóng lưng cô biến mất, hán vẫn đứng đó.

Dù là một lần cô cũng không quay đầu, một lần cũng không!

Đậu mé!

Tần Kiều mò mẫm trong túi, trực tiếp lấy một bì thư có hình mặt cười được giữ gìn cẩn thận ra rồi hung hăng ném vào thùng rác.

...

Giữa tháng sáu, thời tiết dần dần thay đổi.

Tô Lăng không thể tiếp tục mặc quần dài, áo tay dài nữa, cô đành đổi sang quần ngắn và áo tay ngắn. Tuy đã âm ỉ với Tần Kiều nhưng cô vẫn cẩn thận mang giày thể thao.

So với gương mặt thì chân của cô còn hấp dẫn hơn đối với những kẻ mê chân.

Cái tên biến thái đó hôn lên mỗi một tác chân của Tô Lăng, mới nghĩ tí xíu thì cô đã không lạnh mà run. Là một người bình thường, quả thật cô không có cách nào tiếp thu nổi cái kiểu yêu thích kỳ lạ đấy.

Bây giờ chỉ mới là khuôn mặt, hán liền quần cô một trận.

Nếu thấy chân, đó chính là đòi mạng cô rồi.

Tô Lăng đợi ở trường thêm một thời gian, cuối cùng cực kỳ yên tâm. Tính cách Tần Kiều kiêu ngạo như thế, có lẽ sẽ không tìm tới trêu chọc cô nữa?

Nhưng nửa đêm lại có một cuộc điện thoại khiến Tô Lăng bắt đầu nghi ngờ rằng việc thay đổi số phận có phải rất khó khăn hay không?

Mọi gọi điện đến, trong lòng Tô Lăng có linh cảm xấu, vội vàng xuống giường rồi ra hành lang nghe. Bạn cùng phòng Triệu Uyển Uyển bị tiếng chuông đánh thức, lồm bồm một tiếng rồi trở mình ngủ tiếp.

Gió lạnh lạnh bên ngoài, vốn dĩ đêm hè nóng bức, trán cô ướt đẫm, nay lại bị gió thổi qua nên vô cùng khó chịu.

Mợ Tô Lăng tên Điền Thực Vân, to tiếng, dễ cáu kỉnh, ở nhà thì cậu đều nghe bà ta. Bây giờ giọng điệu bà ta có chút mất kiên nhẫn: "Sao nghe điện thoại lâu vậy."

Con người ấy mà, đòi trước lúc Tô Lăng ở cạnh Tần Kiều, ngữ điệu Điền Thực Vân đối với cô vừa nịnh nọt vừa tươi cười. Đâu có chán ghét thế này?

Tô Lăng cũng không bận tâm, tính tình cô tốt, nhẫn nại giải thích: "Con sợ đánh thức bạn cùng phòng nên ra ngoài nghe điện thoại."

Điền Thực Vân tiếp lời: "Được rồi, đừng nói với tôi những chuyện này. Vừa này bệnh của bà ngoại cô tái phát, hiện tại tất cả mọi người đều đang chăm sóc mẹ trong bệnh viện. Bác sĩ muốn làm phẫu thuật nhưng cô cũng biết tình hình của nhà tôi, lão Nghê có lòng song chả có sức. Lúc nào cô xin nghỉ thì trở về thăm bà ngoại đi. Vậy thôi."

Tô Lăng nghe thấy mà cả người lạnh như băng.

"Mợ, khoan cúp! Xin mợ đừng cúp máy!"

"Muốn nói gì nữa, nhanh lên."

"Bây giờ bà ngoại sao rồi?"

"Còn có thể làm sao, tìm bà già có vấn đề, cộng thêm thân thể chả ra sao..." Điền Thực Vân suy nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ nổi mấy lời của bác sĩ: "Tóm lại, hoặc là phẫu thuật hoặc là... Không nói nữa, tôi và Giai Nam đi về lấy quần áo cho mẹ."

"Mợ!" Tô Lăng cảm thấy đầu óc mình choáng váng: "Làm phẫu thuật... Cần bao nhiêu tiền?"

Đầu dây bên kia càng bức mình: "Khoảng năm mươi vạn, chúng tôi không có, chẳng lẽ cô có à? Được rồi, cúp đây."

Là năm trăm bảy mươi tám nghìn bốn trăm nhân dân tệ.

Tô Lăng dựa vào hành lang, cơ thể lạnh lẽo.

Sao lại như thế? Rõ ràng không có cái gọi là "thịt người"*, cũng không ai nói những câu khó nghe kích thích bà ngoại, nhưng tại sao bệnh của bà lại tái phát?

*Raw là 人肉: Tra baidu cũng không ra, ai biết thì cmt giúp tôi nhé TvT

Khoảng năm mươi vạn, gia đình của cậu có, song nhiều nhất cũng chỉ có năm sáu chục vạn mà thôi.

Bọn họ không thể cầm số tiền này làm phẫu thuật cho bà ngoại, chưa nói tới mợ không chịu, ông cậu Nghê Lập Quốc còn chẳng phải con ruột bà!

Bà ngoại chỉ có một cô con gái là mẹ Tô Lăng, mà cậu là do bà thương xót nhặt ở trong tuyết đem về nuôi, khi trở thành mẹ thì lòng dạ rất mềm yếu, cứ thế bà nuôi lớn một trai một gái.

Cho nên lúc nào Nghê Hạo Ngôn cũng nói: Chị quản tôi làm gì, chị cũng chả phải chị tôi.

Tận bây giờ, cô vẫn chưa bao giờ thực sự đi bác bỏ câu nói kia.

Hiện tại cô phải tìm tiền phẫu thuật cho bà ngoại ở đâu?

Vốn dĩ Tô Lăng nghĩ rằng cô có thể cố gắng hết sức trong một năm này, không ngờ lại xuất hiện một chuyện rơi từ trên trời xuống.

Không được! Cô không thể để bà ngoại chết. Dù là sống thêm một năm, sống thêm một năm cũng tốt rồi!

Cô phải tìm khoản tiền này.

Nửa đêm sau đó Tô Lăng không ngủ, tròng mắt đến sáng.

Ngày thứ hai cô xin nghỉ, đến câu lạc bộ Liên Thành đợi người. Tô Lăng chả thể cầu xin Tần Kiều nhưng còn một người giúp cô được, hơn nữa sẽ không để cô lấy thân gán nợ: Quách Minh Nham.

Tô Lăng không có số điện thoại của Quách Minh Nham, cũng chẳng biết lúc trước cậu ta nói thật hay đùa, nhưng đây là hy vọng lớn nhất tại thời điểm này đối với cô.

Tô Lăng biết đám con ông cháu cha này sẽ tới Liên Thành chơi, Liên Thành là một câu lạc bộ giải trí lớn.

Tần Kiều sẽ tới đây bàn chuyện công việc, mà Quách Minh Nham thì đến ăn chơi.

Cô đành ôm tâm lý may mắn, xem mình sẽ gặp ai.

Suy cho cùng, ông trời vẫn mở ra một cửa sổ cho người tuyệt vọng, cô vừa mới xuống xe đã thấy Quách Minh Nham chỉ mặc mỗi cái quần cộc lao ra từ cửa, sau đó hô to ba tiếng: "Tôi là sugar daddy! Sugar daddy là tôi!"

Tò Lãng lạng người.

Cậu ta nhắm mắt hô to xong thì bóng dáng Tò Lãng chợt đập vào mắt.

Quách Minh Nham: "Đậu méeeeee!"

Ngay cả việc tự sát cậu ta cũng đã nghĩ tới, lúc nào không gặp, lại gặp đúng lúc này.

Quách Minh Nham lúng túng nói: "Chào... Trùng hợp ghê."

Tò Lãng cụp mắt, tuy nơi đây không thích hợp nhưng bà ngoại lại chẳng chờ được, cô lễ phép né tránh ánh mắt cậu ta, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Quách thiếu, tôi muốn mượn anh một số tiền, tôi sẽ nhanh chóng trả cho anh."

Quách Minh Nham đỏ mặt: " Bao nhiêu?"

"Năm trăm tám mươi ngàn."

"Em.. Em đợi tí, quần áo anh để bên trong, đợi anh lấy thè cho em."

Nội tâm của Quách Minh Nham sụp đổ: Má, nếu biết trước thì ông đây đã luyện cơ bụng, mẹ nó hôm nay cả người cậu ta như con gà luộc, bị cô nhìn thấy... Thấy được...

Sau đó Quách Minh Nham vọt vào câu lạc bộ.

Tò Lãng ôm gò má, cô cũng cảm thấy khó xử, nhưng chuyện này lại suôn sẻ hơn tưởng tượng! Quách Minh Nham không thèm hỏi đã đồng ý.

Cô thăm thò phào.

Quách Minh Nham phía bên kia chạy vào câu lạc bộ, cởi trần, mặt vừa đỏ vừa trắng.

Vừa bước vào đã đụng trúng cặp mắt lạnh lẽo của Tần Kiều, cậu ta khóc không ra nước mắt: "Anh Kiều, anh đừng nhìn em như thế chứ, em sai rồi, em sẽ không bao giờ khịa tuổi của anh nữa."

Khoảng bảy tám người trong phòng bao, có người cười nhạo cậu ta: "Quách thiếu, đáng người không tòi."

"Cút mẹ cậu đi."

Quách Minh Nham mặc quần áo vào: "Ê thấy ví tiền của tôi không?"

Đồng Húc cũng ở đây, ngược mắt, tàn nhẫn nhắc nhở cậu ta: "Lúc chú em ra cửa đã thay quần, quên mang ví tiền."

Quách Minh Nham: "... Hối hộp với cả lúng túng quá nên quên mất vụ này: "Mấy người ai có thể cho tôi mượn đi? Cờ một trăm vạn là được rồi, buổi tối tôi kêu người chuyển khoản lại."

Đồng Húc cau mày: "Làm gì đấy?"

Quách Minh Nham lại đỏ mặt: "Có người mượn tiền tôi."

Ngay lập tức mấy tiếng húýt sáo thay phiên nhau vang lên: "Quách thiếu trần truồng đi của em gái, giỏi, giỏi."

"Câm miệng mấy người lại, mau, người ta còn đang chờ tôi ở ngoài."

Tần Kiều ngồi trên salon hút thuốc, mí mắt cũng không nhấc chút nào. Tâm trạng hần bức bối, không khí xung quanh lạnh ngắt. Những tên ngồi cạnh cũng không dám chọc ghẹo hần.

Vì vậy đi trên Quách Minh Nham, đám đàn ông bọn họ đã chơi với nhau từ thời học sinh đến khi trưởng thành, ai cũng thích thú: "Ôi, mang vào nhìn một chút nào, loại mê đắm người đẹp như cậu để ý tới thì chắc chắn không tầm thường."

Quách Minh Nham nóng nảy: "Nhìn cái gì, người ta là sinh viên đơn thuần, không giống loại như chúng ta, mau lên mau lên."

Tần Kiều ở trong góc rớt cuộc cũng ngược mắt.

Hần nhà ngum khói, nhìn Quách Minh Nham: "Sinh viên?"

Cậu ta muốn khóc tới nơi: "À... Thì á... Là..."

Quách Minh Nham áp a áp ứng, làm sao Tần Kiều không hiểu cho được.

Lúc này Tần thiếu cười lạnh, lập tức nhấc chân đi ra ngoài.

...

Trà: *Quách thiếu đáng iu quá =)))) y như thằng ngáo =))))))*

Bạn đang đọc truyện *Mi Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Phản kháng

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tần Kiều đi tới cửa thì dừng lại. Hấn không ra ngoài mà đứng ở cửa nhìn cô.

Cô đã đổi sang mặc quần ngắn và áo tay ngắn, đứng dưới ánh mặt trời. Cánh tay lấm bắp chân vừa trắng vừa nhỏ, lúc cô chờ người khác rất yên tĩnh.

Tần Kiều từng thấy nhiều hay ngó xung quanh trong khi chờ, hoặc dứt khoát cúi đầu nghịch điện thoại. Nhưng Tô Lăng thì không, cô chỉ đứng đó, lập tức lộ ra sự nghiêm túc. Đôi mắt yên tĩnh, khí chất nhã nhặn.

Sẽ không than phiền trời quá nắng, cũng không oán trách chờ quá lâu.

Điều này khiến việc được cô chờ đợi trở thành một loại hạnh phúc.

Tần Kiều nín thở, người cô đợi là Quách Minh Nham.

Gió ấm nhẹ nhàng thổi trên trán Tô Lăng, lúc cô không nói lời nào thì trông hợp lòng người hơn.

Trong lòng hấn vừa phiền muộn vừa rối bời, cô cứ ghét hấn như vậy sao? Thà tìm Quách Minh Nham cũng không tìm hấn?

Tần Kiều sẽ muốn hút thuốc nếu cảm thấy bức dọc, nhưng mới mò được bật lửa trong túi, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại thả trở về.

Bỗng dưng hấn có loại suy nghĩ đáng sợ, chỉ cần hấn bỏ hết mấy thói quen hư hỏng thì một ngày nào đó cô có thể yên tĩnh chờ hấn giống như vậy không? Mẹ nó, gặp quỷ rồi, cái ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện, càng ngày càng nghiêm trọng.

Tần Kiều lấy điện thoại: "Quách Minh Nham, ra đây."

Quách Minh Nham ôm quyết tâm liều chết đi tới cửa, Tần Kiều đưa thẻ cho cậu ta rồi nói mật mã.

"Cậu đi đưa cho cô ấy."

Quách Minh Nham ngu người "Hả? Em á? Sao anh không đi?"

Tần Kiều nói: "Hỏi nhiều như thế làm gì, cút mau."

Quách Minh Nham choáng váng cầm thẻ ra ngoài, ánh nhìn nóng rực ở sau lưng làm da đầu cậu ta tê dại, cậu ta hoàn toàn không cười nổi, tiếp đó đưa thẻ cho Tô Lăng.

Trong mắt Tô Lăng tràn ngập biết ơn, cô cúi người với Quách Minh Nham: "Quách thiếu, cảm ơn anh, nhất định tôi sẽ nhanh chóng trả lại."

Cô lấy một tờ giấy nợ đã viết trước ở trong cặp nhỏ ra đưa cậu ta, trên đó còn ấn dấu vân tay.

Quách Minh Nham chột da, vụng về nói: "Ừ ừ chuyện nhỏ, không cần trả."

Tô Lăng kiên trì, cậu ta hết cách, đành nhận giấy nợ rồi nhét vào túi, sau đó bảo: "À đúng rồi, mật mã là 130430. Tôi vô trong trước nhé."

Cậu ta chạy cực nhanh, y như có quỷ đuổi theo, Tô Lăng nghe được mật mã chột sừng sờ tại chỗ.

Cô nhìn về phía cửa của Liên Thành nhưng không thấy gì.

Tô Lãng rũ mi, quan sát tấm thẻ trong tay.

Là của Tần Kiều.

Phút chốc, cô vô cùng hoảng hốt. Tô Lãng biết 130430 có nghĩa là gì, ngày 30 tháng 4 năm 2013, lần đầu tiên Tô Lãng gặp Tần Kiều. Đòi trước Tần Kiều đưa thẻ vàng cho cô vẫn là mặt mã này, một đồng tiền cô cũng chả dùng.

Sẽ không có mặt mã nào trùng hợp như thế.

Thế nên đây là tấm thẻ mà hắn muốn đưa cô.

Tô Lãng siết chặt thẻ, tâm trạng phức tạp không nói nên lời. Cô muốn giả vờ không biết nhưng từ nhỏ cô đã được dạy dỗ, điều đó không cho phép cô làm vậy.

Nhận sự giúp đỡ của người khác thì dù là việc chỉ bé bằng giọt nước cũng phải báo đáp.

Tô Lãng có phần mờ mịt, nghĩ đến bà ngoại vẫn đang chờ tiền cứu mạng ở bệnh viện, cô không còn sự lựa chọn, khẽ nhấp môi rồi rời khỏi đây.

Quách Minh Nham vừa đi vào liền đối mặt với ánh mắt lạnh buốt của Tần Kiều.

Quách Minh Nham rén muốn chột, kêu cậu ta đi đưa thẻ là anh Kiều, rồi cũng ông mới quay lại thì bày ra dáng vẻ muốn giết mình. Con mẹ nó đáng sợ vãi.

Đây là cái loại thao tác gì đây?

Tần Kiều vươn tay: "Đưa tôi."

"Hà?"

"Đồ của cô ấy."

Quách Minh Nham nhớ tới tờ giấy nợ kia, vội vàng lấy từ trong túi đưa cho Tần Kiều.

Giấy nợ bị cậu ta hoảng sợ mà vô nhãn nhúm, Tần Kiều mở ra, nét chữ được viết bên trên cực kỳ xinh đẹp và cẩn thận, hắn bỏ vào túi áo sơ mi trước ngực.

Quách Minh Nham thấy hết ráo: "...". Cậu ta có loại cảm giác không nói nên lời giống Hạ Tầm đợt trước: "Anh nghiêm túc à?"

Tần Kiều không đáp.

Tờ giấy mỏng nằm trước lồng ngực hắn khiến nơi đó nóng bỏng tới phát đau. Tần Kiều nhớ tới lúc Tô Lãng bảo ghét hắn đã nghiêm túc ra sao, muốn mở miệng mắng cô mười ngàn chữ nhưng trong lòng lại mềm thành một bãi bùn.

Quên đi, hắn thậm nghĩ, so đo với cô làm gì.

...

Lúc Tô Lãng định đi chuyển tiền mới phát hiện trong thẻ có tận năm triệu.

Cô hơi dờ ra, lại cảm thấy giàu có thì tùy hứng thế đấy.

Cuối cùng Tô Lãng vẫn gọi Nghe Hạo Ngôn, giọng nói thiếu niên khàn khàn: "Tô Lãng?"

"Em nhấn số tài khoản cho chị, chị gửi tiền phẫu thuật của bà ngoại sang, sau đó chị sẽ mua vé về nhà."

Nghe Hạo Ngôn chăm sóc bà một đêm, nghe vậy lập tức tỉnh táo một chút: "Chị lấy đâu ra tiền?"

Tô Lãng im lặng vài giây, cô không quá quen với việc nói dối, lỗ tai chợt đỏ lên, may là Nghe Hạo Ngôn không nhìn thấy mình, cô nói: "Chị nhận một bộ phim, vai nữ số hai, nói tình hình với đoàn làm phim bên kia nên nhận tiền sớm."

Nghe Hạo Ngôn không dễ gạt, giọng cậu giương cao: "Phim gì? Một sinh viên đại học như chị lại không có bối cảnh, ai sẽ cho chị mấy tài nguyên này?"

Trong lòng cô khẽ sợ hãi, song bây giờ phải thuyết phục Nghe Hạo Ngôn để bà ngoại làm phẫu thuật trước đã.

"Thử vai trong khoa, chị may mắn nên được đạo diễn chọn..."

"Tô Lãng." Nghe Hạo Ngôn nghiêng răng: "Chị đừng có lừa tôi." Trong lòng cậu ần ần lo lắng, cái người chị họ này là một báu vật thế nào, chính cô cũng

không hề biết, nhưng là đàn ông, cậu cực kỳ rõ ràng.

Tô Lăng đáp ứng: "Chị đâu có gạt em."

Giọng điệu Nghe Hạo Ngôn cứng rắn: "Nếu chị dám làm chuyện ngu xuẩn gì dù bà ngoại có khỏe mạnh cũng bị chị làm cho tức chết."

Tô Lăng giận dữ: "Sao em lại nguyên rủa bà ngoại hả! Em không đưa số tài khoản cho chị thì chị đi tìm cậu!"

Nghe Hạo Ngôn bắt lặc, cô có hiểu trọng điểm không vậy? Cậu biết cô không đùa giỡn, nghiêm túc tới mức đáng yêu, vì sợ cô thật sự tìm ba cậu nên đành mềm giọng: "Tôi sai rồi, chị đừng tức giận... Chị họ."

Gọi chị họ, trong lòng Nghe Hạo Ngôn thì luống cuống kinh khủng. Còn Tô Lăng lại mềm lòng, đúng là không giận nữa, chỉ hồi thúc: "Em mau gửi số tài khoản cho chị, sau đó tới bệnh viện ký tên để bà ngoại nhanh chóng làm phẫu thuật, tối nay chị đặt vé máy bay rồi quay về liền."

Nghe Hạo Ngôn vô cùng buồn bực, cậu hoảng loạn và lo lắng, lần đầu tiên hận bản thân sinh ra quá muộn, không có chút khả năng gánh vác nào.

Tô Lăng hết sức thu hút người khác, đồng thời lại xa xôi nghìn dặm, cậu muốn biết chuyện gì cũng không được.

Nghe Hạo Ngôn gửi tài khoản rồi dặn dò cô: "Trên đường về, chị chú ý an toàn. Đừng gấp, bên bà ngoại có tôi trông nom."

"Biết rồi."

Số tiền còn lại trên người Tô Lăng đều dùng để mua vé máy bay, cô không động vào một phần nào của bốn trăm vạn trong thẻ.

Cô ấy cầm tấm thẻ này giống như đang cầm một củ khoai tây nóng bỏng vậy.

Haizz, phiền quá.

Rạng sáng hai giờ Tô Lăng tới thành phố L, khi cô vội vã chạy đến bệnh viện thì thấy Nghe Giai Nam đang cãi nhau với Nghe Hạo Ngôn.

"Tiền của Tô Lăng ở đâu ra, em thành thật nói cho chị, có phải cô ta làm mấy chuyện không đứng đắn không?"

Nghe Hạo Ngôn hất tay cô ta: "Chị phiền vừa thôi, cô ấy là chị họ của chị đấy."

"Nghe Hạo Ngôn, chẳng phải em cứ khẳng định không muốn nhận cô ta sao? Bây giờ lại chống đối mẹ và chị, cấu kết với Tô Lăng bỏ ra số tiền lớn như thế để làm phẫu thuật cho bà nội! Em hiểu rõ là nhà chúng ta nuôi lớn cô ta, cô ta kiếm tiền nhưng lại không gửi về nhà chút nào, bây giờ mới tung tay là hơn năm mươi vạn, loại sói mất trắng như cô ta..."

Cô ta còn chưa nói hết thì Tô Lăng đã đi tới.

"Nghe Giai Nam." Tô Lăng lên tiếng.

Nghe Giai Nam ngẩn người, Tô Lăng chưa bao giờ dùng giọng điệu lạnh lẽo như thế để nói chuyện với cô ta, Nghe Giai Nam cười nhạt: "Sao, cô định làm gì tôi?"

Tô Lăng nâng tay lên, tát xuống mặt cô ta.

Thật ra Tô Lăng mềm mại, đánh người không hề đau, nhưng một cái tát này không cần nghi ngờ đã đâm đập lòng tự trọng của Nghe Giai Nam.

Cô ta ôm gò má, giọng nói bén nhọn: "Mày đánh tao! Mày dám đánh tao!"

Tô Lăng cảm thấy trong lòng như có lửa đốt, lửa giận tích tụ hai đời khiến cô run lên vì phẫn nộ. Cô đã muốn tát cô ta từ lâu. Kiếp trước nhà họ Nghe đã chôn vùi cả đời của cô.

Bản thân Tô Lăng chưa từng xài tiền của Tần Kiều, cũng không chủ động đòi hỏi gì.

Nhưng cô biết Nghe Giai Nam đã lấy của Tần Kiều đâu chỉ mười triệu! Ý vào là em họ cô mà cầu xin Tần Kiều cho cô ta tiền vào giới thượng lưu, gả cho một tên giàu có, sau đó không thể chịu được ông chồng gả gú, nhưng lại không cam lòng từ bỏ vinh hoa phú quý mà cô ta ngoại tình.

Khi người nhà bên đó chất vấn Nghe Giai Nam, cô ta cây ngay không sợ chết đứng, nói rằng chị họ cô ta là người tình của Tần Kiều. Bọn họ tức giận mà chẳng dám nói gì.

Nhưng cũng bởi vì chuyện này mà danh tiếng của Tô Lăng bị người khác kinh thường, cả một đời kia, những uất ức mà cô phải chịu đều không thể thoát khỏi liên quan tới Nghe Giai Nam.

Sau đó Tần Kiều tức giận, bảo Nghe Giai Nam lần tới xin lỗi Tô Lăng. Tô Lăng nhìn cô ta khóc lóc nhận sai, cảm thấy vô cùng mỉa mai, đây là người thân lại xem nhẹ nước mắt và máu thịt của cô, coi những việc cô làm là chuyện hiển nhiên, khiến Tô Lăng khó có thể thẳng lưng mà sống được nữa.

Lúc này cô nhìn Nghê Giai Nam, tuy giọng nói trầm thấp nhưng lại lộ ra vẻ rất lạnh: "Tôi và bà ngoại không tiêu một đồng tiền nào của mấy người, tuy ở nhà họ Nghê mười năm song bà ngoại lại trả ba trăm ngàn tiền mua phòng, nhiều đó cũng đã rồi. Dựa vào cái gì mà tôi kiếm tiền phải đưa các người? Bà ngoại tôi cũng là bà nội cô, các người không muốn bỏ năm trăm tám mươi ngàn thì tôi nghĩ cách, bây giờ mấy người còn mặt mũi không vậy, có nhớ đây là bên ngoài phòng bệnh của bà không?"

Ngón tay Tô Lăng chỉ vào cánh cửa, Nghê Giai Nam chưa từng nghĩ Tô Lăng sẽ nói thế, đây là đứa bé gái bình dân, nhút nhát và yếu ớt từng núp sau cánh cửa nhìn bọn họ sao?

Nghê Giai Nam bị khí thế của cô dọa một trận, lúc phản ứng kịp thì lập tức muốn đánh trả.

Nghê Hạo Ngôn kéo cô ta lại, nổi giận nói: "Nghê Giai Nam, chị đủ rồi!" Cậu không kiềm được liếc sang Tô Lăng, lúc cô mắng Nghê Giai Nam, ngón tay cô chỉ "các người", có phải cô cũng xem cậu như thế không?

Nghê Hạo Ngôn hoảng sợ, không thể làm gì khác ngoài bảo: "Bà nội làm phẫu thuật thành công, bây giờ không nguy hiểm gì, chị vào xem bà đi."

Nghê Giai Nam vừa tủi thân vừa giận dữ, về mặt Tô Lăng lạnh nhạt đi vào phòng bệnh.

Cô ta tức chết: "Chị mới là chị của em, sao em lại bảo vệ cái thứ tạp chủng kia!"

Nghê Hạo Ngôn quay đầu, mặt lạnh đến mức làm Nghê Giai Nam run rẩy, cậu nói: "Nếu chị không phải là chị tôi thì tôi cũng muốn tát chị một cái rồi."

Ngón tay Nghê Giai Nam run run, "em em em" nửa ngày, cuối cùng khóc lóc đi tìm Điền Thục Vân.

Nghê Hạo Ngôn trầm mặt đứng bên ngoài phòng bệnh, giống như một pho tượng.

Rạng sáng bốn giờ Tô Lăng mới đi ra, gương mặt cô mệt mỏi, lúc này còn giống con nhím, hiện tại thì trở nên mềm mại.

Nghê Hạo Ngôn bỗng nhiên sợ hãi.

Cậu biết rằng gia đình của cậu tới tận bây giờ vẫn không đối xử tốt với cô, dù cậu... Không hề ghét Tô Lăng một chút nào, nhưng giọng điệu nói chuyện cùng cô rất hung dữ.

Còn nhỏ thì kéo bím tóc cô, cô tủi thân nhìn cậu, từ trước đến giờ không hề méc ai. Khi đó tìm Nghê Hạo Ngôn đập cực nhanh, vừa mong đợi Tô Lăng phản kháng, vừa hy vọng cô có thể luôn luôn ngoan ngoãn như thế.

Có phải ở trong lòng Tô Lăng rất ghét cả nhà cậu không?

Hoặc là một ngày kia cô trở thành người nổi tiếng, sẽ không muốn có liên quan gì tới bọn họ nữa?

Nghê Hạo Ngôn khó khăn mở miệng: "Tô Lăng, bà ngoại tỉnh chưa?"

Tô Lăng lắc đầu: "Vẫn chưa, bà ngoại đang ngủ." Khoảnh khắc nhắc tới bà ngoại, khóe miệng cô nhếch lên thành một nụ cười dịu dàng.

Trong lòng cậu càng cảm thấy đắng chát, hai người đứng đối diện nhau không nói gì.

Tô Lăng đi ra nấu nước nóng cho bà ngoại, đợi cô chuẩn bị trở về gác đêm thì Nghê Hạo Ngôn bỗng dưng kéo tay cô: "Tôi... Tô Lăng... Chị cũng ghét tôi như thế sao?"

Tô Lăng ngạc nhiên xoay đầu, sau đó Nghê Hạo Ngôn thấy đôi mắt của cô mang theo ý cười: "Sẽ không đâu, Nghê Hạo Ngôn."

Cậu thầm mừng rỡ, trong mắt cũng tràn đầy vui sướng.

Nhưng cô lại nhẹ nhàng nghiêm túc nói: "Em là em trai chị mà, chị sẽ chăm sóc em thật tốt."

Hồi lâu sau, đợi cô đã đi, Nghê Hạo Ngôn mới nhắm mắt, tất cả vui sướng trong mắt đều biến mất.

Cậu tức giận nghĩ, vậy không bằng chị ghét tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Không nhận được

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tô Lãng xin nghỉ một tuần nhưng ngày thứ hai bà ngoại tỉnh lại đã kêu cô trở về trường.

Bà là một người rất độc lập và mạnh mẽ, ngay lập tức cau mày nói: "Cần quấy! Mau trở về nhanh lên, con học tập thật tốt, diễn xuất thật tốt, đó mới là chuyện quan trọng!"

Tô Lãng gọt táo cho bà: "Con muốn ở bên cạnh bà ngoại."

Bà vẫn kiên quyết muốn cô về.

Tô Lãng sợ bà tức giận sẽ tổn thương cơ thể, vội vàng đồng ý.

Cô thu dọn đồ đạc xong rồi đi đến cửa, bỗng dung bà ngoại lên tiếng: "Con nói với Hạo Ngôn là nhận một bộ phim, phim gì thế? Tháng mấy chiếu, bà muốn xem nhân lúc còn sống."

Hốc mắt Tô Lãng khô rát, cô lấy đâu ra phim chứ? Nhưng nhìn thấy ánh mắt mong chờ của bà ngoại, cô cười nói: "Mười Hai Năm Phong Trần, chỉ mới bấm máy thôi, tiến độ khá chậm, có lẽ sang năm mới phát sóng."

Gương mặt tiêu tụy của bà ngoại lộ ra nụ cười vui vẻ, lẩm bẩm nói: "Sang năm... Sang năm.. Bà còn chờ nổi."

Tô Lãng im lặng, khi xuống máy bay trở về thành phố B thì sự buồn bã trong lòng cũng không gạt đi được.

Nếu như rất nhiều chuyện đã định sẵn là sẽ xảy ra, vậy giờ này năm sau chính là lúc bà ngoại qua đời. Nguyên vọng lớn nhất của bà là có thể thấy Tô Lãng thành công, nhưng cô lại né tránh số mệnh mà không dám nhận phim.

Giờ học của cô đã đổi với lớp khác, bây giờ có về trường cũng chẳng làm gì.

Cô suy nghĩ một chút rồi dứt khoát bắt xe đến Thanh Ngu.

Trong balo còn tấm thẻ hơn bốn trăm vạn khiến cô đứng ngồi không yên. Bà ngoại có thể cứu được là nhờ có nó, dù sao cô cũng phải chính miệng cảm ơn hần.

Thanh Ngu không phải công ty chính của Tần Kiều, đây chỉ là một công ty điện ảnh và truyền hình dưới danh nghĩa hần mà thôi.

Mười chín tuổi Tần Kiều nghỉ học, tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình, doanh nghiệp nhà họ Tần rất lớn. Sau khi cha Tần Kiều mất, một nửa cổ phần của Tần thị ở trong tay hần, nửa còn lại là của mẹ hần, Văn Nhân.

Tô Lãng không hiểu tại sao Tần Kiều lại kêu Quách Minh Nham đưa thẻ cho cô, người như hần làm gì cũng hần không thể cho cô biết, sau đó lợi dụng điểm yếu uy hiếp cô, bắt cô phải làm mấy chuyện kỳ lạ.

Làm việc tốt không để lại tên, đây là lần đầu tiên.

Trên tòa cao ốc của Thanh Ngu có một màn hình LED cực lớn đang thay phiên nhau chiếu hình của tiểu sinh và tiểu hoa đán* đang ăn khách.

*nam nữ diễn viên còn trẻ, có ngoại hình xinh đẹp và nổi tiếng.

Màu sắc trên đó in vào trong mắt cô khiến con người có phần khao khát và rục rờ.

Tần Kiều từ xa đi tới đã nhìn thấy cô đang ngẩng đầu lên.

Hần cũng nhìn theo màn hình kia, người phụ nữ trong đó tên cái gì Trần, Tần Kiều không nhớ rõ, lúc nghe cấp dưới báo cáo thì biết cô ta rất nổi tiếng. Nhưng cô ta kém xa Tô Lãng.

Tô Lãng xuất hiện ở đây khiến Tần Kiều rất ngạc nhiên.

Gần đây hần có bệnh, cứ chạy tới chạy lui ở cái công ty nhỏ Thanh Ngu này.

Hạ Tầm không biết làm gì nên lên tiếng: "Tần thiếu, rốt cuộc ngài có muốn qua đó không?"

Làm sao đáng về cứ lúc vui lúc lạnh thế này.

Tần Kiều lườm cô ta một cái, đi về hướng Tô Lãng.

Hần còn nhớ hôm đó cô đã tuyệt tình ra sao, vì vậy lúc này lạnh mặt, vô cùng thẳng thừng: "Tìm tôi có chuyện?"

Lúc Tô Lãng bất ngờ thấy hần liền hoảng sợ, nhưng sau đó lại xấu hổ gật đầu một cái, nếu cô chẳng thiếu hần thứ gì thì đương nhiên có thể khí khách vùng lên, song chẳng có cái lý đã chịu ơn người ta mà còn làm mình làm mẩy.

Cô lấy tấm thẻ ra, khom người với Tần Kiều: "Cảm ơn Tần thiếu, tôi sẽ mau chóng trả cho ngài năm trăm tám chục ngàn kia."

Thái độ của cô rất tốt khiến Tần Kiều cong môi.

Hắn thuận tay nhận tấm thẻ. Đột, trong đầu thầm nghĩ cái thằng nhóc Quách Minh Nham này không đáng tin chút nào, lại đi nói cho cô, nhưng cũng may, thoát nhìn là chuyện tốt.

Đôi mắt hắn mang theo mấy phần ý cười: "Em trả thế nào? Khi nào trả?"

Tô Lăng cắn môi, hơi lúng túng, cô đã dùng hết tiền mua vé máy bay khứ hồi, bây giờ trong balo chỉ còn năm mươi đồng, hai xu và một thẻ sinh viên.

Cô nhìn vào mắt hắn, nói một cách nghiêm túc: "Trong vòng ba năm, tôi sẽ trả lại cho ngài."

Đôi mắt cô trong trẻo như nước, hắn cười khê: "Nhưng lãi đâu, lãi thì thế nào?"

Tô Lăng sửng sốt, dường như không nghĩ tới chuyện lãi suất này. Nhưng đúng là phải có lãi, dù sao ba năm cũng không ngắn, cô nghiêm mặt: "Ngài nói đúng."

Hai má cô ửng đỏ, nhẹ giọng hỏi hắn: "Vậy... Lãi bao nhiêu?"

Tần Kiều bày ra bộ dáng trầm ngâm, cúi đầu nhìn cô, cô ngượng ngừng đến mức hai to đỏ bừng, đề nghị với hắn: "Có thể tính theo lãi suất ở ngân hàng không?"

Đây là coi hắn như cho vay nặng lãi?

Tần Kiều nhếch môi: "Không được."

Cô nghĩ tới sự xấu xa của hắn, sắc mặt tái nhợt: "Vậy... Là bao nhiêu?"

Thấy hắn đưa tay, cô sợ hãi lùi về sau một bước. Tần Kiều cười khê dọa dẫm: "Không được nhúc nhích, nếu không tăng gấp mười."

Tô Lăng ngu người, mười... Mười lần?

Cô đã mượn trúng một cái động không đáy sao?

Lúc Tần Kiều áp sát vào cô, mang theo mùi thuốc lá nhân nhật, quen thuộc nhưng lại không nồng như dự liệu. Không phải hắn thích hút thuốc à?

Cô có chút sợ hãi, cuối cùng vẫn vút hết mặt mũi. Nghĩ đến gấp mười lần là mất hết ý chí.

Tần Kiều nhẹ nhàng cầm lấy mái tóc dài của cô, mùa hạ nóng bức, tóc cô lại mềm và lạnh lạnh. Mềm không tưởng tượng nổi. Đáy lòng hắn rục rịch mấy ý đồ: "Tôi lấy lãi cái này."

Cô mở to hai mắt, dùng ánh mắt như nhìn biến thái để nhìn hắn.

Hắn hừ lạnh: "Lãi suất là đi cắt tóc với tôi."

Đây là một sự lựa chọn tốt, năm mươi đồng và hai xu trong balo đã quyết định thay cô, người đàn ông Tần Kiều có mấy sở thích đặc biệt, cô hoảng hốt mở miệng: "Cắt... Cắt tóc."

Dáng vẻ vừa tức giận vừa sợ hãi khiến hắn không nhịn cười được.

Thế nào lại... Yếu ớt như vậy chứ?

Nếu cô cứng rắn lên một chút... Thôi quên đi, hắn không táy máy tay chân với cô đã là kiềm chế lắm rồi.

Bên trong Thanh Ngu có chuyên viên tạo hình, cô nắm chặt quai balo. Nhìn bóng lưng cao ráo của người đàn ông trước mặt, càng nghĩ càng sợ. Hồi nhỏ nhà cô rất nghèo, bà ngoại sẽ đi bán tóc, mỗi lần tóc dài cũng đều trở thành tóc húi cua của con trai.

Nhưng bà ngoại không muốn cô cắt tóc, bà sờ đầu Tô Lăng: "Cháu ngoan, tóc của con quá mỏng quá mềm, người ta không muốn."

Sau đó cô mới biết bà ngoại nói lung tung mà thôi, đấy là vì yêu thương cô.

Tô Lăng gọi hắn: "Tần Kiều."

Hắn quay đầu lại.

Thật ra không phải cô sợ cắt tóc húi cua mà là sợ cô trở thành "Tóc húi cua" thì không ai cho cô đóng phim nữa, như vậy tiền sẽ không trả hết, mãi mãi

kéo dài.

"Có thể đòi điều kiện không?"

Tần Kiều cười xấu xa: "Thành giao."

Tô Lăng rất vui vẻ, hấn tiến lên một bước: "Hôn tôi một cái?"

Cô đỏ mặt, sau đó cúi đầu: "Tôi muốn đi cắt tóc."

Tần Kiều bị cô đáng yêu suýt chết.

Hoàn toàn quên mất người ta đang chê bai mình.

Lúc Tô Lăng ngồi lên ghế thì lo sợ như ngồi trên ghế điện. Cô biết ngay mà! Thiếu ai cũng không thể thiếu hấn!

Chuyên viên tạo hình rất cung kính: "Tần thiếu, cắt như thế nào ạ?"

Tần Kiều nói: "Cắt tới đây, tóc mái ngang ngang trông mềm mại một chút." Thảm mỹ của Tần Kiều hoàn toàn là của thằng nam, vốn dĩ Tô Lăng đã rất mong manh dễ vỡ, nhìn cực kỳ mềm mại. Anh ta muốn cười nhưng cố nén lại.

Hiệu suất của chuyên viên tạo hình vô cùng cao, anh ta cắt nhanh, mái tóc ban đầu của Tô Lăng dài đến eo cuối cùng trở thành dưới vai một chút. Tóc mái trở thành mái bằng.

Chuyên viên tạo hình nghĩ rằng sẽ không ra trò trống gì nhưng kết quả nhìn Tô Lăng càng ngoan ngoãn càng đáng yêu hơn nữa.

Trợ lý của anh ta cũng muốn đi tới nựng mặt cô gái kia.

Từ nhỏ khiếu thảm mỹ của Tô Lăng đã lệch lạc, cô chỉ biết sơ sơ cái gì gọi là xinh đẹp, cơ mà trình độ nhận biết lại không rõ. Vì vậy luôn luôn không biết giá trị nhan sắc bản thân và loại như Đường Vi Vi, Trịnh Tiểu Nhã là khác nhau.

Cô quay lại nhìn Tần Kiều, song hấn quay đầu sang chỗ khác.

Rất xấu sao? Tô Lăng lạc quan nghĩ, không quan trọng, dù gì cũng không phải "Tóc húi cua".

Tô Lăng đứng dậy, đeo balo lên, hỏi chủ nợ Tần thiếu: "Tôi có thể đi chưa?"

Cô thật sự muốn đi.

Từ đầu đến cuối Tần thiếu vẫn không nhìn Tô Lăng: "Đi thôi."

Tô Lăng theo sau lưng hấn đi ra ngoài.

Tầng trệt của Thanh Ngu rất trống trải, vì là nơi tụ tập của mấy ngôi sao lớn nên các biện pháp an ninh làm vô cùng khá.

Lúc bọn họ định quẹo thì cô vẫn còn đang nghĩ trong ba năm làm thế nào mới kiếm đủ năm trăm tám chục ngàn.

Kết quả bỗng nhiên bị người khác kéo vào lồng ngực.

Theo bản năng cô giãy giụa, Tần Kiều dùng hết sức ôm cô lại: "Xin em đừng có nhúc nhích được không, ôm một chút thôi mà, em muốn mạng của ông đây sao?" Con mẹ nó hấn không nhịn được, nhịn kiểu này quá cực khổ.

Đây đúng là ngay cả sợi tóc cũng quặn rũ hấn.

Tô Lăng bị dọa hết hồn, không phối hợp với hấn tạo nào: "Tần Kiều, anh buông tôi ra."

Hấn không buông nổi, vớ va vớ vẩn đỡ cô: "Ôm một phút, ồ không mười giây giảm một trăm ngàn, được không?"

Đôi mắt Tô Lăng đỏ lên, tại sao tính tình của hấn vẫn như thế! Vừa ngang ngược vừa vô si.

Tô Lăng ác độc dẫm xuống chân Tần Kiều, hấn đau tới hít hà nhưng lại đặt cằm vào hõm cổ của cô, càng gần cô hơn. Hương thơm của cô gái như cây đàn dành dành thảng năm, hấn có loại cảm giác muốn say mê và đắm chìm ở trên người Tô Lăng.

Tần Kiều thật sự sắp điên rồi, đậu mé hấn suy nghĩ hơn một tháng!

Tô Lăng không vùng ra được, cô vừa tức vừa xấu hổ, hốc mắt đỏ lên.

Tần Kiều phát hiện không đúng, vội vàng buông cô, nhìn thấy mắt cô ửng đỏ thì rút cuộc mới ý thức được mình vô si: "Đừng khóc, Tô Lăng, em khóc

cái gì chứ?"

Cô cúi đầu, nhìn vào mũi giày.

Tần Kiều chưa từng dỗ ai, hắn nói: "Là tôi khôn nạn được không?"

"Không cần em trả tiền nữa, này giờ đều trâu em thôi."

"Không phải em đập tôi sao? Nếu em vui về thì lại đánh tôi nhé?"

Tô Lăng mím môi, không để hắn thấy mắt cô đỏ lên, cô đi thẳng ra cửa Thanh Ngu. Có lẽ đối với hắn, đây chỉ là một trò chơi không quan trọng, nhưng với cô thì đó là ép buộc cô tiến vào con đường của đời trước.

Tần Kiều đuổi theo rồi nhìn cô ngồi lên taxi.

Hắn buồn bực nói lỏng cà vạt.

Mẹ nó sao hắn dỗ được chứ, cái dáng vẻ mềm mại đó của Tô Lăng, hắn nhìn được mới lạ.

Tần Kiều trở lại phòng làm việc, nhớ tới đôi mắt khát vọng kia khi nhìn màn hình LED, lập tức cầm điện thoại gọi cho Hạ Tầm: "Bộ phim lần trước đã quay xong chưa?"

Hạ Tầm đã hiểu: "Mười Hai Năm Phong Trần?"

"Ừ."

"Vẫn chưa, đạo diễn nói với tôi rằng kế hoạch ban đầu là sẽ bấm máy vào tháng hai năm sau."

Tần Kiều: "Tháng này bắt đầu quay."

Hạ Tầm không hiểu hắn đang làm gì nhưng nghe theo là công việc của cô ta: "Vâng, để tôi liên lạc với đạo diễn."

Tần Kiều cúp điện thoại chợt thấy con thỏ màu hồng được đặt trên bàn một cách đứng đắn đả đốn.

Hắn cầm lên, nhẹ nhàng thở dài. Tần Kiều nghĩ đến dáng vẻ của cô thành thực nghiêm túc bảo nó không đáng giá.

Hỏi con thỏ: "Có chút lương tâm được không?"

Thỏ không trả lời, hai lỗ tai mềm mại rũ xuống. Tần Kiều nhớ tới cảm giác mà cơ thể vừa mềm vừa thơm kia ở trong ngực mình, hắn cười cười kéo lỗ tai nó: "Tôi thua, là tôi vô sỉ được chưa."

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiểu Cửu Lý

Edit: Xì.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Đạo diễn của 《Mười Hai Năm Phong Trần》 là Văn Trí, có chút danh tiếng ở trong nước, Tô Lăng vừa mới gọi com xong ở căn tin trường đại học thì nhận được cuộc gọi của đạo diễn Văn.

Văn Trí là một người rất hiền lành, khuyết điểm duy nhất có thể là thói quen "Nhìn sắc mặt mà làm việc", nhưng điều này có thể hiểu được, mỗi người đều có quy tắc sống của mình.

Lúc ông ta thông báo cho Tô Lăng đến thị trấn San Hồ để quay phim, suýt chút nữa là cô đánh rơi đôi đũa đang cầm trên tay.

Đạo diễn Văn nói: "Chiều nay làm lễ bấm máy rồi ăn com cùng nhau, cô có thể đến thị trấn San Hồ không?"

Đại đa số các phim truyền hình trước khi bắt đầu bấm máy, vì hy vọng suôn sẻ cùng với rating ở giai đoạn sau sẽ cao nên dâng hương cầu nguyện, sau đó cùng nhau ăn một bữa com.

Tô Lăng của đời trước chưa từng được ăn bữa cơm này, lúc đó cô nhảy dù xuống đoàn phim, cô cũng không biết mình đã vô tình lấy mất vai Nguyễn Đại của một nữ diễn viên khác.

Mọi người trong đoàn làm phim đều bất mãn với lính nhảy dù như cô nhưng lại không dám đắc tội với Tần Kiều, chỉ lặng lẽ ở sau lưng cô mà bàn tán.

Khi đó Tô Lăng cứ nghĩ bản thân khó ư, cuối cùng nữ diễn viên kia dường như bị điên rồi, nói rằng đây là cơ hội duy nhất của cô ta trong suốt bảy năm làm đóng vai người hầu, tiếp đó đẩy cô xuống vách núi.

Lần ấy cô ngã gãy chân, vách núi không sâu, trời bắt đầu đổ mưa. Cô đau đến mức không chịu nổi, thời điểm kia còn là mùa đông, cô sợ mình bị cảm chết ở vách núi, vì vậy cố gắng lê đôi chân vào một hang nhỏ để trú mưa.

Vốn dĩ cô không khó chịu hay buồn bã, cô chỉ đau.

Đau đến chết lặng, cũng rất muốn có thể ngất đi.

Nhưng ngay khi cô thực sự ngất đã nghe thấy có người đang gọi mình.

Sắc mặt Tô Lăng tái nhợt, không có sức lực đáp lại.

Hắn loạng choạng chạy tới, cởi áo khoác ra rồi ôm cô vào lòng.

Tô Lăng chưa từng thấy bộ dáng chật vật như thế của Tần Kiều, môi mỏng hắn trắng bệch, không còn chút máu nào, so với cô càng giống như người chết hơn.

Lòng ngực hắn lạnh như băng, ý thức của Tô Lăng dần dần mơ hồ.

Cảm giác cuối cùng trong trí nhớ của cô là một giọt nước rơi xuống mắt mình.

Ấm áp, nóng bỏng.

Hóa ra ảo giác sẽ xảy ra khi con người ta quá đau đớn, từ lúc nào thì nước mưa cũng có nhiệt độ?

Sau lần đó, xương chân của cô bị thương, đi đứng khó khăn, nhảy múa còn không được hưởng chi là đóng phim.

Cô không hận hắn, cũng không hận nữ diễn viên kia, họ đáng thương hơn cô rất nhiều. Cô không hận ai cả.

Chẳng qua cô muốn về nhà mà thôi, cô nhớ tới cây gạo đã nở sau căn phòng cũ của mình.

Đó là lần đầu tiên và cũng là cuối cùng Tô Lăng đóng phim.

《Mười Hai Năm Phong Trần》bị Tần Kiều rút vốn, năm thứ hai cũng không quay tiếp, chẳng ai dám nhắc tới chuyện này nữa, ai cũng không chịu được Tần thiếu nổi điên.

Bản thân Tô Lăng cũng không nhắc lại.

《Mười Hai Năm Phong Trần》là ước mơ đã chết của cô, đồng thời là ác mộng đáng sợ.

Nhưng ngoại trừ bản thân trọng sinh thì chẳng người nào biết chuyện này hết.

Văn Trí thấy cô gái nhỏ ở đầu dây bên kia thật lâu không nói lời nào, ông ta có chút bối rối, sao lại thế này, người nào được ông ta đích thân gọi điện thoại thông báo mà không muốn phản kích động rồi lập tức đồng ý chứ? Như thế này hơi sai sai, chẳng lẽ cô còn muốn từ chối!

Văn Trí càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, lo sợ giây tiếp theo đầu dây bên kia liền truyền tới âm thanh điện thoại bị ngắt kết nối.

Tuy nhiên, cô gái nhỏ nhẹ nhàng mềm mại hỏi ông ta: "Đạo diễn, đoàn làm phim có ứng cử viên ban đầu không ạ?"

Đạo diễn Văn nói: "Không có, dự định ban đầu là sang năm sau mới casting nhưng bây giờ lại thay đổi, quyết định quay luôn, hiệu quả của cô ở buổi thử vai lần trước không tồi cho nên mới giao nhân vật Tiểu Cửu Lý cho cô."

"Cửu Lý?" Tô Lăng kinh ngạc, không phải Nguyễn Đại sao?

Đạo diễn Văn nghĩ thầm, đúng, Tần thiếu nói Cửu Lý.

Nhân vật Cửu Lý này là phe chính diện, ngây thơ trong sáng, mà Nguyễn Đại lại là phe phản diện, tuy đất diễn nhiều... Mà điều này không quan trọng, mấu chốt là vai Cửu Lý không có cảnh tình cảm.

Tô Lăng biết việc này có quan hệ mật thiết với Tần Kiều, cô nên từ chối nhưng nhớ đến đôi mắt đục ngầu nhưng mang theo ánh sáng rực rỡ của bà ngoại, cô không có cách nào từ chối được.

Cô có thể chờ cơ hội, song bà ngoại có thể chờ sao?

Tô Lãng quyết định đóng bộ phim này.

Cô từ Nguyễn Đại trở thành Cửu Lý, cũng đã là một sự thay đổi.

Còn một lí do khiến cô quyết định diễn vai này là nếu ngay cả chân cô cũng không giữ nổi thì làm sao cứu được Vân Bồ?

Cô trốn tránh đi theo con đường vận mệnh, nhưng Vân Bồ lại không thể, cô nàng không biết gì cả.

Tô Lãng không ăn một miếng cơm nào, lập tức lên xe đi tới đoàn phim.

Trường đại học cách thị trấn San Hô năm giờ đi xe, cô không thể để cho người khác phải chờ mình.

Đến lúc thanh toán tiền xe, trên người cô chỉ còn đúng hai đồng xu, thật xấu hổ chết đi được.

Tô Lãng cảm thấy bản thân có lẽ là người trọng sinh khổ sở nhất, thuộc về cái trình người tị nạn, nghèo, quá nghèo.

Trước mắt cô nợ 58 vạn, sau đó còn có tiền mượn hộ lý để chăm sóc và thuốc men cho bà ngoại, tất cả đều đến tay cô.

Tô Lãng thảm thương suy nghĩ, phải bắt chấp đóng phim, tốt xấu gì thì... Đoàn làm phim cũng có cơm hộp.

Khi Tô Lãng đến, cũng đã có rất nhiều người tập trung ở khách sạn của thị trấn San Hô, phần lớn đều là người tham gia diễn « Mười Hai Năm Phong Trần » ở đời trước, duy chỉ có nữ diễn viên đã đây cô là không thấy.

Hiệu ứng bướm bướm thật sự quá vi diệu, đã thế còn mạnh mẽ.

Bởi vì đời trước mọi người trong đoàn phim đều không dám gần gũi Tô Lãng, không thể đánh, không thể mắng, tóm lại cô như hàng cấm, gần mức không được lại gần, cho nên Tô Lãng không thân thiết với ai cả.

Nhưng hiện tại đã khác, cô mặc một chiếc đầm bước vào, chưa kịp tự giới thiệu thì nữ chính đã đứng dậy, đi về phía cô, đôi mắt toả ra ánh sáng: "Quaooo, á đủ á đủ!!!"

Tô Lãng ngây người, sau đó nữ chính Vạn Bạch Bạch liền xông tới, xoa đầu cô làm rối hết cả tóc.

Nếu là ở đời trước, bọn họ tránh cô còn không kịp, làm gì có chuyện thế này, Tô Lãng bị Vạn Bạch Bạch xoa đầu tới gốc. Có một chuyện ở đời trước Tô Lãng không hề biết đó là do cái đuôi cô ôm quá lớn nên ngay cả Vạn Bạch Bạch cũng không dám động vào.

Đạo diễn Văn đỏ mặt hời hợt, nhưng không làm gì cả.

Thân phận hiện giờ của Tô Lãng chỉ là "một sinh viên mới ra mắt", ông không thể cư xử bất thường làm người khác biết cô gái này có kim chủ chống lưng được.

Vạn Bạch Bạch hoàn toàn bị mái tóc dễ thương này bắt sống, con mẹ nó đáng yêu quá đi mất. Bề ngoài Vạn Bạch Bạch vừa xinh đẹp trong trẻo, vừa lạnh lùng nhưng nó không thể ngăn cô ta có một trái tim thiếu nữ.

Cô ta nằm mơ cũng muốn bản thân giống như Tô Lãng.

Tô Lãng luống cuống tay chân đứng đó, trợ lý Vạn Bạch Bạch không nhịn được nữa, vội vàng kéo cô nàng lại: "Chị Vạn của em ơi, đừng quậy nữa, đây là đoàn phim đó."

Tất cả mọi người đều cạn lời... Thanh cao đâu? Lạnh lùng đâu?

Vạn Bạch Bạch cuối cùng cũng dừng lại, Tô Lãng vội vàng tự giới thiệu: "Xin chào các vị tiền bối, em là Tô Lãng, trong phim thủ vai Cửu Lý, mong các vị tiền bối sẽ chỉ bảo nhiều hơn."

Thái độ cung kính, chân thành này đã khiến cho đại đa số người trong đoàn phim có ấn tượng khá tốt về cô.

Còn Vạn Bạch Bạch thì hạnh phúc gần chết, Cửu Lý á! Trong phim, Cửu Lý chính là sư muội ngọt ngào trong lòng nữ chính, mà nữ chính lại là cô ta! Đạo diễn Văn sợ Vạn ảnh hậu sẽ làm chuyện gì đó xằng bậy, người khác không biết nhưng trong lòng ông thì rất rõ, cái vị đang ngồi trên tầng cao nhất của khách sạn kia, nói không chừng là đang theo dõi chỗ này.

Đạo diễn Văn: "Được rồi, được rồi, Vạn Bạch Bạch và Thần Dịch ra ngoài dâng hương, sau đó chúng ta đi chụp ảnh."

Tô Lãng đi cuối cùng, cô đỏ mặt chỉnh lại tóc, cảm thấy có chút xấu hổ, tại sao thái độ của mọi người đối với cô... Không giống với đời trước?

Những thứ này đã chuẩn bị xong từ lâu, buổi tối là tiệc bữa máy.

Bữa tiệc bây giờ bắt đầu, ngoài mặt là đạo diễn Văn đãi khách, nhưng thật ra...

Vạn Bạch Bạch nghĩ sao nói vậy: "Đạo diễn Văn, đồ ăn của tiệc bám máy bây giờ đều ngon như vậy á hả, ha ha ha ha ha ha, thật hào phóng..."

Văn Trí: "..."

Tô Lăng ngồi ở trong góc, buổi trưa không ăn gì khiến bụng cô đói meo nhưng tốc độ vẫn rất chậm rãi và lịch sự, nhìn rất ngoan, tuổi Tô Lăng không lớn, mọi người xung quanh cũng đặc biệt chăm sóc cô, sợ cô với không với tới, luôn gấp thức ăn cho cô.

Tô Lăng chưa trải qua cảm giác này bao giờ, ngượng ngùng mà cảm ơn mọi người.

Bọn họ vừa ăn vừa tán gẫu, high đến mức muốn uống rượu, đạo diễn Văn trừng mắt: "Uống cái gì mà uống, sáng mai là bám máy rồi!"

Thấy đạo diễn nói vậy, mọi người cười ầm lên rồi lại tiếp tục trò chuyện, bỏ qua việc đó.

Thị trấn San Hô rõ ràng sầm uất hơn so với nơi đoàn làm phim của Vân Bố đóng quân, mỗi người đều có một phòng riêng.

Đây là một cổ trấn, bởi vì là lần đầu tiên quay phim ở chỗ như thế này, ăn cơm xong cũng mới chín giờ, rất nhiều người muốn đi dạo.

Đạo diễn Văn xua xua tay: "Chú ý an toàn, gọi trợ lý của mình đi theo, sáng mai ai đến muộn, tôi sẽ đánh gãy chân người đó!"

Mọi người tán ra, Vạn Bạch Bạch vốn dĩ muốn tới tìm Tô Lăng, nhưng lại bị nam chính giữ chặt, bởi vì ngày mai đa phần đều là phân cảnh của hai người nên cần tập với nhau một chút để làm quen. Vạn Bạch Bạch đành phải từ bỏ.

Tô Lăng không có ý định đi ra ngoài chơi, hồi còn ở Đại học, 9 giờ tối tan học thì cô thường đi ngủ trước 10 giờ, vô cùng phật hệ*.

*Phật hệ: sao cũng được, không cầu mong, không tranh cướp, xem nhẹ tất cả.

Nếu không phải đòi trước xảy ra chuyện, nói không chừng cô có thể sống lâu hơn bất kỳ ai.

Trước kia cô rất sợ Tần Kiều chạm vào mình nên 8 giờ tối đã lên giường đi ngủ. Nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến việc hần trở về lúc 2 giờ sáng.. Vẫn có thể đánh thức cô dậy.

Cô thê phòng rồi đi vào thang máy, nhìn nút bấm mới biết khách sạn này tổng cộng có chín tầng. Nhưng mọi người đều ở tầng bảy.

Tô Lăng không nghĩ nhiều, cô vào phòng tắm, dự định sau khi tắm xong sẽ đọc kịch bản một chút.

9 giờ 50 phút.

Có tiếng gõ cửa phòng cô.

Tô Lăng chưa kịp hỏi là ai thì di động đã sáng lên. Trên màn hình chỉ vờn vờn hai chữ "Mở cửa".

Dãy số kia rất quen thuộc, trước đó cô còn suy nghĩ có nên cho vào danh sách đen hay không. Tô Lăng bỗng cảm thấy căng thẳng, còn hơi sợ hãi, cô cảm giác có chuyện chẳng lành! Người như hần, làm sao có thể giúp cô không công chứ?

Tô Lăng không dám mở cửa, tiếng gõ cửa bên ngoài không nhanh không chậm tiếp tục vang lên, chuông điện thoại bỗng reo. Tô Lăng bị dọa sợ liên tăt điện thoại.

Kết quả âm thanh tăt máy phát ra từ di động quá lớn.

Tần Kiều nghe được, không nhịn được cười thành tiếng. Động tác này quả thực... Đáng yêu đến phạm quy.

Tô Lăng lúng túng suýt khóc.

Cô biết mình không thể gạt hần, và lại cô hết sức quý trọng thái độ hiện giờ của mọi người trong đoàn phim đối với mình, ngoài mặt cô không thể dĩnh dáng đến Tần Kiều được, nhưng nếu hần cứ gõ cửa nữa thì e rằng cả thế giới đều biết mất.

Tô Lăng đang định đi mở cửa, đầu óc chợt "ầm" một tiếng, vội vàng cúi đầu xuống.

Dép của khách sạn đều là loại dép lê, bàn chân của cô đã trắng nõn như ngọc, nay ẩn dưới đôi dép màu xanh đậm lại càng trắng hơn.

Cô sợ người bên ngoài cửa mất kiên nhẫn, luống cuống tới mức toát mồ hôi hột. Mở ngăn tủ kiểm thử, cô tìm thấy một đôi tăt, vội vàng mang vào, sau đó đi tới mở cửa.

Tần Kiều cao hơn cô một cái đầu, cúi đầu nhìn: "Tăt máy? Lá gan lớn nhỉ?"

Cô cuộn tròn ngón chân, làm chuyện xấu bị phát hiện, hai gò má ửng đỏ: "Nó... Nó hết pin."

Tần Kiều cong môi.

Tại sao ngay cả nói dối cũng không biết vậy? Nhưng hắn không hề tức giận, lần trước hắn "hành" cô như vậy, bây giờ dáng vẻ của cô lại xinh xắn nhỏ nhắn. Ngoan ngoãn động lòng người.

Lòng hắn mềm thành một mảnh.

Nếu tạo hoá có thể thiên vị thì chắc chắn những điều tốt đẹp nhất đều dành cho cô. Thảo nào cô lại chướng mắt hắn.

Tần Kiều cười nhẹ một tiếng, chướng mắt cũng vô dụng. Ai kêu hắn có tiền, còn là một kẻ vô si.

Hắn nói: "Tô Lăng, biết cảm ơn không?"

Tô Lăng khó hiểu nhìn hắn.

Hắn cười: "Ở trường có dạy hát bài "Lòng biết ơn" không?"

Cô ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt mờ mịt.

Lúc hắn đến gần cô, khẽ cười nói: "Tiểu Cửu Lý, em định báo đáp kim chủ ba ba của mình thế nào đây. Hửm?"

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhu tình

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Cuối cùng Tô Lăng cũng phản ứng kịp nhưng cô lại không biết nên nói gì.

Ánh mắt cô âm trầm, nếu bà ngoại có thể đợi được thì cô đã không nhận sự giúp đỡ của Tần Kiều.

Cô nhẹ giọng nói: "Tần Kiều, anh đưa tay đây."

Tần Kiều cảm thấy hiếm lạ, lông mi cô đen nhánh, lúc rũ xuống hệt như hai cây quạt nhỏ.

Hắn vươn tay phải mình ra.

Tô Lăng thả hai đồng tiền vào lòng bàn tay hắn, còn mang theo nhiệt độ của cô, nhàn nhạt ấm áp.

Tần Kiều nhìn lỗ tai cô đỏ lên, cô dịu dàng nói với hắn: "Tôi chỉ có cái này." Đây chính là toàn bộ tài sản của cô.

Nghèo đến mức khiến người ta vừa đau lòng vừa buồn cười.

Tần Kiều cầm hai xu kia, bỏ vào túi quần: "Được, tôi lấy."

Nếu đạo diễn Văn ở đây thì quá nửa sẽ học máu, nhân vật nghìn vàng hiếm có như Tiểu Cửu Lý lại chỉ đáng giá hai xu! Tần Kiều hỏi cô: "Không cho tôi vào sao?"

Cô lắc đầu một cái, giọng điệu vô cùng kiên định: "Không cho." Cô nhỏ giọng bổ sung: "Như vậy không tốt."

Bọn họ ở chỗ này thấp giọng trò chuyện, hành lang dài cũng không có âm thanh nào, đa số mọi người đều không ở trong khách sạn.

Tần Kiều thấy cô còn mặc áo ngủ, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cái thời đại này còn có người 9 giờ đã đi ngủ?

Hắn hỏi cô: "Tô Lăng, em còn chưa thành niên à?" Ngoan quá mức, không giống người trưởng thành chút nào.

Tô Lăng nói: "Tôi thành niên rồi."

"Thật sự 19?"

"Ừ."

Thế thì hán không cần cảm thấy tội lỗi gì, mọi người đều là người trưởng thành, dù chênh lệch hơn lớn xiu.

Tần Kiều bảo: "Thay quần áo đi, mang em ra ngoài chơi."

Tô Lăng kinh ngạc, đối với người chưa từng nhìn ngắm qua thế giới như cô thì cô rất muốn đi dạo xung quanh. Dù sao đời trước cô đến trấn San Hô cũng không đi chơi thật tốt, song nếu đi với Tần Kiều, cô lập tức hết muốn đi.

Mấy chuyện khác tạm thời không nói đến, nhưng lỡ bị người khác thấy rồi sao?

"Tôi không đi."

Cái tính ngang ngược của Tần Kiều lại trỗi dậy: "Nhanh lên, nếu không tôi ôm em đi."

Tô Lăng tức chết: "Tại sao anh lại như vậy chứ?"

Hán vui vẻ: "Tôi làm sao?"

Cô cũng sẽ không nể nang, chỉ có thể bực bội phun ra một câu: "Anh không nói phải trái, không tôn trọng người khác."

Hán cười đến không tự chủ được, trong đầu thầm nghĩ ông đây cần nói phải trái sao? Nhưng đoán chừng lời này cô sẽ ghét muốn chết, vì vậy hán nói: "Hai xu mà đã bị em mua chuộc, thật sự coi tôi mờ chỗ từ thiện à?"

Tô Lăng mím môi: "Được."

Quả nhiên cô chỉ ăn cái dạng này, hán cũng biết xã hội chủ nghĩa dạy dỗ ra loại học sinh giỏi như cô thì luôn có thứ đồ chơi gọi là hồ thẹn xấu hổ này.

Hán học ngu, xin lỗi, lễ nghĩa liêm sỉ hán không có.

Tô Lăng thay quần áo rồi đi ra, Tần Kiều còn khoanh tay đứng bên ngoài, lúc này Tô Lăng mặc đầm, hán chưa từng thấy cô mặc đầm bao giờ, ánh mắt rơi vào người cô mang theo ý cười: "Xinh đẹp như vậy sao."

Tô Lăng ngược mắt nhìn hán: "Anh đừng có dùng cái giọng điệu này nói chuyện với tôi được không."

Hán bật cười: "Giọng điệu gì?"

Tô Lăng không dám nói, cô chủ động đi vào thang máy. Quay đầu nhìn kính râm treo trên áo sơ mi của Tần Kiều, đoán chừng là ra ngoài quên lấy xuống, Tô Lăng suy nghĩ rồi đề nghị: "Tần Kiều, anh có thể đeo cái đó lên không?"

Cô thật sự sợ người khác bắt gặp, căng thẳng như đi ăn trộm vậy.

Tần Kiều cong môi: "Được đó, em đeo cho tôi đi."

Cô quay mặt sang chỗ khác, không lên tiếng.

Tần Kiều cười nhẹ một tiếng, làm theo ý cô mà đeo kính lên.

Bên ngoài trấn San Hô có mấy ngôi sao, đây là một thị trấn cổ ở ngoại thành xa xôi. Vì được bảo vệ hạng nhất nên không khí ô nhiễm không nặng, vị trí địa lý đặc biệt.

Cô ngẩng đầu nhìn trời, ngơ ngác.

Năm năm sau không nhiều sao như thế, hoặc nói ở thành phố không thể nhìn thấy sao.

Lúc cô chết cũng là buổi tối, khi đó sắc trời như mực, đen kịt âm đạm, con người cô cũng đen như bóng đêm vậy.

Về mặt cô nhìn đêm tối khiến Tần Kiều giật nảy mình, hán nhủ mảy.

Tần Kiều dẫn Tô Lăng đi trên đường cỏ.

Hán tìm một nơi tương đối vắng vẻ, đoàn làm phim đang ở một đầu khác. Tần Kiều biết chuyện này nhưng Tô Lăng thì không, cô vẫn ngó đông ngó tây, rất sợ gặp người quen.

Tần Kiều cảm thấy dễ thương, dứt khoát không nói cho cô biết.

Bên đây hẻo lánh, nửa ngày cũng chỉ tìm được một tiệm rượu cũ. Tần Kiều đi với Tô Lăng, hiển nhiên không đi được, ngược lại ở ngay khúc cua có một chỗ đặc biệt, nơi đó bán kem ốc quế.

Hắn liếc Tô Lăng một cái: "Em đợi tôi."

Không bao lâu Tô Lăng chỉ thấy hắn cầm một đồng kem ốc quế đi ra, cứng rắn nhét vào tay cô.

Cô ngỡ ngàng, nhìn Tần Kiều như không có chuyện gì xảy ra mà đi đằng trước, kem ốc quế tỏa ra khí lạnh, bây giờ đã sớm tháng 7, dù là buổi tối thì nhiệt độ vẫn rất cao.

Tô Lăng sợ phí, dè dặt cắn hai miếng.

Sau đó Tần Kiều quay đầu, trong mắt nhiễm ý cười: "Tô Lăng."

"Hử?" Khóe miệng cô còn dính vệt sữa trắng.

"Tôi để em cầm, em lại ăn của ông đây?"

Tô Lăng lúng túng, mặt đỏ rần, cầm... Cầm? Cô ngước mắt lên, xin lỗi hắn: "Thật xin lỗi, tôi không biết."

Hắn buồn cười nhưng chỉ có thể nhin: "Không sao, em trả lại cho tôi là được."

Cô đứng yên không nhúc nhích. Gương mặt thoát đỏ thoát trắng, xem ra đã hiểu là hắn cố tình.

Tần Kiều đi đến bên cạnh cô: "Đưa tôi nào."

Tô Lăng hoảng hốt, thuận tay ném vào thùng rác sát bên.

Tần Kiều: "..."

Sắc mặt hắn có chút khó coi.

Tô Lăng muốn chạy nhưng đường phố trống trải, cô mà có thể chạy qua Tần Kiều được là kỳ tích.

Tần Kiều đi tới: "Chê ông đây như vậy?"

Cô không trả lời.

Khuôn mặt tái nhợt, thoát nhìn bỗng dưng có mấy phần đáng thương.

Tần Kiều nói: "Cho rằng tính tình của tôi tốt?"

Đương nhiên cô biết rằng thật sự tính tình của hắn xấu thấy mẹ.

"Đưa cái tay vứt đồ ra đây." Hắn dùng giọng điệu như muốn chặt luôn tay cô xuống.

Lần đầu tiên Tô Lăng phát hiện Tần Kiều hẹp hòi thế kia.

Cô biết lúc hắn tức giận, càng không nghe lời thì kết quả càng thảm, cô không dám nhìn hắn, sợ hãi vươn tay trái mình ra.

Cái tay vừa nhỏ vừa trắng.

Hắn cup mắt nhìn cô, nâng tay cao lên, Tô Lăng theo phản xạ nhắm tịt mắt lại.

Tần Kiều nén cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Sau đó hắn gợn ngón cái quệt lên miệng cô, lau sạch vệt kem.

Động tác của hắn nghiêm túc dịu dàng, cô ngạc nhiên mờ mắt, chỉ thấy đáng về người đàn ông cúi đầu.

Công bằng mà nói, bề ngoài hắn quá mức lạnh lùng, trông cũng không dễ sống chung, vô cùng hung dữ. Nhưng trước mặt cô, dường như hắn đặc biệt thích cười.

Đêm hè ẩm áp, khi Tô Lăng chết cũng là nhiệt độ và không khí như vậy.

Tô Lăng đột nhiên rút tay mình ra.

Nỗi buồn ập tới quá nhanh, lần này cô không kiểm soát được, trên mặt không thể che giấu sự chán ghét.

Cánh tay Tần Kiều cứng đờ giữa không trung, hắn giật mình. Bây giờ hắn thấy rõ, sự chán ghét của cô khắc sâu vào trong xương cốt. Đem nhu tình không kiểm soát được mà sinh ra của hắn, từng li từng tí một mà gặm nhấm sạch sẽ.

Phút chốc như thế, Tần Kiều cảm thấy mẹ nó hẳn nhất định là có bệnh, cứ đến để bị xem thường.

Ngón cái hẳn còn vương vệt kem ngọt ngào kia.

Tần Kiều lạnh lẽo cười một tiếng, con mẹ nó ai mà sẽ tiếp tục để mình bị xem thường như thế? Chẳng lẽ không phải cô thì không được chắc?

Hắn lui về sau mấy bước, dứt tay vào túi quần, song không cẩn thận chạm vào hai đồng tiền.

Tần Kiều gắt gao nắm chặt chúng, âm thanh lộ ra mỉa mai: "Tô tiểu thư thật tài giỏi, tôi sẽ chờ xem cô có lấy được giải ảnh hậu hay không."

Bạn đang đọc truyện *Mi Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chuông

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Sau khi tan rã không vui với Tần Kiều, Tô Lăng quay về rồi mơ thấy ác mộng.

Đó là ngày thứ hai Tô Lăng ngã gãy chân vào tháng 8.

Lần đầu tiên cô thấy mẹ của Tần Kiều, bà Văn Nhân.

Cô ngủ trưa ở biệt thự, hẳn đang nói chuyện với Văn Nhân.

Bà Văn Nhân nói: "Con còn nuôi người phụ nữ kia sao? Người lần này quá lâu, nghe nói là gãy chân rồi, chẳng lẽ con thật sự thích cô ta?"

Tần Kiều cười khê: "Cô ấy còn trẻ, mới 22, mẹ thấy người nào đẹp hơn cô ấy à? Có thì đưa tới cho tôi đi, tôi lập tức đổi người với mẹ."

"Càn quấy!"

Tần Kiều không để ý chút nào, hẳn bắt chéo hai chân ngồi trên salon, một bộ dạng không thêm quan tâm.

Bà Văn nói: "Con làm vậy thì sau này tiểu Nhã sẽ nghĩ thế nào?"

Tần Kiều nhướn mày: "Có thể nghĩ thế nào được? Cô ta là bà Tần, tôi nuôi tình nhân thì sao, cô ta không muốn thì tôi cũng nuôi."

Bà Văn giận tới mức ngực phát đau, cuối cùng sập cửa rồi đi.

Tô Lăng đứng ở trong góc lầu hai, lạnh lẽo nhìn xuống.

Tần Kiều ngẩng đầu, vừa khéo thấy vạt áo trắng của cô. Sắc mặt hẳn nhanh chóng thay đổi, lao nhanh lên lầu, trông vẻ còn rất hoảng sợ: "Lăng Lăng, em nghe được gì rồi?"

Ánh mặt trời đỏ xuống, bộ dạng vừa tỉnh ngủ của cô vừa bình yên vừa lười nhác.

Cô đi chân trần, không mang giày, trên mắt cá chân là một chuỗi ngọc màu tím. Cái chân đó là cái chân bị tàn tật của cô, chỉ có thể đi bộ nhưng không cách nào đi nhanh được, lúc trời mưa thì thỉnh thoảng sẽ đau.

Cô cười với hắn: "Sao vậy? Tôi mới dậy."

Tần Kiều thờ phào nhẹ nhõm, áp đầu cô vào ngực hắn, cô nghe tim hắn đập rất nhanh, xem ra thật sự vô cùng căng thẳng.

Về mặt cô bình tĩnh.

Không có đau lòng hay không đau lòng, chẳng qua lần đầu tiên cô hận tuổi của mình quá nhỏ, mới 22.

Nhưng không sao, tuổi tác phụ nữ không dài, chờ mấy năm nữa cô sẽ không còn đẹp.

Đây cũng là lần đầu tiên Tô Lăng biết mình có thể diễn trò, Tần Kiều lại bị cô qua mặt như vậy.

Đáng tiếc, cuối cùng cô vẫn không chờ đến ngày đó được.

Lúc cô chết, cô còn đang suy nghĩ, dù là hẳn thật tình hay giả ý, cái nào thật, cái nào giả, cuộc sống như vậy cô cũng chịu đủ rồi, nếu sống lại, cô sẽ không đắm vào vết xe đổ nữa.

Không bao giờ.

Tô Lăng không muốn bị gãy chân, không muốn mất đi người bạn thân duy nhất là Vân Bố, cũng không muốn đi trên đường bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, lại không muốn bản thân một mình chết đi ở trong đêm tối.

Ngày thứ hai Tô Lăng đến đoàn làm phim thì tinh thần không tốt lắm, song cô biết đây là lần đầu diễn xuất, hơn nữa cô chưa từng tiếp xúc với nhân vật Tiểu Cửu Lý này, ngày hôm nay vô cùng quan trọng.

Cô xóc lại tinh thần, gặp ai trong đoàn làm phim cũng lễ phép chào hỏi.

Mọi người đều rất thân thiện khi thấy cô.

Tối hôm qua lúc dùng cơm, một người phụ nữ ngồi bên cạnh do dự kéo cô: "Tô Lăng."

"Tiền bối Luru."

"Kêu chị là chị Luru được rồi."

"Vâng, chị Luru."

Chị Luru ở trong phim đóng vai sư phụ của tất cả mọi người, cô ta nói bên tai Tô Lăng: "Hôm nay em diễn với Nhậm Băng Tuyết thì cẩn thận một chút, đừng chọc ả."

Nhậm Băng Tuyết là người diễn Nguyễn Đại.

Tô Lăng lập tức gật đầu: "Em biết rồi, chị ấy là tiền bối, em sẽ cố gắng học tập chị ấy thật tốt."

"Haizz, không phải vậy, em cái con bé này."

Gia đình chị Luru cũng có một đứa con gái lớn cỡ vậy, sợ tí nữa Tô Lăng sẽ ăn thiệt, vì vậy nhỏ giọng thủ thủ nói: "Nhậm Băng Tuyết có chỗ dựa, Tàn thiếu của Thanh Ngu, em biết không?"

Tô Lăng mở to hai mắt.

Chị Luru tưởng cô bị dọa sợ, tinh thần bà tám trời dậy: "Nghe nói Tàn thiếu đặc biệt tới đoàn làm phim thăm cô ta, sáng sớm Nhậm Băng Tuyết không gặp ai, mọi người đều nói cô ta đi ăn với Tàn thiếu rồi. Nhưng cũng không ai dám mở miệng trách móc hết." Chị Luru khịt mũi: "Mấy người trẻ tuổi này, nếu không đi đúng đường thì khó mà tiến xa được."

Tô Lăng nhìn xung quanh một lượt, đúng là không ít người đang xì xào bàn tán, quá nửa là nói về Nhậm Băng Tuyết ôm được cái đùi siêu to khổng lồ.

Cô có chút không nói nên lời, đây là xem như cô với Nhậm Băng Tuyết đối chỗ cho nhau sao? Đòi trước e rằng cô chính là trung tâm dư luận. Cô cảm ơn chị Luru, trong lòng ghi nhớ.

Quả nhiên buổi chiều Nhậm Băng Tuyết mới đến, lúc tới còn có người che dù cho ả, trợ lý xách túi, một diễn viên tuyến ba chớp mắt trở thành bộ dáng diễn viên tuyến một.

Tuyến: những diễn viên tuyến 1 thường là những người có năng lực diễn xuất tốt nhất và có địa vị cao nhất, theo sau là tuyến 2, tuyến 3...

Vạn Bạch Bạch cong môi cười lạnh. Ngược lại lúc này có mầy phần cảm giác của người đẹp lạnh lùng.

Tô Lăng ở dưới mái hiên tập thoại, Vạn Bạch Bạch đi tới hỏi cô: "Hôm nay em có cảnh diễn với con nhỏ đó à?"

Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, nhìn thấy Vạn Bạch Bạch thì lộ ra nụ cười: "Dạ."

Vạn Bạch Bạch đọc sơ sơ kịch bản, nhíu mày: "Cảnh này là Tiểu Cửu Lý dạy dỗ Nguyễn Đại?" Mới đầu nữ chính vẫn chưa sống lại, kiếp trước nữ chính còn là một thứ nữ, nữ chính chết, "Nguyễn Đại" cũng có phần.

Vì vậy tiểu sư muội của nữ chính là Tiểu Cửu Lý trực tiếp bắt cô ta lại, muốn báo thù cho nữ chính.

Thế nên cảnh này, "Nguyễn Đại" không tránh khỏi phải chịu khổ. Hôm nay đã như vậy, giá trị con người của Nhậm Băng Tuyết khó mà lường nổi, một khi kiêu ngạo, nếu diễn với ả thì "Tiểu Cửu Lý" cũng sẽ đắc tội ả.

Vạn Bạch Bạch nói: "Lúc em quay tá vị* thì cẩn thận xúi, đừng đụng tới ả."

*Dạng như mượn góc quay, sờ nhẹ hoặc không đụng tới nhưng vào màn hình sẽ là một cú đánh bay màu.

"Cảm ơn ảnh hậu Vạn, em sẽ cẩn thận."

Vạn Bạch Bạch trách mắng: "Ảnh hậu cái gì hả, kêu Bạch Bạch. Cũng đừng gọi chị Vạn, già thấy mỉa."

Tô Lăng cười nhẹ, trong lòng cảm thấy ấm áp: "Bạch Bạch."

"Ồi chào~ Chị đây bảo kê em."

Tô Lăng đi thay quần áo, trang phục của Tiểu Cửu Lý là một bộ lụa mỏng màu trắng, ngay cả giấy cũng trắng như tuyết, trên mắt cá nhân là cái chuông màu đỏ, kiểu ăn mặc này thật sự tràn trề sinh động.

Việc duy nhất khiến Tô Lăng cảm thấy không thoải mái là không có vớ.

Tiểu Cửu Lý lớn lên ở trên núi với sư phụ, không biết phép tắc của thế tục, từ nhỏ đã chân trần chạy khắp núi.

Tô Lăng thở dài, dù sao vẫn có giày, đây cũng không phải chuyện lớn gì.

Cô tập thói quen trưa, ghi nhớ kỹ càng lời thoại của Tiểu Cửu Lý. Cô khá mong đợi với vai diễn này, đáng yêu vui vẻ, giá trị sức mạnh bùng nổ đối lập với tính cách ngày thơ, nếu có thể diễn tốt, cô lập tức có thể trả nợ và chăm sóc bà ngoại rồi.

Sau khi đèn và đạo cụ vào vị trí, đạo diễn Văn ra dấu tay: "Action!"

...

Tiểu Cửu Lý xách kiếm, âm thầm lên vào phủ Thừa tướng, nàng chui qua lỗ chó, Nguyễn Đại đọc thư ở khuê phòng, trên mặt mang ý cười giấu cợt: "Chết rồi à."

Tiểu Cửu Lý ẩn nấp ở mái nhà, vẻ mặt tức giận, nàng nghiêng nhìn Nguyễn Đại: "Quả nhiên là đồ khôn, được, ta sẽ lấy ngươi khai đao." Nàng nhẹ nhàng từ trên nóc nhảy xuống, đập bàn tay sau ót nàng ta.

Nguyễn Đại lập tức ngất xỉu, Tiểu Cửu Lý bắt người tới khe núi.

Bên cạnh khe núi có một thác nước nhỏ, Tiểu Cửu Lý ngồi trên cây, chờ Nguyễn Đại tỉnh dậy rồi chất vấn về chuyện sư tỷ bị hãm hại.

Dù sao nàng cũng mới 15 tuổi, vẻ mặt giận dữ, trong tay cầm trái cây mà gặm, đôi chân không ngừng lắc lư.

Nguyễn Đại mở mắt ra, sau đó mắt cô ta quét đến nơi nào đó, ngây người.

Đạo diễn Văn vội vàng hô: "Cut!"

Nhậm Băng Tuyết nhanh chóng nói "Xin lỗi, vừa này trạng thái của tôi không tốt."

Đạo diễn Văn không biết tin đồn buổi sáng là thật hay giả, vì vậy bây giờ cũng chẳng dễ dàng khiển trách Nhậm Băng Tuyết, chỉ có thể phát tay: "Làm lại đi, có vấn đề gì không?"

Tô Lăng ngồi trên cây gật đầu, Nhậm Băng Tuyết cũng gật đầu, ánh mắt ả lay động, cuối cùng rơi vào người đàn ông đang ngồi ngênh ngang bên cạnh đoàn làm phim.

Sao Tàn thiếu lại đến đây!

Ánh mắt hần lãnh đạm, nhìn về hướng bọn họ.

Mà Tô Lăng đưa lưng về phía hần, không nhìn thấy được.

Nhậm Băng Tuyết rất kích động, ả thầm nghĩ nhất định phải diễn thật tốt! Tàn thiếu đang xem ả đấy!

Tàn Kiều ngồi gần, may là hần không thích học nên thị lực xịn khỏi bàn. Ánh mắt hần vượt qua Nguyễn Đại đang nằm chặt vật trên đất, thẳng tới cô gái ngồi trên cây gặm hoa quả.

Sắp tháng 7, mây mù bao quanh khe núi, thác nước róc rách.

Áo lụa của cô rũ xuống, lộ ra mắt cá chân nhỏ nhắn tinh xảo, bên trên cột hai cái chuông.

Gió thổi, tiếng chuông leng keng vang lên.

...

Nhắc lại cho bạn nào không nhớ mấy vai diễn trong 12 Năm

Diệp Thanh Lan (Nữ chính): Vạn Bạch Bạch.

Nguyễn Đại (Nữ số 2, vợ chưa cưới nam chính): Nhậm Băng Tuyết.

Tiểu Cửu Lý (Nữ số 3, sư muội nữ chính): Tô Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đánh

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Thật ra suối trên khe núi chỉ là một dòng chảy nhỏ, hiệu ứng sẽ được đoàn làm phim bổ sung sau.

Nhưng nơi đây cực kỳ đẹp, dù là xế chiều thì vẫn có thể thấy những đám mây mờ mờ ở phía xa.

Tô Lăng ngồi ở hướng gió, lựa mòng trên người cô nhẹ thổi tung lên.

Tương đối mà nói thì Nhậm Băng Tuyết đang chửi thề trong lòng.

Trong bộ phim truyền hình này, bất kỳ một cảnh diễn nào thì hình tượng của Nguyễn Đại đều là một người đẹp cao quý và gọn gàng, chỉ có mỗi cái cảnh này, Nguyễn Đại thảm hại đến đáng thương, vì làm cho cốt truyện thật hơn nên đầu óc cô ta hỗn loạn, búi tóc còn rơi xuống mấy sợi tóc.

Nhậm Băng Tuyết suy nghĩ đến chuyện muốn ngồi bên cạnh người đàn ông, trong lòng hận tới nghiến răng, lẫn thêm mấy phần căng thẳng.

Đoàn làm phim đều đang đồn ả ôm được bắp đùi của cậu Tần, nhưng chỉ có bản thân ả biết rằng cả một buổi sáng, hần cũng chưa nhìn mình mấy lần.

Hần nhìn hai đồng xu, vẻ mặt cực kì đáng sợ.

"Diễn Nguyễn Đại?"

"Vâng." ả vội vàng nở nụ cười.

"Ngồi ở đó đi."

Sau đó không nói gì nữa.

Nhậm Băng Tuyết sợ hãi đó là lần cuối cùng mình gặp cậu Tần, tạm thời không nói tới người đàn ông này có thủ đoạn tàn nhẫn thế nào nhưng bề ngoài vô cùng đẹp trai. Nếu thật sự có thể đi chung đường, vậy sẽ được bao nhiêu tài nguyên đây! Lúc trưa đến đoàn làm phim, Nhậm Băng Tuyết lập tức nếm được chỗ tốt, ai mà không đối xử cung kính với ả chứ?

Vì vậy, lúc này trong lòng ả thay đổi, cảnh diễn này, ả phải thể hiện tốt một chút.

Ả nhìn về người mới Tô Lăng ở đối diện đang diễn với mình, Nhậm Băng Tuyết ra mắt ba năm, diễn xuất không tệ. ả vừa tiến vào trạng thái, ánh mắt cũng không còn giống lúc nãy nữa.

Tô Lăng luôn chú ý điều chỉnh trạng thái, nhập vai khá nhanh.

Tô Lăng đọc thoại trước: "Nói, có phải ngươi hãm hại sư tỷ của ta không?"

Nhậm Băng Tuyết hoảng sợ nhìn nàng, khuôn mặt tái nhợt lắc đầu: "Ngươi đang nói gì vậy? Đây là đâu?"

"Nữ nhân xấu xa, ngươi đừng hòng lừa ta! Vừa rồi ngươi nói gì ở trong phòng, ta đều nghe rõ, thư cũng trên tay ta, ngươi nói thật cho ta biết, còn ai hại sư tỷ ta nữa?"

Nhậm Băng Tuyết thấy lá thư trên tay nàng, sắc mặt khẽ thay đổi, nhưng nghĩ tới việc mọi chuyện đều viết rõ trong thư nhưng tiểu nha đầu này còn hỏi, chẳng lẽ... Nàng không biết chữ?

Đáy mắt Nhậm Băng Tuyết ảm ảm ý cười khẩy, trên mặt mờ mờ nói: "Bức thư kia chỉ là đại ca của ta hỏi ta ở phủ có khỏe không mà thôi, sao lại hại người khác được chứ?"

Tô Lăng cau mày, mở thư ra, đối với nàng mà nói thì đây là thiên thư, nàng chẳng hiểu gì.

Nhưng nàng lại nhìn người rất giỏi, con người đảo quanh, vô kiểm đụng vào vai Nhậm Băng Tuyết: "Nói káo!"

Đoạn này là cảnh gần, không thể nào tả vị được, Tô Lăng cẩn thận kiểm soát sức lực, sợ Nhậm Băng Tuyết bị đau.

Trông lúc đầu cô ra tay có vẻ nặng nhưng lúc kiểm roi xuống thì lập tức bỏ sức lực ra, chắc chắn sẽ không bị đau.

Nhưng kiếm của Tiểu Cửu Lý là màu đen, còn rất nặng nữa, đạo cụ nhìn khá kinh khủng. Bỗng dưng Nhậm Băng Tuyết nghĩ tới người trước mặt mình là một người mới! Người mới! À sẽ không tin người mới sẽ có bản lĩnh gì, trong mắt à vô cùng tức giận, rốt cuộc người mới này có thể diễn xuất không vậy, nếu cứ thế đập xuống vai à, bà vai cũng sẽ tàn phế mất.

Nhưng à chưa từng nghĩ, thiết lập giá trị sức mạnh của Tiểu Cửu Lý vốn không thể nào nhẹ nhàng được.

Nhậm Băng Tuyết ý là Tần Kiều đang ở bên cạnh nhìn, trong đầu nghĩ à có thể to gan đánh cược một lần.

Vì vậy à ngã sang hướng của vô kiểm, Tô Lăng hoảng sợ, cô đã làm Nhậm Băng Tuyết bị thương sao? Tô Lăng vội vàng thu vô kiểm lại, cô phản ứng nhanh nhẹn, Nhậm Băng Tuyết nghiến răng.

Tô Lăng rút kiếm, vậy chẳng phải chứng tỏ là à giả vờ sao?

À dứt khoát vờ như trật chân rồi nhào tới trước, kết quả là không điều khiển được sức lực, vừa khéo đụng trúng đôi giày của Tô Lăng đang ngồi trên cây.

Toàn bộ đoàn làm phim đều ngu người.

Nhậm Băng Tuyết, à... Túm đôi giày thêu của người ta xuống.

Gió trên núi dịu nhẹ, Tô Lăng chợt cảm thấy chân hơi lạnh, trong nháy mắt đầu óc cô trống rỗng. Sau đó nhớ lại tạo hình của Tiểu Cửu Lý không có mang vớ.

Đạo diễn Văn kịp thời phản ứng, vội vàng kêu cắt.

Tô Lăng vẫn còn trên cây và đeo dây cáp. Cô mờ mịt cúi đầu, một chiếc giày vẫn còn, còn bên kia... Bàn chân tinh xảo trắng nõn lộ ra ngoài, trên mắt cá chân còn cột chuông, dây đỏ như máu, diêm dúa, xinh đẹp.

Kinh khủng hơn nữa là gió ở núi vu vù, tiếng chuông trong trẻo vang lên.

Bàn chân lạnh lẽo, cô cuộn tròn ngón chân. Chuyện này xảy ra quá đột ngột, Tô Lăng còn chưa biết làm thế nào liền nghe thấy đạo diễn Văn ngạc nhiên hét to: "Cậu Tần? Mau lấy khăn giấy với nước lạnh tới."

Trong phút chốc, dường như bị sấm đánh vào tâm trí, bây giờ không ai quan cô, đều chạy đi lấy nước lạnh.

Tô Lăng ngờ ngác nhìn sang nơi bọn họ đang lộn xộn, vội vàng.

Tần Kiều che mũi, sắc mặt u ám, trong lòng mắng một câu dudime.

Tần Kiều cũng không nhìn cô, đạo diễn Văn đưa khăn giấy cho hần, Tần Kiều lau sạch sẽ, đạo diễn Văn hét hồn: "Cậu Tần có sao không, có cần gọi bác sĩ tới khám một chút không?"

Tần Kiều lấy nước rửa sạch mấy ngón tay. Giọng hơi khàn: "Không cần, nóng trong người thôi."

Nước làm máu loang ra.

Hần dùng hết ý chí mới có thể không ngẩng đầu nhìn lên cây.

Chân ngọc ướt át xinh đẹp... Hần... Trong đầu hần rối bời. Yết hầu Tần Kiều lặn lộn, một làn hương ập đến, Nhậm Băng Tuyết nói với người xung quanh: "Khăn lông đâu? Còn không lấy khăn lông tới!"

À cũng không để ý tới đầu gối bị đá mài đau, bây giờ chuyện gì quan trọng nhất, à biết rất rõ.

Tần Kiều nhận lấy khăn lông, cao quý lau sạch tay.

Nhậm Băng Tuyết ở gần nhất, phát hiện ánh mắt của hần cố định ở một chỗ, à nương theo mà nhìn sang, đó là nơi à vừa ngã xuống.

Chính à bò dậy nên nơi đó còn một chiếc giày thêu màu trắng nằm vất vưởng đáng thương.

Gần như không ai nhớ tới Tô Lăng còn đang treo trên cây, cuối cùng vẫn là nữ chính Vạn Bạch Bạch giận đến mức nghiêng rằng: "Mấy người mau đỡ Tiểu Cửu của tôi xuống!"

Tô Lăng đỏ mặt ngồi trên cây.

Xong rồi... Cô thầm nghĩ, chắc chắn là xong rồi.

Chuyện thứ nhất Tô Lăng vừa chạm đất là mang giày lại. Cô cắn răng, cố kiềm nén sự lo lắng trong lòng. Không nên hoảng sợ... Không nên hoảng sợ...

Nhưng nghĩ tới bộ dạng biến thái của Tần Kiều lúc chơi đùa với chân cô thì lập tức nước mắt lưng tròng. Quá đáng sợ.

Vạn Bạch Bạch hỏi cô: "Em sao vậy?"

Sắc mặt Tô Lăng đỏ rực: "Không sao."

Mọi người đều vây xung quanh Tần Kiều, cô lặng lẽ rút sau lưng Vạn Bạch Bạch.

Tần Kiều ngẩng đầu, vừa vặn nhìn trúng cảnh này.

Hắn cười lạnh.

Gần gũi với ai cũng sẽ không gần gũi với hắn. Giỏi lắm.

Chuyện bất ngờ lúc này đối với ai cũng đều là chuyện nhỏ. Trừ một loại người đặc biệt: Yêu chân. Cảnh tượng đơn giản vừa rồi đánh vào thị giác cùng dục vọng, Tần Kiều ném khăn lông vào trong nước. Sự hung ác và dục vọng được che đậy trong mắt rất tốt.

Nhậm Băng Tuyết thấy hắn không sao thì mới nhớ tới vừa rồi mình rất tui thân.

Nhìn bộ dạng này của Nhậm Băng Tuyết, một người có thể nhìn ra không ổn. Người đại diện nghe nói Tần Kiều đến đây đã sớm chạy tới, vội vàng hỏi: "Băng Tuyết, cô bị thương rồi sao?"

Nhậm Băng Tuyết cắn môi, gắng gượng cười: "Cũng còn tốt."

Người đại diện không lên tiếng, cô ta lờ đi, cũng xuất thân từ khoa diễn xuất, vừa rồi Tô Lăng ra tay, cô ta thấy rất rõ. Nhậm Băng Tuyết sẽ không bị thương.

Nhưng trợ lý còn trẻ, lúc này lập tức nóng nảy: "Tô tiểu thư, diễn là diễn, sao cô có thể ra tay độc ác như thế chứ?"

Ánh mắt của mọi người đều đổ lên người Tô Lăng, thầm nghĩ người mới cũng thật thảm, đụng trúng đầu ngọn gió.

Đạo diễn Văn mù mờ, thế nên Nhậm Băng Tuyết và Tô Lăng... Ai mới là người cậu Tần muốn bảo vệ? Cái vòng tròn quan hệ này quá phức tạp, con cáo già đạo diễn Văn không làm ra hành động thiếu suy nghĩ. Nếu phải nói lời công bằng, đương nhiên ông ta sẽ đứng về phía Tô Lăng.

Cô gái nhỏ còn trẻ, có thiên phú diễn xuất, nhập vai rất nhanh, ước chừng phù hợp với tính cách của nhân vật, cũng chịu khó nỗ lực, lúc ăn cơm trưa, cô cảm kích bản không rời tay.

Ban này quay phim, đạo diễn Văn không kêu cut là vì Tô Lăng diễn không sai.

Đạo diễn Văn quan sát Tần Kiều, vẻ mặt hắn bình tĩnh, đều giống mọi người mà nhìn Tô Lăng.

Tô Lăng biết bản thân không làm Nhậm Băng Tuyết bị thương nhưng việc ả ngã xuống là sự thật, vô kiểm của cô đập vào vai ả cũng là thật. Sắc mặt cô trắng bệch, nói xin lỗi Nhậm Băng Tuyết: "Xin lỗi Nhậm tiểu thư, là tôi không tốt."

Nhưng cô cũng không muốn công cái danh "Lòng dạ độc ác", cô lên tiếng thanh minh cho bản thân: "Lúc tôi hạ vô kiểm xuống thì có kiểm soát lực, kiểm chi là đạo cụ, không nặng lắm, sẽ không nện đau Nhậm tiểu thư."

Tần Kiều vẫn không thể hiện thái độ, Tô Lăng mặc bạch y đứng bên cạnh Vạn Bạch Bạch, tuy vẻ mặt có chút lo lắng nhưng sự can đảm và thản nhiên càng nhiều hơn. Con người Tần Kiều đen như mực.

Trong lòng Nhậm Băng Tuyết cũng có mấy phần không yên, song mũi tên đã bắn ra thì không thể trở về. Hôm qua ả gặp Tô Lăng, vẻ ngoài hết sức xinh đẹp, cô gái 19 tuổi, mặt hạnh trong trẻo, môi anh đào đỏ tươi. Lúc cười lên vừa ngây thơ vừa lạc quan, dù giản dị nhưng gương mặt lại suýt nữa đã giết chết hết đám vai chính bọn họ. Nếu hai năm nữa thì sao?

Hơn nữa Tiểu Cửu Lý và Nguyễn Đại khác nhau, nhân vật Tiểu Cửu Lý chắc chắn sẽ nổi tiếng, còn Nguyễn Đại hơi bất trắc, có thể sẽ bị người xem mắng đến máu chó đầy đầu.

Vốn là Nhậm Băng Tuyết cũng không muốn đối phó Tô Lăng nhưng qua vụ việc vừa rồi, chỉ có hai kết quả. Hoặc là Tô Lăng độc ác, hoặc là lòng dạ ả thâm sâu.

Nhậm Băng Tuyết nhanh chóng đưa ra quyết định, thông minh hơn loại sinh viên như Đường Vi Vi rất nhiều, ả không mở miệng oán giận Tô Lăng, chẳng qua là xoa xoa đầu gối: "Tôi không sao, lần đầu Tô tiểu thư diễn xuất mà, xảy ra chuyện bất ngờ là việc bình thường thôi. Đoàn làm phim có còn không? Giúp tôi khử trùng trước đi."

Ả đã hoàn toàn chặn họng Tô Lăng.

Cảnh tượng vừa rồi, trừ hai người nhìn thấy thì không ai biết Tô Lăng có thật sự dùng sức hay không.

Dù là thả lỏng sức nhưng việc đau hay không lại do Nhậm Băng Tuyết quyết định.

Ánh mắt mọi người nhìn bọn cô rất tế nhị, Vạn Bạch Bạch cười nhạt: "Cô nói cho rõ ra nhé, cô cứ nói mấy câu khó hiểu như thế, sao lại giống như Tô Lăng cố ý vậy."

Bầu không khí của bọn họ căng thẳng, cơ mà Nhậm Băng Tuyết hiểu rõ chuyện này vẫn là do Tần Kiều quyết định.

Tô Lăng cũng biết đạo lý này, bây giờ cô chột dạ và hoảng sợ, trong đầu là cảnh Nhậm Băng Tuyết lột giày thêu của cô xuống, cơ bản là chẳng dám nhìn Tần Kiều.

Cô không dám nhưng Nhậm Băng Tuyết dám, ả lộ ra vẻ mặt âm thầm chịu đựng, túi thân nhìn Tần Kiều.

Tần Kiều chỉ cảm thấy trong miệng hần đều con mẹ nó là một búng máu.

Lúc này chưa tới tháng 7, lửa giận của hần lại cháy bùng hực.

Tần Kiều liếc sang cô gái đang cúi đầu kia, cô đứng chung với Vạn Bạch Bạch, cô ta bảo vệ Tô Lăng như gà mái che chở cho con mình. Trong mắt hần hết sức nực cười, Tần Kiều muốn đung, Vạn Bạch Bạch sẽ bảo vệ được?

"Tô tiểu thư." Giọng hần biếng nhác.

Cô gái ngẩng đầu lên, đôi mắt trong lành như nước, chính là một đôi mắt như thế đã lộ ra sự chán ghét đỉnh điểm khi đối mặt với nhu tình của hần.

Tần Kiều lờn ít ý nhiều: "Tự giải quyết ổn thỏa."

Mấy người ở đây cũng không phải người ngu, đáy mắt Nhậm Băng Tuyết biểu hiện sự vui vẻ, vốn dĩ ả chẳng ôm hy vọng rằng Tần Kiều sẽ ra mặt cho mình nhưng chỉ bốn chữ đơn giản như thế, ác ý của hần dành cho Tô Lăng liền cực kỳ rõ ràng.

Tô Lăng không đáp, chẳng qua là cô nhìn hần và Nhậm Băng Tuyết. Nếu đây là phim truyền hình, ước chừng sẽ là cảnh đánh lộn giữa phe chính phái: Tô Lăng và Vạn Bạch Bạch cùng với nhân vật phản diện Tần Kiều.

Tiếc rằng Vạn Bạch Bạch là nghệ sĩ dưới trướng Thanh Ngu, vẫn không có can đảm oán giận ông chủ.

Tần Kiều cười lạnh, dời mắt tới dưới váy Tô Lăng một cái rồi xoay người rời đi.

Hần vừa đi, Nhậm Băng Tuyết lập tức đuổi theo.

Trong phút chốc, đoàn làm phim nhỏ giọng thì thầm, không thể không liếc sang Tô Lăng, chắc hẳn đều đang suy nghĩ người mới này còn chưa ra mặt đã bị phong sát sắp phải đối mặt với chuyện gì.

Thậm chí còn có người đoán rằng ai sẽ thay thế nhân vật Tiểu Cửu Lý.

Vạn Bạch Bạch tức đến muốn cười. Cô ta cao hơn Tô Lăng nửa cái đầu, lúc này khoác tay lên bả vai cô: "Đi, đi uống trà chiều."

Đạo diễn Văn trợn mắt nhìn cô ta: "Uống cái gì mà uống, cô còn cảnh diễn với Thẩm Dật kia, quay xong rồi tính sau."

Khỏe miệng Vạn Bạch Bạch giật một cái, bắt đắc đi ở lại. Cô ta vẫn cảm thấy không thoải mái, thấy Tô Lăng bị oan uổng càng khó chịu hơn nữa.

Dù có một số quần chúng mắt sáng như tuyết nhưng chung quy vẫn có một bộ phận người thích chà đạp.

Vạn Bạch Bạch thật lòng thích cô gái nhỏ này, sợ cô sẽ bị bắt nạt sau chuyện hôm nay, kéo cô qua một bên: "Em có người đại diện và trợ lý không?"

Tô Lăng lắc đầu.

Vạn Bạch Bạch ngẩn người, không có người đại diện và trợ lý, vậy là không ký hợp đồng, nếu không ký hợp đồng thì sao giắt được cái vai Tiểu Cửu Lý?

Cô ta trầm ngâm, cũng không hỏi nhiều: "Vậy đợi tí nữa em đi theo tiểu Ngô, chờ chị xúu nhé, chị cảm thấy chuyện này sẽ không mau kết thúc như vậy đâu." Cô ta ngoắc tay kêu tiểu Ngô tới: "Em dẫn Tô Lăng đi đi."

Tiểu Ngộ là trợ lý của cô ta, hiển nhiên đồng ý.

Tô Lăng gật đầu, lúc cô rũ mắt xuống, lông mi còn vươn giọt nước. Từ khi cô sống lại đến nay, trừ Văn Bồ ra, Vạn Bạch Bạch là người đầu tiên đối xử tốt với cô như vậy.

Cô đã quen cô đơn khi đi theo bà ngoại, chịu được người khác ức hiếp nhưng không nhận nổi lòng tốt, hẳn là người đối xử tốt với cô, cô sẽ ghi nhớ mà hồi đáp gấp đôi.

Quay phim tới chín giờ, Vạn Bạch Bạch chờ diễn, Tô Lăng cũng chờ cô ta.

Kỹ thuật diễn xuất của Vạn Bạch Bạch xuất sắc, Tô Lăng vừa quan sát vừa học hỏi. Tiểu Ngộ cười: "Chị Vạn diễn rất tốt đúng không?"

Cô gái gật đầu, trong mắt đều là ý cười, tỏa ra ánh sáng khiến tiểu Ngộ đang nhìn cũng đực mặt ra. Cô ta chắc chắn hai tiếng, trong lòng bỗng có một suy nghĩ xấu xa, nếu Tô Lăng đi quyến rũ Tần Kiêu, Nhậm Băng Tuyết tính là cái gì.

Sau đó tiểu Ngộ bật cười rồi lắc đầu, cô ta nghĩ gì vậy chứ.

Nhưng linh cảm của Vạn Bạch Bạch lại rất linh!

Cô ta vừa quay xong thì xung quanh nhỏ giọng bàn tán gì đó.

Tiểu Ngộ đến: "Chị Vạn, chị xem tiêu đề trên weibo đi."

Vạn Bạch Bạch mở điện thoại lên, No.1 hotsearch vô cùng dễ thấy: "Hôm nay đoàn làm phim Mười Hai Năm Phong Trần bấm máy, nội bộ dàn diễn viên đầu đá."

Kéo xuống dưới...

Người mới đánh nữ phụ, ra tay không chút nể nang.

Tiểu hoa đán Nhậm Băng Tuyết quay phim bị thương, lại là người mới ác độc đánh...

Mọi thứ đều nhắm vào Tô Lăng, lúc này fan của Nhậm Băng Tuyết đã mắng chửi bên dưới, tuyên bố muốn làm thịt người mới kia, vì idol Nhậm Băng Tuyết của bọn họ mà ra sức.

Bên kia còn có hình, chỉ là chụp rất mờ, mặt của Tô Lăng và Nhậm Băng Tuyết cũng không thấy rõ.

Vạn Bạch Bạch ngó sang Tô Lăng, cô ngồi trên ghế, im lặng xem điện thoại.

Bây giờ màn đêm đã buông xuống, một mình cô, chưa nổi tiếng đã bị bôi đen, người xung quanh đều né xa cô ba mét. Cô còn mặc đồ của đoàn làm phim, thoạt trông cô đơn không nơi nương tựa, phảng phất việc lẻ loi như thế, cô đã nếm trải đã lâu.

Vạn Bạch Bạch cảm thấy khó chịu, cô ta vỗ vai Tô Lăng an ủi: "Đừng đau lòng, cư dân mạng thế đấy, cách nhau một màn hình, không phân rõ thật giả, dễ bị dư luận dắt mũi. Chị giúp em điều tra một chút, sau đó chúng ta lên weibo làm sáng tỏ, chuyện này sẽ nhanh chóng bình thường trở lại thôi."

Tô Lăng ngẩng đầu lên, Vạn Bạch Bạch mới thấy vẻ mặt cô bình tĩnh, cô cười cực kỳ chân thành: "Cảm ơn Bạch Bạch."

Ngược lại Vạn Bạch Bạch ngu người, tâm tình bình tĩnh của Tô Lăng không giống một cô gái 19 tuổi.

"Em không sợ à?"

Tô Lăng nói: "Sợ." Chỉ là quen rồi, kiếp trước bị người khác nói rằng cô bò lên giường là khoảng thời gian đen tối nhất đời cô, nhưng cô vẫn chịu nổi.

Tuy nghe có vẻ chua xót, song cô phải mất cả đời mới nghĩ ra, chỉ cần sống khỏe mạnh, trong lòng không có mưa, mọi chuyện đều là nắng ráo.

Đầu tiên bản thân phải thông suốt đã.

Vạn Bạch Bạch suy nghĩ một chút, tính toán cho cô: "Chuyện hotsearch này không biết do ai làm, chị nói thật với em vậy, nếu là người trong đoàn làm phim còn khá ổn, nhưng nếu là cậu Tần, thế thì hết cách, có đề cũng không đề xuống nổi. Nếu em muốn lẫn lộn ở giới giải trí, vẫn không thể đắc tội anh ta. Người như cậu Tần ấy à, chị nghe nói dù tính tình anh ta không tốt nhưng không phải kẻ hẹp hòi, hay chị mang em đi xin lỗi anh ta nhé? Túm cái quần lại thì anh ta sẽ không có khả năng so đo với một cô gái nhỏ."

Tô Lăng: "...". Đây thật sự là ý tưởng tồi tệ nhất cô từng nghe.

Nhưng Vạn Bạch Bạch càng nghĩ càng cảm thấy có thể thành công, cậu Tần là người thế nào, sẽ không túm cái chuyện nhỏ này không buông đầu! Con đàn bà Nhậm Băng Tuyết kia liều chết giữ sĩ diện, vì hình tượng cũng không gao gáy cắn chặt.

Vạn Bạch Bạch xoa tay, chắc sẽ thành công! Tuy cô ta hơi sợ ông chủ song càng thương Tô Lăng, cô ta là cô gái của "Chủ nghĩa Nữ Quyền", ngay lập tức quyết định.

"Tiểu Cửu Lý, chúng ta đi!"

Tô - Tiểu Cửu Lý - Lăng: "... " Cô hé miệng, định bác bỏ thì thấy đôi mắt của Vạn Bạch Bạch lại sáng lên.

"Ê ê, đầu tiên hỏi anh ta thích cái gì, chúng ta chuẩn bị xong rồi hẳn đi, không tới nỗi bị đá ra ngoài."

"..." Vốn dĩ tâm tình Tô Lăng còn khá tốt, phút chốc nghe mấy lời này thì trước mắt cô tối sầm, tâm tình hoàn toàn sụp đổ.

...

Trà: Đạo này mình có việc đột xuất, định tuần này không lên chương luôn nhưng sợ mọi người đợi, mình up đỡ 1 chương này nhé, tuần sau sẽ 3c/tuần lại. TvT

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tên khốn kia

Tô Lăng từ chối cô ta.

Vạn Bạch Bạch: "Có phải em sợ không? Đừng sợ, chị đi với em."

"Không phải..."

"Thế thì tại sao?"

Tô Lăng không thể nói với Bạch Bạch rằng mối quan hệ giữa cô và Tần Kiều vô cùng phức tạp, nó đã vượt quá sức tưởng tượng của Vạn Bạch Bạch.

Vạn Bạch Bạch cũng không thiết tha ăn cơm nữa, kéo Tô Lăng đi một mạch.

Cô ta hùng hổ bắt đầu dò hỏi xem Tần Kiều thích gì.

Vạn Bạch Bạch đã diễn xuất bảy năm và có mối quan hệ rộng rãi nhưng lúc này cô ta không nghe ngóng được gì.

Vạn Bạch Bạch không thể tin nổi, lắp bắp: "Trời ạ, vẫn còn có người không thích một thứ gì à, không muốn cũng không đòi hỏi."

Tô Lăng đứng bên cạnh cô ta, im lặng không nói.

Cô đã thay lại đầm của mình, trong lòng nặng trĩu, thở dài bảo với Vạn Bạch Bạch: "Chúng ta quay về đi."

"Không được, bà đây không tin, ngựa chết chữa thành ngựa sống, chúng ta cứ lựa mấy lời nhẹ nhàng trước đã."

Vạn Bạch Bạch có được địa vị như ngày hôm nay không phải dựa vào tiền bạc, mà là do miệng của cô ta khéo léo như rót mật vào tai.

Tâm trạng của Tô Lăng rất phức tạp, chuyện này rõ ràng không liên quan gì đến Vạn Bạch Bạch, nhưng cô ta lại hết lòng giúp đỡ cô, cô thực sự rất cảm động, song lại càng sợ mình làm liên lụy đến Vạn Bạch Bạch.

Cô đột nhiên cảm thấy xót xa, từ khi sống lại, cô chưa bao giờ chủ động kết bạn với người khác vì sợ sẽ càng có nhiều thứ mà bản thân không thể từ bỏ được.

Kiếp trước bà ngoại và cậu đều là người một nhà, đã khiến cô bị nhốt trong chiếc lồng vàng suốt 5 năm.

Hiện tại phải bảo vệ Vân Bố, bây giờ lại kéo thêm một Vạn Bạch Bạch, cô lo sợ, luống cuống.

Vạn Bạch Bạch nghiêng đầu mỉm cười với cô: "Đi thôi, đừng sợ, cứ nhìn trước đi, nằm gai nếm mật, cố gắng hết sức, chờ đến khi em trở thành ảnh hậu thì chình chết cái đám Nhậm Băng Tuyết."

Tô Lăng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Sự việc đang được dư luận quan tâm thì phải giải quyết, chẳng nói đâu xa, bà ngoại ở thành phố L không thể chịu bất cứ tổn thương nào.

Vạn Bạch Bạch nghĩ không sai lắm, nếu Tần Kiều làm, hẳn không chịu bỏ qua thì chuyện này càng lúc càng nghiêm trọng, nếu không phải, chỉ cần một câu nói, việc này sẽ trở lại như thường.

Dù trên danh nghĩa, San Hồ là một thị trấn, nhưng lại có hang động, đằng sau còn có một khu rừng rộng lớn.

Thật sự họ không biết đi đâu để tìm người.

Vạn Bạch Bạch định quay lại khách sạn để thăm dò tình hình, không ngờ vừa đi thì bất ngờ gặp người quen.

Quách Minh Nham mới khởi động chiếc xe thể thao của mình liền nhìn thấy Tô Lăng và Vạn Bạch Bạch.

Cậu ta thấy Tô Lăng, hết sức vui mừng, đang định chào cô thì thấy Vạn Bạch Bạch, sắc mặt liền xui xuống, không nói lời nào muốn bỏ đi.

Cô ta nhướn mày, mở cửa phụ rồi ngồi vào, nói với Tô Lăng: "Lên xe đi."

Quách Minh Nham nổi điên: "Cô lên đây làm gì, xe của ông đây."

Vạn Bạch Bạch sờ ngực cậu ta, nói: "Nào, cậu Quách đừng có keo kiệt như vậy chứ, cùng lắm tôi trả tiền xe."

Quách Minh Nham bị cô ta sờ tới nổi da gà, cậu ta dậm chân: "Tiểu gia đây hiếm lạ mấy đồng của cô ư? Mau rút xuống!"

Cậu ta chỉ là một con sư tử giấy to mồm mà thôi.

Vạn Bạch Bạch ngoáy tai: "Hả, anh nói gì cơ? Gió lớn quá tôi không nghe rõ."

"..."

Cuối cùng Quách Minh Nham vẫn đưa họ đến Tây Lâm ở thị trấn San Hồ.

Nghe nói, Tây Lâm từng là nơi hoàng đế săn bắn, sau này một thương gia đã mở trang trại nuôi ngựa ở đây.

Quách Minh Nham nhận được tin Tần Kiều sẽ đấu ngựa. Bọn họ là những kẻ ăn không ngồi rồi, quần áo lụa là, thích chơi bời.

Không chỉ có Quách Minh Nham, Vạn Bạch Bạch nhìn quanh, đệt! Khá lắm, có bảy tám người, tất cả đều thuộc tầng lớp thượng lưu.

Trường đua ngựa được thắp sáng bằng đèn công suất cao, nhưng nơi này quá rộng, nhìn từ xa trông rất tối.

Những người này ngồi trên lưng ngựa, một bộ dạng liều mạng mà chơi.

Khi Quách Minh Nham đến đó, nhóm người trêu chọc: "Ồ, cậu Quách thật đặc biệt. Còn mang theo hai người đẹp."

"Cút cút cút!"

Tô Lăng cảm thấy xấu hổ, nhưng Vạn Bạch Bạch lại làm một nụ hôn gió khiến mấy người đàn ông cười to. Cũng có người nhận ra cô ta, dù sao vẫn là người nổi tiếng.

Tất cả đều đang cười, nhưng Tần Kiều thì không, hần đội mũ sắt, lộ ra đôi mắt hẹp dài sắc bén, cuối cùng rơi vào người Tô Lăng.

Khí chất của Tần Kiều có chút lười nhác, song rất đẹp trai trong bộ quần áo đua ngựa màu đen.

Quách Minh Nham đi thay quần áo của mình, mọi người đã ở đó đông đủ.

Có người nói: "Đánh cược cái gì?"

"Xe nào cũng được."

"Keo kiệt."

"Cậu Tần, anh nói xem đánh cược cái gì?"

Tần Kiều bực dọc: "Sao cũng được."

Mọi người tranh cãi, cuối cùng quyết định chọn mảnh đất Đông Thành. Giá trị 3 nghìn vạn, thuận miệng mà đem ra đánh cược.

Nhậm Băng Tuyết chậm rãi bước đến: "Cậu Tần, good luck!"

Những người đàn ông la ó, huyết sáo: "Tặng nụ hôn may mắn đi người đẹp."

Khu vực họ đang đứng là một bãi đất trống, đèn khá sáng, à mím môi cười, nhìn Tần Kiều đầy mong đợi.

Tần Kiều ngồi trên ngựa, ánh mắt lạnh lùng, không động đậy.

Nhậm Băng Tuyết có chút lúng túng.

Vạn Bạch Bạch nhìn cười, sau đó có ý trêu chọc Quách Minh Nham: "Cậu Quách, cậu Quách, anh có muốn người ta lucky kiss hong?"

Quốc Minh Nham hận không thể cho ngựa đá chết người phụ nữ này!

Lúc này, trọng tài giơ tay ra hiệu cho mọi người chuẩn bị, cũng tỏ ý bọn Tô Lăng lui ra xa xem.

Tần Kiều quét mắt qua Tô Lăng.

Cô khó hiểu mà cảm thấy có phần bất an, lùi về sau vài bước.

Nửa mặt của hắn ở sau chiếc mũ sắt, hắn bật cười, khí chất đó mang theo ba phần ngỗ ngược, có chút tàn bạo.

Trọng tài huýt sáo, chín chiến mã lao ra cùng một lúc, vó ngựa dẫm xuống đất, cảnh tượng này thật sự rung động. Tô Lăng chưa bao giờ nhìn thấy Tần Kiều đua ngựa, cô biết rằng hắn biết rất nhiều thứ, nhưng Tần Kiều bảo vệ cô tới giờ thôi không lọt, sau khi ở bên cô, hắn không chơi những trò như vậy nữa.

Nói ra thì cũng kỳ lạ, tuy trong lòng cô chống đối hắn, song phải thừa nhận, chín người, hắn là người chói mắt nhất.

Kỹ năng cưỡi ngựa của Tần Kiều rất giỏi, chớp mắt đã đến trước mặt mọi người.

Tây Lâm cực kỳ rộng, vì bên cạnh là rừng cây, ban đêm lại lạnh. Vào lúc này gió thổi lên.

Ước chừng còn hơn 20 phút nữa mới kết thúc, đến phút thứ tám, trọng tài mới thả lỏng thì ở đằng xa có một đôi mắt của một người giống như đốt lên ngọn lửa u ám, con ngựa bỗng quay ngược lại.

Tốc độ của hắn rất nhanh, chớp mắt đã đến chỗ họ.

Mà giờ phút này họ đều ở bên trong hàng rào!

Trọng tài: "...". Lập tức gã nhìn thấy người đàn ông, đầu mé cậu Tần điên rồi à?

"Mau lui ra, mau lui ra!"

Tần Kiều hơi cúi người.

Một cổ cảm giác không cam lòng mạnh mẽ thiêu cháy hắn, hắn nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng.

Con ngựa lao vào giữa đám người, Nhậm Băng Tuyết chói tai hét to.

Tần Kiều cong nửa người dưới, giảm tốc độ, ôm Tô Lăng lên ngựa.

Hành động này đòi hỏi sức lực ở cánh tay, trọng tài bị tên điên kia làm cho sợ hãi.

Tô Lăng bị dọa ngu người.

Cô ngồi trước Tần Kiều, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn. Tần Kiều không nói lời nào, bỗng dưng đạp vào bụng ngựa.

Tô Lăng đang ngồi nghiêng một bên, gió lạnh thổi tới, thể giới của cô quay tròn.

Tô Lăng không chịu nổi nữa, cô hét lên.

Trong chốc lát, cô thật sự có ảo giác Tần Kiều sẽ mang theo cô mà cùng tự sát.

Nhưng cô không muốn chết, hơi thở nóng bỏng từ người đàn ông là nhiệt độ duy nhất mà cô có thể cảm nhận được. Cô ôm chặt eo hắn, cả người cũng vùi vào lòng hắn.

Thật lâu sau cô mới run rẩy cầu xin: "Tần... Tần Kiều... Anh mau... Dừng lại."

Hắn cười một tiếng.

Khỏe miệng cong lên thành một độ cong sắc bén, cảm giác được cô đang ôm chặt mình, một tay hắn cầm dây cương, tay còn lại vòng qua eo cô.

Hắn có một loại xúc động, muốn khám cô vào cơ thể mình.

Nước mắt của Tô Lăng vì sợ mà trào ra hết: "Anh dừng lại đi!"

Giọng nói của Tần Kiều như bị gió cắt ra, ba phần lạnh lẽo: "Không phải em rất ghét tôi sao?"

Cô sắp chết tới nơi, làm gì còn để ý đến mấy thứ này? Cô thút thít khóc: "Tôi không ghét, sau này cũng không ghét."

Tô Lăng cảm thấy mình sẽ ngã mất, cái chết đáng sợ thế nào, người đã từng trải qua sẽ không bao giờ muốn quay lại nữa.

Hắn tin mới lạ.

E là sau này cô sẽ hận chết hắn.

Dù sao cũng đã ghét, chỉ bằng càng ghét hơn một chút nữa đi. Tần Kiều hung tợn thầm nghĩ, cảm thấy bản thân quả thật là một tên biến thái.

Hắn dùng giọng điệu bình tĩnh ra lệnh cho cô: "Nói em thích tôi."

Tô Lăng nức nở: "Thích... Thích anh."

Tần Kiều cong môi.

Ha, mềm mòng không bằng cứng rắn, nhìn xem bây giờ ngoan ngoãn thế nào. Thật dễ nghe.

Gió đêm lạnh lẽo, hắn đi chậm lại, cởi nón sắt ra đội lên đầu cô. Hắn không sợ chết, Tô Lăng sợ tới mức cả người chẳng còn sức, không còn chút sức lực nào, chỉ có thể để hắn lấn lộn.

Hắn hôn lên chiếc nón sắt lạnh lẽo của cô.

"Tô Lăng."

Cô run rẩy, không dám trả lời.

Hắn cũng không cần cô đáp lại: "Ôm chặt một chút."

Sau đó, hắn theo thứ tự mà cởi bỏ miếng bảo vệ cổ tay, đem đầu gối rồi đeo chúng lên người cô. Thiết kế của bộ bảo vệ này là nút tự động, áp lên người cô thì sẽ vừa khít.

Cuối cùng hắn cũng cười: "Em đã lấy mạng của tôi rồi, dù sao bây giờ cái gì ông đây cũng cho em." Trái tim cũng đã sớm cho em, đáng tiếc em lại ghét bỏ.

Sao Tô Lăng nghe rõ hắn đang nói gì được, đầu óc cô như chết lặng.

Một lúc sau mới nhận ra tốc độ của con ngựa đã chậm hơn một chút, cô khó khăn nặn ra mấy chữ: "Chúng ta... Chúng ta đi xuống được không?"

Hắn khẽ cười: "Không được, đi xuống em sẽ không nhận người nữa."

Ngay cả suy nghĩ lấy mạng đổi mạng, Tô Lăng cũng có, cô thật sự muốn giết chết tên khốn này.

Hắn im lặng một lúc, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ, khó hiểu: "Cũng không phải là không thể."

Tô Lăng cảm nhận được nhịp thở của hắn thay đổi, có chút dồn dập.

Cô biết hắn sắp bàn điều kiện với mình, nhất thời cảm thấy căng thẳng.

Giờ phút này, trên bầu trời đêm dài vô tận, bao la. Gió đêm thổi tóc cô lướt trên mu bàn tay hắn, dâng lên một con ngựa ngáy khó kiềm chế.

Yếu hèn của Tần Kiều giật giật, Tô Lăng liền nghe thấy hắn nói: "Cho tôi sờ chân một cái."

...

Vạn Bạch Bạch nghĩ đến cảnh vừa rồi, cả người đều không khỏe, cô ta lắp bắp: "Cậu Tần... Điên rồi à?"

Cô ta đã nói lên suy nghĩ của tất cả mọi người ở đây.

Mặt Nhậm Băng Tuyết lúc đỏ lúc trắng, ả là người bất ngờ nhất. Lúc này trong lòng ả còn cào khó chịu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đừng nói nhảm, cậu Tần chỉ muốn trút giận cho tôi thôi."

Vạn Bạch Bạch phụt cười: "Lý do này hay đó. Hình như tôi vừa thấy mười ngàn con công xòe đuôi cùng một lúc. Ừ chời, mắt tôi cũng bị chọc mù rồi!"

Lời mỉa mai của cô ta khiến Nhậm Băng Tuyết xanh mặt.

Vạn Bạch Bạch có thực lực, ả cũng không phải người không có danh tiếng trong giới giải trí, ả không khách sáo mà phản bác lại.

Hai người phụ nữ cứ lừ lừ cãi vã, trọng tài không ngừng được, cũng không dám ngăn cản.

Một lúc sau, tám người đàn ông lần lượt trở về.

Đợi hồi lâu, tám người ngơ ngác: "Anh Kiều đâu?"

Quách Minh Nham đang tự hào vì mình đã giành hạng nhất, cậu ta cũng ngẩng đầu nhìn theo, đèn huỳnh quang chỉ chiếu sáng một góc nhỏ trên mặt đất, ở phía xa, một bóng người cũng không thấy.

Quách Minh Nham gãi đầu: "Té ngựa? Xảy ra chuyện?"

"..." Mọi người cứng họng.

Quách Minh Nham nhảy dựng lên: "Đậu mé, tìm người đi!"

Vạn Bạch Bạch cảm thấy một lời khó nói hết: "Cái miệng của cậu Quách... Nguyễn rùa cũng hay quá nhỉ."

Cô ta nhớ ra Tô Lăng vẫn đang ở cùng cậu Tần, cũng không cãi nhau với Nhậm Băng Tuyết nữa, cô ta lập tức hỏi nhân viên: "Mấy người có thể tìm họ không?"

Nhân viên toát mồ hôi lạnh, nhưng nhớ tới trường đua ngựa có đầy đủ các biện pháp an ninh, vội vàng nói: "Chúng tôi lập tức cho người ra ngoài tìm."

Tuy nhiên, chưa cần bọn họ đi tìm thì Tô Lăng và Tần Kiều đã trở về.

Ngựa của hấn cũng không còn.

Bộ đồ bảo vệ của Tô Lăng cũng bị hấn ném trên bãi đất trống, sáng mai sẽ có nhân viên nhặt lại.

Hấn ôm Tô Lăng, chậm rãi đi tới, trong mắt nhiễm ý cười, ôm cô không tốn chút sức.

Tất cả mọi người ở đó đều không hiểu rõ tình hình, chỉ có Quách Minh Nham tủi thân, cậu ta biết, cậu ta biết! Cậu ta thắng cũng chẳng vui vẻ.

Tô Lăng... Chân cô mềm tới cực điểm. Cô không còn sức, sắp bị dọa chết.

Chân cô cũng đau, tên khốn đó mang ngược vớ cho cô, hấn không nhìn rõ trong bóng tối, nhưng Tô Lăng xỏ vào thì cảm thấy không thoải mái.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn khóc song cổ nghẹn lại.

Tần Kiều liếc đám đàn ông, bọn họ đều nhường đường, Tần Kiều đặt Tô Lăng ngồi xuống ghế mềm.

Nhóm đàn ông ở phía sau huyết sáo nói đùa: "Lần đầu tiên cậu Tần thua, chuyện gì đây? Trạng thái không tốt ư?"

Tần Kiều cong môi thừa nhận: "Ừ."

Quách Minh Nham nghiêng răng: "Bất động sản Đông Thành!"

Tần Kiều hừ cười: "Trở về cho cậu."

Da đầu Vạn Bạch Bạch tê tái, nhưng cô ta là người ép cô tới, thực sự sợ Tô Lăng xảy ra chuyện. Hơn nữa bộ dạng Tô Lăng cũng rất sợ hãi, trên mi cô còn đọng nước mắt, khóe mắt ửng đỏ.

Vạn Bạch Bạch vội vàng ngồi xuống cạnh cô: "Tô Lăng, em sao rồi, không sao chứ?"

Tô Lăng sợ rằng mình vừa mở miệng thì giọng sẽ run rẩy, cô lắc đầu.

Tần Kiều buồn cười, nhưng lại nhịn được. Hấn rót một cốc nước nóng rồi quay lại đút cho cô, cô quay đầu đi, nhìn hấn bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.

Hấn ho một cái, dúi cốc nước vào tay Vạn Bạch Bạch: "Đút cho cô ấy uống."

Khóe môi cô ta giật giật, cảm thấy khó có thể hiểu được thế giới này, vụ gì đây?

Cô ta đưa nước đến miệng Tô Lăng, Tô Lăng tự mình cầm lấy, uống một cốc nước ấm, cuối cùng nhịp tim của cô cũng bình thường trở lại, mặt cô đỏ lên. Lúc này Tần Kiều đã đưa đám đàn ông ra ngoài.

Vạn Bạch Bạch chớp mắt, cảm thấy lạ lùng, hỏi Tô Lăng, "Vụ gì vậy, cậu Tần là sao đấy, chuyện gì xảy ra?"

Sau đó cô ta thấy vành tai của Tô Lăng đỏ lên, cô nói với giọng điệu cực kỳ xấu hổ: "Sớm muộn gì em cũng giết anh ta!"

Vạn Bạch Bạch: "... Giỏi, giỏi, nhưng em đứng lên được rồi hẳn nói tiếp.

Cảnh tượng ở trường đua ngựa Tây Lâm, trong lòng Vạn Bạch Bạch và Nhậm Băng Tuyết cảm thấy có chút vi diệu.

Hai người họ đều không ngu ngốc, nếu nói Tần Kiều không biết Tô Lăng, chắc chắn là giả...

Ngày hôm sau, bảy tám tên đàn ông quần áo lụa là rời đi gần hết. Dù sao thì ai cũng có việc riêng. Quách Minh Nham như một bắp cải nhỏ héo úa, trưa hôm sau cậu ta mới dậy, Vạn Bạch Bạch mặc một chiếc sườn xám màu đỏ rượu, dựa vào cửa cười tới diêm dúa lờ lợt.

Quách Minh Nham bị nụ cười của cô ta làm cho sững sờ: "Cô... Cô muốn làm gì?"

Vạn Bạch Bạch nói: "Úi chời, anh sợ gì chứ?"

Lông tơ của Quách Minh Nham cũng sắp rụng đứng cả lên.

"Lúc trước cậu Tần quen biết Lăng Lăng đúng không?"

Quách Minh Nham ngậm chặt miệng, nhìn cô ta bằng ánh mắt như: "Cô hỏi gì thì tôi cũng không nói cho cô đâu, cô dẹp cái tâm tư này đi."

Vạn Bạch Bạch cười khúc khích: "Anh không nói tôi cũng biết, tôi không mù. Tôi chỉ muốn nhờ cậu Quách chuyển lời, cậu Tần có rảnh thì lướt weibo xem con công xòe đuôi thế nào."

Chỉ số IQ của Quách Minh Nham không đạt tiêu chuẩn, cậu ta không hiểu Vạn Bạch Bạch đang nói gì: "Hả? Con công?"

Vạn Bạch Bạch không nói thêm nữa, cô ta che dù rồi đi, ngâm nga hát.

Tô Lăng vẫn đang học thuộc lời thoại ở đoàn phim.

Chiều qua, scandal "Sự việc đánh người" rầm rộ truyền đi, nghiễm nhiên cô trở thành đối tượng bị chỉ trích. Ngay cả khi nhiều người trong đoàn phim thích cô, họ cũng không dám lên tiếng vào lúc này.

Tâm trạng Vạn Bạch Bạch đang rất tốt, cô ta có loại cảm giác trâu bò là người của bà đây lại ôm được bắp đùi vàng.

Chủ yếu là sáng nay đối diễn với Nhậm Băng Tuyết. Ặ NG* gần mười lần khiến tâm trạng cô ta rất vui vẻ.

*No good.

Cô ta vuốt lung tung mái tóc đáng yêu của Tô Lăng: "Tiểu Cừ nhà mình thật có bản lĩnh."

Tô Lăng ngẩng đầu lên, tối hôm qua cô bị hoảng sợ, sắc mặt rất kém, dù gì lát nữa sẽ trang điểm, chắc cũng không nhìn ra đâu.

Cô đều dịu dàng với những người mà cô thích, nếu Bạch Bạch muốn vuốt thì cô sẽ để cho Bạch Bạch vuốt.

Trái tim của Vạn Bạch Bạch như muốn tan chảy, cô ta cảm thấy mình nhặt được một báu vật.

Tô Lăng đọc thoại, Vạn Bạch Bạch ở bên cạnh lướt weibo.

Tô Lăng nhớ đến chiều nay Vạn Bạch Bạch còn có cảnh diễn: "Bạch Bạch, chị không học thoại chiều nay à?"

Vạn Bạch Bạch cười nói: "Trí nhớ chị khá tốt, xem hai lần là nhớ."

Trong mắt Tô Lăng sinh ra vẻ phục và hâm mộ, cô hơi đàn nên tốn rất nhiều thời gian để học thuộc.

Vạn Bạch Bạch bật cười, Tô Lăng không biết là chính cô có thiên phú thế nào, cô đã diễn nhân vật Cừ Lý một cách xuất sắc. Cứ đợi bộ phim này phát sóng thì biết.

Vạn Bạch Bạch xem lại, phát hiện những ý kiến trái chiều hôm qua đã không còn nữa.

Thanh Ngu đã lên tiếng, đưa ra thông tin chính thức.

Thanh Ngu V: "Đã xác minh, vụ việc "Mười Hai Năm Phong Trần" ngày hôm qua hoàn toàn là bịa đặt ác ý, chỉ là hai diễn viên đối diễn bình thường. Đã điều tra ra người tung tin đồn và sẽ truy cứu trách nhiệm pháp lý."

Tối hôm qua Vạn Bạch Bạch đã đoán được Tần Kiều không làm chuyện này, không ngờ lại giải quyết nhanh như vậy. Vẫn là ông chủ tuyệt nhất.

Tha thứ cho cô ta không kiểm soát được lòng hiếu kỳ: "Lăng Lăng."

Cô gái đáp lại: "Hửm?"

"Tối hôm qua ở Tây Lâm, em và cậu Tần đã xảy ra chuyện gì vậy?" Không lý nào tâm trạng của hắn lại vui vẻ đến vậy chứ.

Tô Lăng siết chặt tay, vệt đỏ trên mặt lan ra đến vành tai. Dù tình tình có tốt đến đâu, cô cũng sắp bùng nổ rồi, cô hận chết tên khốn nạn kia! Không ai được phép nhắc tới Tây Lâm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Điên cuồng

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Buổi chiều, đoàn người của Tần Kiều phải trở về thành phố B, Tần Kiều khác Quách Minh Nham, trong tay hắn nắm giữ nửa tập đoàn Tần thị.

Hắn nằm mộng xuyên cả đêm, lần qua lộn lại đều là Tây Lâm ướt át kiều diễm.

Lúc tỉnh giấc, miệng khô lưỡi khô, tâm trạng trở nên không tốt.

Một đám đàn ông ở dưới đội Tần Kiều xuống ăn cơm, định ăn xong sẽ trở về. Phòng bao của bọn họ ở lầu 2, đoàn phim thì ở đại sảnh tầng 1.

Thấy Tần Kiều xuống, mọi người đều chốc một trận, bọn họ còn nhớ tối hôm qua cậu Tần đã ôm một người đẹp trong ngực.

Đoàn Tề Ngọc cười nói: "Tối qua anh Kiều ôm ai thế? Ngựa không cần, trang bị cũng mất."

Có người tiếp lời: "Nhìn khoảng mấy lần, đáng vẻ thật mẹ nó đẹp, vẫn còn trẻ đúng không?"

Tần Kiều mím môi, ánh mắt nhanh chóng lạnh xuống. Nhìn chằm chằm người đó hệt như hạ một cây dao xuống.

Suy cho cùng thì mấy người kia có chút qua lại với hắn, vội vàng im miệng. Không biết mình nói sai chỗ nào, bình thường lúc thảo luận mấy chuyện này, Tần Kiều ngồi một bên hút thuốc, khoe miệng cười như không cười, giống như chẳng có chuyện gì vậy.

Lúc này không ai dám trêu đùa.

Chỉ có một kẻ đụng vào họng súng.

Quan hệ giữa Sở Chấn và Tần Kiều không tốt lắm, nhà gã không nhiều tiền như Tần Kiều nhưng lại có quyền, đời ông nội gã là Nguyên soái vô cùng nổi danh, bây giờ trong nhà gã còn có người làm ở quân đội. Năm nay gã vừa đúng 30, trong cái vòng này cũng là một nhân vật có máu mặt.

Sở Chấn hận nhất chính là cái dáng vẻ tất cả mọi người đều sợ hãi Tần Kiều này.

"Chỉ là tình nhân mà thôi, cậu Tần đừng hẹp hòi như thế, mang ra ngoài chơi với mọi người đi?"

Gã như rồng mảy, hai chữ "Vui đùa" nói ra cực kỳ ngả ngớn.

Trong cái vòng riêng của Sở Chấn, bạn bè cùng chơi một người phụ nữ là chuyện bình thường. Trừ lúc làm ăn tới lui, xưa nay Tần Kiều đều xem thường đám người bọn họ, hiển nhiên gã cũng không ưa Tần Kiều.

Lời Sở Chấn vừa nói ra, vẻ mặt Quách Minh Nham lập tức thay đổi, sợ hết hồn, cảm thấy sắp có chuyện.

Quách Minh Nham chơi với Tần Kiều từ nhỏ đến lớn, dù cách nhau hai tuổi nhưng phản ứng của cậu ta đối với Tần Kiều cực kỳ nhạy cảm, lúc này lao tới kéo hắn: "Anh Kiều, anh tỉnh táo một chút, Sở Chấn chính là miệng tiện thôi."

Nhưng dáng người như con gà luộc của cậu ta sao có thể kéo được Tần Kiều to lớn.

Chờ cậu ta chạy tới thì Tần Kiều đã đánh Sở Chấn tới mức khoe miệng cũng rách máu.

Tần Kiều cứ một đấm rồi một đấm nện xuống, bộ dạng y như muốn đánh chết người ta: "Choi? Ông đây chơi với mày, xem mày có mấy cái mạng để chơi!"

Sở Chấn bị hấn đè đánh, lúc đầu là đau, sau đó là không cam lòng, máu nóng xông lên, gả sò tới cái bình rượu ở góc bàn.

"Loảng xoảng" một tiếng, đập xuống đầu Tần Kiều.

Máu tươi chảy từ trên trán Tần Kiều xuống, nhưng hấn càng ngày càng kịch liệt hơn, trong mắt hấn tràn ngập màu đen như mực và sự lạnh lẽo, cũng không thêm để ý tới vết thương, nắm tóc Sở Chấn mà đập đầu gả vào tường.

Người khác nhìn thấy sợ hết hồn, kéo cũng không kéo ra được. Thái độ của Tần Kiều là không giết chết người thì không bỏ qua.

Quách Minh Nham sốt ruột đến mức muốn khóc tới nơi, đầu mé sao kéo ra đây, anh Kiều điên rồi hả?

Tiếng động vang xuống tầng dưới, ghế bị kéo cọt két, sau đó là âm thanh đổ vỡ của chai rượu và khay đĩa.

Tô Lăng còn đang cầm cái bát, nghe âm thanh liền hết hồn, theo bản năng mà ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Nhân viên phục vụ vội vàng chạy lên trên.

Người khác nghe mấy tiếng động này đã bắt đầu xì xào, đều suy đoán cái đám người quyền quý kia xảy ra chuyện gì.

Tô Lăng gấp một đĩa cá xào cà tím, vững vàng ngồi. Cô ăn com vừa chậm rãi lại ngoan ngoãn.

Vạn Bạch Bạch thấy vậy thì buồn cười: "Em không tò mò trên kia có vụ gì sao?"

Tô Lăng vốn đã ăn chậm hơn người khác, cổ họng cô nhỏ, không thể nuốt quá nhiều thức ăn. Cô phải nắm chặt thời gian ăn, tránh để người khác chờ mình, vì vậy lắc đầu: "Không tò mò." Tóm lại cũng không thể nào liên quan tới cô.

Tô Lăng mới nghĩ như vậy, Quách Minh Nham đã ngai ngừng vắn vẹo xuất hiện ở cửa thang máy, sau đó ngập ngừng đến gần, ra hiệu với Vạn Bạch Bạch.

Vậy mà Vạn Bạch Bạch lại hiểu cậu ta đang nói gì, cô ta nhướn mày cười một tiếng, giờ nắm ngón tay ra.

Quách Minh Nham học máu.

Năm triệu đúng không, được được được. Cứu người trước.

Trong đầu Vạn Bạch Bạch nghĩ: Cút mẹ nó năm triệu của anh đi, ngu ngốc, là năm mươi triệu.

Chỉ thấy cậu ta gật đầu, Vạn Bạch Bạch kéo Tô Lăng: "Đi, tụi mình đi WC đi."

Tô Lăng không có thói quen đi vệ sinh với con gái, Văn Bó và cô đều tự mình đi nhưng cô biết đa số con gái đều có loại "Yêu thích" đặc biệt này.

Cô để đĩa xuống, ngoan ngoãn đi WC với Vạn Bạch Bạch.

Sau đó nhìn thấy khuôn mặt vô cùng cấp thiết của Quách Minh Nham.

Tô Lăng: "... Cô có linh cảm xấu, hồng bét là linh cảm của cô rất chính xác.

Quách Minh Nham vội nói: "Tô Lăng ơi, em đi lên xem một xú nha? Đầu Anh Kiều bị đập, vẫn đang chảy máu đầm đìa."

Còn Sở Chấn gì đấy, nửa cái mạng cũng sắp tiêu.

Cô ngơ ra, nhớ tới chuyện tối hôm qua, lắc đầu: "Tôi không đi."

Quách Minh Nham không đoán được cô sẽ "Lòng dạ độc ác" như vậy, cậu ta nôn nóng: "Xin em được không, hai cái mạng lận đó!"

Về mặt cậu ta sốt ruột, không giống giả vờ. Tô Lăng yên lặng một lúc rồi gật đầu. Vốn dĩ cô không muốn đi nhưng bỗng nghĩ đến lần gãy chân năm ấy, Tần Kiều đã ngồi xổm xuống mang vớ cho cô. Người đàn ông kiêu ngạo như thế, tính tình lại hết sức tệ hại, ngồi xổm trước mặt cô, mang giày xuyên vớ, gương mặt dục dăng.

Cuối cùng cô cũng không hận Tần Kiều như mình tưởng, chỉ là không yêu hấn mà thôi.

Lúc bọn họ đi lên thì tình hình đã không kiểm soát được nữa, Tần Kiều đưa lưng về phía họ, khoe miệng chứa ý cười nhạt, đá một phát vào Sở Chấn nửa sống nửa chết nằm trên sàn.

Con mẹ nó đời này hấn sống 27 năm, chưa bao giờ đánh lộn thua ai.

Tô Lãng dựa vào cánh cửa, nhìn vào trong một cái liễn giặt mình: "Tần Kiều?"

Bóng lưng người đàn ông cứng đờ, hấn cau mày quay đầu lại. Lúc này Tô Lãng mới thấy rõ cái trán hấn lũng một lỗ lớn, máu tươi chảy khắp xương mày và cằm, cả người có mấy phần dữ tợn.

Trong lòng cô sợ hãi, thật ra cô nghe người khác nói tính tình Tần Kiều rất tệ nhưng bản thân cô chưa từng thấy qua, vì vậy đối với cái phương diện này, cô không quá sợ hãi. Hôm nay là lần đầu tiên cô có nhận thức rõ rệt về nó.

Tần Kiều thăm chửi thề một câu, bộ dáng vừa rồi của hấn quả thật đáng sợ, không biết cô đã nhìn thấy bao nhiêu, hấn gơ tay lên lau máu trên trán: "Em tới đây làm gì?" Giọng nói ba gai.

Tô Lãng không biết làm sao, đáp: "Vậy tôi đi xuống?"

Tần Kiều tức tới mức bật cười: "Lại đây, bồi thuốc cho ông đây."

Một đám đàn ông vừa thấy Tần Kiều hung ác, lúc này rất biết nhìn thời thế, gọi xe cấp cứu hốt Sở Chấn đi. Bên trong chỉ còn lại hai người bọn họ và Quách Minh Nham, Vạn Bạch Bạch.

Vạn Bạch Bạch suy nghĩ chuyện xôn xao dư luận kia sẽ không trôi qua một cách đơn giản, Tần Kiều bằng lòng giúp Tô Lãng thì tốt. Cô ta nhỏ giọng nói với Quách Minh Nham: "Chúng ta đi thanh toán đi."

Năm mươi triệu lận ớ, lời to. Nói không chừng tiền để Quách Minh Nham mua quần lót cũng phải lấy ra trả. Trong lòng Vạn Bạch Bạch vui vẻ, còn thuận tay đóng cửa lại.

Tô Lãng do dự không tiến lên, người đàn ông ngồi trên ghế dựa, lục lọi hộp thuốc nhân viên để lại. Lúc hấn đi học, không phải loại tốt đẹp gì, vì vậy rất thông thạo xử lý vết thương: "Lại đây, dùng tăm bông sát trùng cho tôi."

Tô Lãng nhìn vết thương dọa người kia, im lặng đi qua, giúp hấn rửa sạch vết máu.

Tay cô rất nhẹ nhàng, mang theo hơi lạnh chạm vào trán Tần Kiều, môi hấn cong lên: "Làm gì vậy, đau muốn chết."

Tần Kiều nói bậy nhưng Tô Lãng tưởng thật, cô sợ hết hồn, giọng nói dịu dàng: "Là tôi đụng phải vết thương sao?"

Hấn "ừ" một tiếng.

Cô vội vàng xin lỗi: "Vậy tôi nhẹ một chút."

Trong mắt hấn chứa ý cười, bổ sung thêm: "Chậm lại đây."

Tô Lãng đã từng học sơ sớ y học từ bà ngoại, tấm lòng nhân ái của bác sĩ, cô hiểu. Cô lau sạch vết máu, nhìn vết thương dài cỡ nửa ngón tay, trong lòng sợ sệt: "Hay anh đến bệnh viện khám đi?"

Tần Kiều không để ý: "Quần băng vải trước."

Tô Lãng nhìn còn thấy đau, cô quần băng vải cho hấn, hấn ngồi, Tô Lãng đứng, giống như cô đang ở trong lòng hấn vậy. Chóp mũi Tần Kiều ngoại trừ mùi máu tanh thì chính là hương thơm nhàn nhạt trên người Tô Lãng, hấn im lặng, y hệt tên biến thái mà lạnh lẽo ngửi hồi lâu.

Tô Lãng hỏi hấn "Sao anh lại đánh người vậy?"

Hấn cười: "Em nói xem?"

Cô không đoán được, nhưng vừa rồi trông hấn thật hung ác.

Tần Kiều thờ ơ bảo: "Tôi không ưa thẳng chả." Hấn thấy sự kinh ngạc trong mắt cô, lại cong môi trêu đùa cô: "Không ưa, muốn giết nó."

Tô Lãng sợ hấn, lùi về sau một bước.

Tần Kiều cười, kéo cánh tay cô: "Sợ tôi sao?"

Giọng Tô Lãng run rẩy: "Không... Không sợ." Bộ dáng kia của cô cũng không phải không sợ.

Hấn thở dài: "Em đừng sợ tôi, tôi có chết cũng không đụng tới em, được không?" Sao hấn nỡ chứ, hấn đụng còn không dám đụng, vậy mà Sở Chấn dám nhục nhả cô.

Trong mắt Tần Kiều mang ý cười, nói tới cái chết một cách dễ dàng. Tô Lãng cúi đầu, rũ mắt xuống, che dấu nỗi buồn bên trong: "Băng bó cẩn thận, hay

anh đến bệnh viện xem sao đi."

Tần Kiều không biết xấu hổ nhưng Tô Lăng thì có, cô vẫn còn để bụng chuyện ở Tây Lâm, làm xong việc cô đã muốn rời đi.

Tần Kiều liếc nhìn chân cô, trời nóng nực, giày vải bao bọc chân cô kín mít. Hắn cảm thấy người mình khô nóng tới phát sợ.

Tay hắn khẽ nhúc nhích: "Tôi tặng em quà cảm ơn."

Tô Lăng nói: "Tôi không muốn."

Cô đã mở cửa, người đàn ông đi từ phía sau tới, đè lại tay nắm cửa: "Không muốn thì không cho đi."

Cô bị hành động ngang ngược của hắn làm cho tức chết.

Vậy cũng hết cách, cô nhỏ giọng thỏa hiệp: "Vậy tôi muốn."

Âm thanh vô cùng miễn cưỡng và đáng thương, tim Tần Kiều đập nhanh hơn, nhếch môi: "Vậy đợi hai ngày sau tôi kêu người mang qua cho em."

Tô Lăng trầm nghĩ, hắn lại không biết cô có nhận hay không nhận, không muốn nhận thì sau đó cô còn có thể vứt nó.

"Anh mở cửa ra."

Tần Kiều cười: "Ừây, hung dữ như vậy? Có tin tôi không thả em ra không?"

Tô Lăng cảm thấy túi thân, dữ hời nào chứ?

Trong mắt hắn chứa ý cười, rất muốn nói: "Tô Lăng, giọng nói cầu xin của em tối qua không tồi. Em lại kêu một tiếng đi, tôi lập tức sẽ mở cửa cho em."

Nhưng đoán chừng cô sẽ xấu hổ chết mất. Tần Kiều mở cửa, để cô ra ngoài. Cô nhanh chóng chạy đi, một bộ dạng không muốn ở chung với hắn thêm một giây nào nữa.

Vết thương trên trán bị lôi kéo tới phát đau, trong lòng hắn cũng bị người ta lôi lôi kéo kéo. Vui giận đều không thoát khỏi.

Tần Kiều sờ ngực một cái.

Trái tim kia không an phận, so với lúc đánh nhau với Sở Chân còn muốn đập điên cuồng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đều tại anh

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Sau khi nhóm người Tần Kiều rời đi thì bầu không khí cả đoàn phim đều thoải mái hơn.

Chỉ có Nhậm Băng Tuyết là không cam lòng, bấp đuôi vàng sắp về tới tay lại bay mất. Tuy cô ta trách Tô Lăng, nhưng cũng coi như là một người thông minh, rốt cuộc vẫn không dám trút giận lên cô.

Chuyện xôn xao dư luận trước đó vẫn chưa dứt, các bên chính thức và tự Nhậm Băng Tuyết ra mặt làm rõ, song vẫn còn nhiều cư dân mạng cảm thấy sau khi cô ta chịu thiệt thòi lại bị uy hiếp, ào ào túm lại bất bình.

Những người hâm mộ Nhậm Băng Tuyết truyền nhau phải xem xem ngày mà bộ phim phát sóng, người diễn Cửu Lý là loại hàng thế nào.

Cũng may lời bình luận vừa xuất hiện liền bị xóa, không làm dấy lên đợt sóng lớn.

Những ngày Tô Lăng ở đoàn làm phim là khoảng thời gian hạnh phúc, bình yên nhất từ lúc cô sống lại đến bây giờ.

Tần Kiều không đến tìm cô, cô liền có thể đi theo các tiền bối để trau dồi kỹ năng diễn xuất.

Vào một tối sau đó, Tần Kiều gửi tin nhắn cho cô, nói rằng hắn đã đổi ý, phải tự mình đưa quà cho cô. Hắn không nhắc thì cô cũng không nhớ chuyện

này. Vì vậy cô không quan tâm, cũng chẳng trả lời hắn.

Mà Tần Kiều còn đang không lo nỗi chuyện của mình, Sở Chấn cũng không uống công để cho hắn đánh, cả một thời gian dài đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

Mấy ngày này Tô Lăng có gọi về nhà vài lần, sức khỏe của bà ngoại đang chuyển biến tốt, nghe nói cô đang đóng phim thì chỉ dặn cô cố gắng.

Tô Lăng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói ra lời trong lòng.

Có lần Nghe Hạo Ngôn nhận điện thoại, cô liền thuận miệng hỏi cậu đã đăng ký ngành gì.

Giọng Nghe Hạo Ngôn đã trầm đi rất nhiều, hỏi lại cô: "Chị hy vọng tôi đăng ký ngành nào?" Cậu thi rất tốt, gần như là có thể tùy ý chọn trường và ngành học.

Cô cười: "Đây là chuyện của bản thân em, đương nhiên phải là ngành em thích."

Cậu lẩm nhẩm: "Chuyện của bản thân tôi..."

Ngừng lại một lúc mới nói với cô: "Em đăng ký máy tính."

Ngành này tương đối cao cấp, Tô Lăng thật sự vui mừng cho cậu. Thế nào cũng tốt hơn so với số mệnh của kiếp trước, không phải sao?

Chỉ ít đây là con đường mà cậu yêu thích.

Tô Lăng cân nhắc trong chốc lát, nghĩ đến chuyện của cậu cô: "Nghê Hạo Ngôn, gần đây cậu có về muộn lắm không?"

Nghê Hạo Ngôn giống như con thú nhỏ ngửi thấy nguy hiểm: "Chị hỏi chuyện này làm gì?"

Tô Lăng không thể nói cho cậu chuyện khoản nợ 2 triệu do đánh bạc được, vì vậy nói: "Chị lo cậu tăng ca, cơ thể không chịu nổi."

Nghê Hạo Ngôn ngừng một chút: "Không có."

Tô Lăng thở phào một hơi.

Nghê Hạo Ngôn neho mắt, cậu lừa cô. Quả thật khoảng thời gian này Nghê Lập Quốc ra ngoài rất bất thường, mấy ngày liền không thấy bóng dáng ông ta nói tăng ca, Điền Thực Vân và Nghê Giai Nam tin, nhưng cậu không tin.

Nghê Hạo Ngôn nghi ngờ Nghê Lập Quốc ngoại tình.

Nhưng đây là chuyện cậu sẽ tự mình điều tra, không cần phải nói với Tô Lăng.

Đầu tháng 8, bộ phim truyền hình đã quay được một nửa, Tô Lăng không hiểu sao có chút bất an. Thời tiết dần dần nóng lên, cô sống chung với người của đoàn phim gần 2 tháng, ngược lại nhân duyên cũng không tồi.

Mọi người biết cô gái này tuy ăn nói vụng về nhưng làm việc lại rất nghiêm túc, không sợ nóng, cũng không sợ khổ. Vừa diễn liền bộc lộ ra thiên phú, cô rất ít khi NG, vô cùng có năng lực. Đạo diễn Văn nói cô là diễn viên mới bớt gây phiền phức nhất mà ông từng gặp.

Ngày nắng nóng quay phim cổ trang, Tô Lăng thường xuyên nóng đến mồ hôi nhễ nhại.

Da Tô Lăng trắng, trời sinh gen tốt, không dễ bị rám nắng.

Mà thời gian càng trôi đi, trong lòng cô càng bất an, loại bất an mãnh liệt này khiến cô còn cảm thấy là do thời tiết nữa, Tô Lăng bắt đầu suy nghĩ xem có phải có vài chuyện đã xảy ra rồi không.

Ví dụ như một năm sau, Văn Bố rút từ dây cáp xuống, cả khoản nợ do đánh bạc của cậu, liệu có khả năng xảy ra trước không?

Vừa nghĩ đến hai khả năng này liền cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Tô Lăng liên tục gọi điện thoại cho Văn Bố. Văn Bố đã quay xong phim và trở về trường rồi. Cô ta ngậm kem, trả lời qua loa với Tô Lăng: "Tớ có nhận phim đâu, lần trước tớ may mắn, sao có thể còn người tìm tớ quay phim chứ."

Tô Lăng thở phào, dặn dò cô ta: "Nếu như có thì cố gắng hết sức nhận phim hiện đại, biết chưa hả?"

"Vì sao vậy?"

"Đây cấp nguy hiểm lắm... Tớ nghe nói có nữ diễn viên đã xảy ra chuyện đó."

Văn Bố xua tay, tùy tiện nói: "Cái đó xác suất nhỏ lắm!"

Tô Lãng im lặng, đứng vậy, xác suất nhỏ từng nào chứ? Mà Vân Bó lại gặp phải. Đáng tiếc kiếp trước, khi đó cô gãy chân, lúc biết Vân Bó xảy ra chuyện thì thi thể của cô ta đã được chôn cất rồi.

Tính tình của Vân Bó là không thấy quan tài không đổ lệ, Tô Lãng biết nói bao nhiêu cũng vô ích. Cô chỉ có thể để ý giúp cô ta.

Mà lúc này Tô Lãng đột nhiên ý thức được bản thân thiếu sót cái gì! Cô quá bị động, rất ít khi chủ động làm gì đó. Nghe Hạo Ngôn nói không có chuyện gì, cô liền tin là không có chuyện gì.

Nhờ may lúc này cậu đã bắt đầu đi lên vết xe đổ, vậy thì cô đã mất đi thời cơ quan trọng rồi.

Tô Lãng muốn về nhà một chuyến nhưng lại không rời đi được. Cũng may giữa tháng 8, lúc nóng nhất, đoàn phim cho nghỉ ngơi hai ngày rồi tiếp tục.

Bộ phim truyền hình quay 30 tập, tổng cộng thù lao của Tô Lãng là 800 nghìn tệ. Số tiền này không thể so với bọn người Vạn Bạch Bạch, nhưng bản thân cô đã cảm thấy là rất nhiều.

Lúc này trong tay cô đã cầm được 300 nghìn, 500 nghìn còn lại thì sẽ thanh toán nốt khi quay xong. Tô Lãng không do dự, hôm đó lập tức trở về thành phố L.

Người mở cửa cho cô là Nghệ Giai Nam. Cô ta giống như con gà trống kiêu ngạo, từ trong mũi hừ ra một tiếng: "Còn có mặt mũi trở về à? Lần trước không phải rất ghê gớm sao? Còn dám đánh..."

Tô Lãng cau mày: "Chị thăm cậu rồi đi ngay." Trong lòng cô có chuyện lo lắng, cũng không tính toán với cô ta. Cô thay giày, đi vào trong nhà, vừa hay nhìn thấy người đàn ông đang xem TV trên sofa.

Nghê Lập Quốc nhìn chằm chằm vào màn hình nhưng không tập trung. Ông ta xem bóng đá, song khi ghi bàn cũng không có bất kỳ biểu hiện chấn động gì. Trong mắt tràn ngập hoang mang, trong lòng Tô Lãng cũng trầm xuống: "Cậu?"

Nghê Lập Quốc bị cô dọa giật mình: "Tô Lãng? Sao con lại về đây?"

Tô Lãng không định giấu diếm: "Có phải cậu đã tiếp xúc với người không tốt, còn nợ người ta tiền không?"

Lúc này vẻ mặt của Nghệ Lập Quốc thật sự thay đổi.

"Con nói linh tinh gì vậy!"

Không phải nghi ngờ mà là chột dạ vì bị vạch trần và thẹn quá hóa giận. Kẻ nghiện cờ bạc mãi mãi tin tưởng rằng một giây sau, bản thân sẽ thắng lại được.

Tô Lãng cắn răng: "Cậu nợ bao nhiêu rồi?" Cô bỗng có chút hận, ngậm đắng nuốt cay, cô đã làm rồi, chân cũng đã hỏng, chết trong đêm tối vắng vẻ.

Nhưng rõ ràng bọn họ đang sống tốt lại không ngừng lãng phí.

Hóa ra không phải cô không hận, chỉ là buồn quá lâu, chẳng có ai thương xót nên đã quen tự mình chịu đựng.

Trước đây Nghệ Lập Quốc nhu nhược, giờ thì mở to mắt như cái chuông đồng: "Mày không coi ai ra gì rồi phải không, Tô Lãng, tao là cậu mày!"

Cô rung rung nước mắt, lần này bùng binh, nhưng lại không chút nao núng: "Cậu nợ bao nhiêu?"

Nghê Hạo Ngôn đang mặc đồ thể thao, mở cửa ra, vừa hay nghe thấy câu này. Cậu ném quả bóng rổ đi, vẻ mặt mĩa mai: " Bao nhiêu? Ông ấy nợ 800 nghìn, đúng là giới thật đấy."

Đôi mắt chàng trai lạnh băng phần nộ, nói với Nghệ Lập Quốc: "Nhìn con làm gì? Còn bảo con đừng nói, đi ra ngoài? Bố đã biết nhà mình sẽ tan nhà nát cửa thì đừng nên làm ra những chuyện khốn nạn thế này."

Mặt ông ta căng ra tím lại, Nghệ Hạo Ngôn quay mặt đi, cậu đột nhiên cảm thấy rất khó chịu khi bị Tô Lãng nhìn thấy tất cả chuyện này. Giống như người nhà bọn họ là con gái được sinh ra từ đồng thối rửa, từng con từng con đều vô cùng lụn bại.

Hai ngày trước, sau khi cậu biết Nghệ Lập Quốc nợ một khoản tiền đánh bạc lớn, cậu từng mù mịt, từng đau khổ, cũng từng nghĩ đến cách giải quyết. Nhưng lúc này đột nhiên đã đưa ra quyết định, mở cửa: "Tô Lãng, chị đi đi. Đừng đến nhà tôi nữa."

Tô Lãng còn chưa kịp hành động gì thì nhìn thấy người ngoài cửa chống gậy đi vào.

Bà ngoại mặc một chiếc áo vải hoa, lấy sổ tiết kiệm từ trong túi ra đặt lên bàn uống nước, khuôn mặt đầy nếp nhăn rất bình tĩnh: "Gọi Thực Vân về đây, nói rõ ràng với nó đi."

Tô Lãng vội vàng cúi đầu bà ngoại: "Sao bà lại xuất viện rồi?"

"Không sao, bà còn không về thì sợ là cái nhà này sẽ tan nát. Dù sao bà cũng không sống được mấy năm nữa, quan tài cũng đã ở đây. Nghê Lập Quốc, con cầm lấy."

Nghê Lập Quốc giờ mới hiểu rõ điệu bộ báo hiệu sắp có bão kéo đến.

Sau khi Điền Thực Vân trở về, vừa khóc vừa làm loạn, còn lớn tiếng muốn chém chết Nghê Lập Quốc không có chí tiến thủ này. Tất cả tiền trong nhà đều bị ông ta lén cầm đi hết. Trừ đi số này thì vẫn còn nợ 800 nghìn, 70 nghìn trong số tiết kiệm của bà ngoại làm sao đủ để trả nợ?

Tô Lãng nhìn nhà bọn họ vừa khóc vừa làm loạn, trong lòng cảm thấy xót xa, thê lương.

Điền Thực Vân âm ỉ một mối, xoay người nhìn thấy Tô Lãng.

Cô gái 19 tuổi, mặt mũi trong sáng như đóa hoa còn đang ngậm nụ. Điền Thực Vân đi đến: "Tiểu Lãng, con có cách phải không? Lần trước tiền mẹ làm phẫu thuật là con kiếm về. Không phải con đang đóng phim sao? Tiền của diễn viên lẽ nào lại ít. Con coi như cứu cả nhà cậu mợ đi, không đến nỗi để cậu con bị bắt đi chặt tay chứ?"

Khoản nợ 2 triệu giờ chỉ còn 800 nghìn, nhưng mỗi lời được nói ra vẫn cứ muốn vắt kiệt cô.

800 nghìn cũng là toàn bộ thù lao của cô.

Vốn là lấy một phần để trả cho Tần Kiều, một phần để cho bà ngoại dưỡng già. Nhưng bọn họ lại đẩy cô đến bên mép vực.

Tô Lãng cảm thấy ngón tay lạnh lẽo đến đáng sợ. Đêm tháng 8, thành phố L khô nóng và ồn ào, cô thấy mệt.

Đây là cái động không đáy không thể lấp đầy.

Tô Lãng lắc đầu: "Con không có." Cho dù có cũng sẽ không đưa nữa. Cô sẽ không vì bọn họ mà bán thân cho Tần Kiều.

Cô diu bà ngoại đứng dậy: "Chúng ta đi thôi."

Bà ngoại nhắm mắt, giọng điệu gần như tĩnh lặng: "Lãng Lãng, con đưa chúng nó đi."

Tô Lãng không thể tưởng tượng nổi nhìn bà, bà rom róm nước mắt: "Đời này của bà, sau khi Tiểu Tiểu mất, bà cũng chỉ còn đứa con trai Nghê Lập Quốc này thôi." Tiểu Tiểu là Vu Tiểu, mẹ của Tô Lãng.

Tô Lãng thấy trái tim cô như bị băng tuyết đông cứng. Cô không phải cái máy rút tiền mà không có cảm xúc, cô cũng là con người bằng xương bằng thịt.

Sẽ ích kỷ, sẽ đau, biết nóng lạnh, biết đau lòng.

Bắt đầu từ năm 4 tuổi, cô đã học được việc hiểu chuyện, nghe lời, ngoan hơn tất cả những đứa trẻ khác. Cô không khóc, không quậy, sau này cố gắng lấy từng khoản học bổng, quay phim trong mùa hè oi nóng.

Cô ngồi xồm xuống, nghẹn ngào: "Con không muốn." Cô chỉ muốn sống cho tốt, sống có tôn nghiêm.

Cô không thể lo lắng cho nhà cậu nữa. Bọn họ là cái động không đáy. Cậu nghiện cờ bạc, luôn tin bản thân có thể thắng thì còn tiếp tục mang nợ.

Nghê Giai Nam cũng mãi mãi không biết đủ.

Bọn họ mãi mãi chỉ biết xin cô, hoặc là trực tiếp xin Tần Kiều.

Lúc cô quay phim, cậu lạng lẽ đánh bạc, nếu không nắm chặt thời khắc quan trọng này, cơ bản là cô không có cách nào xoay chuyển, phòng cũng không phòng nổi.

Giống như lòng tham của bọn họ, không tài nào trị hết.

Chỉ cần bọn họ phát hiện cô có giá trị kiếm tiền thì không chỉ là 800 nghìn.

Bàn tay gầy guộc của bà ngoại đặt trên tóc cô, im lặng, nỗi đau đớn không cần nói cô cũng hiểu.

Tô Lãng có thể từ bỏ, nhưng bà thì không.

Điền Thực Vân kéo Tô Lãng đứng lên, lục lọi người cô: "Mẹ cũng đã nói rồi, sao mà lại có thể bất hiếu như vậy?"

Tô Lãng đỏ mắt, cô vùng ra khỏi tay của bà ta: "Con nói rồi, con không muốn!" Kiếp trước cô chỉ sống được 24 tuổi, kiếp này cũng 19 rồi, gánh nặng thế này là bất tận.

Cô cắn môi, từ bên cạnh Nghê Hạo Ngôn bước qua đi ra ngoài.

Mặt chàng trai không cảm xúc, cậu còn mở cửa cho cô, giống như lời mà cậu muốn nói với cô ngay từ đầu: "Tô Lãng, chị đi đi."

Bên ngoài, từng đợt khí nóng phả vào, đêm tháng 8, ve kêu từng con.

Con đường nhỏ quanh co của tiểu khu vắng vẻ, đèn đường mờ ảo, cô bỏ lại gánh nặng hai kiếp, một lòng muốn chạy trốn khỏi gông cùm đáng sợ đó.

Thế nhưng vẫn cảm thấy nặng nề như cũ, bà ngoại, bà ngoại phải làm sao? Cô cảm thấy bản thân mình cô đơn lẻ loi như không còn người thân nữa vậy.

Tô Lãng buồn bã đến tận cùng, cuối cùng thực sự không chịu nổi, cô bước ra khỏi tầm mắt của bọn họ, ngồi xổm trước bồn hoa, khóc lớn.

Tần Kiều mồ hôi đầm đìa tìm đến liền nhìn thấy dáng vẻ này của cô. Hắn đã tìm ở nơi rách nát này hai tiếng rồi, vừa nhìn thấy người lại mang bộ dạng đau lòng đến mức này, hắn có chút hoảng: "Tô Lãng."

Cô buồn bã khóc, cũng mặc kệ người bên cạnh là ai. Cô chẳng muốn quan tâm đến ai nữa, ai cũng không cần.

Quần áo cô lấm lem bùn đất, tiếng khóc kinh động đến chủ nhà ở tầng 1, ló đầu ra hóng chuyện.

Tần Kiều hung dữ bật người lên: "Con mẹ nó nhìn ông đây thử xem!"

Cửa sổ đột nhiên đóng lại.

Tần Kiều ngồi xổm xuống, cũng mặc kệ cô đồng ý không, ôm cô đi ra ngoài.

Tô Lãng gãy không lại, cô đâm vào ngực hắn, từng giọt nước mắt lăn xuống: "Đều tại anh! Đều là tại anh!"

Hắn chẳng biết gì cả nhưng vẫn dịu giọng: "Đều tại tôi, đều là tôi."

Cô khóc huhu, khóc đến hết hơi. Thật đau khổ, cô ghét ai thì người đó lại có mặt, cô đánh hắn, kết quả cô còn đau tay! Cô vô dụng quá rồi.

Tần Kiều không hiểu trăm vị của đời người, cũng không biết cách dỗ dành, chỉ cảm thấy dáng vẻ này của cô rất đẹp. Nũng nịu khiến người ta mềm lòng, hắn cười: "Khóc cái gì, ai bắt nạt em, tôi giết người đó, được không?"

Tô Lãng càng khó chịu hơn, một trong những đầu sỏ, anh có mặt mũi để nói câu này?

...

Trà: Đủ 10cmt tuần sau 5 chương xị em oyyy.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Món quà

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Ánh đèn bên đường lờ mờ, những chú côn trùng núp trong bụi cỏ đang kêu vang từng con. Cuối cùng đêm hè cũng đã có một vài cơn gió mát thổi qua, nhưng cơ thể người đàn ông vẫn nóng như lửa, nước mắt cô cũng nóng.

Tô Lãng bối rối dùng hai tay lau sạch nước mắt trên mặt, cô bình tĩnh hơn một chút rồi cảm thấy khóc như vậy trước mặt hắn quá mất mặt.

"Anh thả tôi xuống đi." Khi nói chuyện giọng của Tô Lãng vẫn còn mang theo chút âm mũi, cô chìa tay đẩy hắn.

"Đừng quậy." Hắn nhẹ nhàng ôm cô, thấp giọng hỏi: "Gần đây có khách sạn nào không?"

Tô Lãng nghe hai chữ khách sạn thì nhìn hắn như nhìn một tên xấu xa. Cô ngậm miệng không nói chuyện, giây giũa muốn xuống.

Tần Kiều thả cô xuống: "Tô Lãng, em đúng là không có lương tâm, dù gì tôi cũng ôm em đi lâu như vậy, bây giờ định trở mặt không nhận người đúng không?"

Hôm nay lá gan của cô to một cách thần kỳ, tức giận nói: "Tôi cũng không kêu anh ôm tôi."

Trong mắt Tần Kiều hiện lên ý cười: "Là do tôi muốn ôm em được chưa?"

Trong lòng cô vẫn còn buồn bã nên không muốn để ý đến hắn, quay mặt qua chỗ khác.

Chiều nay Tần Kiều đi thị trấn San Hô, phát hiện đoàn làm phim được nghỉ, mà Tô Lăng thì về nhà rồi. Trên điều khoản hợp đồng quay phim của Tô Lăng có địa chỉ quê quán, hắn trực tiếp đi tìm, nào ngờ cô khóc thành như vậy.

Có thể thấy là lần này thật sự bị tổn thương rồi.

Tô Lăng xuyên qua những toà nhà cao tầng và đèn đuốc sáng trưng, nhìn về phía nhà cậu.

Nơi đó hoá thành vài ba điểm sáng nhạt, trong bóng tối không thể nào nhìn rõ được.

Tô Lăng ngầy người.

Lúc nhỏ, bà ngoại dạy cô hát nhạc thiếu nhi, cổng cô đi đường núi, cùng nhau trồng cây bông gòn trong sân. Cho dù là lúc nghèo khó nhất, bà ngoại thà nhịn ăn cũng sẽ không để cho cô bị đói.

Nhưng cũng có lúc bà ngoại đối với cô rất lạnh lùng, cô nhớ nhất một lần, đó là lúc năm tuổi, cô ngã trong sân, khuỷu tay đập vào cục đá. Cô muốn khóc thì trông thấy ánh mắt của bà ngoại đứng phía xa xa nhìn cô, lạnh lùng và thờ ơ, giống như nhìn một người xa lạ vậy.

Nhưng một chốc sau bà lại ôm Tô Lăng đứng dậy, thở dài bôi thuốc cho cô.

Bà ngoại có thương cô không? Trước kia thì Tô Lăng cho rằng là có, nhưng sống lại một đời này, lần đầu tiên cô có ý nghĩ ngược lại.

Có lẽ là không thương.

Tận bây giờ, bà ngoại chưa từng nói cho cô biết vì sao mẹ cô - Vu Tiểu lại chết.

Lý do chết có hàng ngàn hàng vạn loại, song có một loại có khả năng rất lớn, đó chính là vì sinh cô ra mà mới chết.

Tô Lăng cố gắng ngoan ngoãn, khiến bản thân không có chút góc nhọn nào, chỉ vì hy vọng có người yêu thương cô, không tăng thêm gánh nặng cho bà ngoại. Vì thế mà cô đã bỏ qua cuộc sống sinh động suốt 24 năm của mình.

Nhưng giờ đây, giả thiết đáng sợ ấy lại làm cho tay chân cô cứng đờ, cả người lạnh như băng.

Có thể, người thân mà cô luôn quý trọng thật ra vẫn luôn hận cô.

Yêu hận đan xen, cô chỉ là một người lạ bị đuổi ra ngoài.

Tô Lăng ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt: "Tần Kiều."

Hắn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt như ngôi sao rải rác đầy trời vậy: "Hửm?"

Cô đưa thẻ cho hắn: "Anh đừng đi theo tôi." Trong tám thẻ này là tất cả thù lao đi diễn của cô, chờ quay xong thì số tiền còn lại cũng sẽ được gửi vào. Cả góc lẫn lãi cô đều trả sạch rồi.

Tần Kiều không nhận, hắn tức đến mức bật cười, đây là cô đang đuổi ăn mày à?

"Ông đây hiếm chút tiền này?"

Cô cúi đầu, im lặng không nói gì.

Tần Kiều tức giận đến đau tim, hắn bận rộn gần hai tháng mới có thể xử lý xong chuyện của tên Sở Chấn kia, háo hức đến tìm cô thì lại nhận được một tấm thẻ như thế này.

Hắn trực tiếp vác cô lên, Tô Lăng bị hắn dọa sợ, hét toáng lên: "Anh làm gì vậy hả!"

Tần Kiều cười nhạo nói: "Làm em."

Tô Lăng vừa xấu hổ vừa giận dữ: "Tần Kiều!"

"Sao thế, nghe đây."

Đôi tay rắn chắc của hắn ôm chặt lấy cô, hít mất đánh giá khung cảnh xung quanh rồi đi đến một chỗ.

Tô Lăng bị hắn dọa đến nỗi quên luôn chuyện buồn.

Cô bị hai chữ kia dọa ngu người, đưa tay véo hấn, bấp thịch người đàn ông cường tráng, dù cô đã mạnh tay thì vẻ mặt Tần Kiều vẫn mây may thay đổi, bước chân cũng không thêm dừng. Người đàn ông này nhìn đau rất giỏi, cả hai đời cộng lại, Tô Lăng đều chưa từng thấy hấn vì đau mà rên lên tiếng nào.

Cô sợ hãi: "Tôi không muốn đi với anh, anh buông tôi ra."

Giọng điệu Tần Kiều thờ ơ: "Muộn rồi."

Tô Lăng nhìn bốn phía, nhưng xung quanh tối đen, đêm hè nóng như thế nên những người đi bộ đều vội vàng chạy về nhà ngồi máy lạnh. Chỉ có tên điên này không biết từ nơi xa xói đến đây làm gì nữa.

Cô bắt đầu hoảng hốt, hấn rất biết cách ép buộc người khác. Tô Lăng đã từng được thể nghiệm, Tần Kiều hoàn toàn không hiểu được cái gì gọi là phong độ, chỉ cần hấn thấy thoải mái thì cho dù cô có lấy dao đâm hấn một nhát hấn cũng không dừng.

Nhưng nếu muốn hấn nhường một chút thì cũng không phải là không được.

Tô Lăng sợ hấn làm thật, cần môi rồi nhẹ nhàng gọi: "Tần Kiều."

Giọng điệu của cô mềm mại yếu ớt, hấn nhíu mày, cúi đầu nhìn xem người ở trong lòng mình đang muốn làm cái gì.

Mặt Tô Lăng đỏ bừng, gọi hấn thêm một tiếng: "Tần Kiều."

Yết hầu của hấn khẽ động, đôi mắt đen như mực: "Làm sao, có chuyện gì thì nói thẳng."

Tô Lăng nói: "Anh đừng nói chuyện như vậy, tôi sợ."

Trong mắt Tần Kiều hiện lên ý cười, hỏi cô: "Tôi nói cái gì?"

Tô Lăng không thể nào nhắc lại hai chữ kia, cô quay đầu đi không nhìn vào mắt hấn: "Trong lòng tôi đang buồn." Là rất buồn, trước giờ cứ nghĩ rằng mình đang dần dần mất đi, nay lại nhận ra, có thể cô chưa bao giờ có được.

Những gì còn lại trên thế giới này mà cô có, những gì mà cô quý trọng, những gì mà cô đã vì nó mà trả giá rất nhiều, hoá ra cũng chỉ là bọt nước mà thôi.

Tần Kiều nghĩ thầm, ông đây cũng đang buồn bã đây. Em đừng có tưởng tôi không nhìn ra em đang qua loa lấy lệ với ông đây.

Nhưng hấn vẫn mềm lòng, cánh tay cũng hơi buông lỏng ra. Thôi, so đo với cô làm cái gì.

"Tô Lăng."

Cô ngẩng đầu nhìn hấn, Tần Kiều nói: "Đừng buồn." Cho dù là ai cũng không đáng để em buồn.

Tô Lăng không quay về được nhà cậu, chỉ có thể ở bên ngoài. Chiều kia đúng là dùng tốt thật, Tần Kiều không làm gì cô, thuê hai phòng khách sạn.

Cô có hai con đường có thể đi, một là trả nợ giúp cậu để cho bà ngoại yên lòng mà đi, một con đường còn lại là lấy số tiền còn dư trả cho Tần Kiều, cố gắng học cho xong đại học.

Kiếp trước cô chọn con đường đầu tiên, đời này cô chọn con đường thứ hai.

Cho dù tính tình cô có hơi mềm yếu, nhưng dù sao thì con người cũng phải trưởng thành. Nếu như bà ngoại cần dùng thì cô sẽ cho bà ngoại, vì đó là người đã nuôi lớn cô, lúc nhỏ mặc đồ cho cô, đút cơm cho cô. Nhưng cho cậu thì không được, ông ta không xứng được dùng số tiền ấy.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ, sau khi quyết định xong tương lai thì cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tô Lăng tính toán rằng, nếu như không có số tiền trong tay cô thì có lẽ cậu mợ sẽ chọn bán căn nhà đang ở.

Một căn nhà có thể bán hơn ba tỷ rưỡi, trả nợ xong thì số tiền còn lại vẫn có thể để Nghê Hạo Ngôn và Nghê Giai Nam đi học xong đại học.

Cho dù không thể thì Tô Lăng cũng sẽ nghĩ cách để cho Nghê Hạo Ngôn đi học.

Nếu như cậu của cô cố gắng thì nhà của cậu cũng sẽ dần dần có cuộc sống tốt hơn. Cậu và mợ đều có công việc ổn định, Nghê Hạo Ngôn và Nghê Giai Nam cũng đã trưởng thành rồi.

Tâm trạng cô đã thoải mái hơn nhiều, Tần Kiều nhìn thoáng qua cô.

Ngược lại thì bây giờ tinh thần của cô có mấy phần phấn chấn như thiếu nữ tuổi mười chín. Nước mắt trên mặt vẫn còn, hốc mắt đỏ đỏ, lông mi ướt át. Ánh mắt bình thản mà mềm mại.

Rất dễ bị thương, cũng rất dễ chữa lành.

Vô cùng mềm lòng nhưng lòng dạ cũng rất sắt đá.

Khi hai người lên lầu, cô xoa xoa đôi mắt, hai mắt mờ mịt, muốn ngáp nhưng rồi nhin xuống, nhin đến nỗi mắt cũng long lanh, rõ ràng là đã rất mệt mỏi. Tần Kiều nhớ ra cô là một đóa hoa của tổ quốc đi ngủ đúng chín giờ tối.

Lúc này đã gần mười một giờ rồi, cô khóc một lúc lâu, bây giờ nhìn dáng vẻ của cô không được tinh táo cho lắm.

Cô quẹt thè mở cửa cũng không phát hiện Tần Kiều đi theo phía sau.

Lúc cô đóng cửa thì Tần Kiều rảnh rồi chìa một chân chặn lại.

Tô Lăng chớp chớp mắt, phản ứng chậm chạp nhìn hấn.

Tần Kiều cong môi, hấn chưa từng gặp người nào càng mệt càng ngu ngốc như cô: "Nhận ra tôi không?"

Cô gạt đầu: "Tần Kiều." Trong mắt vẫn còn ánh lên nụ cười.

Hấn không biết lý do, nhưng đây là lần đầu tiên cô cười chúm chím mà gọi tên hấn. Trái tim trong lồng ngực hấn nảy lên, giống như bị ai đó nắm chặt, đến hít thở cũng khó khăn.

"Em còn nhớ không, tôi đã từng nói muốn tặng quà cho em."

Ánh mắt cô trống rỗng, hôm nay khóc một trận thoải mái nên bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. Cô lắc đầu, chốc lát nhớ ra rồi lại gạt đầu.

Sau đó trả lời hấn: "Tôi không cần."

"Không cần cũng phải lấy."

Làm gì có ai như thế này? Cô đã buồn ngủ đến không thể chịu nổi: "Vậy ngày mai đưa cho tôi nhé?"

"Bây giờ." Hấn không cho cô từ chối.

Tô Lăng không còn cách nào khác, chân chừ gạt đầu rồi chìa tay về phía hấn.

Tần Kiều cười một tiếng, lấy một cái hộp nhỏ màu đen ra, lúc mở nắp hộp, một cái lắc chân pha lê màu tím đập vào mắt cô.

Lắc chân đó chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết giá trị không nhỏ. Pha lê không tạp chất, được đánh bóng cẩn thận, ở dưới ánh đèn chiếu rọi ra những tia sáng lấp lánh, màu tím mềm mại, trong veo nhưng cũng điểm dúa, hoa lệ.

Sắc mặt Tô Lăng lập tức thay đổi, con buồn ngủ biến mất không còn chút.

Cho dù Tô Lăng có được dạy dỗ tốt hơn đi chăng nữa thì giờ phút này cũng không nhin được mà mắng chửi người.

Thảm nỷ của tên biến thái này cả hai đời đều giống nhau.

Lắc chân này giống y hệt sợi dây trước kia cô từng mang, đồ điên! Thử thần kinh!

Cô vừa tức vừa giận, không thèm để ý đến điều gì nữa, đưa tay đóng sầm cửa một cái đùng. Động tác của cô rất nhanh, cũng may là Tần Kiều đã sớm rút chân lại rồi.

Tần Kiều bị nhốt ngoài cửa, đôi mắt vốn đang cười dần dần tối lại, hấn lạnh lùng nói: "Mở cửa ra."

Trong phòng không có tiếng động.

Hôm nay Tần Kiều bị cô làm cho tức giận tận hai lần, ánh mắt cũng trở nên hung tợn: "Tô Lăng!"

Cô gái sống chết cũng không lên tiếng, cứng rắn ngoài dự tính của hấn.

Rất tốt, dám nhốt hấn ở ngoài cửa. Vô cùng dũng cảm.

"Tôi cho em cơ hội cuối cùng, mở cửa."

Tô Lăng đứng bên kia cửa, cắn chặt môi trầm nghĩ, anh từ bỏ đi, có chết tôi cũng không mở cửa cho anh.

Nếu như đeo sợi dây kia lên, hấn nhin được mới là lạ.

Dù sao... dù sao thì cô cũng đã chết một lần, cùng lắm là chết chùm.

Cô vừa sợ hãi vừa thấp thỏm, nhưng đến cùng cũng đã can đảm hơn khá nhiều, không có gì vướng chân thì cô không cần phải mãi mãi ngoan ngoãn nghe lời hấn. Thứ đồ đó ai muốn đeo thì đeo, dù sao thì cô cũng không muốn đeo.

Tần Kiều nắm chặt lắc chân kia.

Hấn sống hai mươi bảy năm, những chuyện hấn muốn làm đều bất chấp mọi thứ, thầy cô cấp ba cũng kinh hồn bạt vía mà đánh giá Tần Kiều rằng tính cách hấn vừa ngang tàng vừa hung ác.

Đóng cửa đứng không? Hấn sẽ tự tay mang lên cho cô, mang không được thì hấn không phải họ Tần.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tình cảm chân thành

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Cuộc giằng co giữa hai người lấy sự thắng lợi của Tô Lăng mà chấm dứt, Tần Kiều không có cách nào có thể phá cửa đi vào.

Con buồn ngủ của Tô Lăng cũng mất sạch, lúc nằm trên giường đột nhiên nhớ đến sợi lắc chân pha lê màu tím đó. Cô nhớ là sau nửa năm kể từ khi cô bị gãy chân thì chân của cô cũng đã bắt đầu dần dần hồi phục, nếu như cô không đi làm hồi phục chức năng thì sẽ ở nhà xem ti vi.

Trong bộ phim tiên hiệp có hai gương mặt quen thuộc, đều là bạn học của cô hồi đại học.

Mà lúc đó Tô Lăng đã bỏ học gần hai năm, đôi chân từng khiêu vũ đến giờ đi đường cũng thấy đau.

Cô ngăn người nhìn ti vi, một lúc lâu sau trên gương mặt đẹp đẽ bỗng nở nụ cười. Một nụ cười dịu dàng, hàm mộ.

Tần Kiều nhủ thầm, đưa tay che ngực. Sau đó thì Tô Lăng nhận được sự nhân từ duy nhất của hấn trong năm năm trời, hấn hỏi cô: "Em muốn về nhà à?"

Tô Lăng nhìn hấn, cô im lặng một lát rồi gật đầu.

Bàn tay của hấn vuốt qua mái tóc cô, mang theo sự thương tiếc và dịu dàng: "Vậy thì về."

Nhưng mà năm đó Nghê Giai Nam đã gả cho cậu ấm nhà giàu, Nghê Hạo Ngôn không tốt nghiệp được đại học. Cậu và mợ trừ lúc cầu xin Tần Kiều thì chưa từng tới gặp mặt cô. Bà ngoại cũng đã qua đời được hai năm.

Tô Lăng cũng không biết nơi nào mạng là nhà của mình nữa.

Cô trở về thôn nhỏ nơi cô lớn lên, bên trong thôn vẫn còn vài hộ gia đình đang sinh sống, biết cô là Tô Lăng từng ở đây lúc nhỏ thì đều vô cùng vui vẻ chào hỏi.

Nhà vẫn là nhà ngói như cũ, vách tường mọc đầy rêu xanh cùng con đường đá trước cửa uốn lượn. Cây bông được trồng trong sân đang bắt đầu nở hoa, những chú bướm màu trắng bay dập dờn trong gió.

Tần Kiều không đến đây với cô.

Cô cảm thấy rất vui vẻ, nhưng cũng có chút cô đơn.

Cô tự mình quét tước dọn dẹp căn phòng, rồi dùng bếp lò nấu một bữa cơm.

Chăn trong tủ bị mốc nên hơi có mùi. Cô nghĩ chờ đến sáng mai, khi mặt trời mọc thì cô sẽ mang nó đi phơi.

Khi màn đêm buông xuống thì cũng là lúc bầu trời chợt đổ mưa, cây bông gòn bị màn mưa tàn phá phát ra tiếng kêu lách cách. Tiếng sét bên ngoài và ánh chớp hòa chung với nhau, mưa gió đan xen.

Tô Lăng nằm trên giường một lúc lâu, cuối cùng cũng chậm chạp bước chân xuống giường, mở cánh cửa gỗ ra.

Người đàn ông bên ngoài sững sờ trong nháy mắt, hạt mưa trượt xuống trán hấn, con ngươi đen như mực.

"Tần Kiều." Cô nhẹ nhàng gọi.

"Sao?"

"Anh đã nói là để tôi về, bây giờ lại đi theo tôi làm gì?"

Người đàn ông mím môi không nói gì, ánh mắt hung tợn làm người ta sợ hãi. Lúc đó là do não hắn bị úng nước, trái tim vừa nhói lên thì bộ não đã không tự chủ mà nói những lời như vậy. Người vừa rời đi một bước thì hắn đã bắt đầu hối hận rồi.

Hắn ở chỗ rách nát này ngắm cô suốt một ngày trời, cũng không tìm ra được điều khiến cô lưu luyến tại nơi đây là gì.

Vốn dĩ hắn muốn tìm hiểu xem, nhìn xem, rốt cuộc sở thích của cô là gì, khi về lại làm cho cô. Nhưng mà đợi đến nửa đêm mưa rào, hắn trừ việc mắng thâm trong lòng thì chẳng học được cái khi khô gì.

Giờ phút này, vẻ mặt của hắn rất khó coi.

Cả ngày hắn chưa ăn cơm, chịu gió đêm lạnh lẽo, lại còn bị ngắm nước mưa, đang định mặt dày nói dối ý.

Tô Lăng biết không thể tin những lời hắn nói, ban đầu cô cũng không ôm hy vọng quá lớn, khẽ mở cửa ra nói: "Vào đi." Cô tìm khăn mặt cho hắn, lại múc một ít đồ ăn còn nóng đang ăn dở dang, những thứ này đều là những thứ mọc hoang trong vườn, không dầu không muối.

"Đồ tôi ăn thừa." Cô ngồi xuống: "Rất đơn sơ, nếu anh ăn không được thì thôi."

Hắn cười, muốn dùng cũng không dùng được.

Hắn ăn đồ thừa của cô, ăn sạch sẽ.

Tô Lăng chuẩn bị đứng lên rửa chén, vẻ mặt của hắn xoắn xuýt một chốc rồi nói: "Để tôi."

Sau đó tùy tiện dùng nước giếng rửa qua loa vài cái.

Ánh sáng trong phòng lấy từ ngọn nến năm xưa, bóng dáng của người đàn ông bị ánh nến chiếu vào lại càng cao lớn hơn. Hắn chưa từng làm những việc này, động tác gượng gạo lại thô lỗ.

Hắn rửa tay xong thì vội bước đến ôm cô: "Đi ngủ thôi, muộn rồi."

Hắn dùng một lát lại bắt đầu hỏi: "Chân còn đau không?"

Tô Lăng lắc đầu.

Ánh mắt hắn tối lại: "Tôi xoa bóp cho em."

Nghe vậy, Tô Lăng không chưa chân, cũng không thèm nói chuyện, quay người ra chỗ khác, đây rõ ràng là không muốn để ý đến hắn.

Tần Kiều cười.

Cái kinh thật đấy.

"Tôi tặng em một món quà." Hắn lấy đồ ra: "Nghe nói là nhà thiết kế R... gì đó ở nước Pháp làm." Tên của người nước ngoài hắn không nhớ được: "Tóm lại là sẽ phù hộ cho người đeo, cho em khỏe mạnh bình yên."

Hắn nắm lấy mắt cá chân của cô, đeo vào cho cô.

Mắt cá chân của Tô Lăng bỗng cảm nhận được sự lạnh lẽo, cô vô thức rút chân lại, người đàn ông lại bắt lấy chân cô lần nữa. Cô cảm giác được nhiệt độ ẩm ướt trên chân mình, Tô Lăng bướng bỉnh không muốn nhìn tên biến thái này đang làm trò gì.

Hắn cười khê, chơi đùa cái chân mềm mại nhỏ nhắn của cô một lát.

Tô Lăng không thể nhịn được nữa, đá hắn một cái, ánh đèn trong phòng lơ mờ, người đàn ông thì đang ngồi chồm hổm, chân cô đá trúng má hắn.

Cô ngu người, vẫn chưa kịp sợ hãi thì một lát sau cô đã nghe thấy được tiếng thở nặng nề của hắn, hắn cúi đầu cười một tiếng, không những chẳng tức giận mà nửa thân dưới còn nổi lên phản ứng.

Tô Lăng tức đến đỏ mặt: "..."

Thế giới của những kẻ bị bệnh thần kinh, cô không thể nào hiểu được.

Hắn đeo sợi lác chân kia lên cho cô, sau đó Tô Lăng lên mạng tìm kiếm mới biết được sợi lác chân này tên là "Almez la vie" (Tình cảm chân thành của đời này).

Cái tên quả mịa mai, cô không thích nó.

Tần Kiều nói rằng nó có thể phù hộ cho cô bình an khoẻ mạnh. Nhưng lúc cô chết thì trên chân cô vẫn đeo sợi lác này.

Có thể thấy rằng có rất nhiều thứ trên thế giới này đều chỉ là lừa người mà thôi.

Tô Lăng nghĩ đến nó thì da đầu lại run lên, theo một ý nghĩa nào đó thì sợi lác ấy cũng được xem là di vật kiếp trước của cô nhỉ?

Không biết nếu như Tần Kiều hiểu được rồi thì còn có cười được nữa không, còn tự tay đeo cho cô được nữa không?

Cô suy nghĩ một lát rồi nhắm mắt đi ngủ.

Hôm sau trời vừa sáng thì cô đã tỉnh, nhẹ tay nhẹ chân xuống lầu rồi rời khỏi khách sạn.

Cô bé tiếp tân lim dim buồn ngủ giúp cô làm thủ tục trả phòng, nhớ lại tối hôm qua cô đi cùng với một anh đẹp trai, bây giờ lại đi về một mình. Cô ta lập tức suy diễn trong đầu một bộ phim hơn ba mươi tập về chuyện tình sâu đậm, đau đớn.

Khách sạn này không xa khu nhà của cậu cô lắm.

Cô nhìn từ xa.

Năm chín tuổi Tô Lăng dọn tới, sau đó thi học lên tới cấp hai, cấp ba thì ở trong ký túc của trường, tính ra thì thời gian ở nhà cậu cũng không dài.

Từ lúc cô lựa chọn rời khỏi căn nhà đó thì đã hoàn toàn xem bọn họ là người ngoài rồi.

Cô tìm chìa khoá trong túi xách.

Đây là Nghê Hạo Ngôn âm thầm đưa cho cô, nhưng cô chưa dùng bao giờ. Lý do là vì lúc cô mười lăm tuổi bị Nghê Giai Nam nhốt ngoài cửa.

Nghê Giai Nam đắc ý nằm trong nhà ngủ trưa, Tô Lăng ngồi ngoài hàng hiên làm bài tập.

Nghê Hạo Ngôn chơi bóng về thấy thế thì tức đến nổi tóc dựng đứng lên.

Cô giải cột tóc đuôi ngựa, ngoan ngoãn ngồi ở hàng hiên lạnh lẽo làm bài tập!

Nghê Hạo Ngôn xách cô lên: "Chị bị ngu à! Không biết gọi người sao, cũng không biết mắng chửi Nghê Giai Nam ngu ngốc kia."

Cô rụt rè bỏ quyển vở vào trong túi xách, mím môi không nói chuyện.

Nói cho cùng thì cô cũng ăn nhờ ở đậu, là một người ngoài, cô không có lập trường để mắng Nghê Giai Nam. Nghê Hạo Ngôn không biết nỗi khổ của việc ăn nhờ ở đậu, nhưng cô biết.

Hôm sau Nghê Hạo Nam lên lấy chìa khoá của mình để sao chìa khoá cho cô, xài hết ba đồng, trong quán nhỏ đó cậu đã đưa một cái chìa khoá nhà cho cô.

Không cho phép cô làm mất, cũng không cho cô trả về.

Tô Lăng cất đi bốn năm trời, song chưa từng dùng qua.

Cô tuân thủ nghiêm ngặt quy định, nhớ tới ơn này của cậu.

Bây giờ...

Sắc trời vẫn chưa sáng, Tô Lăng khẽ khàng đi tới trước cửa nhà cậu, ngồi xổm đẩy chìa khoá vào trong khe hở bên dưới.

Xem như cắt đứt mọi thứ.

Không làm cái gì vì bọn họ nữa. Nghê Hạo Ngôn nói không sai, nhìn cô mềm yếu nhưng thật ra cô bướng bỉnh hơn bất cứ ai.

Cố chấp đến đáng sợ, có thể vì ai đó mà giao ra cả tính mạng, nhưng khi quyết định cắt đứt rồi thì cho dù một sợi chỉ cũng không để lại.

Tô Lăng không nhìn lại, cũng không quay đầu lại.

Nghê Hạo Ngôn không ngủ một đêm, bà nội ở phòng bên cạnh ho đến nửa đêm. Cậu vừa nhắm mắt thì lại nhớ đến đáng về rồi đi của cô.

Đang định ra ngoài chạy bộ thì thấy trước cửa có một cái chìa khoá.

Cậu kéo cửa, chạy thật xa về một phía, hồi lâu sau mới thở hắt hắt mà dừng lại, nắm chặt chìa khoá trong tay.

Rõ ràng như thế này mới là tốt nhất cho cả hai.

Cô không quan tâm tới bọn họ nữa, mới có thể sống giống như một cô gái trẻ tuổi, theo đuổi idol, ăn mặc đẹp đẽ, không cần vì khoản nợ kèch xù mà buồn chán. Nhưng mà tại sao cậu vẫn vô cùng khó chịu, khó chịu đến nỗi hít thở thôi cũng thấy cổ họng đau rát.

Ánh mặt trời ló dạng, cậu cảm thấy mình đã mất cô rồi.

Chị họ.

Lăng Lăng.

Tối hôm qua Tô Lăng đã đặt vé máy bay, để tiện cho trời sáng là chạy.

Trong lòng cô cũng biết rằng trốn không thoát, nhưng con người là một loại sinh vật kỳ quái, cho dù là không còn hy vọng cũng sẽ thử gây gổ thêm một lần nữa.

Đoàn làm phim cho nghỉ hai ngày, bây giờ vẫn còn một ngày, Tô Lăng định về trường học một chuyến.

Bây giờ đã nghỉ hè nên trong trường lại ít đi khá sinh viên.

Mặc dù Tô Lăng có xin nghỉ song vẫn thiếu rất nhiều tiết học.

Tiết nghệ thuật còn đỡ, nhưng nếu như là tiết văn học thì phiền rồi. Cô chỉ có thể dành thời gian ở nhà đọc thêm mấy lần mà thôi.

Hai bên đường có rất nhiều cây anh đào cao chọc trời, mùa hạ lá cây xanh biếc, không phải là mùa hoa nở.

Tô Lăng kinh ngạc nhận ra, cô sống lại đã được nửa năm rồi.

Cô không gãy chân, không phải là người tình của Tần Kiều, bà ngoại vẫn còn sống, cô cũng đã rời khỏi nhà cậu, mà bộ phim "Mười Hai Năm Phong Trần" cũng sắp quay xong.

Tất cả sự nỗ lực nhỏ bé của cô cuối cùng cũng đã gom lại thành một sức mạnh kì diệu, dù bé nhỏ nhưng vô cùng mạnh mẽ, thay đổi bánh răng vận mệnh của cô.

Phong cảnh của đại học Z rất đẹp, hoa nở khắp mọi nơi, cây cối xanh biếc. Hơi thở thanh xuân và nghệ thuật dạt dào khắp nơi, thì thoảng cũng có đoàn phim thuê khuôn viên trường để quay phim.

Bên kia đang rất náo nhiệt, Tô Lăng dừng chân lại. Thấy có người đang quay phim đằng kia thì cô định đi đường vòng.

Trong cổ họng của người đàn ông gầm lên một tiếng giận dữ: "Cắt."

Một người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam, mặt bình tĩnh đi qua, trợ lý đưa nước khoáng cho anh ta, anh ta cũng không nhận lấy, làm một dấu tay ý bảo để mọi người nghỉ ngơi một lúc.

Tất nhiên là anh ta cũng không vừa lòng với cảnh quay này của nam nữ chính.

Trên người anh ta lộ ra sự kiêu ngạo, từng hành động đều rất tao nhã, nhưng hành vi lại vô cùng cứng nhắc nghiêm túc.

Tô Lăng nghe được giọng nói của anh ta, ngây ngẩn cả người.

Thế giới quá nhỏ, đạo diễn này chính là Đồng Húc. Chính là người đàn ông ngồi bên cạnh cô trong phòng riêng ngày thứ hai khi cô sống lại.

Những gì cô biết về Đồng Húc đều là những thứ trên mạng đánh giá anh ta: "Du học nước ngoài trở về, là một đạo diễn thiên tài, 24 tuổi đã chỉ đạo quay bộ phim "Ni non" khiến cho tiếng tăm của anh ta bùng nổ, từ đó trở đi, anh ta quay cái gì thì nổi cái đó, số liệu phòng bán vé cao đến nỗi khiến người hoảng hốt. Bây giờ mới 30 tuổi nhưng đã có địa vị rất cao trong làng giải trí."

Trong giới giải trí có rất nhiều người nhờ quay phim của Đồng Húc mà nổi tiếng, anh ta thích dùng người mới vào nghề. Hoặc là nói anh ta yêu cầu hết sức cao với từng vai diễn, từng nhân vật trong lòng anh ta đều là những người sống sờ sờ, dùng người mới vào nghề mới có được tính sáng tạo đó.

Ấn tượng của Tô Lăng chỉ dừng lại ở trong phòng riêng ngày hôm đó, anh ta luôn luôn im lặng, sau một lúc lâu mới nói vài câu, cũng chỉ là chuyện kịch bản. Sau đó nói rằng những hành động cay đắng của Tô Lăng không xứng với danh hiệu diễn viên này.

Đôi khi anh ta cũng sẽ tụ họp với bọn con ông cháu cha của thành phố B như Tần Kiều, Quách Minh Nham, song đa phần thời gian anh ta đều chỉ đi một mình.

Những thứ này chưa là gì, vẫn chưa đủ khiến cho cô ghi nhớ anh ta.

Điều làm cho cô nhớ kỹ anh ta chính là, anh ta là anh họ của Trịnh Tiểu Nhã.

Chính là tác phẩm "Ni non" của Đồng Húc đã làm cho Trịnh Tiểu Nhã nổi tiếng. Hai anh em bọn họ, một người là ảnh hậu mới nổi, một người là đạo diễn thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thật biết điều

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Thực sự thì Đồng Húc đối xử với Trịnh Tiểu Nhã rất tốt.

Cha mẹ Trịnh Tiểu Nhã qua đời khi cô ta mới 2 tuổi. Vậy nên cô ta trở thành huyết mạch duy nhất của người con thứ hai trong nhà họ Đồng. Cậu hai nhà họ Đồng nổi tiếng là yêu vợ nên Trịnh Tiểu Nhã cũng được nổi nghiệp mẹ mình.

Mặc dù không có cha mẹ nhưng từ nhỏ, Trịnh Tiểu Nhã vẫn được mọi người che chở nên cô ta trưởng thành vô cùng thuận buồm xuôi gió. Cụ ông nhà họ Đồng yêu thương cô ta nhất, ông cũng nhìn ra cậu anh họ Đồng Húc thực sự rất có tài.

Bây giờ Trịnh Tiểu Nhã đã là nữ diễn viên hạng nhất, hơn phân nửa đều là dựa vào Đồng Húc.

Tô Lăng chưa từng có ấn tượng tốt với Trịnh Tiểu Nhã, lại càng không có ấn tượng tốt với Đồng Húc.

Đường Lăng Vân quanh co khúc khuỷu, xuyên qua những tán cây, Tô Lăng có thể nhìn thấy họ nhưng họ lại không nhìn thấy cô.

Ở đằng kia có một cô gái đang đeo kính râm, những người bên cạnh đang che ô cho cô ta.

Dáng người cô ta vừa cao vừa gầy, da rất trắng. Người xung quanh đều đứng rất xa cô ta. Tô Lăng thấy bóng dáng kia trông rất giống Trịnh Tiểu Nhã.

Tô Lăng nhìn thoáng qua rồi dạo bước từ con đường nhỏ trở về phòng ngủ.

Đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng bịch, sau đó cả đám người hét ầm lên.

"Đạo diễn Đồng!"

Tô Lăng cau mày, vừa quay đầu lại thì thấy Đồng Húc nằm bất động dưới tán cây anh đào. Toàn bộ tổ quay phim đều rầm rầm chạy từ đằng xa tới.

Tô Lăng không định quan tâm đến chuyện này hay nói đúng hơn thì vốn dĩ cô cũng không phải là người thích xen vào chuyện của người khác.

Nhưng cô vừa đeo balo lên lưng, quay người đi được hai bước thì Trịnh Tiểu Nhã đã nện giày cao gót bình bịch đuổi theo cô: "Người đi đằng trước kia, cô đứng lại đó cho tôi."

Tô Lăng dừng chân, quay đầu lại nhìn.

Tô Lăng còn chưa kịp nói gì thì vẻ mặt của Trịnh Tiểu Nhã đã trở nên kỳ lạ, chắc là cô ta đã nhận ra cô rồi. Hôm đó ở đoàn phim mà Vân Bố tham gia, Kỷ Sùng giới thiệu Tô Lăng vào một vai diễn còn trống, chính là Trịnh Tiểu Nhã đã ngăn cản.

Cuối cùng, không ngờ Trịnh Tiểu Nhã còn mất vai nữ chính trong bộ phim đó.

Trịnh Tiểu Nhã nghiêng răng, hôm ấy là ngày nhục nhã nhất trong cuộc đời của cô ta.

Mà người phụ nữ đang đứng trước mặt này cũng chứng kiến cảnh đó! Ngay lập tức Trịnh Tiểu Nhã bước về phía trước: "Cô đã giờ trò gì với anh họ tôi hả?"

Tô Lăng: "...". Cô đứng xa như vậy thì có thể làm gì Đồng Húc được chứ? Tô Lăng liếc qua tên Đồng Húc mặt mũi tái nhợt đang nằm bẹp dí trên mặt đất, Trịnh Tiểu Nhã không chăm sóc anh ta, lại còn đứng đây kiểm chuyện với cô làm gì?

Tô Lăng lắc đầu: "Cô Trịnh, lúc tôi nghe thấy tiếng bịch thì quý ông kia cũng đã hôn mê rồi."

Trịnh Tiểu Nhã đẩy đẩy đỉnh đầu của cái ô: "Ở đây chỉ có một mình cô, chẳng nhẽ anh họ tôi lại tự làm bản thân thành như vậy à?"

Nhưng anh ta tự nhiên thành ra như vậy thật mà.

Tô Lăng thấy khả năng cao là Đồng Húc bị say nắng.

Tên đạo diễn này quay phim chụp ảnh điên cuồng, trời thì nắng to, Đồng Húc và hai diễn viên chính phơi mình ngoài trời nắng. Lúc người khác nghỉ ngơi thì anh ta vẫn đi đi lại lại xung quanh để tìm cảm hứng, không ngắt đi mới là chuyện lạ.

"Không phải tại tôi." Tô Lăng không muốn dây dưa với cô ta nên vừa nói xong thì quay người rời đi.

Trịnh Tiểu Nhã tiến lên vài bước, nắm lấy cánh tay của Tô Lăng: "Cô nói rõ ràng cho tôi." Móng tay của Trịnh Tiểu Nhã rất nhọn, bên trên sơn màu nude, cô ta bấm móng tay xuống một cách hung tợn, để lại dấu vết trên cánh tay Tô Lăng.

Tô Lăng cảm thấy đau nhói, cảm tưởng như bản thân đang xuyên về kiếp trước vậy.

Trịnh Tiểu Nhã vẫn luôn như vậy, hoành hành cô đủ đường. Dù cho Tô Lăng có xin lỗi cũng vô dụng, nhận sai cũng vô dụng mà phân phải trái với cô ta cũng vô dụng nốt.

Cô không biết là đời này Trịnh Tiểu Nhã có trở thành vợ chưa cưới của Tần Kiều được hay không, song dù sao hai người họ cũng không đụng mặt nhau nhiều lắm, vậy tại sao khi cô ta nhìn thấy cô thì cứ tỏ vẻ chán ghét như vậy nhỉ?

"Cô buông tôi ra!"

"Chờ anh họ tôi tỉnh dậy đã, lúc đó sẽ để cô cảm thấy dễ chịu hơn." Trịnh Tiểu Nhã có một đôi mắt lá liễu rất có hồn. Cô ta quan sát Tô Lăng bằng một đôi mắt không có mấy thiện cảm.

Hôm đó khi Kỷ Sùng giới thiệu Tô Lăng với tất cả mọi người, cô ta cũng thấy người phụ nữ này trông rất đẹp, lúc đứng gần càng khiến cho người ta ghen tỵ.

Tô Lăng còn nhỏ, cô mới 19 tuổi, làn da mỏng manh mềm mại, đôi mắt hạnh mơn mởn ngây ngô, môi không tô son nhưng vẫn yêu kiều như đóa hoa mới nở. Trịnh Tiểu Nhã căm hận nghĩ, cái dáng vẻ vô tội quyến rũ như thế này, thảo nào lại được Kỷ Sùng coi trọng như vậy.

Tất nhiên là Trịnh Tiểu Nhã không nhìn thấy Tô Lăng đã làm gì Đồng Húc, nhưng vốn dĩ trong lòng cô ta đã có lửa giận từ trước rồi.

Cô ta căm hận vì mất đi vai nữ chính, căm hận vì người khác nhìn thấy dáng vẻ chật vật đó của cô ta, ngay cả việc Kỷ Sùng có ấn tượng tốt với Tô Lăng cũng khiến cô ta tức giận, vì thế nên cô ta mới chọn trút hết mọi giận dữ, bực dọc lên người Tô Lăng và Văn Bố.

"Cô buông tôi ra, tôi không đi, tôi sẽ ở đây chờ quý ông đằng kia tỉnh lại."

Rất nhiều người đang nhìn Trịnh Tiểu Nhã làm loạn ở bên này.

Đồng Húc bị mọi người xung quanh vây kín, thế nhưng trước khi xe cứu thương đến thì anh ta đã có thể tự tỉnh dậy.

Trịnh Tiểu Nhã cũng không dây dưa với Tô Lăng nữa: "Anh họ!"

Đồng Húc cau mày thành chữ xuyên*, một tay xoa xoa cái trán đang đau, tiếng ồn ào xung quanh làm anh ta càng cảm thấy đau đầu hơn.

*ba cái gạch dọc.

"Im lặng chút đi." Anh ta nhẹ giọng nói nhưng tính uy hiếp rất mạnh, chỉ trong chốc lát mà xung quanh đã yên tĩnh đi rất nhiều.

Trợ lý dìu anh ta đứng dậy, ánh mặt trời lóa lòa, vệt nắng vàng khắp nơi trên mặt đất. Đồng Húc cảm thấy có người đang nhìn mình nên ngẩng đầu dậy, đập vào mắt anh chính là hình ảnh một cô gái trẻ đang đứng dưới tán cây anh đào.

Cô đứng xa xa khỏi đám đông, nhìn anh ta bằng ánh mắt bình thản.

Tô Lăng cũng không cảm thấy hứng thú với chuyện này cho lắm, nên khi thấy Đồng Húc tỉnh lại, cô nhẹ nhàng gật đầu với anh ta một cái rồi định quay người rời đi.

Đồng Húc bèn bước lên phía trước: "Chờ chút đã!"

Cô hơi ngạc nhiên, cuối cùng trên gương mặt cũng hiện lên chút cảm xúc nhưng ngoài mặt thì vẫn làm ra vẻ không hứng thú lắm.

Tô Lăng nghĩ thầm, chẳng lẽ câu đó lại đúng đến thế à – Không phải người một nhà thì không vào chung cửa. Trịnh Tiểu Nhã vừa đổ oan cho cô, giờ lại đến anh họ của cô ta tìm cô để bắt đền?

Đồng Húc cũng không biết vì sao mình lại làm vậy, đột nhiên anh ta nở nụ cười, một nụ cười cực kỳ dịu dàng: "Tôi từng gặp cô rồi đúng không?"

Tô Lãng cúi đầu nhìn mũi giày của mình: "Chưa từng."

Trợ lý đứng ở một bên tròn mắt há hốc mồm, kiểu này... đạo diễn Đồng đang dùng cách thức lỗi thời nhất để cua gái đấy à?

Gặp thì có gặp rồi, chẳng qua lúc đó cô trang điểm nhợt nhạt, trắng bệch như ma nữ nên bị Đồng Húc kết luận một câu: "Cô không xứng để được gọi là diễn viên."

Trịnh Tiểu Nhã thấy hơi buồn phiền: "Anh họ, vừa nãy cô ta đã làm gì anh rồi đúng không?"

Ánh mắt Đồng Húc lạnh lùng: "Tiểu Nhã, đừng quậy!"

Trịnh Tiểu Nhã chịu đựng đủ rồi: "Được được được, em làm cái gì anh cũng cho rằng em đang quậy phá! Anh đối xử với em như vậy sao, anh có còn nhớ ông nội đã từng nói gì không hả!"

Cuối cùng thì sự bất bình, tủi thân mà Trịnh Tiểu Nhã dồn nén mấy hôm nay đã bùng phát, cô ta không thèm quan tâm tới chuyện mình đang là diễn viên hạng nhất gì đó nữa mà khóc ầm lên ngay giữa đám đông.

Người đại diện của cô ta nhờ trợ lý lái xe tới: "Tiểu Nhã, có chuyện gì thì về nhà rồi nói."

Lần trước, vì một câu nói lạnh nhạt, thờ ơ của Tần Kiều mà Trịnh Tiểu Nhã mất vai nữ chính, còn bị hạ nhục trước mặt mọi người. Cô ta vẫn muốn tìm cơ hội để hòa lại một ván. Lúc đó cô ta chợt nhớ đến Đồng Húc, còn vai nữ chính nào so sánh được với vai nữ chính của Đồng Húc chứ?

Cô ta biết bộ phim lần này của Đồng Húc là phim thanh xuân học đường nên đã lập tức tới đoàn phim của Đồng Húc, yêu cầu Đồng Húc cho mình vai nữ chính đó.

Nhưng Đồng Húc từ chối.

Trịnh Tiểu Nhã quấy rầy anh ta tận mấy ngày, nhưng anh ta quay phim thì cứ quay phim, ăn cơm thì cứ ăn cơm, hoàn toàn không thay đổi ý định.

Trịnh Tiểu Nhã cảm thấy cực kỳ uất ức, từ nhỏ đến lớn, cô ta được mọi người nâng trong tay như nâng trứng mà chiều chuộng, nâng niu, chưa từng bị từ chối liên tiếp như vậy. Cho nên cô ta đành trút cơn giận dữ lên người Tô Lãng.

Tô Lãng nhìn anh em họ bằng ánh mắt lạnh nhạt, khuôn mặt cô dịu dàng trong trẻo nên lúc tức giận cũng không thể hiện quá rõ ràng.

Đồng Húc tỉnh dậy thì rõ ràng là đã chứng minh cô trong sạch rồi. Vì thế nên cô lập tức quay người rồi đi không do dự.

Đồng Húc mím môi, nhìn theo bóng lưng cô.

Cô gái nhỏ đeo balô trên lưng, vòng qua con đường nhỏ quanh co, bóng dáng biến mất rất nhanh. Anh ta vẫn có cảm giác là mình đã gặp cô gái này ở đâu đó rồi, anh tự thấy trí nhớ của mình rất tốt. Ở trong làng giải trí, chỉ cần gặp một lần thôi là anh cũng có thể nhớ rõ khuôn mặt và họ tên của đối phương.

Vậy mà Tô Lãng cho Đồng Húc một cảm giác cực kỳ quen thuộc song anh ta lại không thể nhớ ra mình đã từng gặp cô ở đâu, thậm chí anh ta cũng không biết tên cô.

Có lẽ là bị say nắng nên để lại di chứng, Đồng Húc thầm cảm thấy phiền não.

Tô Lãng quay về trường học, người thấy vui nhất không ai khác là Vân Bố.

Cô ta giống như con chim sẻ nhỏ vui vẻ: "Lãng Lãng à, sao trông cậu lại gầy thế này? Ở đoàn phim vất vả lắm sao? Cậu đóng phim cổ trang đúng không? Cậu có ảnh tạo hình với ảnh lúc đóng phim không?"

Tô Lãng cũng cảm thấy rất vui vẻ khi gặp lại cô ta, vì đang là nghỉ hè nên cả phòng chỉ còn lại hai người họ. Hai cô bạn kia đã về nhà rồi.

Mối quan hệ trong gia đình Vân Bố khá phức tạp, cô ta không muốn gặp cha dượng của mình nên rất ít khi về nhà. Bây giờ Tô Lãng cũng là người không có nhà để về, cô chưa nói với Vân Bố chuyện này, chỉ kể cho cô ta nghe mấy chuyện vui trong đoàn phim.

Hai cô gái trò chuyện vui vẻ rất lâu, Tô Lãng cho Vân Bố xem mấy tấm ảnh vừa chụp, cô ta cực kỳ ngạc nhiên.

Bộ phim đô thị lúc trước mà Vân Bố tham gia đã đóng máy, vai nữ chính đã đổi người rồi. Sau này được Kỷ Sùng chăm sóc nên có thể nói Vân Bố như cá gặp nước trong làng giải trí.

Vân Bố nhớ đến một chuyện, cô ta lấy một cái hộp từ trong ngăn kéo ra: "Đàm Tinh đưa cho cậu này."

Trước đây Đàm Tinh từng đồn đại mấy lời không hay về Tô Lãng nên thấy cô ta tặng đồ cho mình thì cô có hơi bất ngờ.

Cô mở hộp quà, bên trong có một bộ quần áo và một đôi giày được giặt sạch sẽ, đặt ngay ngắn ở trong hộp.

"Đàm Tinh nói là cậu ta tìm thấy nó ở phòng thay đồ, hình như là bị người ta giấu vào bên trong. Sau này cậu ta lại nhìn thấy nó ở trong lớp học bơi, không biết là ai đã lấy đi nên bảo cậu chú ý hơn một chút."

Tô Lăng ngăn người, cô không ngờ Đàm Tinh lại gửi lại bộ quần áo này.

Vân Bó thở dài: "Cậu ta cũng không xấu tính lắm nhì."

Tô Lăng nở nụ cười, đúng thật. Lúc trước cô thôi học khá sớm, không nghĩ có một ngày mình sẽ nhận được lòng tốt của người khác như vậy. Đúng là có đôi khi, giữa người tốt và người xấu chẳng phân ra một ranh giới nào cả.

Có người sẽ làm chuyện xấu nhưng cũng có người sẽ làm việc tốt. Chỉ một điều tốt đẹp thôi cũng đủ khiến chúng ta tin tưởng vào cuộc sống này mà cố gắng sống tiếp.

"Mười Hai Năm Phong Trần" còn chưa quay xong, Tô Lăng cũng không ở lại trường lâu thì đã bắt xe đến trị trấn San Hô.

Nhưng cô vừa đến nơi thì đã có một người đàn ông đang đứng chờ sẵn bên cạnh tấm bia đá lớn, hần quay đầu lại, nhìn chằm chằm cô.

Suýt chút nữa Tô Lăng đã quên mất người đàn ông này!

Lần cuối cùng hai người gặp nhau là ở thành phố L, hần khăng khăng tặng cô cái lắc chân bằng đá thạch anh tím.

Về mặt Tần Kiều trông rất khó coi.

Tần thuốc rơi đầy dưới chân hần, hần đập tắt điều thuốc trên tay một cách thô bạo rồi đi về phía Tô Lăng.

"Chạy, tôi cho em chạy tiếp."

Ánh chiều tà của buổi hoàng hôn tháng tám như tô điểm thêm cho thị trấn cổ trắng trãi, yên tĩnh, gió thổi ầm ập từng cơn.

Tô Lăng thấy hần đi tới thì trống ngực đập thình thịch, cô, cô... Cô không những nhốt hần ngoài cửa mà còn lên trốn đi. Cô kéo chặt ba lô của mình, lúc hần chỉ còn cách cô vài bước, cô vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi anh, xin lỗi anh."

Người đàn ông này mở hai nút cúc áo sơ mi, để lộ ra xương quai xanh, không có một chút đáng về chừng chạc mặt người dạ thú của mấy năm sau.

Khí tràng của hần không kiềm chế được, mang theo mấy phần ngang tàng.

Tô Lăng sợ muốn chết: "Tần Kiều, anh muốn làm gì?"

Hần cười cười một tiếng, gờ tay chống lên đầu cô: "Bây giờ nói xin lỗi thì cũng vô ích."

Hần chờ ngoài cửa phòng cô đến tận mười một giờ, sau đó lễ tân đồ mặt nói cho hần biết là cô đã trả phòng rồi rồi đi từ lâu. Hần bay nghìn km xa xôi đến cái thành phố tồi tàn rách nát đó để tặng quà cho cô, đi xa như vậy cũng chỉ là muốn tới đó được ôm cô một chút.

Cô nói đi là đi, coi hần như trò đùa hả?

Tần Kiều cao một mét tám mươi bảy, rất cao nên khi hần cúi đầu nhìn người khác thì sẽ đem lại cho đối phương cảm giác khá bức bách. Đôi mắt hần đen nhánh, lúc nhìn Tô Lăng thì rất chăm chú, dường như trong mắt hần chỉ có một mình cô vậy.

Tô Lăng mềm nhũn cả chân, bây giờ cô bắt đầu cảm thấy hơi hối hận.

Cô không dám cử động, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hần, chỉ thấp giọng nhỏ: "Hay là anh buông ra trước đã."

Bàn tay đặt trên đầu cô cực kỳ đáng sợ, cô không nhìn được mà nghĩ đến Diên Vĩ Lâu trong "Mười Hai Năm Phong Trần" cũng có một chiêu thức vô cùng dã man, có thể đập vỡ sọ người chỉ bằng một chưởng.

Về trong trị trấn San Hô cũng sợ đến mức không dám kêu ran.

Bây giờ cô lại bày ra bộ dáng vô cùng biết điều.

Người đàn ông đó cười nhẹ một tiếng, khom người xuống thấp hơn, nhìn thẳng vào mắt cô: "Em còn cơ hội cuối cùng để chuộc lỗi."

Người đàn ông trước mặt trùng khớp với hình ảnh gã đàn ông hung ác tàn bạo trong kiếp trước của cô, cô lắp bắp nói không nên lời: "Cơ... Cơ hội gì?"

"Hôn tôi một cái, bỏ qua tất cả."

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bảo bối nhỏ

Edít: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Hắn tiến đến gần như vậy nên cảm giác bức bách càng trở lên rõ rệt hơn.

Tô Lăng vươn tay gạt bàn tay đang đặt trên đầu mình ra, gò má cô ửng đỏ nói: "Anh đừng yêu cầu như thế chứ." Thật không biết xấu hổ mà.

Hắn vẫn đang nhìn cô, với chút sức lực yếu ớt như vậy thì cô chẳng thể thoát ra được.

Hắn không cười nữa, trong mắt hiện lên lạnh lùng. Hắn thật sự nổi giận rồi.

Suốt 27 năm qua, đây là lần đầu tiên hắn rung động vì một người, nhưng người ta lại xem thường. Cô nhất định phải trở lại thị trấn San Hô, vậy sau này thì sao?

Vốn dĩ hắn không phải là người tốt đẹp gì, ngay cả tam quan cũng có vấn đề.

Không giống với người được giáo dục hoàng cung như Tô Lăng, Tần Kiều bỏ học từ sớm. Lúc còn đi học, hắn thường xuyên nói chuyện với người khác bằng nắm đấm, sau khi tiếp quản công ty cũng dùng những thủ đoạn tàn nhẫn để nói chuyện.

Cha hắn là điển hình cho mẫu người làm tiền nhiều của nhưng chết sớm, bà Văn cũng không có ý định quản lý hắn. Chưa từng có ai dạy hắn rằng, khi hắn cho người ta một thứ thì hắn còn phải suy xét xem đối phương có muốn nhận nó hay không.

"Em không chọn, đúng không?"

Tô Lăng bị hắn dọa sợ tới phát khóc, hắn bảo cô chọn kiểu gì?

Sao cô có thể đồng ý cái yêu cầu vô liêm sỉ như vậy được?

Tô Lăng cố gắng nhỏ nhẹ nói lý lẽ với Tần Kiều: "Là anh tự đến thành phố L mà, cũng đâu phải tôi ép anh đi. Tôi không thích cái lấc chàn kia, vì tôi sợ... Cho nên tôi mới trốn đi. Thật sự xin lỗi, tôi không nên để anh ở lại thành phố L một mình như vậy."

Hắn bỗng cười lên một tiếng, nhưng vẫn lạnh lùng âm u như cũ.

Đột nhiên cảm thấy choáng váng, Tô Lăng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị hắn vác lên lưng. Bụng cô áp vào vai hắn, cô chỉ có thể nhìn thấy quang cảnh lộn ngược lướt qua mắt mình.

"Tần Kiều... Anh làm cái gì vậy! Buông tôi ra." Cô giãy giụa không ngừng.

"Giữ sức một chút, đừng la lớn như vậy." Lúc này Tần Kiều cực kỳ sắt đá, không biết thương hoa tiếc ngọc mà đánh vào mông cô một cái.

Không đau song cực kỳ xấu hổ.

Khuôn mặt và hai tai Tô Lăng đỏ bừng, càng thêm hoảng sợ, ranh giới đạo đức của tên Tần Kiều này ở đâu thì không ai có thể biết được.

Thế lực của hắn rất tốt, tuy đang tức giận như vậy nhưng hắn cũng không ôm cô mà lại có thể vác cô lên vai một cách dễ dàng, nhìn mọi thứ đảo lộn lướt qua trước mặt mình, Tô Lăng cảm thấy hết sức khó chịu.

Xe của Tần Kiều đỗ cách đó không xa, hắn ném cô vào băng ghế sau.

Tô Lăng thờ không ra hơi, não vẫn tắc nghẽn mà đầu thì còn hơi choáng váng.

Người đàn ông đó đè xuống người cô.

Đang là mùa hè cuối tháng Tám, hắn chưa kịp bật điều hòa trong xe nên không khí xung quanh tỏa ra có phần nóng bức.

Sau khi cô lấy lại tinh thần thì chỉ thấy bên trong ánh mắt đen nhánh của hắn tất cả đều là cô, tất cả những nóng bỏng, đáng sợ, ham muốn mãnh liệt đều cất trong đôi mắt lạnh lùng ấy.

Cô không thể nhìn rõ bên trong có bao nhiêu dụ dỗ.

Tay hắn lướt qua gò má cô, rõ ràng rất nóng nhưng cô lại rung mình một cái.

Hắn xoa trán cô một cách nhẹ nhàng, xoa đến mức Tô Lăng cảm thấy trán mình nóng lên, sau đó hắn lập tức áp môi mình hôn xuống.

Nụ hôn của hắn dần trượt xuống bên dưới, không có chút thô bạo nào, hắn hôn qua lông mi rồi hôn nhẹ lên mắt. Tốc độ cực kỳ chậm rãi này giống như đang lắng trị cô một cách tao nhã vậy.

Cổ tay Tô Lăng bị hắn ấn xuống, chân cũng bị hắn đè lên. Cô có thể nghe thấy tiếng thở gấp gấp của hắn quét qua gò má cô, trái tim Tô Lăng thất lại, cảm giác đáng sợ khi bị giữ chặt khiến toàn thân cô run rẩy.

Tại sao mọi chuyện lúc nào cũng như vậy! Tại sao hắn lúc này cũng như vậy hả!

Cô ghét hắn, cô hận hắn! Cho dù có trải qua bao nhiêu kiếp, cô cũng sẽ không thích người như vậy.

Độc đoán, ngang ngược, ích kỷ, kiêu căng ngạo mạn.

Cô vừa sợ vừa hận, rốt cuộc khi hắn hôn lên môi mình, Tô Lăng bật khóc.

Cô khóc cho tất cả những tủi thân của cả hai đời, cô liều mạng phát tiết tất cả mọi thứ ra ngoài.

"Tần Kiều, tôi ghét anh, dù như thế nào thì tôi vẫn ghét anh, ghét anh cả đời này..."

"Tại sao... Tại sao anh cứ phải tới tìm tôi, anh tránh xa tôi một chút được sao..."

"Tôi hận anh, tôi hận anh..."

Cơ thể hắn cứng đờ, tất cả những sự sôi trong đôi mắt đen như mực từ từ trở nên lạnh lẽo.

Bàn tay đang nắm cổ tay cô cũng bắt đầu run rẩy.

Chẳng rõ là ai đau đớn hơn ai.

Cuối cùng hắn nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, cô vẫn chưa ngừng khóc, hoặc là giữ cô ở lại, hoặc là hoàn toàn buông tay. Những giọt nước mắt nóng hổi của cô như đang làm đau ngón tay hắn, ngấm vào xương tủy từng chút một, đông cứng cả máu làm cho trái tim hắn cũng bắt đầu thấy đau.

Hắn không có tâm trạng ngắm nhìn vẻ xinh đẹp lúc khóc của cô nữa, trái tim đón lấy sấm vang chớp giật, bên trên nở rộ một đóa hoa mảnh mai yêu kiều.

Hắn thật sự rất thích cô, cô là người duy nhất hắn thích nhiều như vậy trong suốt 27 năm qua. Thích đến không còn lý trí, không từ thủ đoạn cũng được, phá sản cũng được, hắn nhất định phải có được Tô Lăng.

Nhưng cô lại hận hắn.

Vì sao lại hận hắn, hắn tồi tệ đến vậy sao?

"Đừng khóc, tôi không định làm gì em mà." Giọng hắc cứng ngắt, không còn vẻ hung hãn lúc nãy nữa.

Hắn thờ dài, nhẹ nhàng bế cô dậy rồi từ từ vuốt lại mái tóc rối bù cho cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn này khóc lên cũng làm cho người ta phải đau lòng, trông cô yếu đuối như vậy nhưng thật ra rất ít khi khóc.

Ít nhất thì hắn cũng chỉ nhìn thấy cô khóc hai lần, một lần là ở trước cửa nhà cậu cô và một lần là hôm nay.

Chỉ trong hai ngày mà cô đã khóc tới hai lần.

Hắn chẳng khác gì đám người khôn nạn, vô si đó cả.

Cho nên cô mới hận hắn.

Cô hận hắn muốn chết.

"Tô Lăng" Tần Kiều nhỏ nhẹ gọi cô, cô vẫn nằm trong vòng tay hắn, mềm mại mà đáng thương. "Tôi không bắt nạt em nữa, từ nay về sau cũng sẽ không bắt nạt em nữa. Em... Rm có thể..."

Em có thể thử thích tôi một chút không.

Cô vẫn đang nức nở, đột nhiên Tần Kiều cau mày, đưa tay che miệng cô.

Ở bên ngoài, đạo diễn Văn đang lái xe vào thành phố, đi qua chỗ này nên dừng lại.

Trên xe còn có Trầm Dật, nam chính của "Mười Hai Năm Phong Trần", Trầm Dật nhướn mày, thấy chiếc xe màu đen của Tần Kiều thì nói một câu: "Xe sang."

Đạo diễn Văn nhìn cái xe này hơi quen quen.

Người đầu tiên mà ông ta nghĩ đến là ông chủ Tần, nếu đúng là cậu Tần đang ngồi trên xe mà ông ta không qua chào hỏi một tiếng thì có vẻ không hay lắm. Vậy nên ông ta bảo với Trầm Dật: "Chúng ta xuống xe qua đó đi, nếu gặp được ông chủ của Thanh Ngu thì cũng nên thông minh một chút."

Trầm Dật đáp một tiếng, sau đó hai người xuống xe dưới ánh nắng mặt trời chói chang.

Tô Lăng không hiểu tại sao hần chợt che miệng cô lại, cô mở to mắt nhìn hần. Đôi mắt hạnh mơ màng, trong veo như ngày mưa. Viên mắt còn hơi đỏ làm hần mềm lòng, hần nói thầm bên tai cô: "Văn Trí đến rồi."

Cô chớp mắt, hai giọt nước mắt nữa rơi xuống, cô ngầy ra một lúc, sắc mặt bỗng chốc thay đổi.

Tần Kiều chẳng quan tâm Văn Trí và Trầm Dật nghĩ gì, hần sống tùy ý, buông thả, cũng không có ai dám giảng lý lẽ cho hần nghe.

Nhưng hần biết rõ một điều, Tô Lăng không muốn dính líu đến hần.

Bây giờ làm thế nào là do Tô Lăng quyết định.

Tần Kiều buông tay ra, lau khô nước mắt trên mặt cô: "Không muốn bị họ nhìn thấy?"

Tô Lăng gật đầu. Cô không muốn hần lau nước mắt cho mình nên tự tay lau lấy.

"Vậy đừng cử động được không?" Hần nói xong bèn ôm cô quay lại phía sau còn mình thì quay về phía đám Văn Trí.

Thân hình cô nhỏ nhắn, Tần Kiều ôm cô vào lòng, để đầu cô tựa vào lồng ngực hần.

Hần không mở cửa sổ xe nên Văn Trí và Trầm Dật chỉ thoáng nhìn thấy gì đó, cả hai người đều cảm thấy lúng túng.

Văn Trí ho khan một tiếng, sợ làm phiền đến ông chủ: "Chúng ta đi thôi!"

Tất nhiên là Trầm Dật đồng ý, hai người trở lại xe. Văn Trí nổ máy rồi đi một cách vội vã, đi thật xa mới thở phào nhẹ nhõm.

Trầm Dật trầm ngâm: "Đạo diễn Văn, ông nói xem cô gái kia là ai?"

Bọn họ đều không nhìn rõ cô vì Tần Kiều che chắn rất kín kẽ, ngay cả quần áo họ cũng không thấy.

Văn Trí chep miệng một cái: "Thằng nhóc như cậu đề ý nhiều như vậy làm gì."

Trầm Dật cười nói: "Không biết có phải là Nhậm Băng Tuyết không nhỉ?" Tần Kiều xuất hiện ở chỗ đoàn phim, khả năng cao cô gái ngồi trong xe là người của đoàn phim, suy đoán này cũng rất hợp lý đó.

Văn Trí không nói gì, thực ra thì ông ta thấy... Cậu Tần khá coi thường Nhậm Băng Tuyết. Ông ta nhớ tới cô gái nhỏ đóng vai Cửu Lý chịu khó, chăm chỉ trong đoàn phim, vừa cảm động vừa thấy buồn cười.

Nếu đúng là cô bé ấy, nhìn đáng yêu năng niu như bảo bối lúc cậu Tần ôm người ta vào lòng, chắc chắn tương lai sau này của cô... sẽ cực kỳ có triển vọng.

Hai người họ lái xe rồi đi.

Tô Lăng đẩy Tần Kiều ra. Cô không nhìn hần, cũng không còn khóc nữa. Máy con đường của trị trấn San Hô vẫn giữ nguyên nét cổ kính, lối vào là nơi yên tĩnh nhất trong thành phố.

Xe Tần Kiều đậu trong bóng râm.

Bên ngoài, mặt trời chiếu xuống nóng hầm hập, không khí như một cái lồng hấp, đây là thời điểm nóng nhất trong năm.

Xa hơn một chút là đến mùa thu, cũng là lúc Tô Lăng tròn 20 tuổi.

Tần Kiều bật điều hòa trong xe lên rồi xuống xe.

Hần liếc nhìn cô gái đang ngồi trên xe một cái, xoay chìa khóa trong tay một vòng rồi nhấn nút khóa cửa xe lại.

Cái xe này của hần, muốn nhốt người thì vô cùng dễ dàng.

Nếu không đập vỡ cửa sổ xe thì chắc chắn không thoát ra được.

Hắn kìm nén sự kích động kỳ lạ đang xôn xao dưới đáy lòng rồi cất bước đi vào thị trấn.

Tô Lãng mở cửa xe, lúc này cô mới phát hiện là không mở được.

Cô muốn phát điên lên với tên khốn này!

Dù lúc này hắn hứa là sẽ không bao giờ bắt nạt cô nữa, vốn dĩ cô đã không tin. Nhưng bây giờ bị hắn nhốt trong xe, cô vẫn cảm thấy cực kỳ tức giận.

May là trong xe còn mát.

Xe của Tần Kiều không cần cắm chìa khóa vẫn có thể mở điều hòa được.

Tô Lãng thở bình thường vài hơi rồi mới chợt nhớ ra lúc này cô đã nói những gì. Cô vô tình... nói ra toàn bộ những suy nghĩ trong lòng rồi.

Kiếp trước, cho tới tận lúc chết, Tần Kiều cũng chưa từng nghe cô nói tiếng yêu hắn một lần nào cả. Hình như hắn cực kỳ để ý đến chuyện này song hắn cũng không biết là cô ghét hắn vô cùng.

Từ lúc sinh ra, Tần Kiều đã có cuộc sống sung túc nên vốn dĩ đã quen với việc kiểm soát cuộc sống của người khác.

Chắc Tô Lãng là người bị hắn kiểm soát tốt nhất, cô bị người ta hăm hại, liên tục bị tung tin đồn xấu đến mức phải nghỉ học. Bà ngoại bị bệnh nặng, cậu thì nghiện bài bạc. Hắn đều nắm trong tay tất cả những điểm yếu đó của cô.

Mà tất cả những điểm yếu đó đều được hắn lợi dụng một cách hoàn hảo.

Hắn quang minh chính đại mà vô sỉ.

Tô Lãng biết là Tần Kiều đã giúp cô rất nhiều, chẳng ai có thể yêu cầu người khác giúp đỡ mình một cách yên tâm thoải mái được. Người ta không giúp bởi vì đó không phải là nhiệm vụ và bổn phận của họ, còn nếu giúp thì là vì tình cảm của đôi bên. Cho nên đúng là cô đang nợ hắn nhiều ân tình, nhưng cô càng muốn kiếm tiền để trả lại cho hắn hơn.

Cô nợ tiền chứ không phải nợ tình.

Tô Lãng không muốn trở thành người tình của hắn.

Cô bị quá nhiều người âm thầm chửi mắng, chỉ trích. Bà Văn coi thường cô, Trịnh Tiểu Nhã coi thường cô. Họ giống Nghê Giai Nam ngày còn thơ ấu vậy, khiến cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Cô sống nhờ ở nhà họ Nghê như thế nào thì sống ở biệt thự của Tần Kiều cũng như thế.

Tần Kiều cho người trồng rất nhiều hoa hồng bên ngoài biệt thự, hắn tặng cô rất nhiều trang sức quý giá, cũng cất giấu cô như một món bảo bối.

Nhưng hắn không biết tính chiếm hữu của hắn quá mạnh, muốn chiếm hữu cô từ thể xác lẫn trái tim, triệt để khiến cô thành của riêng hắn.

Những người khác không được phép nhìn, không được phép chạm vào, thậm chí còn không được phép nghĩ đến cô.

Cô và Tần Kiều ở chung mấy năm nhưng cô rất ít khi rời khỏi biệt thự.

Tô Lãng không hề mắc hội chứng Stockholm, vĩnh viễn cô cũng không thể thích được người như vậy.

Cô ngồi trong xe đợi một lúc lâu mới thấy bóng dáng của Tần Kiều. Trán hắn đen lại, cả người ướt ầm vì mồ hôi. Hắn đi rất xa mới mua được hai chai nước rồi vội vã quay về.

Tô Lãng nghe thấy một tiếng bíp, Tần Kiều mở khóa xe ra.

Hắn nghiêng người, ngón tay cái muốn lau khóe mắt cô.

Tô Lãng quay đầu đi, hắn cũng không để ý mà cười một tiếng: "Uống nước đi." Hắn còn đang định nói với cô là đừng tức giận nữa, muốn hôn hắn thì hôn. Nhưng những lời này vô sỉ quá nên cuối cùng hắn vẫn không nói ra.

Sau đó Tần Kiều đưa chai nước lạnh cho cô, Tô Lãng nhận lấy, chỗ hắn cầm vẫn còn nóng bỏng.

Cửa xe mở một nửa mang theo theo hơi nóng từ bên ngoài tràn vào. Đúng là cái kiểu nóng oi bức khó chịu nhất của mùa hè.

Cô mở nắp của cái chai mà Tần Kiều đưa cho thì thấy vụn nắp ra rất dễ.

Cô hơi do dự, thấy hắn vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình. Sau đó ánh mắt của Tần Kiều lướt qua chai nước trên tay cô rất nhanh.

Tô Lăng: "...". Cô nghi ngờ tên biến thái này hôn lên miệng cái chai rồi.

Nhưng mà dù sao thì cái chuyện kinh khủng này vẫn chưa được kiểm chứng.

Tần Kiều đóng cửa xe lại rồi dựa vào cây cỏ thụ bên cạnh. Mồ hôi chảy qua trán, hắn vặn nắp chai nước rồi uống vài hớp.

Ánh mắt nhàn nhạt của hắn lướt qua lối vào thị trấn, ở đó dựng một tấm bia đá, khắc hai chữ "San Hô" bên trên.

Tô Lăng hơi do dự, nhưng cuối cùng cô quyết định tin rằng vẫn còn tồn tại một loại tin tưởng cơ bản giữa người với người nên đã uống một ngụm nước nhỏ.

Trong xe thì mát nhưng bên ngoài lại rất nóng.

Cô ngồi ở phía sau nhìn hắn, dường như hắn cảm nhận được nên quay đầu lại.

Tô Lăng cúi đầu, chai nước trong tay vẫn còn mát lạnh. Khóe mắt cô vẫn còn ửng đỏ, ngón tay siết thật chặt.

Tần Kiều hút thuốc từ năm 15 tuổi, hắn sờ sờ thấy túi rỗng thì mới nhớ ra đã hai tháng rồi hắn không mang theo cái thứ đồ này.

Một lát sau Tần Kiều mới ngồi vào ghế lái: "Tôi đưa em đến một chỗ."

Mất cô không còn đồ nữa nhưng vì vừa mới khóc nên hai mắt ướt nhẹp.

"Không cần." Cô thử mở thì thấy cửa xe có thể mở ra được nên cô xuống xe ngay lập tức.

Hắn không quay đầu mà nhìn cô qua kính chiếu hậu. Con gái tuổi này đáng người mảnh mai, trước sau lồi lõm, chỉ một cái áo T-shirt và một cái quần ngắn đơn giản mà khi cô mặc lên trông cũng khác hẳn.

Bắp chân lộ ra bên ngoài rất nhỏ, rất trắng.

Đôi tất vàng mềm mại che đến mắt cá chân.

Mắt cá chân nhỏ bé, nằm trong lòng bàn tay rất vừa.

Hành vi lúc trước của hắn làm cho cô hoảng sợ nên vẫn không chịu tin tưởng hắn, sợ hắn lại nổi điên, vừa đi được mấy bước cô đã quay đầu lại: "Tần Kiều." Cô hơi hỏi hớp: "Tôi đi nhé?"

Hắn nở nụ cười.

Vốn dĩ trái tim hắn bị đặt trên một ngọn lửa, bị nung đến mức đã không thể cảm nhận được nhiệt độ nào trên thế gian này nữa, bây giờ lại được một người nhẹ nhàng vớt lên, thối thối một chút đã trở nên mềm mại.

Nhưng cô lại không biết gì, dù cho trong lòng hắn đã long trời lở đất, dù cho hắn đứt hơi khản tiếng.

Hắn nghe theo tiếng lòng, mở cửa xe ra.

Tô Lăng: "...!"

Hắn mỉm cười: "Nhìn đi, nhìn tiếp nữa thì em đừng mong đi được."

Lần này cô không quay đầu lại, gần như là vất chân lên cổ mà chạy.

Hắn chờ Tô Lăng rời đi một lúc lâu mới từ từ lên xe, ngăn kéo chứa một chiếc hộp nhưng màu đen, bên trong chính là lắc chân bằng đá thạch anh tím.

Lúc mua nó, hắn không hiểu được những lời giới thiệu dài ngoằng bằng tiếng Pháp.

Nhưng dùng tiếng Trung để ghi lại thì chỉ có bốn chữ - Tình cảm chân thành của đời này*.

*Kiếp này chỉ yêu.

Cô không thích cái lắc chân này cũng đồng nghĩa với việc cô ghét bỏ tình yêu của hắn.

Nhưng hắn phải làm sao đây? Hắn vốn đã cực đoan, lại cố chấp, muốn sửa cũng không sửa được, chỉ cần nghĩ cô không còn liên quan đến hắn nữa thì hắn sẽ cảm thấy bức bối không thôi.

Nhưng e là đến lúc chết, hắn cũng vẫn không học được cách buông tay.

Đầu tháng chín, trường Đại học đón sinh viên mới, các sinh viên trẻ lần lượt nhập học, còn sinh viên trong trường thì sang năm học mới.

Tô Lãng đã học năm ba đại học rồi.

"Mười Hai Năm Phong Trần" thuận lợi đóng máy, Tô Lãng cũng không gặp phải sự cố gì, điều này khiến cô rất vui. Nếu như gãy chân cũng có thể thay đổi được thì chắc chắn chuyện Vân Bó rơi từ dây cáp xuống cũng có thể thay đổi được, việc này mang lại lòng tin rất lớn cho cô.

Khoản tiền còn lại đã đến, cuối cùng thì Tô Lãng cũng không còn là một kẻ đã nghèo nàn lại còn nợ nần nữa.

Cô vừa tổng hợp lại số tiền mà khi trước Tần Kiều đưa cho mình, tất cả hết 800 triệu. Đến bây giờ thì cô đã trả được 700 triệu rồi. Điều trả hết cả vốn lẫn lời.

Bây giờ cô chỉ còn nợ 100 triệu nữa thôi, học xong đại học thì không thành vấn đề.

Nghê Hạo Ngôn nói đại học Q ở bên cạnh cách đại học Z rất gần, gần như chỉ cách nhau một con hẻm nhỏ.

Làm chị của cậu cũng đã được 19 năm, nhưng cô đã nung nấu ý định đưa cậu đi học đại học từ khi còn rất sớm.

Đại học Z người đến người đi, các anh chị khóa trước tiếp đón các sinh viên mới cực kỳ nhiệt tình, cuối cùng thì Tô Lãng vẫn không đến trường của Nghê Hạo Ngôn. Cô đã thuyết phục các tình nguyện viên tiếp đón các em sinh viên mới, giúp các em sinh viên nữ ở khoa diễn xuất khuôn khổ và chỉ đường cho các em.

Tô Lãng ở đoàn làm phim mấy tháng mà đã hoạt bát lên rất nhiều, không hay buồn bực và nhút nhát như khi mới sống lại nữa.

Những sinh viên nữ do cô dẫn đường đều nhìn cô một cách chăm chú, có vài em còn nói đùa: "Mấy chị gái bên khoa diễn xuất đều xinh đẹp như thế này à? Đáng sợ thật đó, sao mà chúng ta lẫn vào trong này được vậy?"

Nếu là trước đây thì Tô Lãng sẽ không đỏ mặt, lúc này tuy cô vẫn thấy ngượng ngùng nhưng vẫn cười trả lời: "Các em rất xinh đẹp, chắc chắn sau này sẽ rất giỏi."

Cô nói bằng giọng điệu nghiêm túc, chúc phúc cho các em bằng toàn bộ tấm lòng của mình, không giống với lúc cô cười đùa, trò chuyện với họ ban nãy. Dù chỉ là các em gái khóa dưới kém hơn cô một hai tuổi thôi, nhưng cô vẫn xem họ giống như người thân của mình.

Trời ơi nói nhiều thế này, chị gái khóa trên vừa ngốc vừa dễ thương.

Tô Lãng tự biết rằng hoàn cảnh gia đình đã tạo cho cô tính cách hèn nhát, tự ti, suốt mười năm, lúc nào cô cũng nhường nhịn Nghê Giai Nam và Nghê Hạo Ngôn nên rất lâu về sau, cô vẫn cực kỳ thụ động trong việc hòa nhập với người khác.

Lí do của tất cả những bi kịch xảy ra trong kiếp trước cũng đều liên quan đến tính cách của cô.

Cô được bà ngoại nuôi lớn, câu mà bà ngoại nói nhiều nhất chính là: "Lãng Lãng phải ngoan nhé."

Cô ngoan tới mức sau này chẳng thể phản kháng bất kì một ai.

Nhưng ở kiếp này, cô đã nhìn nhận vấn đề theo một khía cạnh khác, cô nghĩ rằng nếu đã có cơ hội bắt đầu lại cuộc đời lần nữa, vậy thì cô cũng phải coi mở hơn.

Trở lại trường được gần nửa tháng, ngoại trừ Đàm Tinh thì những cô gái có thiện cảm với cô ngay từ đầu cũng bắt đầu đối xử với cô tốt.

Thực ra là do Tô Lãng đối xử với Vân Bó rất tốt, đến nỗi khiến cho người ta phải thêm thương.

Chỉ là trước đây, họ không biết phải chung sống hòa hợp với Tô Lãng thế nào mà thôi.

Sau đợt nghỉ hè quay về trường, họ thấy bông hoa của khoa diễn xuất đã trở nên tươi tắn, vui vẻ hơn trước rất nhiều.

Tính cách Tô Lãng vô cùng tốt, chưa bao giờ từ chối lấy cơm hay mua trà sữa cho mọi người, nói năng dịu dàng, kiểu tóc... cũng rất đẹp.

Trong lúc vô tình, Tô Lãng đã kéo về được nhiều thiện cảm từ mọi người.

Trông Vân Bó có vẻ ghen tị lắm rồi, cô ta sợ người ta cướp Tô Lãng đi mất.

Nhưng gần đây Nghê Hạo Ngôn cũng không tới tìm Tô Lãng, hình như kể từ hôm đó, bọn họ đã trở thành hai kẻ xa lạ với nhau.

Đôi khi Tô Lãng cảm thấy buồn khi nghĩ về chuyện đó, cô yêu quý đứa em trai này hết lòng. Nhưng chắc là họ thất vọng về cô lắm, vì đến cuối cùng, cô vẫn lựa chọn rời đi.

Một hôm vào lúc sáng sớm, Tô Lãng vừa học thuộc hết đồng từ mới thì có số lạ gọi đến, nhưng nhắc máy rất lâu cũng không thấy người ở đầu dây bên

kia nói gì cả.

Cô mạnh dạn đoán: "Nghê Hạo Ngôn à?"

Đầu dây bên kia không trả lời, cuối cùng cúp máy.

Tô Lăng gọi lại mấy lần mới phát hiện ra số điện thoại đó là số điện thoại công cộng.

Là bộ điện thoại công cộng trong trường đại học.

Cô không hình dung được cảm giác trong lòng mình bây giờ, cuối cùng quyết định không gọi nữa.

Trước đây Tô Lăng rất ít khi sử dụng Weibo, sau đó thì Vạn Bạch Bạch đã xúi Tô Lăng lập tài khoản, để tên là "Hôm nay Tô Lăng cũng phải cố gắng".

Vạn Bạch Bạch: "Sớm muộn gì em cũng nổi tiếng mà, thấy không, bây giờ số người theo dõi đang là tám người, nhưng một ngày nào đó sẽ có thêm bảy số không ở đằng sau thôi."

Tô Lăng nghĩ chắc không thể đâu, song cô cũng chỉ cười một tiếng.

Nhiều người trong đoàn phim cũng bắt đầu tương tác với cô, những người theo dõi thần tượng của mình cũng đã chú ý đến Tô Lăng nên thuận tiện tìm hiểu một chút, họ tò mò không biết Tô Lăng là ai, cũng chú ý luôn đến số tám kia nữa.

Có người đoán tám chín phần mười rằng cô gái này có khi nào là cô diễn viên không tên tuổi đã cố tình gây chú ý trong cảnh quay cùng với Nhậm Băng Tuyết không?

Nhưng mà thế này thì cũng... quá ít fan nhỉ?

Là một diễn viên hoàn toàn mới.

Tô Lăng không đăng bài lên Weibo, trang cá nhân của cô chẳng có gì cả. Mọi người đều tò mò Tô Lăng là ai, nhưng không ai đào bới hay moi được bất kỳ một thông tin nào cả.

Vốn dĩ "Mười Hai Năm Phong Trần" được dự kiến là sẽ công chiếu sau Tết Nguyên đán, đột nhiên lại bị đổi lịch sang tháng Mười.

Bộ phim được phát sóng vào ngày Quốc Khánh, đầu tiên là chiếu trên tivi, sau đó mới trên Internet.

Từ tháng Chín đến tháng Mười, công ty Thanh Ngu dự định đẩy mạnh công tác tuyên truyền cho bộ phim này. Họ mua tất cả trang nhất còn đăng ảnh nam nữ chính tương tác với nhau để tạo scandal, chẳng mấy chốc đồng đảo mọi người đều hưởng ứng, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa đăng poster chính thức của bộ phim.

Bộ phim có tình tiết nhân vật chết đi sống lại vô cùng lôi cuốn, hấp dẫn nên giữa tháng Chín, vừa mới tung poster lên thì cư dân mạng đã xôn xao một hồi.

Vạn Bạch Bạch và Trầm Dật rất nổi tiếng, thu hút vô cùng nhiều fan, Nhậm Băng Tuyết cũng không hề kém cạnh.

Mặc dù ban đầu, ai cũng đến xem là vì thần tượng của mình nhưng cuối cùng, rất nhiều người bị choáng váng với poster cuối.

Cô gái mặc bạch y, tay cầm trường kiếm màu đen, dung mạo thanh khiết, xinh đẹp, trên mắt cá chân đeo một chiếc chuông đồng.

Cảnh sắc sau lưng cô là một trời đầy mây, khi đó mặt trời vừa mọc, cô cười rạng rỡ, trên tay cầm chuỗi kiếm là bướm vàng tung bay.

Bên cạnh là một dòng chữ nhỏ: Tô Lăng - Vai Cửu Lý.

Vạn Bạch Bạch thấy độ nổi tiếng của Tô Lăng tăng rất nhanh thì nói với trợ lý: "Thấy không, tôi có cảm giác là em ấy sẽ nổi tiếng mà."

Không đợi trợ lý hỏi chuyện, cô ta cười tủm tỉm nói: "Nếu ông chủ muốn nâng đỡ người khác thì ai cũng không thể ngăn cản được."

Đây là bảo bối nhỏ của người kia, chỉ cần điểm một chút ánh sáng cũng có thể tỏa sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Rất phiền

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Chẳng mấy chốc đã tới tháng Chín, cái nóng bức của mùa hè vẫn chưa tan đi hết.

Tô Lăng trở nên nổi tiếng ở Đại học Z.

Có thể người ngoài sẽ không biết đến cô, nhưng sinh viên trong khoa đều quen biết Tô Lăng, dù sao cô cũng là hoa khôi của khoa, tính cách của cô vừa khiêm tốn vừa cẩn thận biết tự giữ mình. Người từng đọc tác phẩm gốc đều biết biết Cửu Lý là nhân vật rất được yêu thích, bởi vậy mọi người đều vô cùng hâm mộ vận may của Tô Lăng.

Nhưng mà lần này lại có rất ít người đi lan truyền tin đồn nhảm.

Tô Lăng thật sự ưu tú, trong học kỳ, cô đều lấy được hạng nhất ở những môn bắt buộc.

Tuy bộ phim truyền hình này nổi tiếng nhưng bên phía Thanh Ngu vẫn đề vụ xung đột giữa Tô Lăng và Nhậm Băng Tuyết xuống. Dù sao đầu năm nay một người nổi tiếng mà dính chút tai tiếng, mặc kệ là fan thật hay fan giả thì họ cũng đều sẽ làm lớn chuyện lên.

Lúc "Mười Hai Năm Phong Trần" hot nhất, một chàng trai trong ký túc xá của đại học Q đi đặt làm một tấm poster.

Chàng trai đặt làm ở trên một cửa hàng online, khi lấy về dán lên tường thì mấy người khác khác đều bật cười: "Trương Quân, cậu bị nghiện rồi hả, muốn ngắm thì sang trường đại học bên cạnh mà ngắm, người thật đang ở đó, cậu lau nước miếng với một tấm poster làm gì."

Trương Quân đề các góc của tấm poster xuống cho bằng phẳng rồi nói: "Cậu thì biết cái gì, cô ấy chính là nữ thần của tôi, đợi tôi trắng lên rồi sẽ đi gặp cô ấy."

Gia đình anh ta sinh sống trên một hòn đảo, từ nhỏ đã phơi nắng, vì thế làn da ngăm đen, nhìn không kỹ sẽ tưởng anh ta vừa chui từ trong mộ than ra. Ngày thường mặc mỗi chiếc quần lót cũng đâu thấy anh ta xấu hổ, vậy mà bây giờ lại muốn giữ hình tượng.

Lúc mấy chàng trai trêu ghẹo anh ta thì Nghê Hạo Ngôn đã ăn cơm xong trở về phòng ngủ.

"Lớp trưởng." Bạn cùng phòng chào hỏi anh ta, Nghê Hạo Ngôn cười gật đầu chào lại.

Cậu thi vào trường với thành tích thủ khoa môn tin học khối B, giảng viên trực tiếp cho cậu làm lớp trưởng.

"Nghê Hạo Ngôn tới nhìn này, cậu có thấy Trương Quân rất điên cuồng không?"

Nghê Hạo Ngôn liếc nhìn thì lập tức thấy người trên poster.

Phía trên là cô gái đã sống chung với cậu mười năm.

Cậu đang cầm cuốn "Lập trình cho người mới bắt đầu" trong tay, sau khi nhìn thấy tấm poster kia, cậu siết chặt cuốn sách đến biến dạng, nụ cười trên mặt Nghê Hạo Ngôn cũng hoàn toàn biến mất.

Bạn cùng phòng của cậu vẫn đang ồn ào bàn tán.

"Trương Quân, cậu lớn già đầu rồi còn dán mấy thứ này ở trong phòng, không thấy xấu hổ hả, gỡ xuống đi được không?"

"Cậu mặc kệ tôi!"

"Mặt mũi người ta đẹp như vậy, nói không chừng đã sớm có bạn trai, tới lượt cậu sao?"

"Tôi cứ thích ngắm cô ấy mỗi ngày đấy, cậu làm gì được tôi."

Bạn cùng phòng cười đến điên dại, nhưng mà ngay sau đó, Nghê Hạo Ngôn lại giống như nổi điên xé tấm poster kia xuống.

"Ê!" Trương Quân vội vàng nói: "Lớp trưởng? Cậu làm gì vậy!"

Nghê Hạo Ngôn siết chặt tờ poster trong tay, góc nhọn của tấm poster cứa vào lòng bàn tay cậu, lúc này cậu mới tỉnh táo trở lại, cầm tấm poster, xé không được, vứt đi cũng không xong. Chỉ cần nghĩ tới có người thêm khát cô, tay cậu cũng run rẩy.

Nhưng cậu biết phản ứng của mình rất không bình thường.

Nghê Hạo Ngôn bình tĩnh lại, sau đó trả poster cho Trương Quân: "Tuy cuộc thi làm đẹp ký túc xá đã kết thúc, nhưng hiện tại nhà trường vẫn chưa chấm điểm, tầm hai ngày nữa hội sinh viên sẽ đến kiểm tra, nếu dán cái này lên tường sẽ trừ điểm đấy."

Nhóm bạn cùng phòng: "...". Cũng có lý, nhưng không hiểu sao họ lại thấy sai sai.

Trương Quân tức giận: "VẬY cậu cũng đâu thể trực tiếp xé chứ, nhẫn hết rồi này, tôi chỉ đặt mua có một tấm này thôi."

Nghê Hạo Ngôn mím môi nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Thường ngày lớp trưởng Nghê Hạo Ngôn rất được bạn bè yêu mến, cậu đã xin lỗi, Trương Quân cũng không thể nói gì nữa. Trương Quân chỉ có thể gấp poster lại bỏ vào bàn học.

Cả ngày hôm đó tâm trí của Nghê Hạo Ngôn hoảng hốt, chủ nhiệm khoa gọi mà cậu cũng mất hồn không nghe thấy.

Cậu cứ nhớ đi nhớ lại khoảng thời gian tháng Tám hai năm trước, khi đó Tô Lăng thi đậu đại học Z, nghỉ hè ở nhà, cậu cũng vừa học xong lớp 12, hai người đi chơi với nhau rồi trở về nhà thì thấy trên màn hình tuyên truyền của khu dân cư có chiếu quảng cáo do một nữ ngôi sao đóng.

Nghê Hạo Ngôn thấy Tô Lăng nhìn lên màn hình kia mấy lần, cậu nhướn mày: "Sau này chị có làm được như người ta không? Nói chuyện cũng lấp láp ba lấp báp."

Cô nghe vậy lập tức không phục, dưới ánh mặt trời, làn da trắng nõn biến thành một rặng mây hồng, nhưng cô không phản bác lời cậu nói, chỉ là đôi mắt cô sáng lên: "Chị sẽ cố gắng."

Thật ra lúc đó cậu tin cô sẽ nổi tiếng.

Cho dù cô không nói gì, không làm gì thì một cô gái 17 tuổi có nhan sắc như thế, chỉ cần đứng một chỗ thôi cũng đã khiến bất cứ người đàn ông nào nổi lên ham muốn dục vọng. Nếu cô lớn thêm vài tuổi nữa, ai mà không say mê cô như điều đồ chứ?

Hồng nhan họa thủy là chỉ người có khuôn mặt như cô.

Bây giờ cô thật sự nổi tiếng rất nhanh, mà trước đó hai người cũng đã trở thành người xa lạ, vì thế cậu không hề có quyền gì để trách móc việc Trương Quân hôn tở poster kia.

Ngay cả nói cô là chị họ của mình, cậu cũng không dám nói.

Bây giờ là tháng Chín.

Ngày 12/9 là sinh nhật của Tô Lăng, năm nay cô vừa tròn 20. Sinh nhật năm 20 tuổi là một ngày quan trọng, song bây giờ Tô Lăng không có người nhà.

Nghê Hạo Ngôn nghĩ cha mẹ của cậu và Nghê Giai Nam chắc chắn sẽ không nhớ tới.

Bà ngoại thì sao? Mỗi khi nhắc tới Tô Lăng, bà ngoại chỉ im lặng, không biết bà đang đau khổ hay đang áy náy.

Sẽ có người đón sinh nhật với cô sao? Trên đời còn có bao nhiêu người nhớ đến ngày thượng đế gửi thiên thần xuống cuộc sống này đây?

Từ lúc Tô Lăng khai giảng, mỗi khi cô xuất hiện, số người quay đầu lại nhìn cô rất nhiều, còn có người thường xuyên chạy đến trước mặt cô xin chữ ký.

Cô dờ khóc dờ cười, cuối cùng chỉ đành gặp ai cũng đồng ý ký tên.

Cô không hề học theo kiểu ký tên sang chảnh, cô viết tên mình theo lối chữ thư pháp. Hai chữ Tô Lăng được viết ra một cách ngay thẳng nắn nót giống hệt như tính cách hiền lành của cô vậy, tuy nhiên lại không khiến người ta khó chịu.

Vân Bố nhìn mà cười không ngừng: "Lăng Lăng, mình thấy cậu nên đổi phong cách ký tên đi, cậu ký như vậy mọi lần đấy. Hay là chúng ta tìm ai đó thiết kế một kiểu chữ ký, sau đó cậu chỉ cần mô phỏng theo thôi, được không?"

Tô Lăng chỉ lắc đầu mỉm cười.

Hôm nay là thứ tư, Tô Lăng và Vân Bố đều có lớp học múa, lớp học này không bắt buộc nên không có nhiều sinh viên đăng ký tham gia.

Tô Lăng thay trang phục múa và giày múa xong thì ra ngoài học.

Giáo viên dạy múa của họ là một cô khoảng 40 tuổi, khí chất tao nhã.

Lúc Tần Kiều cho đậu xe dưới hầm, dựa theo thời khoá biểu tìm tới chỗ cô học thì nhìn thấy một nhóm cô gái đang tập múa trong phòng luyện múa.

Trong phòng múa có một tấm gương dán sát tường.

Một bài nhạc nhẹ nhàng du dương vang khắp phòng học.

Bài nhạc này nghe giống như bài đồng dao không biết tên ở vùng nông thôn tỉnh Giang Nam.

Tần Kiều chưa từng nghe được bài hát này.

Ánh mắt của hắn lập tức tìm được cô, cô đang mặc trên người bộ đồ múa màu đen ôm sát người.

Cơ thể cô gái thon gọn, trước ngực no đủ, vòng eo nhỏ nhắn.

Trước kia cô ăn mặc thùng thình, hắn không ngờ eo của cô lại nhỏ như vậy, dường như hắn chỉ cần dùng một tay thôi đã có thể ôm trọn lấy.

Tô Lăng búi tóc lên thành một cục tròn sau đầu, để lộ ra cần cổ thon gọn, đối lập với bộ đồ bó sát màu đen, làn da vùng cổ của cô càng thêm trắng nõn nà.

Họ đang tập dân chân.

Cô dễ dàng giơ chân lên đỉnh đầu, cơ thể con gái thật sự mềm dẻo đến khó tin.

Hắn cong môi lên, thân dưới nổi lên phản ứng.

Dù sao hắn cũng đã 27 tuổi, khó tránh nghĩ đến những thứ kiểu điểm.

Tần Kiều thừa nhận mình là một tên cầm thú.

Hôm nay hắn không mặc trang phục sang trọng mà mặc một chiếc áo sơ mi trắng bình thường, giống như một chàng trai ở độ tuổi đại học. Đồng hồ trên tay cũng bị tháo xuống, chân mang giày thể thao.

Trên đường đi tới phòng học, có rất nhiều người đang bàn tán hắn là trai đẹp của khoa nào? Sao trước kia chưa từng gặp?

Đương nhiên là chưa từng gặp rồi, ngay cả tạp chí kinh tế hắn cũng không muốn lên, tuy có nhiều người biết tên hắn, những người từng gặp thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lúc Tô Lăng quay đầu qua thì thấy một người đàn ông đang đứng bên cửa sổ nhìn cô.

"..." Đã lâu không gặp hắn, cho rằng hắn đã từ bỏ, dù sau ngày cuối cùng gặp nhau, cả hai người đều âm ỉ tan rã không vui, vì thế mà cô còn thờ phào một cái.

Lúc này đầu của cô trống rỗng, cô biết ngay chuyện này chưa xong mà, có lẽ cả đời này cũng không xong.

Ngắm lại thật khiến người ta mê mẩn.

Nhưng cô giáo vẫn đang giảng một vài động tác quan trọng, Tần Kiều nhìn cô từ ngoài cửa bằng ánh mắt vô cùng nóng bỏng, tay chân cô đều cảm thấy mất tự nhiên...

Cố tình người đàn ông này còn không biết kiềm chế, đáy mắt nhiễm ý cười, chỉ nhìn mỗi cô.

Các bạn học trong lớp cũng nhìn thấy hắn, cả nhóm đều nhìn ra ngoài, đồng thời suy đoán là bạn trai của ai.

Tô Lăng mím môi, mặt đỏ lên.

Cô thả tay xuống, cô giáo đi tới bên cạnh cô, hỏi: "Có chuyện gì sao? Tô Lăng."

"Cô Nguyên, em hơi mệt, em xin về trước được không ạ?"

Tô Lăng chưa từng xin nghỉ, mà cô giáo Nguyên lại là người hiền lành, không thêm để ý mấy việc này, vì thế bà mỉm cười nói: "Đến bệnh viện khám đi, sau đó về nhà nghỉ ngơi cho tốt."

Chỉ nói hai ba câu mà lỗ tai của Tô Lăng đã đỏ chót, bình thường cô ít khi nói dối chứ đừng nói tới lừa gạt giáo viên.

Số lần nói dối của hai đời cộng lại rất ít, nhưng gần như đều liên quan đến Tần Kiều.

Tô Lăng vào phòng thay đồ rồi thay quần áo, dưới ánh nhìn chăm chú đầy mờ ám của các bạn học, cô đi ra ngoài từ cửa sau.

Cô xách trang phục múa của mình đi thẳng không thèm nhìn hắn, nhưng vài giây sau hắn lại đuổi theo.

Chiều thứ tư, ánh tà ảm áp.

Ánh mặt trời kéo dài cái bóng của cô ra. Phòng dạy múa xây ở tận phía sau, vì thế không nhiều người đi qua nơi này.

Cô cắn môi, quay đầu lại: "Tần Kiều."

Hắn hơi bất ngờ vì cô lại mở miệng gọi tên hắn trước: "Hửm?"

Tô Lăng hạ quyết tâm: "Anh đừng đi theo tôi nữa được không, quá phiền." Đây là lần đầu tiên cô nói thẳng mình ghét một người như thế, mà hấn cũng không làm gì quá quắt, cô cảm thấy trong lòng có hơi mất tự nhiên.

Hấn cong môi lên: "Phiền đến mức nào?"

Tô Lăng nhớ ra hấn là người không biết xấu hổ, cô ngẩng đầu lên nhìn hấn, nghiêm túc nói: "Rất phiền."

Tần Kiều nhẹ nhàng đáp: "Úm."

"..."

Hấn đến gần, cúi đầu nhìn cô, lúc này cô đã xõa tóc xuống, mái tóc mềm mại dài hơn vai một chút, mấy tháng trước trông cô xinh xắn đáng yêu, bây giờ lại thêm mấy phần thanh nhã.

"Xin lỗi." Hấn nói: "Tôi không nhin nổi nữa, cho nên mới tới đây."

Tô Lăng biết sự vô sỉ của hấn không có giới hạn, nhưng vẫn không nhin được đồ mặt: "Anh đừng đứng gần như vậy."

Hấn dừng bước chân lại, nở nụ cười: "Tô Lăng, hôm nay tôi vội vàng đến đây là muốn tặng em một món quà, đừng tàn nhẫn như vậy được không?"

Nhớ tới quà tặng, cô đương nhiên sẽ nghĩ tới chiếc lắc thạch anh tím kia, sắc mặt lập tức thay đổi: "Tôi không cần."

Nụ cười Tần Kiều trở nên lạnh lẽo. Hấn nhiu mày, cố gắng để bản thân không bị cô chọc tức, kiềm chế một chút, không nổi giận nào.

Tần Kiều bước tới vài bước, sau đó đeo món đồ mình cầm trong tay lên tóc cô: "Sinh nhật vui vẻ."

Đó là chiếc vương miện cài đầu bằng kim cương vô cùng tinh xảo.

Hấn bước tới gần, cô không được tự nhiên lui về phía sau, Tô Lăng không biết hấn muốn làm gì, vừa lùi lại thì tóc đã bị mắc phải, cô khẽ hô lên: "Úm..."

Cô bất ngờ bị kéo đau, buột miệng thốt ra một tiếng giống như rên rĩ, mềm mại dễ nghe.

Mềm mại đến tận xương, Tần Kiều cong môi.

Bản thân Tô Lăng cũng ý thức được việc này, bây giờ cô đã xấu hổ mặt mày đỏ bừng, mà hấn thì lại đang cười.

Cô mắc cỡ muốn chui xuống đất.

Cô gần như không tự chủ được mà nhớ lại câu hấn từng nói: "Lăng Lăng kêu thật dễ nghe."

Cô vừa bực vừa thẹn. Nhưng mà... Nhưng mà đây là lỗi của cô, là tại cô bất cẩn thốt ra tiếng rên như vậy.

"Tô Lăng, tôi tặng quà sinh nhật cho em, em không cảm ơn tôi sao?"

Cô gỡ chiếc vương miện xuống, gương mặt vẫn còn đỏ ửng: "Cảm ơn, song món quà này quá quý giá, tôi không thể nhận."

Tần Kiều biết cô sẽ không nhận.

Hấn cười đến vô lại: "Không nhận cũng được, có món quà không tốn tiền mua, em nhận không?"

Món quà không tốn tiền mua?

"Cái gì?" Cô ngu người, món quà không tốn tiền là quà gì?

Thời tiết vào tháng chín rất ấm áp. Đúng là là cuối hạ đầu thu, cơn gió khô nóng của mùa hè, ánh nắng buổi chiều rơi xuống khiến mọi thứ như được phủ một lớp vàng ươm.

Tần Kiều cúi đầu nhìn cô, trong mắt cô gái nhỏ hiện lên sự mơ màng, ánh mắt trong trẻo này trông có vẻ... Rất dễ lừa gạt.

...

Trà: Vì mình học cả tuần nên lịch up sẽ là cuối tuần nhé, oker tiếp tục 10 cmt tuần sau 5 chương nào xị em oyyy.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gã ta là ai

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Dựa gần hơn, Tần Kiều có thể ngửi được mùi thơm trong vắt trên người cô.

Bên ngoài hần trông thần nhiên nhưng tim thì đập dồn dập. Tần Kiều cảm thấy mình nên đi gặp bác sĩ tâm lý, sau khi gặp cô, hần mới biết chỉ là người mùi hương một người mà hần cũng có thể hưng phấn thành như vậy.

Quả gì chứ? Hần vốn chỉ đùa chút thôi, nhưng khi cô hỏi thế, trong đầu hần khó kìm lòng nổi mà hiện lên dáng vẻ vừa rồi tập múa của thiếu nữ.

Còn có bộ dáng cô hoảng sợ nhìn hần ở trong bồn tắm khi hai người gặp nhau lần đầu.

Suy nghĩ đầu tiên của hần là: "Giúp em phá một nơi."

Nhưng nếu là trước đây thì hần còn có thể không chút kiêng kỵ mà nói thẳng với cô, bây giờ nói ra miệng, cô sẽ oán hận hần thêm.

Ham muốn của hần không hề nhỏ, nhưng lại cứ do dự, bó tay bó chân.

Hần thầm mắng một câu trong lòng, cảm thấy thật buồn cười, bao nhiêu tháng trôi qua, hần lại học được thứ gọi là khắc chế này.

Mặc dù Tô Lăng hơi lơ mơ, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy ánh mắt của hần.

Có thể nói cô không hiểu phần lớn những người trên thế giới này, song cô lại hiểu hần rất rõ. Lúc hưng phấn đến cực độ, ánh mắt hần sẽ như một con chó sói bị bỏ đói thật lâu trên đồng cỏ, sắc bén mà sáng rực.

Hần đang suy nghĩ cái gì vậy hả!

"Tần Kiều!" Cô đỏ mặt nói: "Tôi không muốn làm gì cả, cách xa tôi chút đi."

Hần cười trầm thấp: "Được."

Hần nghe lời như vậy, ngược lại Tô Lăng thấy không quen.

Tần Kiều đổi đề tài: "Đoàn phim các em chuẩn bị tiệc sinh nhật cho em, tôi đưa em đi nhé?"

Tô Lăng ngẩn ra trong chớp mắt: "Hả?"

Sao người của đoàn phim lại biết sinh nhật của cô, lại còn tổ chức tiệc sinh nhật nữa, cô không nhận được chút tin tức nào cả.

Mặt cô lập tức biến sắc: "Vậy... có ai tới?"

Tần Kiều bịa ra gat cô: "Văn Trí, còn có Bạch gì đó nữa, Quách Minh Nham cũng tới." Những người này đều biết đến sự tồn tại của Tần Kiều, Tô Lăng thờ phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy kỳ lạ: "Vì sao bọn họ biết?"

"Trên hợp đồng của em có ghi mà, họ định sẽ cho em một niềm vui bất ngờ."

Tô Lăng do dự, bản thân cô không để ý đến sinh nhật tròn 20 tuổi lắm, nhưng Vạn Bạch Bạch và đạo diễn Văn đều tới cả!

Một người là anh hậu, một người là đạo diễn nổi tiếng, ai cũng đối xử tốt với cô.

Phân ân tình này không thể quên, nhưng Tần Kiều? Lời Tần Kiều nói có thể tin ư?

Người đàn ông tinh rụi cười một tiếng: "8 giờ bắt đầu đấy."

Trông rất thật.

Tô Lăng không tin hần, cô nghĩ ngợi một lúc, gọi điện thoại cho Văn Bố, đúng lúc Văn Bố đang uống nước, lập tức bắt máy: "Sao vậy Lăng Lăng, cậu đi đột ngột quá, có chuyện gì không đấy?"

Tô Lăng nhìn thoáng qua Tần Kiều, cắn môi nói: "Bên đoàn phim tìm mình có chuyện, 8 giờ mình sẽ qua đó, nếu đến 9 giờ rưỡi mà mình không về, cậu..." Cô định nói báo cảnh sát.

Tần Kiều cười khẩy một tiếng.

"... Cậu nói cho chủ nhiệm khoa một chút, mình sợ về quá muộn không an toàn."

Đương nhiên Vân Bó đồng ý.

Cô vừa cúp điện thoại thì Tần Kiều đã nắm lấy cẳng cô: "Xem ông đây là tội phạm cường gian thật đấy à?"

Lời này của hấn vô cùng lộ liễu, Tô Lăng bị hấn hù dọa, vội vàng lắc đầu: "Đâu có."

Hiển nhiên là nói dối, má cô đã đỏ bừng lên rồi.

Tần Kiều tin cô mới lạ, rõ ràng không biết lừa gạt là gì, nói dối cũng rành rành như thế, nhưng dù sao hấn cũng phải giả vờ tin, nếu không thì cô sẽ sợ hơn. Hấn thả tay ra, trên da thịt trắng nõn của cô in một dấu hồng hồng.

Hấn cười thầm một tiếng, thật mềm.

Cơ mà rõ là Tần Kiều đang gạt cô, hiếm khi cô thông minh như vậy, gọi điện thoại cho Vạn Bạch Bạch xác minh. Xem ra cũng không dễ bị lừa như bề ngoài.

Sắc mặt Tần Kiều không thay đổi, dè tay cô lại: "Để tôi bảo Văn Trí nói cho em."

Hấn vốn rất ngang ngược, trực tiếp gọi cho Văn Trí.

Văn Trí còn đang tắm, thấy di động sáng lên, ban đầu không định nhận nhưng lại thấy dòng chú thích bên trên là "Bạo quân".

Ông ta quyết định nhanh chóng tắt vòi sen: "Cậu Tần, ngài tìm tôi có chuyện gì không?"

Tần Kiều: "Mấy người chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Tô Lăng xong chưa? Cô ấy tan học rồi, giờ tôi mang cô ấy qua Vân Thượng Hương Tạ."

Lúc hấn gọi điện thoại, cô gái yên lặng nhìn hấn. Hấn không hề có cảm giác áy náy hay hoảng hốt nào, đưa tay ra vuốt sờ gò má trắng nõn của cô. Cô đánh tay hấn, Tần Kiều bật cười.

Tiếng cười ấy vô cùng vui vẻ, Văn Trí đang ngu người ở đầu dây bên kia nghe thấy tiếng cười khê trong trẻo này thì bị hấn làm cho rợn cả sống lưng.

Ông ta là một đạo diễn có chỉ số EQ tương đối cao, thế là Tần Kiều nói: "Ông tự nói mấy câu với Tô Lăng đi."

Văn Trí lập tức hiểu nên nói cái gì: "Tô Lăng, chào cô, lâu rồi không gặp, gần đây có khỏe không?"

Cô gái cong mắt cười, hết sức cung kính: "Chào đạo diễn Văn, tôi khỏe."

"Sinh nhật vui vẻ nhé, tới Vân Thượng Hương Tạ đi, mọi người đều đang chờ cô đấy."

"Được." Cô trả điện thoại lại cho Tần Kiều.

Tần Kiều xuống gara lấy xe, cô đứng ở cửa chờ hấn.

Ý cười của Tần Kiều biến mất trong nháy mắt, hấn lấy điện thoại ra gọi cho Quách Minh Nham: "Dẫn theo người tình cũ của cậu đến Vân Thượng Hương Tạ, bất kể cậu dùng cách gì, trong vòng một giờ phải cùng với Văn Trí chuẩn bị xong bữa tiệc sinh nhật cho Tô Lăng."

Quách Minh Nham rống lên: "Người tình cái gì chứ! Anh Kiều anh nói cho rõ ràng đi, em có người tình bao giờ?"

"Đừng nói nhảm nữa, chính là cái cô Bạch gì đấy, mau mau đi đi. Nếu như diễn cũng không xong thì..." Giọng nói của anh trở nên lạnh lùng: "Ông Quách sẽ đến mời cậu về nhà."

Quách Minh Nham sắp bị tên đàn ông bỉ ổi ngang ngược này làm cho tức chết: "Anh Kiều... Em không có tiền mà."

Tiền của cậu ta đều bị nữ quỷ chuyên hút máu người Vạn Bạch Bạch kia lột sạch rồi.

Tần Kiều: "Quẹt mặt trước đi, đợi lúc tôi tới sẽ thanh toán sau."

Hấn dùng một tay khởi động xe, sau khi gọi điện thoại xong thì lái xe ra khỏi tầng hầm.

Cô gái vẫn ở đó đợi hấn.

Dáng vẻ của hấn thật sự giống như đã có chuyện gì đó xảy ra, nhưng khi nhìn thấy cô thì chỉ trong phút chốc, những thứ cảm xúc u tối kia đều lập tức được gột rửa sạch sẽ.

Cô mặc áo thun đơn giản và quần jean, mái tóc mềm đang nhẹ nhàng uốn lượn trong làn gió ẩm.

Cho dù không nói gì song vẫn vừa ngoan ngoãn vừa dịu dàng.

Tần Kiều đưa cô đi vòng theo con đường xa hơn.

Cô gái ngồi ở hàng ghế sau không nghịch điện thoại cho nên cũng không chú ý đến thời gian, cũng càng không phát hiện ra có gì không đúng. Trước khi lên xe cô chỉ gửi cho Vân Bô một tin nhắn, nội dung là địa chỉ cụ thể của "Vân Thượng Hương Tạ".

Quãng đường hai mươi tám phút, Tần Kiều lại đi hết một giờ.

Tô Lăng: "... " Vân Thượng Hương Tạ này cũng xa thật đấy.

Tần Kiều bị dáng vẻ ngoan ngoãn ngốc nghếch này của cô làm cho ngây ngẩn.

Thật sự dễ bị lừa.

Tô Lăng rất ít khi đón sinh nhật, lúc ngồi ở trong xe cô còn hơi hồi hộp.

Sinh nhật năm ngoái của cô, bà ngoại đã nấu cho cô một bát mì trường thọ, cho thêm một cái trứng ốp la.

Mỗi năm đến thời điểm đó, cô đều sẽ cảm nhận được niềm hạnh phúc. Cô sẽ ngọt ngào kể cho bà ngoại nghe những chuyện thú vị ở trường, mà bà ngoại cũng sẽ mỉm cười ngồi nghe cô nói.

Nhưng hôm nay, cô đã mất đi bọn họ rồi.

Cô khổ sở nghĩ, có lẽ đối với bà ngoại mà nói, sự hiện diện của cô là tai nạn khiến bà mất đi con gái của mình.

Đời trước Tần Kiều cũng mừng sinh nhật cho cô, hẳn thích ngày này, vô cùng thích.

Đối với Tần Kiều, đây là ngày mà trời cao nhân từ nhất, ngày đã mang đến cho hân bảo bối trân quý nhất trên thế gian.

Nhưng những thứ cô mong muốn, Tần Kiều nghe xong đều sẽ tức giận. Những thứ cô không muốn, hẳn lại tặng nhiều đến mức chất thành núi nhỏ.

Quãng thời gian năm năm, với độ điên cuồng tiêu tiền như rác, tặng vàng đưa bạc của hân, nếu cô thật sự tham lam, có thể đã khiến cho hân táng gia bại sản rồi. Nhìn hân lý trí, có thủ đoạn cao siêu của một nhà tư bản đứng không, nhưng có lúc lại như một kẻ điên.

Lúc Tô Lăng ngồi trên xe thì có chút khấn trương, cô chưa từng ăn mừng sinh nhật với bạn bè bao giờ.

Bọn họ đối xử tốt với cô như vậy, cô lại không biết phải báo đáp ra sao.

Thời điểm chiếc xe dừng lại ở Vân Thượng Hương Tạ cũng đúng bảy rưỡi tối.

Sắc trời còn chưa tối đen song đèn ngũ sắc ở Vân Thượng Hương Tạ đã được thắp sáng, nơi này là câu lạc bộ giải trí lớn nhất ở thành phố B, nhưng mà so với "Liên Thành" mà hội cậu ấm cô chiêu trong giới thượng lưu thường đến để đốt tiền thì "Vân Thượng Hương Tạ" lại sạch sẽ, tao nhã hơn không biết bao nhiêu lần.

Hai đời của Tô Lăng đều chưa từng tới nơi này, con người đều có lòng hiếu kỳ, nhưng cô ngoại trừ thấp thòm thì chỉ có thêm một chút mong chờ thôi.

Địa điểm mà Quách Minh Nham đặt cho bọn họ ở trên tầng ba.

Tầng ba được gọi là Vân Thượng Tĩnh Không.

Lúc Tần Kiều dẫn Tô Lăng đi vào bên trong, Tô Lăng lập tức bị thiết kế của nơi này dọa cho ngây người.

Trên đỉnh đầu là bầu trời đen như mực tàu, điểm tô thêm vô vàn ngôi sao, còn có cả một vầng trăng sáng.

Hiệu quả của hình chiếu 3D, nhìn qua vô cùng giống thật.

Dưới chân là sàn nhà được thiết kế như màn hình, trong đó còn hiện lên những đám mây đang trôi lơ lửng.

Tần Kiều cúi đầu nhìn phản ứng của cô, hai mắt cô gái sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng, có vẻ là rất thích.

Hắn chặc một tiếng, cảm thấy Quách Minh Nham và đạo diễn Văn vẫn còn có chút tác dụng, thẩm mỹ không tồi.

Vạn Bạch Bạch liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tô Lăng, cô ta mở đèn sáng lên: "Tiểu Cửu Lý! Em tới rồi!"

Đèn vừa sáng lên, ánh mắt của Tần Kiều cũng híp lại.

Quách Minh Nham khóc không ra nước mắt...

Bảy tám cậu ấm bên trong hội trường đồng loạt cười ahihi, hô lên: "Anh Kiều!" Có cảnh tượng náo nhiệt mà không đến xem là con rùa đen rụt đầu.

Quách Minh Nham nghĩ thầm, em đâu còn cách nào khác, em cũng rất tuyệt vọng đấy. Anh Kiều gọi điện thoại ngay lúc bọn họ đang chơi mạt chược, cái tên vô lại Trạ Lỗ kia còn vừa mới ừ xong.

Bọn họ tám người góp vừa khéo gồm lại được hai bàn... Còn có thể thuận miệng bàn chuyện làm ăn.

Chỉ một cuộc điện thoại, chẳng phải đều tới hết sao?

Tô Lăng ngẩng đầu nhìn Tần Kiều, mặt người đàn ông này không biến sắc: "Bọn họ đến góp vui đấy, em đừng để ý."

Cô nhìn thấy nhiều khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ như vậy thì có chút bối rối.

Trong lòng Vạn Bạch Bạch cười lạnh một tiếng, tên họ Tần thật con mẹ nó cầm thú. Về mặt lúc gạt người cũng không thay đổi, cô ta kéo Tô Lăng đến bên cạnh mình rồi lấy một bình nước hoa từ trong túi ra: "Tiểu Cửu Lý sinh nhật vui vẻ."

Tô Lăng ngại ngùng nói: "Cảm ơn Bạch Bạch."

Vạn Bạch Bạch biết cô bé này không cần đồ quá quý giá, hẵng nước hoa này do cô ta làm đại diện, dùng rất tốt, thế là lấy ra tặng Tô Lăng.

Tần Kiều quét mắt qua đám đàn ông một cái: "Tất cả mau tặng quà sinh nhật cho ông."

Đám người: "... "Đậu mé! Bọn họ có mang quà quái đâu.

Tô Lăng cũng nghe thấy, cô vốn ngượng ngùng nên vội vàng khoát tay:

"Không cần không cần đâu, cảm ơn mọi người." Cô nở một nụ cười:

"Cảm ơn mọi người tổ chức sinh nhật cho tôi."

Cô gái cười sạch sẽ chân thành, ngay cả Vạn Bạch Bạch cũng thấy xấu hổ. Mặc dù cô ta thích Tô Lăng, nhưng mấy chuyện như sinh nhật này cũng là do Quách Minh Nham gọi cô ta qua cô ta mới biết.

Tiểu Cửu Lý vô cùng ngốc, đối với ai cũng đào tim đào phổi. Đám người họ bị sự chân thành của người ta làm mất hết mặt mũi.

Vạn Bạch Bạch có chút bất đắc dĩ, cô ta cũng đã từng giống Tô Lăng.

Cô ta nhẹ nhàng sờ tóc Tô Lăng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Văn Trí ho khan một cái, vẫy tay với Tô Lăng: "Tiểu Tô, tôi không có gì tốt để tặng nên đề cử hai cơ hội thử sức cho cô, nắm bắt thật tốt nhé." Đạo diễn Văn cười nói: "Cô đừng từ chối, cô là diễn viên giỏi tôi xem trọng, tôi xuất phát từ lòng quý mến người tài nên chuyện này không đáng gì đâu."

Tô Lăng đứng dậy, cúi đầu với ông ta.

Bọn Trạ Lỗ và Quách Minh Nham cũng rất sợ hãi, chuyện này mẹ nó... Không chuẩn bị gì cả... Tặng gì đây?

Tần Kiều cong môi, đọc một dãy số: "Tất cả tại đây gửi lì xì vào trong đó."

"..."

Tần Kiều nhìn cô gái mềm mại, đáng yêu quá, phải mua kẹo cho cô ăn thôi.

Lúc Vạn Bạch Bạch tới có dẫn theo trợ lý, đạo diễn Văn cũng rất lạnh trí, mang bà xã nhà mình đến.

Một đám người hết sức sôi nổi.

Văn Trường Tinh Không rất xinh đẹp, phía trên chuẩn bị bánh kem bảy tầng. Bên cạnh còn có giá rượu rất nhiều tầng, ở giữa là một sân nhảy lớn.

Nơi này chi phí rất cao, nhưng cao cũng có lý do của nó, hiển nhiên là một nơi tổ chức tiệc hết sức lớn.

Bánh ngọt, đồ ăn nóng và nước uống, thứ gì cũng có.

Trạ Lỗ nói: "Lạ ghê, có sân nhảy nhưng chúng ta là một đám đàn ông... Nhảy với ai đây? "

Tần Kiều nhấp một ngụm rượu, nhìn Tô Lăng, cô còn đang nói chuyện với Vạn Bạch Bạch.

Chưa từng nhìn hần một cái.

Trạm Lỗi tiếp tục tiến lên: "Chúng ta có thể gọi bạn gái tới không? Náo nhiệt thêm tý, còn có thể nhảy múa."

Tần Kiều để ly xuống, không biết đang nghĩ gì: "Ừm."

Vì thế trong chốc lát, một đám phụ nữ lẳng lơ ăn mặc xinh đẹp tỏa ra bốn phía đã tới.

Tô Lăng ăn một miếng bánh nhỏ.

Thấy có chút mùi mờ...

Vụ gì đây?

Vạn Bạch Bạch nhú mày, hỏi Tô Lăng: "Biết uống rượu không?"

Tô Lăng lắc đầu: "Tư lượng của em không tốt."

"Vây lát nữa đừng uống." Vạn Bạch Bạch nhìn thoáng qua Tần Kiều: "Lát nữa chị bảo trợ lý đưa em về trường nhé?"

Cô cực kỳ nghe lời: "Được, cảm ơn Bạch Bạch, em không uống."

Đám phụ nữ mới tới không hề ngại ngần, mở nhạc cùng nhảy múa với đám đàn ông.

Tô Lăng thấy thú vị, Tần Kiều không tới phiền cô, cô ngoan từ nhỏ, chưa từng thấy tình huống này, nhìn thứ mới mẻ cũng tốt.

Tô Lăng cũng biết khiêu vũ, cô đã học qua điệu nhảy xã giao nhưng lại chưa từng nhảy với bất kỳ ai.

Tần Kiều bình tĩnh ngồi trên ghế salon, hai chân bắt chéo, căn bản không thèm nhìn cô.

Âm nhạc rất sôi động, Tô Lăng thả lỏng dần, buổi tiệc thật sự rất náo nhiệt, bầu trời đêm cũng rất đẹp.

Đèn được tắt đi làm cho ánh sáng và bóng tối thay phiên xoay chuyển, cực kỳ xinh đẹp.

Quách Minh Nham cắn răng bước tới, đầu tiên chào hỏi Tô Lăng, sau đó chìa tay về hướng Vạn Bạch Bạch: "Hình!"

Vạn Bạch Bạch cười: "Anh nói cái gì? Người ta không hiểu."

Toàn thân Quách Minh Nham đều nổi da gà: "Vạn Bạch Bạch! Cô không thể bình thường một chút được à, y như một bà điên vậy."

Tô Lăng không hiểu bọn họ đang nói cái gì, song cô có thể đoán ra Quách Minh Nham và Vạn Bạch Bạch là người quen, cơ mà mối quan hệ của họ có vẻ không được tốt lắm.

Vạn Bạch Bạch uống một hộp nước chanh: "Được thôi, anh mời tôi nhảy một điệu thì tôi sẽ trả hình cho anh, cũng trả lại tiền cho anh." Cô ta liếm liếm môi: "Anh muốn gì tôi cũng trả cho anh tất."

Quách Minh Nham nhớ đến chiếc quần lót của mình, mặt cũng trở nên xanh mét.

Nhảy một điệu? Chẳng qua là một điệu nhảy mà thôi! Nhảy!

Cậu ta trực tiếp kéo cô ta lên sàn nhảy, Vạn Bạch Bạch quay đầu, rất vui vẻ nói: "Tiểu Cửu Lý ngoan ngoãn đợi chị trở lại nhé."

Tô Lăng gật đầu một cái.

Cô mở điện thoại di động lên xem, bây giờ là chín giờ.

Chỉ còn nửa tiếng nữa thôi. Tô Lăng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Một người phụ nữ từ phía sàn nhảy đi tới, trông cô ta rất dịu dàng, mặc một bộ quần áo màu xanh đậm, đến đưa cho Tô Lăng một cây bút: "Cô là Tô Lăng phải không, tôi rất thích nhân vật Cửu Lý của cô, cô có thể cho tôi xin chữ ký được không?"

Tô Lăng có chút luống cuống, cô ta nở nụ cười nhẹ nhàng, cũng không ép cô, rất lễ phép nói: "Cảm ơn cô."

Vì vậy Tô Lăng ký tên rồi đưa cho cô ta.

Một lát sau cô ta cầm hai ly rượu tới: "Chúc cô sinh nhật vui vẻ, có muốn uống một ly không? Là nước trái cây."

Cô ta mở nắp chai ra, đúng là trên nhãn của cái chai có viết là nước trái cây thật.

Đầu tiên, cô ta rót cho chính mình một ly, nhấp một ngụm nhỏ, điện thoại di động của Tô Lăng sáng lên, là tin nhắn ngắn gọn của Văn Bó: "Minh tới đón cậu."

Tô Lăng không giỏi xã giao cho lắm, người phụ nữ này rất dịu dàng, lại hết sức khéo léo, cách nói chuyện làm cho người ta không thể từ chối được.

Tô Lăng lại liếc nhìn dòng chữ tiếng Anh trên chai một cái, đúng là nước trái cây.

Cô ta tự rót cho mình một ly trước, sau đó vừa cười vừa tỏ ra tò mò hỏi cô rất nhiều chuyện liên quan đến bộ phim.

Trạm Lỗi huyệt sáo một cái, cô ta liền nhẹ nhàng nói với Tô Lăng: "Xin lỗi tôi không tiếp chuyện được nữa."

Tô Lăng gật đầu, nước trái cây này hơi ngọt, thoang thoang mùi rượu. Cô quay đầu nhìn Vạn Bạch Bạch một cái, thấy cô ta đang đứng trong sân nhảy đùa giỡn với Quách Minh Nham, không biết có phải do trong sân nhảy có quá nhiều người và bọn họ cứ xoay tới xoay lui trước mặt cô hay không mà Tô Lăng cảm thấy đầu của mình có hơi choáng váng.

Tần Kiều nhìn thấy tất cả những việc này, lạnh lùng hỏi Trạm Lỗi: "Chú đã làm gì?"

Trạm Lỗi cười to nói: "Anh Kiều già bộ cái gì, cục cưng nhỏ của anh không biết đó là rượu, chẳng lẽ anh cũng không biết à? Mới vừa rồi anh không ngăn cản, đợi đến lúc này mới tới hỏi em. Đây là món quà em tặng anh đó, em sẽ không gửi phong bì nữa đâu nhé, em muốn để tiền lại mua dây chuyền cho Noãn Noãn. Thuận tiện nói thêm, không cần cảm ơn em đâu."

Cô gái tên Noãn Noãn mà lúc này rót nước trái cây cho Tô Lăng nhẹ nhàng gật đầu.

Tần Kiều cười một tiếng.

Đúng là không phải giả vờ, lúc hấn đi đến, Tô Lăng đã choáng váng không tỉnh táo lắm, gò má cũng đỏ bừng.

Tần Kiều sờ gương mặt cô một cái, cô nháy mắt một cái: "Tần Kiều?"

Còn nhận ra là ai.

Đã rất lâu rồi hấn không đụng chạm thân mật với cô như vậy, hai mươi bốn ngày, năm trăm bảy mươi sáu giờ.

Hấn không sờ tới, không đụng tới, vừa đụng tới cô thì cô lập tức bày ra bộ dáng cảnh giác.

Giờ phút này cô cũng không biết tránh né, đầu óc chậm chạp, rõ ràng là đang say. Loại đồ uống đó không gây hại cho cơ thể, chẳng qua là một món đồ vui vẻ mà thôi. Chỉ cần một ngụm là đã tương đương với nồng độ của một chai rượu trắng.

Đặt song dùng tốt.

Vốn dĩ cô đã ngoan ngoãn, bây giờ lại càng ngoan hơn.

Cô nũng nịu nói: "Anh đừng sờ vào mặt của tôi."

Ngón cái của hấn vốn đã chạm đến phiến môi cô thì nghe thấy cô nói vậy, trong mắt hấn lấp lánh ý cười, dịu giọng nói đồng ý: "Được."

Nhưng mà hấn vẫn không rút tay lại.

Cô đang ngồi ở chỗ rất sáng, Tần Kiều ôm cô lên rồi đi về phía ghế salon nằm trong góc, chỗ này vô cùng tối, là nơi tối nhất ở trong căn phòng này.

Hấn để cô ngồi ở trên chân mình.

Tần Kiều là người tam quan không đứng đắn, cũng không phải chính nhân quân tử gì.

Vì thế kiếp trước khi gặp cô đã lập tức rung động, cũng không quan tâm chuyện cô có tỉnh hay không liền ôm cô lên giường. Dù sao cô ở trên giường của hấn thì chính là đồ của hấn.

Hấn kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên ngực mình, cười nói: "Có nghe thấy không? Nó đập điên cuồng như vậy đều là vì em."

Đầu óc cô choáng váng, chỉ cảm thấy dưới tay giống như đang có một cái trống nhỏ, đập rất mạnh và liên hồi.

Cô ngồi không vững, lắc lư lão đảo, rất yên lặng, cũng không quấy phá.

Tần Kiều sợ cô té, tay vịn vào eo của cô, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại như vậy, nằm gọn trong lòng bàn tay hấn, hấn nhướn mày hỏi cô: "Tại sao lại ghét tôi?"

Cô xuyên qua bóng tối mà nhìn về phía người đàn ông này.

Nhất thời không nhận ra đây là năm nào.

"Tại sao lại ghét tôi?" Người đàn ông dùng thanh âm trầm thấp hỏi cô lần thứ hai.

Cô nghĩ rằng mình đã chết rồi.

Suy nghĩ rất lâu mới nhớ tới mình thật sự đã chết.

Ánh mắt Tô Lăng mờ mịt: "Bởi vì anh rất xấu xa."

Hắn cười nhẹ: "Đến bây giờ mà vẫn còn mắng người được? Hửm?"

Dường như cô có chút ảm ức: "Anh là kẻ lừa gạt."

Tần Kiều sờ gò má cô: "Tôi lừa em cái gì?"

"Anh nói sẽ không chạm vào tôi, sẽ lắng nghe những lời tôi nói nhưng sang ngày thứ hai lại quên ngay." Cô đột nhiên muốn khóc: "Cũng không cho tôi đi thăm Vân Bó, không để cho tôi rời khỏi biệt thự."

Nụ cười trên khóe môi Tần Kiều phai nhạt, hắn bình tĩnh hỏi: "Còn gì nữa không? Tôi còn lừa em cái gì?"

Cô lại suy nghĩ một lát, càng ảm ức: "Anh còn nói anh nấu cơm rất ngon, nhưng thật ra lại rất dở."

Sườn xào chua ngọt quá ngọt còn có mùi khét nữa.

Thế mà hắn lại ép cô ăn cả mấy miếng.

Nói cho cô về nhà cũng không giữ lời, chớp mắt liền đuổi theo lời cô về.

Tần Kiều bình tĩnh nghe, sự ảm áp trong lòng giống như bị người ta đông thành băng, mảnh vụn của băng đâm vào tim hắn, rách thành từng lỗ.

Vốn dĩ ngọt giống như mật, lúc này lại lạnh đến mức làm người ta phát run.

Hắn siết chặt cằm của cô, đôi mắt cô trong veo, trong đó như có cả bầu trời sao và ánh trắng sáng lấp lánh, hắn cảm thấy con người trong trẻo trước mắt mình mới là thứ tàn nhẫn nhất, hành hạ tra tấn trái tim của hắn.

Âm thanh Tần Kiều lạnh đến phát run: "Em đang nói tới ai?"

Cho tới bây giờ, hắn chưa hề từng làm những chuyện đó với cô.

Ghen tỵ và tức giận hết như một cánh tay vô hình, bóp nát tim của hắn, làm hắn đau đớn đến sắp chết, thậm chí đau đến độ hắn muốn bóp chết cô ngay lập tức.

"Em đang nói ai? Ai đụng vào em?" Hai mắt hắn đỏ rực như máu: "Người đó là ai?"

Tác dụng phụ của chai nước trái cây lúc này quá lớn, giác quan của Tô Lăng nhanh nhạy hơn so với đầu óc của cô.

Tay Tần Kiều đặt ở trên hông cô siết chặt lại, giống như muốn đem cô siết chết, cảm cũng rất đau. Nước mắt cô rơi như mưa: "Đau quá."

Tần Kiều cười lạnh một tiếng: "Có đau cũng không đau bằng tôi."

Rốt cuộc hắn thích cái loại yêu tinh gì thế này, dường như sống chết của hắn đều là do cô vậy, chỉ một sự thay đổi nhỏ của cô cũng có thể lấy mạng hắn trong phút chốc.

Tô Lăng hoảng hốt, sự đau đớn làm mọi giác quan của cô nhạy bén hơn rất nhiều, khiến cho trí nhớ của cô trở nên lộn xộn, lúc là cô bị gãy chân, tránh mưa dưới mòm đá, lúc lại là khi cô bị đẩy ngã xuống dưới thềm của biệt thự, máu chảy đầy đất.

Tô Lăng như bừng tỉnh nhận ra, đây chính là cái người đã sống cùng cô năm năm, lừa cô vô số lần, muốn dây dưa làm phiền cô cả đời.

Cô khóc, cho hắn một cái tát.

Không đau, nhưng lại giẫm nát chút tự ái buồn cười của hắn.

Tần Kiều cười: "Đánh rất hay."

Mắt của hắn đỏ lên như máu, hắn hận cô muốn chết.

Nhưng hắn lại yêu cô.

Cho dù người kia là ai, mặc kệ người đàn ông đó là ai. Hắn cảm thấy hắn sắp điên rồi, sớm hay muộn cũng sẽ giết chết gã đó.

Tô Lăng phá hủy tất cả những tình cảm dịu dàng của hắn, vốn dĩ hắn chỉ muốn ôm cô một lát, quá khát vọng, khát vọng đến xương cốt đều phát đau. Hắn không dám đụng vào cô, vì cô quá mỏng manh, lần trước chẳng qua là dọa cô một chút mà cô đã khóc nhiều như vậy rồi.

Tần Kiều chỉ muốn biết, tại sao cô lại ghét hắn?

Hắn thay đổi có được không?

Nhưng mà cô quá độc ác.

Không thích hắn một chút nào cũng được, nhưng tại sao lại đi thích người khác?

Hắn buông lỏng tay, trầm thấp cười nhẹ một tiếng: "Tô Lăng, là do em tự chuốc lấy."

Cô không chống đỡ được, mềm nhũn ngã vào lồng ngực của hắn.

...

Trà: Nhá trước một chương, mai đăng bốn chương còn lại. =))))

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Yêu

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tô Lăng cảm thấy cơ thể mình như trôi nhẹ trong mây mù, rất khát nước.

Thời gian lẫn lộn, cô tưởng rằng bây giờ đã là nửa đêm, cô đang ở biệt thự. Hơi thở của người đàn ông này rất quen thuộc, mí mắt cô nặng tựa ngàn cân, không thể mở ra nổi.

Tô Lăng nghĩ cô bị bệnh rồi, yếu ớt nói: "Tần Kiều, hình như tôi bị bệnh thì phải, khát quá."

Người đàn ông kia trầm mặc một chút.

Cô chờ cả nửa ngày, đột nhiên có một cái ly được đưa tới bên miệng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lăng đỏ bừng, cô uống thử trong ly vào miệng theo bản năng. Mùi vị có chút kỳ lạ... Tô Lăng mơ màng nghĩ, hình như đây là rượu.

Tần Kiều cho Tô Lăng uống một ly rượu vang, mặt không chút cảm xúc.

Tô Lăng co người trên ghế sofa, đầu tóc rối loạn.

Ánh sao bị mây trên trời che khuất xen lẫn với ánh đèn, ánh sáng hắt lên mặt hắn khi sáng khi tối. Mặc dù không thể nói là xấu nhưng cũng không tính là đẹp.

Có lẽ là cô gọi người khác, hắn kích động như vậy, không biết có nên bóp chết cô hay không nữa.

Nhưng đối với cái loại chuyện không có kết luận này, từ trước đến giờ hắn cũng không thêm quan tâm, dù sao chủ nghĩ tư bản chỉ coi trọng kết quả thực tế mà thôi.

Tô Lăng không còn chút sức lực nào, cô phải cố gắng lắm mới mở mắt ra. Mọi thứ trước mặt cô đều tối đen, dường như cô còn nhìn thấy cả ánh sao. Tô Lăng chớp mắt rồi nhìn người đàn ông ở bên cạnh.

Hắn nhìn cô từ trên cao xuống, chỗ này quá tối khiến Tô Lăng không nhìn thấy vẻ mặt hắn.

Nhưng Tô Lăng nhận ra dáng người này, cô gác cánh tay đã mềm nhũn của mình lên trán: "Tần Kiều, vừa rồi tôi... Uống cái gì thế?"

"Rượu." Hấn thần nhiên nói. Hơn nữa đó còn là loại rượu có nồng độ khá cao.

Cô không hiểu cho lắm, song rượu mạnh khiến Tô Lăng cũng to gan hơn. Mặc dù ly đồ uống kia đã hết tác dụng nhưng rượu lại bắt đầu phát huy tác dụng của nó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng xinh đẹp như hoa đào, vẻ ngây thơ thanh thuần của cô mất đi một nửa, thay vào đó là sự quyến rũ.

"Tại sao anh lại cho tôi uống rượu?" Ánh sáng không ngừng thay đổi, hàng lông mi của cô vừa nhắm vừa dài, đôi mắt đen láy.

Tần Kiều vén sợi tóc vương ở hai bên má Tô Lăng ra: "Bởi vì tôi tức giận rồi."

"Tại sao anh lại tức giận?" Đột nhiên Tô Lăng biến thành cô gái mười vạn câu hỏi tại sao.

Ánh mắt của Tần Kiều không chút cảm xúc, hấn nói ra một sự thật: "Em không thích tôi."

Dù sao đây cũng là sự thật, Tô Lăng gật đầu.

Tần Kiều lạnh lùng cười nhạt.

Hấn trầm nghĩ, không bóp chết cô nữa vậy. Bàn tay Tần Kiều đang đặt trên cổ Tô Lăng khẽ lắc một cái, hấn chậm rãi vuốt ve cổ cô, vừa chạm tay vào đã không nỡ buông ra.

Tần Kiều sờ dọc theo áo của Tô Lăng. Ngón tay hấn khẽ khảy một cái, xương quai xanh trắng nõn của cô lập tức lộ ra.

Ở trong bóng tối mà vẫn có thể thấy rõ da thịt trắng trẻo nõn nà của Tô Lăng.

Tần Kiều sờ tới sờ lui, da của cô vừa mượt mà vừa mềm mại. Độ ẩm khiến người ta say mê chạm tới đầu ngón tay lạnh lẽo của hấn.

Tần Kiều không tiếp tục sờ xuống nữa nhưng thân dưới của hấn đã vô cùng thành thực mà có phản ứng.

Hấn đứng dậy, đi tìm cậu nhỏ nhà họ Phụng hút điếu thuốc.

Nếu hấn hút thuốc ngay bên cạnh Tô Lăng thì ánh mắt hấn sẽ tiếp tục dán chặt vào người cô cho xem. Góc này quá tối tăm, chẳng có ai nhìn thấy cô cả. Ở phía sân nhảy, mọi người đang chơi đùa rất nhiệt tình, âm thanh âm ỉ khiến Tô Lăng có chút khó chịu. Tư lượng cô rất kém, bây giờ cô đã bắt đầu buồn ngủ rồi.

Mùi khói lan tỏa khắp một góc nhỏ. Tô Lăng ho một cái, tiếng ho khan nhỏ nhắn khẽ khàng.

Tần Kiều mặt không cảm xúc lập tức dập tắt nửa điếu thuốc còn lại.

Hấn có hàng trăm cách để giết cô tới chết.

Nhưng hấn lại đứng đó không nhúc nhích.

Hấn muốn có được tình yêu của cô, chứ không phải sự hận thù. Chờ đến khi thật sự không thể chiếm được tình yêu của cô, tới lúc đó có lẽ sẽ cần đến loại hận này.

Song bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Tô Lăng mơ màng nghe thấy tiếng tranh cãi lớn, sau đó có tiếng lật bàn.

Một cô gái hoảng hốt hét lên: "Lăng Lăng!"

Sau đó là giọng nói đầy tức giận của một chàng trai: "Tô Lăng!"

Thế giới tối đen đột nhiên sáng bừng lên, có người bật đèn. Tô Lăng còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng này thì một giây sau mắt cô đã bị người khác che lại.

Bàn tay đó không có chút nhiệt độ nào, lạnh lẽo như một tảng băng vậy.

Nhưng như thế lại khiến Tô Lăng tỉnh táo hơn một chút. Cô khẽ mở miệng, đột nhiên nhớ ra giọng nói của cô gái vừa rồi: "Vân Bố?"

Giọng nói của chàng trai kia cũng rất quen, hình như là Nghê Hạo Ngôn thì phải.

Vân Bố và Nghê Hạo Ngôn không nghe thấy Tô Lăng nói chuyện, chỉ có Tần Kiều đang che mắt cô là nghe thấy.

Tần Kiều cong môi, nhưng ánh mắt lại không hề có ý cười.

Vạn Bạch Bạch bật đèn lên xong thì rất tức giận, cô ta kiểm chế con giận: "Cậu Tần, Lãng Lãng bị sao thế này?"

Tần Kiều không thèm để ý tới cô ta.

Vạn Bạch Bạch nghiêng răng định bước tới thì đèn trong đại sảnh được bật hết lên. Nghe Hạo Ngôn bị vệ sĩ mới ập tới chặn lại trước cửa, Vân Bố cũng bị người ta cản lại không vào trong được.

Tần Kiều nhìn hai người bọn họ bằng ánh mắt cực kỳ hứng thú, như thể hắn đang nhìn hai con cá trên thớt vậy.

Quách Minh Nham vội vàng ôm chặt Vạn Bạch Bạch: "Bà nội à, đừng làm loạn nữa." Người khác không nhận ra tâm trạng của Tần Kiều nhưng cậu ta và Tần Kiều chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, cậu ta hiểu rất rõ. Tần Kiều đang tức giận, người nào lại tự tìm xui xẻo mà đâm đầu vào chứ.

Vạn Bạch Bạch tức giận, cô ta mới chỉ không để ý tới Tô Lăng một lát mà chả biết Tần Kiều đã làm gì cô rồi. Dù sao cô ta cũng có trách nhiệm trong chuyện này.

Nhưng nói thế nào thì Quách Minh Nham cũng là một người đàn ông, Vạn Bạch Bạch không thoát ra nổi.

Vạn Bạch Bạch định giằng cậu ta một cái nhưng nhìn thấy đôi giày cao gót mười cm của mình, cô ta đành thu cái chân vừa giơ lên về.

Quách Minh Nham biết Tần Kiều rất bất thường, vội vàng nói: "Yên lặng quan sát." Đây là lần hiếm hoi một kẻ mù chữ như cậu ta dùng tới thành ngữ.

Tiếng nhạc sôi động ở sân nhảy đột nhiên bị tắt, mọi người quay sang nhìn nhau. Ai cũng nhận ra Tần Kiều đang không vui, chẳng ai tự chuốc lấy xui xẻo về mình cả.

Hai cánh tay của Nghe Hạo Ngôn bị giữ chặt sau lưng, hai mắt cậu đỏ ngầu: "Tô Lăng!" Cậu không ngừng giãy dụa, mấy vệ sĩ kia thì chẳng hề nể nang. Bọn họ dùng toàn bộ sức lực khống chế Nghe Hạo Ngôn tại chỗ.

Hai người này là được Tần Kiều cho lên, nếu không thì cậu ta và Vân Bố không thể lên nổi lâu ba. Hệ thống an ninh ở Vân Thượng Tọa rất tốt.

Những người được sắp xếp bảo vệ ở đây là vệ sĩ chứ không phải bảo vệ thông thường.

Nghe Hạo Ngôn không xông vào được, lại không biết tình hình Tô Lăng thế nào. Chỗ cậu đứng cách Tô Lăng quá xa, chỉ biết được cô đang co người trên ghế sofa mà thôi.

Trông Tần Kiều giống hệt một tên bạo chúa đang ở trong lãnh thổ của mình, không cho phép bất kỳ ai tới gần Tô Lăng. Hắn che mắt Tô Lăng một lúc rồi buông tay ra, Tô Lăng nháy mắt một cái mới nhìn rõ hắn.

Có vẻ hắn đang tức giận.

Mặc dù Tần Kiều cố gắng kiềm chế nhưng trong lòng hắn đang rất tức giận. Con tức giận ẩn sau nụ cười kia càng khiến người ta lạnh sống lưng.

Ly rượu hắn đưa cho cô uống quá mạnh, dù Tô Lăng biết mọi chuyện không ổn song hiện giờ cô đang vô cùng chóng mặt.

Tần Kiều đỡ cô đứng dậy rồi khẽ mỉm cười, nói: "Có hai người đến góp vui."

Tô Lăng bám chặt cánh tay Tần Kiều: "Tần Kiều."

"Hửm?"

"Anh đừng như vậy."

Tần Kiều không hiểu ý cô cho lắm, hắn mỉm cười.

Hắn không thể động tới cô, nhưng chẳng lẽ cũng không thể động vào người khác ư? Cô quan tâm tới bọn họ, nhưng lại chưa từng quan tâm tới hắn.

Vân Bố hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, khi Nghe Hạo Ngôn tới đây tìm Tô Lăng, Vân Bố mới biết hôm nay là sinh nhật của cô. Cô ta và Tô Lăng không để ý tới chuyện này lắm, lý do cũng có liên quan tới gia đình.

Vân Bố biết Nghe Hạo Ngôn là em họ của Tô Lăng, cô ta liền kể lại chuyện Lãng Lãng tới Vân Thượng Tọa cho Nghe Hạo Ngôn. Không ngờ cậu lập tức biến sắc, Vân Bố cũng nhận ra có chuyện không ổn rồi. Hai người vội vàng chạy tới đây.

Vân Bố sốt ruột giậm chân, chỉ sợ Tô Lăng gặp chuyện không hay: "Lãng Lãng!"

Nghe thấy giọng của Vân Bố, Tô Lăng đỡ chóng mặt một chút. Cô biết có chuyện không ổn nhưng lại không nhớ ra nổi có chuyện gì không ổn.

Dù sao ký ức của Tô Lăng về kiếp trước quá sâu sắc, nếu thật sự bất cô phải phân biệt rõ ràng thì rõ ràng kiếp này chỉ giống như một thế giới giả mà thôi.

Song trong tiềm thức, cô biết chuyện này nên giải quyết thế nào.

Bàn tay nhỏ nhắn của Tô Lăng kéo góc áo Tần Kiều, giọng nói của cô vừa nhỏ vừa dịu dàng: "Tần Kiều, chúng ta về nhà thôi."

Ý lạnh trong mắt Tần Kiều lập tức đông cứng, hần vốn định đích thân đi xử lý thằng nhóc nhà họ Nghê kia nhưng bây giờ lại do dự. Tần Kiều liếc nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Tô Lăng đang kéo chặt góc áo mình, sau đó quay đầu lại vuốt ve gò má cô: "Em biết em đang nói gì không?"

Sao cô uống say rồi thì khiến người ta vừa hận vừa yêu thế này chứ?

Đương nhiên là Tô Lăng không biết.

Hai mắt cô đã ướt át: "Về nhà thôi."

Tần Kiều mỉm cười: "Được."

Sau đó hần cúi người bế Tô Lăng lên. Ngoài dự đoán của hần, lần này Tô Lăng rất phối hợp. Cô không đánh cũng chẳng đá hần mà lại vòng cánh tay mềm mại trắng trẻo của mình qua ôm cổ hần.

Khi Tần Kiều bế Tô Lăng đi ngang qua cửa, Nghê Hạo Ngôn tức đến nổi đôi mắt đỏ ngầu: "Tô Lăng, chị sao rồi! Hần làm gì chị rồi?"

Tô Lăng dùng sức gắng gượng nhìn Nghê Hạo Ngôn, cô nhận ra đây là em họ của mình.

Lúc này cô còn có chút nghi ngờ. Cô bị gãy chân, Nghê Hạo Ngôn không thể đưa cô đi được. Sau đó Tần Kiều không cho phép Nghê Hạo Ngôn tới nữa. Tại sao cậu lại tới đây? Tần Kiều nói hần sẽ đánh gãy chân Nghê Hạo Ngôn đấy.

Tô Lăng không khỏi hoảng hốt, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang bế mình.

Tần Kiều cảm nhận được ánh mắt của Tô Lăng, hần cười như không cười: "Sao thế?"

Tô Lăng sợ rằng Tần Kiều sẽ đánh Nghê Hạo Ngôn thật, cô đành mỉm cười với hần: "Tôi không đi với em ấy, tôi theo anh về nhà." Nụ cười của cô vừa thuần khiết vừa ngoan ngoãn, tựa như một đóa hoa đào mới nở khiến người ta rung động.

Con người Tần Kiều co rụt lại.

Mặc dù hần đang kiềm chế nhưng trong lòng vẫn dâng lên một niềm vui sướng khó diễn tả được bằng lời.

Lúc này Tô Lăng giống hệt đáng về yếu đuối làm nũng mà hần ngày đêm tha thiết muốn cô trở thành.

Hần cực kỳ thích cảm giác này.

Mặc dù thái độ của Tô Lăng đột nhiên thay đổi khiến hần cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng điều này không ảnh hưởng tới tâm trạng hạnh phúc của hần. Trước mặt Nghê Hạo Ngôn và Vân Bố, Tần Kiều cúi đầu xuống hôn lên má Tô Lăng một cái.

Tô Lăng khẽ híp mắt lại, mơ màng sờ lên mặt mình.

Lúc này Tần Kiều thật sự mỉm cười.

Nghê Hạo Ngôn thấy hành động cột nhà của người đàn ông xa lạ kia thì sắp phát điên đến nơi rồi. Vậy mà cô chị họ ngốc nghếch của cậu còn tỏ vẻ ngờ nghệch như thế.

Nghê Hạo Ngôn bị chọc tức lập tức nổi giận hệt như một con dã thú: "Tao giết mày! Thả chị ấy ra!"

Hai vệ sĩ thấy Nghê Hạo Ngôn vùng vẫy mạnh thì lập tức giữ chặt cậu lại. Vân Bố đứng bên cạnh Nghê Hạo Ngôn nghe xương kêu rắc một tiếng rất rõ ràng, Nghê Hạo Ngôn bị trật khớp. Song cậu cứ như không cảm nhận được cơn đau, hai mắt đỏ ngầu, coi Tần Kiều chẳng khác nào một miếng thịt muốn xông tới cắn xé.

Mặt Vân Bố trắng bệch.

Tần Kiều cười khẩy một tiếng, hần không thèm liếc Nghê Hạo Ngôn lấy một cái mà cứ thế bế Tô Lăng xuống lầu.

Vạn Bạch Bạch cũng bị tình hình này làm nổi giận, cô trừng mắt nhìn Quách Minh Nham: "Đây chính là yên lặng quan sát của anh đấy à!"

Quách Minh Nham: "... Không phải chứ, chuyện này thì liên quan gì đến cậu ta.

Vạn Bạch Bạch nghĩ, hần Nghê Hạo Ngôn và Vân Bố là bạn của Tô Lăng, vừa rồi khi cô ta nói chuyện với Tô Lăng có nghe cô nói có người đến đón.

Vạn Bạch Bạch vội vàng đi tới: "Thả người ra cho tôi."

Người ở Vân Thượng Tạ không nghe lời cô, Quách Minh Nham đành lên tiếng: "Thả ra, thả ra đi."

Nghe Hạo Ngôn được người ta thả ra, sắc mặt cậu trắng bệch nhưng ánh mắt lại đỏ ngầu. Vệ sĩ vừa buông tay ra cậu đã muốn đuổi theo Tần Kiều xuống lầu.

Vân Bồ vẫn còn lý trí: "Nghê Hạo Ngôn, đừng kích động. Anh ta lái xe, bây giờ cậu có đuổi cũng chẳng kịp. Chúng ta..." Cô ta định nói chúng ta báo cảnh sát đi.

Nhưng vừa nhìn thấy cách ăn mặc của rất nhiều người ở Vân Thượng Tạ không phải kiểu giàu có thì cũng là sang trọng, cô ta không biết quan hệ giữa bọn họ và người đàn ông vừa rồi thế nào nên không dám tùy tiện nói.

Nghê Hạo Ngôn không phải kẻ ngốc, cậu lập tức hiểu ra bây giờ có đuổi theo Tần Kiều cũng chẳng được.

Nghê Hạo Ngôn mím môi, bây giờ mới cảm nhận được cơn đau đớn vì trật khớp.

Vạn Bạch Bạch cũng rất sốt ruột, tính cách của Tần Kiều thật sự quá đáng sợ.

Cô ta nói: "Quách Minh Nham, đồ của anh tôi sẽ trả lại hết, anh đem Tô Lăng về đây đi."

Quách Minh Nham trầm nghĩ, cô tưởng ông đây không sợ Tần Kiều chắc.

Nhưng cậu ta cũng không thể tỏ ra sợ hãi trước mặt nhiều người thế này được, Quách Minh Nham trợn mắt nói bừa: "Vấn đề là... Tôi cũng không biết anh Kiều sẽ đi đâu."

Bất động sản của Tần Kiều nhiều như thế, làm sao cậu ta biết được Tần Kiều sẽ mang Tô Lăng tới chỗ nào.

Hơn nữa lúc rời khỏi đây tâm trạng Tần Kiều cũng không quá tệ, hẳn là không xảy ra chuyện gì.

Vạn Bạch Bạch cười lạnh: "Đúng là cùng một giuộc." Cô ta không nên tin tưởng Quách Minh Nham mới phải. Vạn Bạch Bạch đi tới nhìn Nghê Hạo Ngôn: "Cậu là bạn của Tô Lăng? Đừng lo, chúng ta báo cảnh sát, cậu tới bệnh viện xử lý vết thương trước đã."

Nghê Hạo Ngôn mím môi lắc đầu, cậu nhận ra Vạn Bạch Bạch và Tần Kiều không cùng một bọn. Vừa rồi trông người đàn ông kia rất tàn nhẫn, hiện giờ cậu cực kỳ lo lắng cho Tô Lăng.

"Tôi không sao. Chị Vân Bồ, chị báo cảnh sát đi." Cánh tay của cậu đã không nhúc nhích nổi nữa rồi.

Trạm Lỗi vỗ cái đầu nóng bừng bừng, đi tới liếc Quách Minh Nham một cái. Ha, giỏi thật.

Trông chẳng đâu vào đâu.

"Cô Vạn, người khác không hiểu chuyện thì thôi, còn cô? Chẳng lẽ cô chưa từng nghe qua tính tình của cậu Tần như thế nào sao?"

Vạn Bạch Bạch nghiêng răng, cô ta nhớ lại dáng vẻ thật lòng vui vẻ và cảm động của Tô Lăng ban nãy, sau đó lấy điện thoại di động báo cảnh sát.

Thì sao chứ! Chị đây vốn đã bắt đầu từ lúc không có gì trong tay.

Khi Tần Kiều lái xe về tới biệt thự Tùng Sơn, dì Đình đã nghe thấy tiếng động cơ xe hơi của hắn từ xa. Dì Đình lập tức vui vẻ ra mặt nghênh đón: "Cậu chủ về rồi."

Bà Vãn bỏ mặc Tần Kiều, dì Đình chăm sóc hắn suốt mấy năm nên rất có tình cảm với hắn.

Tần Kiều gật đầu: "Dì Đình."

Nhưng dì Đình lại nhìn thấy hắn cẩn thận bế một cô gái từ ghế phụ ra.

Mặt cô gái kia vùi vào trong lồng ngực hắn, không nhìn rõ. Cánh tay của cô trắng như tuyết, trông rất mảnh mai xinh đẹp.

Dì Đình mừng rỡ đến mức híp cả mắt, đây là lần đầu tiên cậu chủ đưa một cô gái về nhà đấy!

Nói không chừng cô chính là cô chủ tương lai.

Tần Kiều bế Tô Lăng lên lầu, dì Đình đi theo hắn.

Tần Kiều nói: "Giúp cô ấy tắm rửa một chút."

Di Đình vui vẻ đáp lời hấn sau đó vào phòng tắm mở sẵn nước.

Khi bước ra ngoài, di Đình thấy cô gái kia đã được Tần Kiều đặt lên giường, hấn cởi giày cho cô.

Rốt cuộc di Đình cũng nhìn thấy gương mặt của cô gái nhỏ, vừa trông thấy di Đình không khỏi hồi hộp. Cô gái này xinh đẹp quá, còn xinh đẹp hơn cả bà Văn khi trẻ.

Hơn nữa cậu chủ nhà bọn họ còn cởi giày cho người ta nữa!

Di Đình vội vàng nói: "Cậu chủ, để tôi."

Tần Kiều cởi tất của Tô Lăng ra, đôi bàn chân ngọc ngà trắng nõn lộ ra.

Di Đình vội vàng đỡ Tần Kiều đứng dậy: "Để tôi giúp cô bé cởi đồ, cậu chủ nghỉ ngơi trước đi."

Tần Kiều: "..."

Di Đình quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt Tần Kiều đang dán chặt vào đôi chân trần của cô gái nhỏ, trên trán hấn còn đổ mồ hôi. Di Đình cởi giày giúp Tô Lăng, sau đó cẩn thận đắp chăn cho cô rồi chu đáo giảm điều hòa xuống thêm vài độ.

Tần Kiều xoay người ra cửa: "Di Đình, đi tắm rửa giúp cô ấy đi."

Hấn sờ mũi theo bản năng, không chảy máu mũi nhưng hơi thở lại rất nóng.

Di Đình không biết chuyện kỳ lạ này của hấn, ngoài Tô Lăng ra thì không có ai biết chuyện này cả. Thậm chí trước đây chính hấn cũng không biết chuyện này.

Tần Kiều đợi ở bên ngoài một lát, có chút cảm giác muốn hút thuốc.

Căn biệt thự này rất yên tĩnh.

Hấn nhắm mắt lại, song tâm trạng vẫn cực kỳ buồn bực.

Tần Kiều bước vào phòng lần nữa, di Đình đã cởi quần áo Tô Lăng rồi, cửa phòng tắm không đóng. Có lẽ di Đình không ngờ hấn đã đi mà lại quay về: "Cậu chủ?"

Tô Lăng nằm trong bồn tắm lớn, da thịt trắng nõn.

Yết hầu Tần Kiều giật giật, mẹ nó, phải kiềm chế kiềm chế kiềm chế.

Hấn vừa định lên tiếng thì Tô Lăng mở mắt ra, hàng lông mi dài của cô còn đọng nước.

Nhưng được ngâm trong nước nóng, Tô Lăng đã tỉnh rượu bốn phần.

Cô tròn tròn mắt nhìn Tần Kiều.

Hơi nước mờ ảo, Tần Kiều không nhìn thấy gì cả. Trong lòng hấn thầm mắng một tiếng, hấn cong môi nói: "Tôi ra ngoài, em từ từ tắm."

Di Đình không cảm thấy có chuyện gì không ổn cả, Tô Lăng vẫn có chút mơ hồ. Cô nhận ra di Đình: "Di Đình, đi giúp cháu đóng cửa lại."

Di Đình đóng cửa xong mới nhận ra sai sai, nhưng lại rất mừng rỡ: "Cô, cô biết di Đình ư? Cậu chủ từng nhắc tới tôi với cô sao?"

Sắc mặt Tô Lăng chậm rãi thay đổi.

Cô nhìn quanh bốn phía một vòng, sáu phần say rượu còn lại lập tức bị dọa tỉnh.

Đây chẳng phải năm năm kia ở kiếp trước ư...

Cô từ từ nhớ lại chuyện ở Vân Thượng Hương Tạ, khi ký ức của Tô Lăng từ từ hiện về thì cô nhanh chóng cảm thấy không ổn. Chuyện không thể tin nổi như sống lại, ban đầu cô không hề có ý định nói với bất cứ ai. Có vẻ như cô đã nhầm lẫn Tần Kiều ở hai kiếp với nhau, nói ra chuyện không nên nói rồi.

Còn cả Nghê Hạo Ngôn và Văn Bố nữa, không biết bọn họ thế nào?

Gay go nhất là, căn phòng quen thuộc này chính là biệt thự mà cô sống với Tần Kiều trong năm năm.

Cô đã quay về nơi đây.

"Cô là bạn gái của cậu chủ ư? Cô thật xinh đẹp." Di Đình tìm tìm mỉm cười. Cô gái này không chỉ có gương mặt xinh đẹp mà dáng người cũng rất đẹp.

Chỗ cần thịt có thịt, da dẻ ngọc ngà.

Mắt nhìn người của cậu chủ thật tốt.

Tò Lãng cắn răng, sắc mặt rất khó coi.

"Không phải."

"!" Di Đình ngẩn người, sau đó lúng túng mỉm cười. Sợ Tò Lãng để ý, di Đình dè dặt nói: "Di Đình nhầm rồi, cô từ từ tắm. Có yêu cầu gì muốn đi Đình làm không?"

Mặc dù Tò Lãng không thích Tần Kiều nhưng đi Đình thật sự là người tốt.

Kiếp trước, trong năm năm đó, đi Đình vừa quý cô lại vừa đứng về phía cô, yêu thương cô như con gái.

Tò Lãng nhẹ giọng nói cảm ơn.

Đi Đình ra ngoài thì thấy Tần Kiều đang hút thuốc ngoài hành lang, trông có vẻ rất buồn bực.

Đi Đình do dự nói: "Cậu chủ, tôi có nên chuẩn bị cho cô bé kia một căn phòng không?"

Ngón tay thon dài của Tần Kiều lẩn trong khói thuốc: "Không cần, cô ấy ngủ với tôi."

"..." Di Đình thờ dãi: "Được rồi." Nhớ lại vẻ mặt của cô gái xinh đẹp kia, hình như người ta không thích cậu chủ lắm.

Đi Đình không có con cái, thật lòng yêu thương Tần Kiều. Nghĩ ngợi một hồi, sợ rằng Tần Kiều sẽ làm chuyện sai trái nên khuyên nhủ: "Cậu chủ, đừng làm bừa."

Tần Kiều phì cười: "Ừm."

Chẳng ai quản được Tần Kiều, đi Đình không còn cách nào khác đành phải xuống lầu.

Tần Kiều đợi cho khói thuốc tản đi một chút rồi mới vào phòng. Tò Lãng đã tỉnh rượu, sợ còn không kịp, làm gì có tâm trạng tắm rửa. Cô không mặc bộ đồ ngủ đi Đình chuẩn bị sẵn mà mặc lại quần áo của mình. Cô vừa bước ra khỏi phòng tắm thì Tần Kiều mở cửa bước vào.

"..." Đôi mắt đẹp đẽ của Tò Lãng tròn tròn, cô nhìn thấy Tần Kiều cứ như thể bị dọa sợ vậy.

Tần Kiều mỉm cười: "Sao thế? Tỉnh rượu rồi? Lại đây, chúng ta tính nợ."

Tò Lãng cũng không biết là cô nên hoảng hốt vì hấn đã đoán ra được chuyện gì hay nên sợ hãi vì tình cảnh hiện giờ của mình.

Cô không chịu bước tới chỗ Tần Kiều.

Tần Kiều lại chậm rãi ra lệnh: "Lại đây, đừng để tôi nói đến lần thứ ba."

Tò Lãng hoảng sợ, địa điểm này, tình huống này khiến cô nhớ lại tình cảnh bị Tần Kiều khống chế ở kiếp trước.

Tò Lãng tự nhủ không phải sợ, cứ nói chuyện trước đã.

Nhưng tự an ủi bản thân như thế không có tác dụng cho lắm, cô vẫn rất sợ hãi...

Tò Lãng biết đạo lý phải ra tay trước thì mới chiếm được thế chủ động, cô bước tới rồi nhỏ giọng quở trách Tần Kiều: "Anh bỏ thuốc tôi."

Dáng vẻ rụt rè của cô khiến Tần Kiều xì một tiếng. Miềm mại nhỏ nhẹ, không có chút uy hiếp nào.

Tần Kiều: "Không có, không phải tôi." Mặc dù hấn ngầm đồng ý chuyện này nhưng quả thực hấn không bỏ thuốc cô, hơn nữa đó cũng không thể tính là thuốc.

So chiều với Tần Kiều, đương nhiên là đáng vẻ nhút nhát của cô chẳng so nổi. Hấn lạnh giọng: "Thì ra cô Tô còn có người yêu, có phải nên giới thiệu một chút không?"

Câu này của hấn nói trúng chuyện mà Tò Lãng sợ nhất.

Tò Lãng lắc đầu, tim đập rất nhanh: "Không có, tôi uống say nên nói lung tung."

Tần Kiều mỉm cười: "Coi tôi là thằng ngu phải không? Hừm?"

Đôi môi Tò Lãng có chút trắng bệch.

Tần Kiều đứng dậy, hần cao hơn Tô Lăng một cái đầu khiến cô có cảm giác cực kỳ choáng ngợp: "Tô Lăng." Tần Kiều cúi xuống nhìn cô: "Thẳng thắn một chút, tôi sẽ tha cho em. Hửm?"

Tô Lăng liên tục lùi về phía sau, không dám nói tiếp.

"Tôi phải quay về trường."

Tần Kiều nắm lấy cổ tay cô, trong mắt không hề có ý cười.

Tô Lăng không khỏi sốt ruột: "Đây là chuyện của tôi, không liên quan tới anh."

Phải, chuyện ở kiếp này đều là chuyện của cô, những gì nợ hần cô đều trả lại rồi. Hần không có quyền quản những chuyện này.

Tần Kiều im lặng trong chốc lát.

Hần lạnh lùng nói: "Có liên quan."

Tô Lăng ngẩng đầu lên, con ngươi hần đen như mực. Hần lặp lại lần nữa: "Có liên quan."

Đột nhiên Tô Lăng cảm thấy sợ hãi câu tiếp theo hần chuẩn bị nói.

Nhưng tay của cô đang bị hần giữ chặt.

Tối tháng Chín, tiết trời đã bắt đầu trở lạnh. Nhiệt độ của điều hòa quá thấp khiến không khí trong phòng ngập tràn lạnh lẽo.

Trên người Tần Kiều tỏa ra mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Tô Lăng nghe thấy hần nói rõ ràng từng chữ: "Bởi vì tôi thích em."

Phản ứng đầu tiên của cô khi nghe thấy lời tuyên bố này là, hai tai đỏ bừng.

Tần Kiều mỉm cười: "Tô Lăng, có nghe rõ không? Bởi vì tôi yêu em."

Tô Lăng cắn môi, gương mặt cũng đỏ ửng lên: "Tần Kiều, anh đừng... Đừng đùa như vậy."

Yêu cô ư? Sao có thể chứ.

Hần nói hần thích cô, cô tin. Mỗi người đều có món đồ yêu thích của mình, như là một món ăn hay một loại hoa. Cô và Tần Kiều, chỉ là trùng hợp giống kiểu phụ nữ mà hần yêu thích thôi. Từ khuôn mặt đến cơ thể.

Tần Kiều chưa từng nói hần yêu cô, đây là lần đầu tiên.

Tô Lăng không tin, hần sẽ chẳng yêu ai đâu.

Hàng lông mi của cô khẽ run, không biết cô nên sợ chuyện nào hơn: "Tôi đang nói thật, không có bất kỳ ai, bất kỳ người nào khác. Anh có thể điều tra."

Tô Lăng nói xong, dùng đôi mắt kiên định nhìn Tần Kiều. Quả thực không có ai khác, ngoài hần.

Tần Kiều hít một hơi, hần là người thông minh, hần biết cô không nói dối.

Khi cô nói dối, đầu tiên sẽ cảm thấy xấu hổ, sau đó sẽ bối rối.

Nhưng chuyện này có rất nhiều sơ hở, cô ghét hần như vậy, làm sao có thể nói muốn cùng hần về nhà chứ? Cô gọi nơi này là "Nhà"?

Hơn nữa khi say rượu, cô cười với hần. Dáng vẻ mềm mại kia, quả thực... Mẹ nó quá hợp ý hần.

Như thể có người dạy cô dựa theo ý hần vậy.

Tần Kiều thản nhiên, hần mỉm cười: "Được rồi, tôi tin em. Bây giờ thì đi ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bối vì em

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tô Lăng nhẹ nhàng thở ra, cô do dự nhìn hấn: "Tôi muốn về trường."

Tần Kiều cười như không cười, ngồi trở lại trên giường rồi bắt chéo hai chân, không trả lời cô.

Tô Lăng đẩy cửa ra, hấn cũng không ngăn cản.

Cô xuống dưới lầu không tìm thấy giày của mình, dì Đinh đang nấu canh giải rượu ở phòng bếp, nghe thấy tiếng bước chân thì trông thấy Tô Lăng: "Cô muốn đi sao?"

Tô Lăng gật đầu: "Dì Đinh, cho con hỏi đôi giày con mang lúc tới đây để ở đâu ạ?"

Dì Đinh không yên lòng: "Đã hơn mười giờ rồi, bên ngoài tối như vậy, lại là quốc lộ giữa núi, chỗ biệt thự này không thể bắt được xe, bây giờ cô ra ngoài không an toàn chút nào."

Tô Lăng cười với bà nói: "Không sao, con có thể gọi điện thoại bắt xe."

Đến cùng thì Tô Lăng vẫn là khách, cô muốn đi thì dì Đinh không thể ngăn cản, bà mang đôi giày đã cất kỹ tới cho cô, sau khi Tô Lăng thay xong thì đi ra cửa: "Tạm biệt dì Đinh."

Dì Đinh lo lắng nhìn theo bóng lưng Tô Lăng, cô đẹp như thế, lại đã trẻ như vậy, dù thế nào cũng không an toàn. Sao cậu chủ cũng không biết tiền người ta một đoạn chứ?

Bà vừa nghĩ như vậy thì Tần Kiều đã nhanh chóng xuống lầu.

Tần Kiều: "Cô ấy đi rồi?"

"Đúng vậy, cậu chủ ngại đi tiễn cô bé kia đi, bên ngoài tối vậy, cho dù có đón xe cũng không an toàn lắm."

Tần Kiều chế nhạo nói: "Đối với cô ấy mà nói thì ở đây mới là nơi không an toàn nhất."

Dì Đinh không dám tiếp lời.

Tuy nói thì nói vậy, nhưng Tần Kiều vẫn đi ra ngoài.

Bên ngoài biệt thự không có sao, ngược lại ánh đèn lại rất sáng.

Mùa hè trong núi có nhiều muỗi, Tô Lăng đứng ở cửa mấy phút, bị mấy con muỗi chích thành mấy mụn đỏ.

Cô lấy điện thoại ra mới phát hiện đã hết pin.

"..." Luôn cảm thấy Tần Kiều đều đã tính toán kỹ càng, trong lòng Tô Lăng rất lo lắng, không biết hiện tại Vân Bó và Nghê Hạo Ngôn thế nào rồi?

Sự lo lắng dành cho bọn họ được đặt lên trên hết, cô quyết định quay lại tìm dì Đinh mượn điện thoại.

Quả nhiên Tần Kiều vẫn lười biếng đứng đấy đợi cô.

Trông thấy cô trở về, hấn cong cong môi: "Cô Tô đã nghĩ thông, muốn trở về ngủ với tôi sao?"

Hấn thật không biết xấu hổ mà, gò má Tô Lăng nóng ran nói: "Tần Kiều!"

"Ừm, nghe."

Sau lưng cô chính là bóng đêm mịt mờ, hiện tại trở về hiển nhiên là không thể nào. Cô nhìn xuống cảm giác mắc cỡ chết người kia: "Tôi có thể mượn điện thoại không?"

Hấn nói: "Tự mình lại đây, tôi gần chút nữa rồi nói, ở xa như vậy tôi không nghe rõ."

Hấn đã dày công tu luyện năng lực trốn mắt nói dối này, Tô Lăng còn nhớ rõ lúc mới sống lại, cả người cô chật vật nằm trong bồn tắm xin hấn giúp đỡ, hấn lạnh lùng vô tình, nói thẳng không giúp.

Tìm hấn giúp đỡ, dù sao cũng phải trả cái giá thật lớn.

Tần Kiều nhìn cô đang mong mỏi đi Đình đi ra, dáng vẻ tiến không được mà lùi cũng không xong này của cô trông như đồ đàn vậy.

Hắn chậm rãi nói: "Đi Đình đi ngủ rồi."

Cô cắn môi, Tần Kiều thấy buồn cười.

Cuối cùng cô gái cũng chậm rãi đi tới, mỗi một bước giống như đang dẫm trên mũi dao.

Hắn không nhúc nhích, chỉ đứng nhìn. Đây là lần thứ nhất cô chủ động đi tới, hắn nheo mắt lại rồi lấy điện thoại từ trong túi ra: "Một điều kiện."

Cô mở to hai mắt, dáng vẻ hơi tui thân.

Hắn vui vẻ nói: "Ừm, gọi một phút ôm một phút. Có gọi hay không, tự mình chọn."

Cô được lựa chọn chắc?

Cô không thể ở lại biệt thự, tạm thời không nói tới việc mò mẫm trong bóng tối, có khả năng phải đi tới sáng mắt. Có lẽ Vân Bố và Nghê Hạo Ngôn còn đang tìm cô khắp nơi, không biết lo lắng cỡ nào.

Căn bản cô không có lựa chọn nào khác.

Cô nhận lấy chiếc di động kia, người đàn ông trầm thấp cười lên: "Ừm, ngoan."

Tô Lăng vừa thẹn vừa xấu hổ, cô quay lưng lại gọi điện thoại, cô đã thuộc lòng số của Vân Bố và Nghê Hạo Ngôn. Lúc này khẽ dừng một chút, cô quyết định gọi cho Vân Bố, Tần Kiều đang đứng sau lưng, cô không dám chọc hắn.

Điện thoại vừa được kết nối, Tô Lăng lập tức nói ngắn gọn vị trí của mình, bảo Vân Bố biết điện thoại cô hết pin rồi, đừng lo lắng.

Tô Lăng nhờ Vân Bố gọi xe giúp cô, nói xong định tắt điện thoại.

Vân Bố: "Ủi? Lăng Lăng, cậu đừng tắt máy chứ." Cô ta liếc chàng trai mặt mũi tái nhợt ở bên cạnh, đôi mắt Nghê Hạo Ngôn trầm xuống, lắc lắc đầu nhìn cô ta, Vân Bố bèn thở dài, từ bỏ không nói.

Bây giờ hai người họ đang ở bệnh viện.

"... Sao vậy?" Trong lòng Tô Lăng cũng sốt ruột.

Vân Bố nói: "Không có gì, mình gọi xe giúp cậu, chú ý an toàn."

Kết quả Tô Lăng vừa tắt điện thoại thì nhìn thấy bên trên hiện lên 00:01:03, cô ngu người.

Tần Kiều không nhin được mà nở nụ cười.

Trên thực tế chỉ quá ba giây nhưng dựa theo cách tính tiền điện thoại thì lại tròn hai phút.

Thoạt trông cô rất tuyệt vọng nhỉ. Con mẹ nó quá thực quá đáng yêu rồi.

Tần Kiều cười một tiếng, giang hai tay về phía cô: "Đến đây đi."

Gò má cô rất đỏ, đối với cô mà nói thì mấy chữ không giữ lời hứa không bao giờ tồn tại. Hắn tìm được bóng dáng của mình trong đôi mắt sạch sẽ kia, hắn thẫn thờ dài, trong lòng có một loại cảm giác biến thái lẫn thỏa mãn.

Tô Lăng đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy eo hắn.

Tần Kiều cười vui vẻ: "Chủ động như vậy sao?"

Cô xấu hổ sắp chết rồi, không muốn đề ý tới hắn.

Cơ thể của cô gái nhỏ thơm thơm mềm mềm, hắn có thể thấy được đỉnh đầu cô vẫn còn chưa khô nước.

Tất cả cảm xúc phiền não tiêu cực, vậy mà tiêu tan sạch sẽ trong nháy mắt.

Chỉ còn lại chút ngọt ngào, ngọt đến mức khiến đôi mắt Tần Kiều trở nên dịu dàng.

Cô còn đang yên lặng tính thời gian, dáng vẻ tội nghiệp thôi rồi.

Hắn nhẹ nhàng đẩy ra cô, gò má vô cùng đỏ, con ngươi cũng ngập nước, cực kỳ thẹn thùng, xen lẫn một chút tức giận. Nhưng thời gian vẫn chưa hết, cô

lơ lơ nhìn hần, không biết hần lại muốn làm gì.

Tần Kiều vén tóc của cô ra sau tai, thấp giọng nói: "Được rồi, sinh nhật vui vẻ."

Đây là ngày ông trời đưa cô tới thế gian, hần nên tốt bụng một lần.

"Tôi đưa em về trường."

Cô ngồi ở ghế phó, Tần Kiều lái xe, hần tiện tay ném điện thoại cho cô.

Cô rụt rè nói: "Không cần đâu."

Trái tim của Tần Kiều sắp bị sự dễ thương của cô làm cho nhũn ra: "Lần này không thu phí."

Cô nhin một chút, nhưng vẫn không nhin được sự vui sướng quá đỗi trong lòng, cô khẽ cong môi lên. Trong phút chốc, khi ý cười trong mắt chậm rãi nở rộ, ánh sáng nhỏ vun còn đẹp hơn ngọc lưu ly.

Hần thực sự quá xấu xa, hiếm khi lại đối xử tốt với cô như vậy.

Một hành động nhỏ xíu, bình thường cũng có thể khiến cô vui vẻ đến thế.

Xe chạy trên đường, Tô Lăng nhỏ giọng gọi điện thoại, lúc này cô mới dám cẩn thận trả lời câu hỏi của Vân Bố.

Cô vẫn đang chú ý đến Tần Kiều, trả lời vài câu thì quay sang quan sát phản ứng của hần.

Hần lái xe rất chăm chú nghiêm túc, sự ngang bướng không bị trời buộc đã được thu lại sạch sẽ.

Ban đêm tĩnh mịch, tháng Chín đã qua, muôn vật bùng bùng sức sống, cả quãng đường là tiếng côn trùng nhỏ giọng kêu vang, trong xe cũng rất yên tĩnh.

Con người đen như mực của hần nhìn thẳng về phía trước.

Không biết vì sao, Tô Lăng bỗng nhớ đến chuyện thời niên thiếu của Tần Kiều mà đòi trước đi Đình đã kể cô nghe.

"Lúc cậu chủ học cấp ba, chạy đi đua xe với cậu Quách, đụng ra một cái lỗ rất to trên trán, bây giờ nhìn kỹ vẫn còn thấy vết sẹo nhàn nhạt."

Khi đó cô im lặng lắng nghe, cô chưa thấy Tần Kiều lái xe với tốc độ nhanh, hần lái xe luôn nghiêm túc.

Di Đình cười nói: "Bây giờ nghiêm túc như thế là vì trên xe có cô."

Bởi vì hần yêu cô, bởi vì sợ mất đi cô.

Cho nên học cách thu liễm, cho nên mới cẩn thận từng li từng tí.

Đột nhiên Tô Lăng quay đầu sang chỗ khác, không nhìn hần nữa. Bầu trời màu xanh đen, tất cả cảnh vật đều đang lùi lại.

Nhưng mà trên đời này có rất nhiều chuyện không thể lùi lại như thế, ví như thời gian, ví như tình yêu, ví như lần đầu gặp gỡ, lại ví như biệt ly.

Tô Lăng đã từng chết một lần rồi.

Lúc Tô Lăng trở về phòng ngủ, Triệu Uyển Uyển lập tức vội vàng đứng lên: "Cậu về rồi hả?"

Lúc này đã là 11 giờ 30 phút, đã rất muộn.

Triệu Uyển Uyển vẫn giữ cửa giúp cô, còn một cô bạn cùng phòng nữa tên Chu Mạn đang ngủ, Triệu Uyển Uyển hạ thấp giọng, dùng hơi nói: "Vân Bố đâu? Không trở về với cậu sao?"

Giọng điệu của cô ta hơi lo lắng, lúc này không ngủ, hiển nhiên là đang chờ Tô Lăng và Vân Bố.

Tô Lăng ngẩn người, lắc lắc đầu, cũng nhẹ giọng trả lời cô ta: "Cám ơn cậu."

Triệu Uyển Uyển hơi ngượng ngùng, trước đó cô ta với Chu Mạn rất bài xích Tô Lăng và Vân Bố, nhưng cô ta biết, tuy phần lớn thời gian Tô Lăng đều rất yên lặng, song cô là một cô gái tốt.

Dù Vân Bố câu thả thì cũng cũng rất tốt.

Chẳng qua ranh giới ban đầu giữa người với người một khi đã rạch ra, về sau sẽ rất khó hòa hợp. Triệu Uyển Uyển biết tâm tư Chu Mạn thâm sâu, cho nên hai người ở chung luôn có phòng bị, nội tâm cô ta vô cùng hâm mộ Tô Lăng và Vân Bố.

Tô Lãng đã nói chuyện với Vân Bó ở trên xe một lúc, cô ta nói sẽ lập tức trở về.

Quả nhiên không lâu sau thì Vân Bó cũng quay về, hai người có rất nhiều lời muốn nói song sợ đánh thức những người khác, lại thêm đã quá muộn nên đành phải đi ngủ trước.

Ngày thứ hai thì Vân Bó thực sự không giấu được tâm sự, kéo Tô Lãng qua: "Lãng Lãng, hôm qua người dẫn cậu đi là ai?"

Tô Lãng không có ý định giấu diếm cô ta: "Là Tần Kiều."

Vân Bó: "...". Cô ta lừa dối bản thân cả một đêm, chỉ là đáng về hơi giống một chút thôi, đầu đầu đầu kết quả thật đúng là tổng giám đốc Tần kia.

Vân Bó đã gặp hần ở đoàn phim một lần, Tần Kiều đối phó với Trịnh Tiểu Nhã, bây giờ trong vòng tròn nhỏ kia cũng khiến người ta khen một câu làm hay lắm.

Cậu Tần trực tiếp được truyền bá là người vô cùng thần kỳ, tuổi trẻ nhiều tiền, có tiền có thế, quả thực là người đàn ông thần tiên.

Nhưng tối qua người đàn ông thần tiên kia, tính tình tàn bạo, nguy hiểm đến nỗi làm lòng người hoảng sợ.

Vân Bó cũng không biết nên nói, úi Lãng Lãng thiệt giỏi, ngay cả ông tướng ở cấp bậc thần thoại này cũng biết, hay nên nói Lãng Lãng quá thâm rồi, nhìn người đàn ông kia không dễ chọc tí nào.

Bây giờ Trịnh Tiểu Nhã còn thâm hơn, đã mấy tháng rồi cô ta không quay phim.

Quan trọng chính là, người đàn ông đó đã gián tiếp làm gãy tay em họ Lãng Lãng!

Vân Bó nhớ đến thiếu niên nọ đầu sao cũng lễ phép gọi mình một tiếng chị Vân Bó thì hơi đau lòng, cô ta xoắn xuýt suốt cả tiết, quyết định nói chuyện của Nghê Hạo Ngôn cho Tô Lãng biết.

Lúc này sắc mặt Tô Lãng lập tức thay đổi, tối qua cô không tỉnh táo, chỉ biết Nghê Hạo Ngôn tới, nhưng lại không ngờ cậu còn bị thương, trật khớp thì có thể nhanh chóng nổi lại, nhưng đau nhức mấy ngày là thật.

Vân Bó nói: "Thằng nhóc không cho mình nói, đêm qua cũng trở về trường rồi. Lãng Lãng cậu đừng lo lắng, bác sĩ nói đợi hai ngày là ổn."

Sao Tô Lãng có thể không lo cơ chứ, đây là cậu nhóc mà cô xem như em trai ruột.

Cô trực tiếp xin nghỉ hai tiết cuối cùng, lớp của Trần Phạm thật ra rất khó xin. Tô Lãng cực kỳ sốt ruột, điều này ai ai cũng nhìn ra được.

Trần Phạm nhú chặt mày: "Vậy em đi đi."

Dù bình thường ông ta rất nghiêm khắc, tác phong cũng không nghiêm chỉnh cho lắm, nhưng sẽ không làm khó học sinh vào những trường hợp như vậy.

Cách hai con hẻm nhỏ, Tô Lãng nhanh chóng đi tới trường đại học Q, lúc này vẫn là buổi sáng, vừa vặn là lúc lên lớp, trong sân trường cũng không tính là quá nhiều người.

Nhưng Tô Lãng sở hữu gương mặt mà xác suất quay đầu lại nhìn là một trăm phần trăm, suốt cả đường đi tới đều có người trộm liếc nhìn cô.

Càng nhìn càng thấy quen.

Lúc đầu Tô Lãng biết Nghê Hạo Ngôn báo danh khoa công nghệ thông tin, nhưng lại không biết cậu bị phân đến lớp nào, khi đó cô đã cắt đứt liên lạc với nhà cậu, đành phải hỏi đường đến đó.

Nghê Hạo Ngôn rất nổi tiếng trong những tân sinh năm nhất.

Lớp trưởng lớp B khoa công nghệ thông tin, thành tích xuất sắc, bề ngoài đẹp trai, chơi bóng cũng đẹp.

Hỏi mấy người, thật sự có người chỉ đường cho cô.

Trong lòng Tô Lãng cảm thấy áy náy, đến cùng cô vẫn chưa thể chăm sóc cậu thật tốt.

Nghê Hạo Ngôn đang học lớp lý thuyết lập trình, cậu học tập rất nghiêm túc, chẳng qua là tay bị thương nên không có cách nào để viết. Thầy giáo giảng lý luận xong, để cho bọn cậu tự ôn tập, và đọc sách một lúc.

Bạn cùng phòng trong ký túc xá đại học đều ngồi với nhau, bạn cùng phòng Nghê Hạo Ngôn là bọn Trương Quân đang chơi game.

Năm người tụm lại đủ tạo một nhóm, Trương Quân đánh ADC*, còn đang quét kinh nghiệm hăng say ở rừng, người bên cạnh mặt kiểu đầu mé, đẩy anh ta một cái: "Bé Quân, ngừng đầu."

Trương Quân: "Đừng đẩy ông đây, sắp bị giành bùa* rồi nè."

*Dạng game Liên Minh, Liên Quân các kiểu ý.

ADC là xạ thủ, còn raw "hồng" mình tra baidu không ra nhưng dựa vào kinh nghiệm chơi liên quân của mình thì chắc là ổng vào rừng giết bùa đấy =)))

"Không phải, cậu ngẩng đầu lên, người đang đứng bên ngoài có phải là nữ thần của cậu không?"

Trương Quân cho là bọn họ lừa mình: "Mẹ nó đồ nào úng nước nhà cậu, sao nữ thần của mình lại đến trường chúng ta chứ."

Anh ta giật được bùa, vừa lòng thỏa ý, lại bị người ta vỗ lên đầu nói: "Giống lắm, cậu mau nhìn xem, bề ngoài thật đẹp."

Trương Quân nổi cáu, anh ta ngẩng đầu nhìn sang, lúc trông thấy cô gái đứng bên ngoài phòng học, vẻ mặt khó chịu lập tức thay đổi, không biết mặt anh ta có đỏ lên không nhưng làn da anh ta đen, nên dù đồ cũng chẳng nhìn ra.

Trong màn hình điện thoại, Hậu Nghệ bị Lý Bạch ở đối diện đánh chết.

Trương Quân cũng không thèm nhìn, lấp ba lấp bấp nói: "Thật... Là thật."

Mấy người đều thấy rõ Tô Lăng, dáng vẻ của cô đẹp, học viện truyền thông vốn có nhiều người đẹp, một đám đàn ông khoa công nghệ thông tin cơ bản có rất ít người chịu nổi loại đẹp này.

Người quan tâm đến ngành giải trí còn tốt, sẽ cảm thấy Tô Lăng quen quen, người không quan tâm chỉ cảm thấy bề ngoài thật đẹp.

Càng ngày càng nhiều người nhìn cô, Tô Lăng ý thức được không ổn, song từ nhỏ Nghê Hạo Ngôn bướng bỉnh, khi còn bé cậu đánh nhau với người khác, về nhà có một miếng vết thương trên đùi cũng không nói, cuối cùng vẫn là bà ngoại phát hiện ra.

Tô Lăng sợ cậu còn có vết thương khác nhưng không nói.

Trong lòng cô lo lắng, nhưng cũng biết lúc này Nghê Hạo Ngôn đang học, không tiện đi ra.

Tòa nhà dạy học của trường có nhiều phòng tự học, cô định ở đó chờ bọn Nghê Hạo Ngôn tan học.

Một đám đàn ông câu thả nhao nhao nói chuyện, Nghê Hạo Ngôn ngẩng đầu, thuận theo hướng bọn họ nhỏ giọng ồn ào nhìn qua.

Tô Lăng quay người lại, đi đến sát vách phòng học.

Nghê Hạo Ngôn ngu người.

Người bên cạnh còn đang thảo luận: "Là trường đại học Z cách vách đó, trông cũng rất xinh đẹp, đáng tiếc khoảng cách xa quá."

Nữ sinh cũng rất kích động: "Cô ấy diễn Cừ Lý trong Mười Hai Năm Phong Trần á! Chỉ còn mấy ngày nữa là chiếu tiếp, trời ạ đây là lần đầu tiên mình đứng gần người nổi tiếng như thế."

"Không biết cô ấy tới tìm ai."

Trương Quân cũng chơi game tiếp được nữa, đám bạn cùng phòng biết anh ta là một tên ngốc, giật dây anh ta: "Bé Quân, cúp học đi, đi dụ dỗ nữ thần, vì yêu, không có gì là không đáng cả."

Dẫn tới một trận tiếng cười nhỏ.

Giảng viên không nhìn thấy Tô Lăng, cô chỉ đợi trong giây lát, ông ta trình bày bài giảng trên bảng xong, quay lại thì phát hiện phòng học lú ra lú rú, tính tình giảng viên rất tốt: "Đều yên lặng chút đi, còn đang lên lớp đấy, xem sách xong hết rồi hả? Lát nữa sẽ gọi hỏi."

Trương Quân hạ quyết tâm, vừa cắn răng đang chuẩn bị chạy, Nghê Hạo Ngôn ở hàng trước liền giơ tay lên: "Thầy Thang, em cảm thấy không thoải mái, có thể ra ngoài chút không ạ?"

Nghê Hạo Ngôn là lớp trưởng, giảng viên không nhận ra phần lớn học sinh trong lớp, nhưng biết cậu.

"Đi đi."

Nghê Hạo Ngôn đi ra ngoài, trên mặt không biểu hiện gì, quẹo vào chỗ rẽ lập tức đến sát vách.

Trương Quân: "???"

Một đám bạn cùng phòng cũng rất khó hiểu: "Nơi đó không phải nhà vệ sinh, cũng không thể xuống lầu, nhưng vừa vặn là phòng học mà em gái kia vào đúng không?"

"Lớp trưởng xin nghỉ để đuổi theo em gái kia ư?"

Trương Quân: "Mẹ nó mình đã bảo là tại sao lần trước cậu ta lại xé poster, tắt cả đèn ngủ của mình, mình muốn đi đánh chết cậu ta."

"Cố lên bé Quân! Trông cậy vào cậu đấy."

"..." Anh ta bắt mắt, cũng không dám giờ tay lên: "Chờ tí nữa mình đi ra từ cửa sau."

"Hay lắm!"

Nghê Hạo Ngôn đứng ở sát vách cửa phòng học, Tô Lăng cúi đầu lướt Weibo, Mười Hai Năm Phong Trần đang trong thời gian tuyên truyền, cô phải theo dõi những bài đăng cần thiết.

Người trong phòng tự học không nhiều, bốn năm người, trong phòng học mở điều hoà, có mấy cô cậu học sinh đang lén lút nhìn cô.

Nghê Hạo Ngôn nghĩ thầm, cô chính là có loại quyến rũ này, rõ ràng chỉ yên tĩnh đứng ở đó, lại có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cậu nhìn một lúc, hình như Tô Lăng cảm giác được nên ngẩng đầu, vừa khéo trông thấy bóng dáng của chàng trai tuấn tú đứng cạnh cửa.

Tô Lăng nhẹ chân nhẹ tay đứng dậy, ra ngoài phòng học.

Nghê Hạo Ngôn trầm mặc, dẫn cô xuống lầu, đi tới hồ Sùng Tri, bên hồ trồng cây dương liễu, cây liễu một nửa xanh lục, một nửa màu vàng kim.

Nước hồ dao động dưới ánh mặt trời tạo ra sóng nước sóng sánh.

Nhưng không bao lâu nữa, cây bạch quả ở bên đường cũng sẽ biến thành màu vàng kim.

Đây là lần gặp đầu tiên của hai chị em sau khi Tô Lăng rời khỏi nhà.

Tô Lăng thầm áy náy, cô không giỏi ăn nói, cho dù trong lòng có lo lắng cũng chẳng thể nói lên lời, cô còn nhớ cậu không thích gặp cô lắm, chê cô phiền. Ngược lại lúc này không biết nên mở miệng thế nào.

Nghê Hạo Ngôn mấp máy môi: "Chị tới làm gì?"

Dáng vẻ bình tĩnh lại tinh táo này của cậu hoàn toàn không hề giống người muốn liều mạng với Tần Kiều tối hôm qua chút nào.

Cũng may Tô Lăng cũng không nhìn thấy bộ dáng kia của cậu.

Cô nhẹ giọng hỏi: "Tay em thế nào rồi, có bị thương chỗ khác không?"

"Chuyện này không liên quan tới chị."

Lời này hết sức lạnh nhạt, Tô Lăng chớp mắt một cái, trong lòng âm ỉ đau đớn. Cho dù vết thương đã kết vảy, nhưng đâm một cái vẫn sẽ cảm thấy rất đau.

Cô vô cùng nhớ bà ngoại, cô không muốn không có nhà.

Nhưng làm một người chị, cô không thể biểu hiện những suy nghĩ này trước mặt Nghê Hạo Ngôn, chỉ có thể nói xin lỗi: "Xin lỗi."

"Chị không hề có lỗi với tôi." Cậu nhàn nhạt nói, cũng ý thức được lời của mình làm tổn thương người khác, cậu biết Tô Lăng sẽ cảm thấy đau lòng. Nhưng cách thức sống chung của bọn họ đều như thế, nhất thời chẳng thể sửa được.

Nghê Hạo Ngôn nói: "Người đàn ông tối qua... Thoạt nhìn cũng không phải là người tốt lành gì, chị quen biết anh ta lúc nào?"

Câu hỏi này của cậu quá riêng tư, Nghê Hạo Ngôn lập tức nhận ra không ổn, cậu lại nói thêm một câu: "Tốt nhất chị nên cách xa anh ta một chút, tôi nghe nói ngành giải trí các chị rất phức tạp."

Tô Lăng gật đầu, cô sợ nhất là Nghê Hạo Ngôn bị cuốn vào chuyện của Tần Kiều.

Nghê Hạo Ngôn giống như con thú hoang nhỏ bướng bỉnh, Tần Kiều lại là thợ săn lạnh lùng cầm súng.

Nếu như Nghê Hạo Ngôn chọc phải hắn, lúc nổ súng, tay Tần Kiều cũng sẽ không run một chút nào.

"Chị biết, tay của em còn đau không?" Cô cẩn thận quan sát cậu, cậu không có vết thương ngoài da, trong trí nhớ của cô thì Tần Kiều cũng chưa kịp làm gì cậu, xem ra thật sự chỉ là trật tay.

Ngón tay Nghê Hạo Ngôn giật giật: "Đã hết đau rồi."

Hai người đều im lặng trong chốc lát, Tô Lăng muốn hỏi chuyện trong nhà, cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng, cô bảo: "Em phải sống thật tốt, về phía bà ngoại... Chúng ta đều không ở đó, nếu như sức khỏe bà..."

Nghê Hạo Ngôn hiểu ý cô: "Tôi đã nói với cha, bà có chuyện gì thì ông ấy sẽ thông báo cho tôi." Cậu nhìn cô, rõ ràng cô là chị, lúc này lại thấp hơn cậu rất nhiều, cô gái nhỏ nhắn mềm mại.

"Tôi cũng sẽ thông báo cho chị." Cậu nói.

Không có giương cung bạt kiếm, cũng không có kiểu tâm lý xấu xa bắt nạt cô khi nhỏ.

Dường như cậu đã trưởng thành lên rất nhiều, trút bỏ được tính cách ngây thơ, khoe khoang của thiếu niên và trở nên trầm ổn hơn.

Cậu nhóc đã cùng Nghê Giai Nam bắt nạt cô rồi lại vô đầu bút tóc trong trí nhớ của cô, thoáng chốc đã trưởng thành.

Tô Lăng không quá quen thuộc, cũng chẳng biết là chuyện gì đã khiến cậu thay đổi thành như vậy, cô hơi lúng cuống, chỉ có thể nói cảm ơn cậu.

"Không cần, chị về lớp đi."

Vốn dĩ cô cũng không giỏi nói chuyện với người khác, lúc cậu để cô đi, cô do dự một chút rồi gật đầu rồi khỏi.

"Nghê Hạo Ngôn." Cô nghĩ nghĩ rồi quay đầu, lúc gọi người, giọng nói vẫn rất mềm mại: "Em nghỉ ngơi cho tốt, nếu không thoải mái thì lập tức đi bệnh viện, hoặc là gọi điện thoại cho chị."

Nghê Hạo Ngôn không trả lời, cách một cây cầu mà nhìn bóng lưng cô.

Cô gái mảnh khảnh duyên dáng, đã trở thành phong cảnh đẹp nhất.

Năm nay cô 20 tuổi, cậu cũng 18. Tất cả mọi người đều trưởng thành.

Cậu đặt tay lên lan can, cổ tay vẫn âm ỉ đau như cũ. Thật ra cậu có rất nhiều lời muốn hỏi cô, vì sao cô không đưa cậu đến đại học, vì sao ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, vì sao cô lại có thể đi một cách dứt khoát như vậy, không phải cô là người cực kỳ nhất gan sao?

Cậu suy nghĩ rất nhiều, chờ đến tiếng chuông tan học trong sân trường vang lên, cậu mới phát hiện mình đã đứng cạnh hồ quá lâu.

Những vấn đề kia còn ý nghĩa gì chứ?

Người có cảm xúc yếu ớt và mẫn cảm nhất trên đời này cũng là kẻ vô tình nhất.

Người mềm mại nhất trên đời, thường có trái tim mạnh mẽ nhất.

Khi Tô Lăng không cần, cô sẽ chẳng nhặt lên.

Ai cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Mỉ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Phong Sát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

"Mười Hai Năm Phong Trần" được phát sóng vào ngày Quốc Khánh.

Vì bộ phim truyền hình này đã hot từ lâu nên một tiếng trước khi chiếu thì tất cả những đề tài liên quan đến nó đều chiếm cứ các thứ hạng đầu tiên trên hotsearch.

Quốc Khánh là ngày nghỉ của toàn quốc nên số người xem rất đông.

"Vạn Bạch Bạch và Trầm Dật công khai chuyện tình cảm."

"Nhậm Băng Tuyết đăng bài tuyên bố vụ hành hung người mới."

"Diễn viên Tô Lãng vai Cửu Lý."

Những đề tài này nhanh chóng nhảy lên hotsearch.

Tần Kiều không có thói quen lướt Weibo, tài khoản của hắn cũng do thư ký Hạ Tầm đăng ký, hắn nhấn vào chữ V màu vàng, tên tài khoản Weibo cực kỳ đơn giản mà ngang ngược: "Tổng giám đốc Tần".

Ảo tưởng tới độ làm người ta tức lộn ruột!

Lúc đó Hạ Tầm đặt tên Weibo này cho hắn với ý nghĩ vui đùa, dù sao Tần Kiều cũng không xem mấy cái này, liên quan đến giới giải trí thì hắn chỉ xem báo cáo của Thanh Ngu thôi.

Cậu Tần là trực nam bằng vàng 24k nguyên chất, mà còn là kiểu trực nam đi theo con đường tư bản chủ nghĩa điển hình, đối với hắn thì Thanh Ngu cũng chỉ là một công ty dùng để kiếm tiền.

Vậy mà lúc Hạ Tầm ôm tài liệu đi vào thì thấy tổng giám đốc Tần đang ngồi trên ghế dựa lướt Weibo một cách chậm rãi.

Khi đó đang là chín giờ sáng, khuôn mặt cậu Tần điển trai lạnh lùng, độ cong trên khóe miệng cũng rất dịu dàng. Hạ Tầm đánh liều liếc mắt một cái thì thấy trên điện thoại hắn là hình một cô gái trẻ đang mặc váy trắng.

Hạ Tầm lập tức nghĩ ngay tới cô gái trong lớp học bơi ở đại học Z.

Cô ta nghiêng đầu liền thấy một con thỏ màu hồng nhạt giá rẻ trên bàn làm việc của cậu Tần.

Chẳng hiểu sao Hạ Tầm thấy hơi buồn cười.

Tần Kiều lướt Weibo một hồi, ánh mắt hắn đột nhiên trầm xuống.

Con mẹ nó, độ nổi tiếng của Tô Lãng cũng quá tốt rồi!

Hắn còn chưa bỏ tiền ra mua hotsearch cho cô, đây đều là dựa vào khuôn mặt mà lên, còn một tiếng nữa mới chiếu phim, vậy mà cô lại giành được vị trí trên hotsearch với mấy diễn viên tuyến một, tuyến hai như Nhậm Băng Tuyết và Vạn Bạch Bạch, vậy sau này có khi còn nổi tiếng hơn không chừng.

Trên mạng thường nói chuyện thô tục, dù sao cũng là nói cho vui.

: "Bạn gái tôi đây chứ đâu. #Hình chó* #Hình ảnh."

*con mắmm đó đây:

Bên trên chính là Tô Lãng ngoan ngoãn, có cả ảnh tạo hình nhân vật và ảnh lúc đóng phim của cô.

Có không ít người nói đây là người phụ nữ của tôi, là nữ thần của tôi, là vợ tôi, Tần Kiều đọc được những dòng đó thì nổi điên.

Ngón tay hắn thon dài, gõ một cái xuống mặt bàn, hắn bực dọc cau mày, dứt khoát gọi Hạ Tầm vào.

Hạ Tầm: "Tổng giám đốc Tần, có chuyện gì dặn dò ạ?"

Tần Kiều lạnh giọng nói: "Không chế cho bộ phim này giảm nhiệt đi, đừng để cô ấy nổi tiếng như vậy, chờ lúc Mười Hai chiếu thì giấu người ngay cho tôi."

Nghe vậy, chân mày Hạ Tầm khẽ giật, khóe miệng cũng co quắp.

Thế nhưng cậu Tần vẫn không cảm thấy có gì bất thường, hắn còn bổ sung thêm một câu: "Phong sát cũng được."

Ai mà không biết còn tưởng là người phụ nữ của cậu Tần ngoại tình, nên hấn ác độc trả thù.

Nhưng theo những gì Hạ Tầm biết, hình như cô gái nhỏ xinh đẹp đó còn không muốn nhìn thấy cậu Tần.

Hạ Tầm nhẩn nhẩn rồi lại nhẩn nhẩn, nghĩ thầm không phải ông chủ của mình bị bệnh ấy chứ? Vì nể mặt tiền lương cao nên cô ta khuyên nhủ hấn một chút. Chỉ số EQ của cô ta không thấp, nói chuyện khá uyển chuyển: "Tổng giám đốc Tần, cô Tô vừa mới bắt đầu ra mắt đã bị phong sát, thế thì cô ấy sẽ buồn lắm đó?"

Tần Kiều khề khụng lại.

"Tôi nuôi em ấy."

Hạ Tầm nghĩ thầm: Hay lắm, tôi không tin là anh không lật xe.

Cô ta cũng sợ chọc giận tên ma vương này nên cười rồi nói, thế cũng được.

Tô Lăng cực kỳ căng thẳng, cô chưa từng nghĩ tới, một ngày nào đó, bộ phim "Mười Hai Năm Phong Trần" mà cô quay dở dang ở kiếp trước lại được phát sóng.

Giống như hầu hết mọi người, trước khi vào đại học, cô không quá thích một chuyên ngành nào. Lúc đó cô chỉ nghĩ là đến đâu hay đến đó, sau này bà ngoại nói với cô: "Mẹ Tiểu Tiểu của con ấy à, ước mơ cả đời của nó là có thể xuất hiện trên màn ảnh, nhưng tiếc là mong muốn này lại không làm được."

Phải, đây là ước mơ đầu tiên của Tô Lăng.

Vu Tiểu chết năm 23 tuổi, độ tuổi đẹp nhất của người phụ nữ.

Cô không còn kìm ức gì về mẹ mình, nhưng nghe bà ngoại nói, mẹ cô là một cô gái rất dịu dàng và xinh đẹp.

Tô Lăng âm thầm sửa nguyện vọng một của mình thành khoa điện xuất đại học Z.

Mặc dù trong mắt người khác, tình tình nhả nhặn, dịu dàng của cô hoàn toàn không phù hợp với chuyên ngành này.

Con đường này rất khó đi, kiếp trước cô chưa thực sự đi qua, nhưng cũng đã nếm được sự vất vả, khó khăn trong đó rồi. Trời xui đất khiến thế nào mà hôm nay, cô lại có thêm một cơ hội, cô lại có thể thực hiện giấc mộng ban đầu của mình.

Diễn xuất là một công việc cực kỳ thú vị, người đã từng tiếp xúc với công việc này sẽ cảm thấy vô cùng thích thú. Có người bắt đầu đóng phim từ lúc lên bốn lên năm, đến tận khi có tuổi mà vẫn giữ nguyên lòng yêu thích quý giá đó.

Cũng có người quá nhập vai mà dồn toàn bộ tình cảm chân thành của mình vào bộ phim.

Tô Lăng cũng rất thích, sau khi tìm hiểu thì bắt đầu thấy thích.

Cả một đời, cô đều ngoan ngoãn và nghe lời, cũng chỉ vì muốn những người bên cạnh không cần lo lắng cho mình, duy lúc diễn xuất, cô mới có thể đóng những nhân vật có tính cách hoàn toàn trái ngược mình, có thể ngang ngược, có thể hung hăng, nhưng trên thực tế, mấy góc cạnh này của cô đều đã bị bào mòn rồi.

Thế nên lúc "Mười Hai Năm Phong Trần" sắp được phát sóng, tâm trạng Tô Lăng rất phức tạp.

Cô muốn giúp mẹ thực hiện ước mơ còn đang dang dở.

Sau khi cắt đứt quan hệ với cậu, Tô Lăng không nhận được tin tức gì về bà ngoại nữa, song cô biết rõ, chắc chắn bà ngoại sẽ xem được.

Cô cảm thấy chạnh lòng vì thái độ của bà, không phải vì bà là người ăn cháo đá bát, bà còn nhin ăn nhin tiêu, dành dụm tiền để chu cấp cho cô ăn học, nuôi cô lớn.

Cô cũng chẳng phải một con quái vật máu lạnh không tim không phổi, tình cảm dài đằng đẳng hai mươi năm, bà ngoại cũng là người thân duy nhất trên đời này của cô.

Vì "Mười Hai Năm Phong Trần" được dời lịch chiếu nên phát sóng sớm hơn bộ phim tình cảm đô thị của Văn Bó.

Tất cả sự hồi hộp, căng thẳng của Tô Lăng đều được ém vào trong, Văn Bó thì khác, cô ta phấn khích tới độ hai mắt đều sáng cả lên.

"Đậu mé, Lăng Lăng của mị đúng là thịnh thế mỹ nhân, mị coi còn muốn liếm màn hình mà!"

"Lăng Lăng nhất định phải nổi tiếng, bạn thân mị là ngôi sao lớn đấy, mị hạnh phúc quá."

"Sau này mị phải kiếm sống bằng nghề bán chữ ký của Lăng Lăng, chắc chắn mị sẽ trở thành một tiểu phú bà, sau đó bao nuôi ba anh trai trẻ, một anh

xách túi, một anh giúp mị làm bài tập, còn một anh thì ngủ với mị..."

Sự khản trương của Tô Lăng cũng nhờ thế mà biến mất, cô không nhận được mà cười.

"Cậu đừng cười chứ Lăng Lăng, mình mới suy nghĩ có xú thôi mà đã thấy rất tốt đẹp rồi, muốn ra sân chạy mấy vòng xả hơi quá."

Đúng mười giờ, bộ phim bắt đầu được phát sóng trên Internet.

Lướt truy cập "Mười Hai Năm Phong Trần" nhanh chóng nhảy lên top đầu của những trang web lớn.

Đầu năm nay, đề tài chuyển kiếp sống lại vẫn chưa bị cấm, màn hình phát sóng tràn đầy mấy lời chọc cười.

Đất diễn của Tô Lăng không nhiều, dù sao Cửu Lý cũng chỉ là vai nữ số bốn, nhưng cô đã xuất hiện ngay tập đầu tiên!

Mà lại chính là phân cảnh cô chui lỗ chó ở phủ Thừa tướng rồi vác Nguyễn Đại đi.

Con mura bình luận bắt đầu nổ ra, hầu hết mọi người đều vào xem Vạn Bạch Bạch, Trầm Dật và Nhậm Băng Tuyết.

: "Nữ thần màn ảnh Bạch Bạch, ủng hộ, ủng hộ!"

: "Điên cuồng gọi tên ông Trầm nhà tôi đi."

: "Tuyết Tuyết là người đẹp nhất, mấy người còn lại dạt sang một bên đi, chắc chắn nam chính là của Tuyết Tuyết."

Ba người này đều nổi tiếng từ lâu, dù có một vài phân cảnh phối hợp với các diễn viên mới nhằm giúp đỡ họ, song vẫn nhanh chóng lu mờ hết, phản bình luận cũng bị fan và anti-fan tàn sát, Vân Bố chu mỏ một cái. Cô ta nghĩ thầm, Lăng Lăng nhà mình mới là người đẹp nhất.

Sau đó đến phân cảnh của Tô Lăng.

Lúc ấy, hoa anh đào trong phủ Thừa tướng đang nở rộ từng đóa, giây phút cô ngẩng đầu lên, nhất thời, toàn bộ phản bình luận đều chìm vào yên lặng.

Tiếp đó, từng hàng chữ thi nhau nhảy ra một cách điên cuồng.

"Mẹ nó, tui còn tưởng poster là ảnh photoshop của mấy tay lão luyện thôi chứ, bây giờ thì tui tin rồi, đẹp đến không bình thường luôn."

"Đây chính là tiểu tiên nữ Cửu Lý trong lòng tôi."

"Bị Cửu Lý làm cho mê chữ ê kéo dài rồi, tôi muốn đổi nữ thần."

...

Fan của Nhậm Băng Tuyết vốn chờ đến phân cảnh này để gán cái mác "Ác độc bắt nạt thần tượng của họ" cho người mới thì lúc này lại bị đội quân liếm màn hình áp đảo dữ dội.

Ít nhất có hai nhóm nhỏ xông lên, nhưng bị đẩy xuống ngay lập tức.

Diễn xuất của Tô Lăng rất tốt, cô đã tập luyện hết lần này đến lần khác, lặng lẽ tập thoại và biểu cảm gương mặt. Cô không phải là thiên tài diễn xuất với khả năng đáng kinh ngạc, thế nhưng cô diễn rất sinh động.

Cô vào vai Cửu Lý, nhân vật này là một cô gái nhỏ vừa ngây thơ vừa thẳng thắn, mới chỉ 15, 16 tuổi, rất giống với Cửu Lý trong nguyên tác.

Đạo diễn Văn nói, nếu Tô Lăng tôi luyện bản thân nhiều hơn nữa, sau này đoạt cảm giải ảnh hậu cũng không thành vấn đề.

Đầu năm nay, có sắc đẹp lại có kỹ năng diễn xuất, quan trọng còn được diễn nhân vật đáng yêu, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa.

Fan nguyên tác của Cửu Lý rất nhiều, hôm nay tập đầu tiên còn chưa chiếu xong thì Tô Lăng đã thu về một đồng fan nhan sắc.

Ban đầu, lướt theo dõi Weibo của cô chỉ có bốn chữ số, bây giờ số người hâm mộ đã tăng lên với tốc độ đáng sợ, một chốc đã hơn chục nghìn người theo dõi.

Vân Bố nói không sai, Tô Lăng thật sự nổi tiếng rồi.

Tô Lăng cũng cảm thấy rất vui, cả hai đời cộng lại thì tuổi của cô không lớn lắm, cũng có ước mơ, có khát khao.

Cô hi vọng có thể diễn được một tác phẩm thật tốt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, "Mười Hai Năm Phong Trần" đã thành công.

Trái tim cô đập liên hồi.

Khi còn trẻ, mỗi người chúng ta đều ôm ấp một tình cảm trong lòng.

Được quay về khoảnh khắc này một lần nữa, cô chỉ muốn sống thật tốt, chưa từng nghĩ tới những thiếu sót đáng tiếc trước kia lại có thể trở nên trọn vẹn như vậy. Một đời trước của cô đều sống quá tự ti, cô đã từng nghĩ, mình phải kiêu ngạo mà sống hết như bây giờ.

Không cần phải sống dưới đôi cánh của Tần Kiều, không cần phải trở thành một con chim hoàng yến chỉ cất lên khúc ca cho riêng hấn.

Lần đầu tiên cô cảm thấy, bản thân đã cách rất xa cái lồng giam đó.

Ngày thứ nhất, bộ phim phát sóng cực kỳ thành công, rating tăng đều đặn, độ nổi tiếng của các diễn viên chính cũng điên cuồng tăng lên. Cho dù là nhân vật phản diện do Nhậm Băng Tuyết thủ vai cũng thu về thêm một nhóm người hâm mộ.

Vạn Bạch Bạch đang ở trong căn hộ riêng, gác chéo chân cắn hạt dưa, cười tủm tỉm nói: "Sao, em nói không sai chứ, từ nay hãy gọi em là tiên tri Vạn."

Bộ phim này rất hài hước, nguyên tác vô cùng xuất sắc, cải biên cũng không tệ, dù có bị bôi đen cũng là một loại nổi tiếng. Hơn nữa đang là ngày Quốc Khánh, bộ phim còn được phát sóng trên đài Thanh Xuân nổi tiếng nhất.

Cứ duy trì thế này, có lẽ sẽ trở thành bộ phim hot nhất trong năm.

Vạn Bạch Bạch vỗ vỗ hạt dưa trên tay: "Tiểu Cửu Lý rất giỏi nha, có thể giành được giải diễn viên mới xuất sắc nhất đó."

Ông chủ nâng đỡ như vậy, Tô Lăng còn là đầu quả tim của người ta nữa thì dù thế nào cũng phải nổi tiếng.

Nhưng Vạn Bạch Bạch không hề ngờ tới, lần này cô ta lại bị vả mặt.

Tô Lăng, người được yêu thích nhất trong "Mười Hai Năm Phong Trần" đã nhanh chóng bị đẩy khỏi hotsearch, thậm chí những bình luận liên quan đến cô ở trên mạng cũng không nhiều, dường như có người đang giấu cô đi vậy.

Tên cô cũng ít xuất hiện ở khung bình luận trên các web khác.

Dù cô có siêu ít đất diễn ở những tập sau đi chăng nữa thì độ hot cũng không thể giảm xuống nhanh như vậy được.

Lần này ngay cả Vạn Bạch Bạch cũng không hiểu, mẹ nó cái vụ gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vô cùng đáng thương

Edit: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Một tuần sau khi "Mười Hai Năm Phong Trần" lên sóng, rating phim đã đứng top đầu.

Đến lúc này, ngay cả Vân Bố cũng cảm thấy có điều gì đó không đúng. Theo tính toán của cô ta, ở tình huống này, dựa vào khả năng diễn xuất cũng như giá trị nhan sắc kiểu gì cũng sẽ có công ty ký hợp đồng với Tô Lăng.

Cơ hội lần trước của hai cô là lấy từ Thanh Ngu, Thanh Ngu là công ty số một số hai trong ngành, yêu cầu cao, không kí hợp đồng cũng là chuyện bình thường. Nhưng "Mười Hai Năm Phong Trần" của Tô Lăng được phát sóng rồi mà vẫn không ai thăm hỏi, thậm chí không một công ty giải trí nhỏ nào liên lạc với cô, thực sự chẳng thể hiểu nổi.

Ngoài ra tin tức trên mạng liên quan tới Lăng Lăng hầu như bằng không, thảo luận cũng ít, rõ ràng một nhân vật xuất sắc như vậy mà lượng đề tài lại còn kém xa Nhậm Băng Tuyết.

Vân Bố biết lúc trước fan của Nhậm Băng Tuyết bôi đen Tô Lăng, nhưng giờ Nhậm Băng Tuyết nhờ bộ phim này mà độ hot tăng lên thành một đường thẳng tắp, song Tô Lăng vẫn không có thay đổi gì lớn.

Chuyện này không khoa học tí nào!

Vân Bố sợ Tô Lăng buồn: "Lăng Lăng, cậu đừng buồn, cậu diễn rất tốt, đóng một bộ phim nữa sẽ có chuyển biến mới, khi đó cậu chắc chắn sẽ nổi

tiếng."

Lúc đó Tô Lăng đang xem kịch bản, cô cười nhẹ, giọng nói mềm mại: "Minh không sao."

Cô diễn xuất không cần tên tuổi, không cần danh lợi, chỉ mong giữ mãi được tấm lòng, khao khát lúc đầu, không phụ lòng cố gắng mấy năm của bản thân.

Có thể nâng cao kỹ năng diễn xuất là được.

Thực ra Tô Lăng là người ít bị ngoại cảnh ảnh hưởng, những lời bịa đặt của kiếp trước còn chẳng thể đánh đổ cô, cuối cùng, cũng chỉ có bà ngoại mới khiến cô đồng ý thỏa hiệp với Tần Kiều.

Những lời ác ý còn không thể phá hủy cô, vậy danh tiếng ít ỏi có là gì.

Nhưng bộ phim này quả thật đã nâng giá trị của hai vai chính là Vạn Bạch Bạch và Nhậm Băng Tuyết lên rất nhiều.

Cả hai người họ đều cực kỳ hot khiến bộ phim này mang lại doanh thu đồ sộ cho nhà đầu tư.

Còn Tô Lăng, ngoại trừ việc lẩn lộn tới nhẩn mặt ra thì không có thay đổi gì lớn, cô vẫn học hành chăm chỉ tại đại học Z, không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại thử vai nào khác nữa.

Trái lại, Tô Lăng chợt nhớ tới hai cơ hội thử vai mà đạo diễn Văn đưa ra vào ngày sinh nhật của cô, cô đều đã đi thử vai.

Một kịch bản tiền hiệp, một kịch bản trinh thám điện ảnh.

Lần lượt thử vai nữ ba và nữ phụ.

Trong lúc đợi kết quả, mùa thu cũng lặng lẽ tới, cây bạch quả trong sân trường dần bị nhuộm thành màu vàng kim.

Đám Tô Lăng đều đang chuẩn bị kỳ thi giữa kỳ, lúc đầu Tô Lăng căng thẳng và mong đợi kết quả của lượt thử vai phim truyền hình kia, bây giờ thì cô không thêm đề ý nữa, fan trên weibo cũng lên tới hai trăm vạn người.

Tô Lăng thi rất bình tĩnh, cô đã học các môn học này kỹ càng nhiều lần.

Sau khi thi xong, cô vẫn chưa nhận được kết quả của hai buổi thử vai kia.

Cô biết mình không được chọn.

Nói buồn thì cũng có một chút, dẫu sao điều này cũng nói rõ là năng lực của cô vẫn chưa đủ, cô dành nhiều thời gian để tập diễn xuất, kiểm soát diễn cảm trước gương. Văn Bố cảm thấy rất đau lòng, tại sao lại thế, Lăng Lăng tốt như vậy, cố gắng nhiều như vậy mà.

Vạn Bạch Bạch cũng gọi điện thoại cho Tô Lăng, ánh hậu Vạn an ủi cô một hồi, sau đó nói Tô Lăng còn trẻ, cứ đi từ từ rồi sau này sẽ tốt.

Vừa ra mắt đã được tung hô cũng không phải chuyện tốt.

Tô Lăng nghiêm túc lắng nghe rồi cảm ơn cô nàng.

Dù hai người không nói đến cái chuyện kỳ lạ kia nhưng Tô Lăng cũng chẳng phải ngu đần gì.

Cô đơn thuần, không tranh giành với đời nhưng không phải là một đứa nào ngẩn, vào đầu tháng 11, cô biết mình bị phong sát.

Là hấn làm.

Chuyện này khiến cô nhớ rõ về một sự kiện đời trước, dù sao hấn vẫn là hấn, phong cách xử sự và tâm tình tự nhiên cũng giống nhau.

Đời trước cô mới ở cạnh Tần Kiều chưa bao lâu đã cảm thấy vô cùng không vui.

Tần Kiều 28 tuổi, tính lực sung mãn, thích dày vò cô.

Tô Lăng không chịu được người đàn ông hung tàn kia, cô và hấn không có tình cảm, sâu trong lòng cô vẫn không thể chấp nhận được. Tô Lăng vừa khóc vừa cào hấn, Tần Kiều bị con mèo nhỏ chọc cười, hấn vô cùng vui vẻ: "Ừm, Lăng Lăng cũng rất dũng sức đấy."

Cô vừa xấu hổ vừa mệt, tức tới mức ngất xỉu.

Tần Kiều cảm thấy buồn cười, nhưng cô tức giận thật.

Lúc cô tức giận cũng rất mềm mại, không đánh hấn được, cũng không mắng chửi, vì vậy sự tức giận của cô biến thành chiến tranh lạnh: Không nói chuyện với hấn nữa. Chuyện cô đã quyết định thì không ai có thể tùy tiện thay đổi được, lâu dần Tần Kiều cũng cảm thấy không thoải mái, cô không đề ý

tới hấn, không khóc cùng không cười, giống như một đứa trẻ không có sinh mạng.

Lúc hấn đề cô xuống, đục vọng xen lẫn với hơi thở gấp gáp, hai mắt cô đầm nước nhưng vẫn chẳng nói câu nào.

Tần Kiều lau sạch nước mắt cho cô, lần đầu tiên thỏa hiệp: "Được rồi, là tôi khôn khiếp. Đừng khóc."

Hấn suy nghĩ một hồi: "Cho em đi đóng phim được không?"

Cô ngược hai mắt ngập nước nhìn hấn, có chút ánh sáng: "Không lừa em đâu, một bộ phim cổ trang, đám người Văn Trí mới bấm máy không lâu, em đi không?"

Cô có hơi dao động nhưng vẫn không nói lời nào.

Tần Kiều: "Ông đây cho em cơ hội cuối cùng, có đi hay không? Không đi thì làm tiếp?"

Cuối cùng cô cũng mở miệng, mang theo tiếng nức nở vô cùng đáng thương: "Đi."

Hấn cười.

Hấn biết không thể lừa cô những chuyện như này, mặc dù cô dễ bắt nạt nhưng trong lòng cái gì cũng biết, ai đối xử tốt với cô, cô liền báo đáp gấp đôi, ai không tốt với cô, cô sẽ lặng lẽ cách xa người đó.

Giống như trong người cô có một cục cứng nhỏ chuyên chịu trách nhiệm ghi chép sổ sách vậy.

Hấn là ngoại lệ duy nhất, cô không muốn gặp hấn nhưng hết lần này tới lần khác đều không thể tách ra được.

Tần Kiều của năm đó cũng không thật sự hi vọng cô đi diễn. Cô là người của hấn, từ sợi tóc tới mũi chân không được phép chia sẻ với bất cứ ai. Hấn đồng ý cho cô đi diễn, chẳng qua là muốn dùng những cách đối phó với người khác đặt trên người Tô Lăng mà thôi.

Hấn là một thương nhân, một thương nhân máu lạnh giả dối, vô tình vô nghĩa.

Hoặc là loại tình cảm vụn vụn.

Tần Kiều cũng không cần làm gì nhiều, chỉ cần ám chỉ một cái thì tự nhiên sẽ có người trong đoàn phim làm khó cô.

Hấn biết cô chưa từng đóng phim, cô gái ở tuổi đó đơn thuần sạch sẽ, quay phim không dễ, điều duy nhất hấn muốn đó chính là bề gãy cánh của cô, để cô biết ở bên cạnh hấn mới là nơi an toàn nhất.

Nhưng Tô Lăng năm ấy quá ngốc nghếch, bướng bỉnh muốn chết, cứ tiến thẳng về phía trước, không sợ khó sợ khổ, không so đo điều gì.

Mỗi ngày cô đều vô cùng vui vẻ, vẻ mặt hồng hào.

Cô gái ngu ngốc này lại ưỡn lưng thẳng tắp, trong mắt lấp lánh như muôn vàn ánh sao vụn vỡ, tìm hấn đập liên hồi, nghe cô dùng giọng nói mềm mại dịu dàng của mình kể rằng hôm nay đoàn phim xảy ra chuyện gì hoặc là diễn một mặt u ám kia của Nguyễn Đại thật khó, cô sợ mình diễn không tốt.

Hấn sờ lên mái tóc mềm mại của cô, hồi lâu không nói gì.

Hấn đứng giữa những âm mưu toan tính của mình, nhìn thấy sự cảm kích sáng rõ trong mắt cô.

Tìm Tần Kiều như bị người ta siết chặt, mãi mà không thở ra được.

Nhưng hấn ngàn lần không ngờ tới, nữ diễn viên vốn diễn vai Nguyễn Đại lại có vấn đề về tâm lý, cuối cùng còn đẩy Tô Lăng, người thế chân cô ta xuống dưới vách núi.

Cô bị gãy chân.

Xương bị tổn thương trầm trọng, không thể nhảy múa nữa, đôi chân thẳng tắp đều đặn kia, mười hai năm học múa, từ đó trở thành thứ vô dụng.

Lúc cô tỉnh lại sau hôn mê, cô không khóc, đau như vậy cũng không khóc, chỉ hỏi hấn: "Tôi còn có thể diễn xuất được không?"

Tần Kiều quay đầu đi chỗ khác, hấn sống hai mươi tám năm trên đời, đây là lần đầu tiên cảm thấy đau tới mức không tài nào chịu được.

Hấn siết chặt tay thành nắm đấm: "Có thể."

Cô biết hấn nói dối, không biết Tần Kiều đang lừa cô hay lừa chính bản thân hấn. Cuối cùng, cô nở nụ cười, lại chìm vào giấc ngủ say.

Từ đó về sau cô không diễn nữa, lúc đi bộ cũng thấy đau, ngồi xe lăn nửa năm, phải đi bộ thật chậm mới không có dáng vẻ bất thường.

Cô cũng ngoan ngoãn không nhắc lại chuyện này nữa.

"Mười Hai Năm Phong Trần" ngừng quay, cả bộ phim vĩnh viễn bị nhét dưới đáy hòm.

Tần Kiều cho rằng Tô Lăng không biết, nhưng cô biết tất cả.

Ở phòng thay đồ của đoàn phim, cô từng nghe thấy các diễn viên nữ khác nói chuyện. Bọn họ nói cô có khuôn mặt xinh đẹp biết quyến rũ đàn ông, còn đi theo nhân vật lớn như cậu Tần.

Một người khác châm chọc nói, đáng tiếc cậu Tần không muốn để cô hot.

Cô im lặng nghe hết, một cô gái lúc đó mới 20 tuổi, không phải không đau khổ.

Chẳng qua cô từng suy nghĩ, nếu cô cố gắng một chút, thêm một chút nữa, liệu Tần Kiều nhìn ra sự nghiêm túc của cô, sau đó sẽ mềm lòng hay không?

Đáng tiếc không có sau đó.

Cô gặp phải chuyện ngoài ý muốn, không ai ngờ tới việc gãy chân này, nhưng đời người là vậy, chẳng ai biết một phút sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Đời trước Tô Lăng cũng biết, hần không thích cô đi diễn.

Người đàn ông biến thái kia muốn chiếm cô làm của riêng hần, trước mặt cố gắng kiềm chế, sau lưng cũng đè xuống một phần càn rỡ.

Nhưng một người có thể khống chế hành động, khống chế lời nói nhưng không thể khống chế khát vọng nguyên thủy mãnh liệt nhất và bản chất của mình.

Dù hần có thu lại ranh năng tốt hơn nữa thì ánh mắt cũng sẽ bán đứng hần.

Thế nên việc Tần Kiều phong sát cô cũng không làm Tô Lăng bất ngờ. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Cô suy nghĩ kĩ càng, cảm thấy rất tức giận.

Người đàn ông này ngang ngược kiêu ngạo, khăng khăng ích kỷ, ai bị hần nhắm trúng thì người đó quá xui xẻo, thậm chí cô chính là người xui xẻo đó.

Tô Lăng hít sâu một hơi, trước kia cô không có cảm giác buồn bực mãnh liệt tới vậy, nếu dùng một từ để miêu tả cô, thì hần là phạt hệ*.

"Phạt hệ" mang nghĩa thế này cũng được, thế kia cũng xong, không cầu mong, không tranh cướp, xem nhẹ tất cả, coi mọi việc thế nào cũng được.

Nhưng dù là phạt hệ cũng giận tới mức thái dương đau nhức.

Tô Lăng tự an ủi mình, đừng nóng giận, đừng nóng giận, có nóng giận nữa cũng vô ích, hần là một tên khốn có tiền có thế, không đánh lại cũng không giết được.

Không thể đóng phim cũng không sao, sau này vẫn có thể tìm việc khác, dù sao cô có tay có chân, sống cuộc sống kinh doanh chậm rãi cũng rất vui vẻ.

An ủi nửa ngày dù gì cũng có chút tác dụng.

Lần đầu tiên trong đời cô hâm mộ Đường Vi Vi và Trịnh Tiểu Nhã, sao Tần Kiều lại buông tha cho bọn họ vậy? Sao cô xu cà như thế!

Trước kia Tô Lăng cảm thấy, không có được là tốt nhất, chẳng lẽ là do mấy người Đường Vi Vi đều dễ dàng có được ư?

Nhưng lúc ấy, Tần Kiều chỉ lạnh lùng nhếch môi, nhả ra mấy chữ: "Chưa từng chạm qua mấy người phụ nữ đó."

Giọng lạnh tới mức làm người khác sợ hãi.

Khi ấy Tô Lăng còn mong ngóng có một ngày Tần Kiều sẽ nói: "Tô Lăng? Quên rồi, ai vậy?"

Nhưng mà đợi đến chết cũng không đợi được.

Cái thế giới không công bằng này, cuộc sống của cô cũng không thoát khỏi tay Tần Kiều.

Tô Lăng nổi giận mấy ngày, cuối cùng vẫn phải xốc tinh thần để lên lớp, thành tích thi giữa kỳ của bọn họ cũng vừa lúc được công bố, Tô Lăng lại đứng đầu khoa.

Bạn học trong lớp cũng đã quen rồi, vì những cố gắng của cô quá rõ ràng nên chẳng ai dám nói lời chua ngoa.

Tô Lăng chưa được kí hợp đồng, những bạn học trước giờ không thân thiết với cô đều cảm thấy có gì đó không ổn.

"Aaaa mắt của mấy người đó có vấn đề à! Mặc dù không liên quan tới tôi nhưng hoa khôi của ngành chúng ta thật sự xuất sắc đó, sao lại không có ai ký hợp đồng chứ!"

"Tôi muốn mua một công ty giải trí để nâng đỡ hoa khôi của ngành chúng ta."

Lúc Vân Bó thuật lại những lời đồn đại này cũng vô cùng bất bình, tâm trạng Tô Lăng rất phức tạp, những người bồi nhọ, chê bai cô đời trước giờ lại nói chuyện thay cô.

Người xấu người tốt làm gì có định nghĩa chính xác chứ? Tô Lăng nghĩ lại, đời trước cô sống không vui vẻ, ngoại trừ miệng lưỡi thiên hạ bàn ra tán vào thì chính cô cũng là một nguyên nhân rất lớn.

"Không sao." Cô dịu dàng nói với Vân Bó: "Thế giới này không có ai đáng bị chôn vùi, cũng không ai có nghĩa vụ phải nâng đỡ mình cả, nếu có thì là may mắn, nếu không thì cũng không cần thất vọng."

Cô cười ảm áp, không hề có chút phiền muộn nào, Vân Bó cũng bình thường trở lại: "Ừ!"

Ngày thứ hai, khi Tô Lăng nói những lời này với Đàm Tinh, cô ta vỗ vỗ bả vai cô, nhỏ giọng nói: "Đạo diễn Đồng nhờ tớ chuyển lời cho cậu, hỏi cậu có muốn đi thử vai bộ phim điện ảnh mới của anh ấy không?"

Tô Lăng kinh ngạc nhìn cô ta, Đàm Tinh dựng sách lên, che trước mặt mình, cố gắng không để Tô Lăng nhìn thấy khuôn mặt mất tự nhiên của cô ta.

Sau chuyện lần trước, Đàm Tinh đã qua lại với vị phú thương kia.

Cô ta cũng thông minh, tích lũy được rất nhiều mối quan hệ khi ở cạnh vị phú thương đó, Đồng Húc là một đạo diễn chính trực, muốn đóng phim của anh ta vẫn phải xem thực lực. Đàm Tinh định đi thử vai phụ của bộ điện ảnh đó, nhưng diễn xuất của cô ta thất thường, sau khi thử vai xong, cô ta nhìn khuôn mặt tỉnh táo không gợn sóng của Đồng Húc cũng biết mình không được chọn.

Song Đàm Tinh cũng chẳng để ý, chỉ nghĩ tới lúc trước khi cô ta chê cười Tô Lăng mà cô vẫn bảo vệ danh tiếng cho mình. Cũng không biết là bị ai dựa mà lăm mồm hỏi một câu: "Đạo diễn Đồng, Tô Lăng của khoa chúng tôi, chính là người diễn Cửu Lý trong Mười Hai Năm Phong Trần ấy, có thể cho cô ấy một cơ hội thử sức hay không?"

Vốn dĩ cô ta chỉ tùy tiện hỏi, dầu sao phù sa không chảy ruộng ngoài, dầu gì Tô Lăng cũng là bạn học cô ta.

Ai ngờ Đồng Húc ngăn người, dường như nhớ ra điều gì đó.

Anh ta nhàn nhạt nói: "Có thể."

Chính vì thế Đàm Tinh đã chuyển lời.

Vân Bó ngồi chung với Tô Lăng, nghe vậy cũng vui vẻ: "Minh nói này bạn Đàm Tinh, chẳng nhẽ cậu đã bị Lăng Lăng nhà tớ bẻ cong rồi ư?"

Đàm Tinh: "Vân Bó cái con đầy nhò này, nói bậy nữa bà đây xé miệng, bà đây thích đàn ông."

Vân Bó cười đến mức bả vai rung bần bật: "Được được được, mình im." Cô nàng cũng biết Đàm Tinh này miệng độc nhưng lòng dạ không xấu, sống có cá tính, không tính là đứng đắn nhưng cũng không phải người xấu.

Tô Lăng biết các cô đang đùa cợt, cũng không nhịn được cong môi cười, cơ hội khó có được, cô chân thành cảm ơn Đàm Tinh: "Cảm ơn cậu."

"Hừ."

Casting diễn ra vào thứ 7 cũng là buổi cast cuối cùng cho bộ phim điện ảnh mới của Đồng Húc mang tên "Tù Nhân".

Vừa nghe tên là biết một bộ phim nghiêm túc, yêu cầu cao.

Kiếp trước Tô Lăng không xem bộ phim này, đến nơi casting mới nhận được kịch bản, có chừng mười người cùng thử vai giống cô, một nửa là nam, nửa còn lại là nữ.

Chọn một nam một nữ, bộ phim điện ảnh này chỉ còn thiếu đúng hai vai cuối cùng.

Đồng Húc là ai, những người ngồi đây đều biết.

Nhìn kỹ năng diễn xuất không nhìn người, chưa bao giờ mở cửa sau, xem Trịnh Tiểu Nhã tới giờ còn chưa lấy được vai nữ chính từ tay anh ta là biết. Họ chỉ không biết tại sao anh ta dừng quay bộ phim đang làm, dốc lòng chuẩn bị bấm máy "Tù Nhân".

Đây là cơ hội duy nhất của Tô Lăng.

Dù cô vô cùng ghét Trịnh Tiểu Nhã nhưng cũng không có cảm xúc gì với Đồng Húc, đối với cô, người này chẳng qua là một kẻ xa lạ.

Trước mắt, người có thể hợp tác với cô chắc chỉ còn Đồng Húc.

Đồng Húc tự bỏ vốn quay phim, nhà họ Đồng cũng là thành viên trong giới thượng lưu, ít nhất thì tay Tần Kiều cũng không vuron dài như vậy được.

Tô Lăng bình tĩnh đọc kịch bản, "Tù Nhân" là một bộ phim trinh thám, nói về một đám người bị giam trong không gian kín, toàn không gian bị bịt kín, chỉ có một lỗ nhỏ trên đỉnh đầu dùng để thoáng khí.

Bốn vách tường đều trơn như đồ mỡ, bị xi măng trám kín, không ai có thể ra ngoài.

Bên trong giam tổng cộng tám người, lần lượt là: luật sư, kẻ trộm, bác sĩ, thương nhân, học sinh, thư ký, một bà lão, còn có một tên tội phạm giết người đang lẫn trốn.

Trần nhà rất cao, phía trên gắn camera và ánh sáng của một ngọn đèn dây tóc yếu ớt.

Lúc bọn họ tỉnh lại, trên quần áo đều có bảng tên viết rõ thân phận của từng người.

Nơi này không có vũ khí, chỉ có chút thức ăn và nước uống.

Tám người xa lạ vì sinh tồn mà bắt đầu một trò chơi tranh đoạt và ngờ vực lẫn nhau..

Kịch bản có sức lôi cuốn ngoạn mục, chỗ thử vai im lặng tới nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi.

Sức hấp dẫn của Đồng Húc cũng nằm ở đây, anh ta muốn vạch trần bản chất con người, tầng tầng lớp lớp hồi hộp, khiến người khác không nhìn được mà muốn xem.

Nhưng Đồng Húc cũng là một đạo diễn nghiêm khắc, đọc xong kịch bản là lập tức bị gọi vào thử vai.

Kịch bản anh ta cho mọi người đều giống nhau nhưng lại không chỉ rõ là phải diễn nhân vật nào.

Lúc trước Đàm Tinh có nói với Tô Lăng: "Dù tôi đi thử vai nhưng hoàn toàn ngu người, đạo diễn Đồng không ra bài như bình thường mà bắt tôi diễn người đàn ông 48 tuổi phạm tội giết người, suýt chút nữa là tôi sặc nước miếng tại chỗ rồi."

"..." Tô Lăng cũng cảm thấy thật kì lạ.

Ngay sau đó Đồng Húc gọi một nhóm hai ba người cùng đi vào.

Lần đầu tiên không gọi tới Tô Lăng, cô đoán Đồng Húc để tất cả những người thử vai tiếp xúc trực tiếp với kịch bản, không có lời thoại cố định, nội dung thử vai do từng người sáng tạo, tùy ý phát huy.

Kịch bản còn chưa ngấm mà đã phải trực tiếp diễn, đây là một thử thách rất lớn đối với năng lực ứng biến và phân tích vấn đề của diễn viên.

Tô Lăng bị bầu không khí trong phòng ảnh hưởng, lo lắng tới mức lòng bàn tay ướt mồ hôi.

So với nhân vật Cửu Lý "nhảy dù" lúc trước, độ khó của nhân vật lần này bị đẩy lên vô số lần.

Nhưng Tô Lăng biết lần thử vai này rất quan trọng với cô.

Cả hai đôi đồng phim của cô đều bị đưa bồn trong lòng bàn tay Tần Kiều.

Đây là cơ hội tốt nhất để thoát khỏi Tần Kiều, có thể tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí hay không, chuyện tiếp theo sẽ vô cùng quan trọng.

Sắc mặt của nhóm người đầu tiên khi đi ra không được tốt lắm.

Tô Lăng bị gọi tên trong nhóm thứ hai.

Hai nam hai nữ cùng nhau đi vào, trong đó có cả Tô Lăng, tổng cộng là bốn người.

Ánh đèn trong phòng u ám, hết sức yên tĩnh, đây là một không gian kín nhằm tạo ra hiệu quả như gian phòng trong "Tù Nhân".

Cảm giác căng thẳng dâng cao trong nháy mắt.

Đồng Húc ngồi ở một góc, anh ta đeo kính.

Bề ngoài Đồng Húc nhã nhặn, chắc do anh ta là người làm văn nghệ nên khí chất rất ôn tồn, nhưng lại có vẻ ưu tư lạnh nhạt, trong mắt là chăm chỉ và nghiêm túc.

Tô Lăng nhớ tới danh hiệu thiên tài của anh ta.

Đồng Húc nói: "Phùng Lê Phi vai kẻ trộm, Hồng Chính luật sư, Đan Diệp học sinh, Tô Lăng bác sĩ. Tình huống hiện tại của mọi người là sắp hết thức ăn, kẻ phạm tội đã bị mọi người hợp lực giết chết, ai cũng đói sôi bụng, muốn dùng hết sức để giành thức ăn."

Sau khi nghe anh ta nói ngắn gọn yêu cầu của bản thân, từng người trong số họ đều cảm nhận được độ khó của thử thách lần này.

Ánh mắt của Đồng Húc quét qua bọn họ, cuối cùng nhìn Tô Lăng một cái, nhàn nhạt mở miệng: "Action."

Trong phút chốc, chỉ bắt đầu như vậy đã khiến không khí trở nên vô cùng áp lực.

Nhân vật của Tô Lăng là một bác sĩ, theo trí nhớ của cô, bác sĩ này 25 tuổi, tên Nhạc Di, vốn tốt nghiệp hai đại học y khoa, tính tình mềm mại thiện lương, song hoàn cảnh gia đình khó khăn từ nhỏ, khổ cực lắm mới rời khỏi nông thôn, cuối cùng học y, trở thành bác sĩ không phải vì có lòng muốn chăm sóc người bị thương mà là muốn thoát khỏi cảnh gia đình be bét, trở thành một người có địa vị.

Cũng chính vì thế mà chắc chắn Nhạc Di chẳng phải người hiền lành gì, cô từng sống cơ cực, sợ chịu khổ, lòng dạ tàn nhẫn dùng mọi cách để leo lên, cũng là người giỏi ngụy trang.

Trong cuộc chiến tranh đoạt thức ăn, Nhạc Di sẽ không quan tâm đến bất cứ chuyện gì mà một lòng muốn sống!

Nhưng lúc trước Nhạc Di thể hiện ra mình quá mềm yếu nên đã mất đi lợi thế, người có nhiều thức ăn nhất trong số bọn họ là kẻ trộm Phùng Lê Phi, sau mới là luật sư Hồng Chính, ít nhất chính là học sinh khá đơn thuần Đan Diệp.

Thức ăn đã được chia xong.

Tô Lăng nhanh chóng suy nghĩ, nếu cô là Nhạc Di, gặp phải chuyện này sẽ làm gì? Đương nhiên là chọn người "yếu" nhất là Đan Diệp để ra tay.

Tô Lăng đi tới bên góc tường, ngồi xuống trước mặt cô bé, nhẹ nhàng vuốt tóc cô ta, Đan Diệp mới học lớp 11 bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hoảng sợ, xác tên giết người vẫn còn nằm cách đó không xa.

Lúc này vừa bị Tô Lăng chạm vào, cô ta đã lập tức cảnh giác: "Chị muốn làm gì?"

Tô Lăng dịu dàng: "Đừng sợ, chị là bác sĩ, hình như em không ổn lắm, ở nhà chị cũng có một em gái trạc tuổi em, cố chịu đựng, chúng ta sẽ được cứu viện thôi."

Đan Diệp căng thẳng đã lâu lại được vỗ về, cô ta nghẹn ngào: "Thật... thật sự có thể ra ngoài sao? Chắc chắn là ba mẹ em đang tìm em, em mất tích ba ngày rồi, sau khi bọn họ báo cảnh sát sẽ tìm được em đúng không?"

Tô Lăng mỉm cười: "Nhất định."

Cô vỗ vỗ bả vai Đan Diệp, ngồi bên cạnh cô ta: "Ngủ một lúc đi, chúng ta đã không nghỉ ngơi 36 tiếng rồi, chị canh chừng cho em ngủ trước, em dậy thì trông hộ chị, được không?"

Đan Diệp cũng nhanh chóng không chịu nổi, bác sĩ là nghề khiến người khác này sinh cảm giác an toàn, cô ta gật đầu: "Được."

Sau khi cô ta ngủ say, Tô Lăng lén giấu một số thức ăn của cô ta đi. Khi cô làm động tác "trộm", mí mắt Đan Diệp giật giật, dường như vẫn đang xoắn xuýt không biết có nên diễn nhân vật "học sinh" vì lòng cảnh giác quá cao mà tỉnh lại hay không.

Cuối cùng Đan Diệp lựa chọn nhắm mắt.

Tô Lăng cảm một phần ba thức ăn của cô ta đi, sau đó rung rung nước mắt đánh thức Đan Diệp. Tô Lăng che miệng cô ấy, sợ cô ấy sợ hãi hét lên: "Lúc này kẻ trộm mới cầm thức ăn của em đi, uy hiếp chị không được nói, giờ chúng ta phải làm sao?"

Thân phận của kẻ trộm phù hợp làm kẻ gây tai họa, đồ tội như vậy là đã thành công.

Ánh mắt Đồng Húc tỉnh mạch, nhìn bốn người đứng tại chỗ diễn lại ý tưởng của họ về "Cuộc chiến tranh giành thức ăn".

Anh ta từng xem Tô Lăng diễn trong "Mười Hai Năm Phong Trần", công bằng mà nói thì diễn không tệ, phô bày rất tốt sự ngây thơ mềm mại của cô gái ở tuổi đó.

Nhưng Đồng Húc lại nhớ tới lần đầu tiên gặp cô, cô đứng dưới tán cây hoa anh đào, bình thản nhìn anh ta.

Lúc ấy bóng cây đang đưa, gió thổi lá động.

Cô chỉ đứng im lặng nhưng cũng có thể thu hút ánh mắt của người.

Một kiểu của quyến rũ, vừa dịu dàng vừa sâu kín.

Không biết ai có thể dạy dỗ cô trở nên ngoan ngoãn như vậy, ánh mắt trong trẻo, sạch sẽ.

Một người như vậy...

Sẽ có mặt trái sẽ như thế nào.

Vì thế Đồng Húc quyết định đổi vai hai vai bác sĩ và học sinh của Tô Lăng và Đan Điệp.

...

Trà: *Tin buồn, tuần sau mình chạy tiểu luận, không có chương mới =)))*.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ký hợp đồng

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Đây là bốn người đều thử vai, hiển nhiên không thể chỉ có mỗi Tô Lăng và Đan Điệp tương tác lẫn nhau.

Tô Lăng và Đan Điệp lấy thức ăn ở chỗ đó không nhiều, cô ta cho rằng kẻ cắp Phùng Lịch Phi trộm thức ăn của mình nên giận mà chẳng dám nói gì.

Tô Lăng vỗ vỗ vai cô ta: "Người có nhiều thức ăn nhất là Phùng Lịch Phi nhưng cũng chẳng đủ để gã ta chống đỡ một tuần đâu, nếu thức ăn và nước uống cũng bị mất thì chắc chắn gã sẽ giống như cái tên tội phạm giết người kia, sẽ ra tay với chúng ta đấy."

Đan Điệp hoảng sợ: "Vậy bây giờ làm sao đây?"

Thoạt trông Tô Lăng rất bình tĩnh: "Ngoại trừ bà lão và thư ký, trước mắt thì chúng ta là hai người yếu nhất, nếu muốn sống, bắt đầu từ bây giờ, chị và em phải đồng lòng, ít nhất là nghĩ cách lấy thức ăn từ người khác rồi sau đó từ từ nhờ người bên ngoài giúp đỡ."

Trong không gian bị phong kín, yên tĩnh đến đáng sợ này, một lúc sau Đan Điệp mới cắn răng nói nhỏ: "Chị Nhạc Di, em nghe theo chị."

Ở nơi cô ta không thấy được, Tô Lăng chậm rãi nở một nụ cười.

Cô lấy thức ăn từ chỗ Đan Điệp, tạm thời còn có được một đồng minh.

Mà tại nơi đây, chẳng có bất kỳ một đồng minh nào có thể tin tưởng được, người mình nên dựa vào nhất chính là bản thân.

Tô Lăng nói: "Em có cách để lấy thức ăn từ chỗ kẻ trộm và luật sư không?"

Đan Điệp vô thức lắc đầu.

Nhưng trong nháy mắt, cô ta nhớ tới mình đang quay phim, trong lòng hoảng sợ, cô ta như thế mà được cái cô diễn viên trước mắt này dẫn dắt nhập vai, suýt nữa thì tự cho rằng mình là người yếu nhất, sợ hãi việc đi cướp thức ăn.

Đan Điệp nghĩ tới Đồng Húc đang lảng lảng quan sát, nếu như cô ta bỏ cuộc thì sẽ chẳng còn cơ hội để diễn nữa.

Cô ta nhanh chóng điều chỉnh về mặt, hồi sau mới nói: "Nhưng em cũng muốn thử xem sao."

Tô Lăng hỏi: "Kẻ trộm và luật sư, em muốn bắt đầu từ ai?"

Đan Điệp hơi do dự: "Luật sư."

Dù sao kẻ trộm cũng là người vi phạm pháp luật, là người vô cùng hung ác đối với học sinh. Mà nhân vật luật sư đại diện cho sự ngay thẳng, lỗi lạc, tuy rằng luật sư vô cùng thông minh nhưng ít nhất sẽ không có nhiều nguy hiểm.

"Được, chị sẽ nghĩ cách thuyết phục kẻ trộm chia thức ăn."

Lúc này thì bốn người mới chính thức đối diện với nhau.

Kẻ trộm Phùng Lịch Phi nép mình ở góc tường, bảo vệ thức ăn thật chặt chẽ, ánh mắt bất thiện và cảnh giác nhìn từng người.

Tô Lăng cười lạnh một cái, quay đầu lại biến thành về mặt yếu ớt.

Cô đi tới trước mặt Phùng Lịch Phi, Phùng Lịch Phi mắng: "Đứng lại, không được tới đây!"

Tô Lăng dừng bước rồi ngồi xổm xuống.

"Vừa rồi bọn họ đã giết chết tên tội phạm giết người kia." Cô nói, giọng nói xót xa: "Bởi vì tên tội phạm giết người kia cướp thức ăn của bà lão."

Phùng Lịch Phi vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn cô, chẳng biết tại sao cô lại đến đây nói mấy lời này với gã.

"Tôi là bác sĩ, từ giây phút tôi bắt đầu học y, bởi vì có thể cứu người nên vừa vinh dự, vừa tự hào. Nhưng mà..." Cô cúi đầu nhìn tay mình: "Vừa rồi tôi lại... Hợp tác với mấy người, đẩy anh ta vào chỗ chết."

Không biết Phùng Lịch Phi nghĩ tới chuyện gì nhưng trong mắt là hoảng sợ.

Rốt cuộc gã cũng lên tiếng: "Đó không phải lỗi của chúng ta, tại nơi này, là chính anh ta muốn cướp thức ăn."

"Không." Tô Lăng lắc đầu: "Anh ta chết không phải do cướp thức ăn mà là do chính thân phận của anh ta. Tất cả mọi người đều biết anh ta là một tội phạm giết người, sợ anh ta đe dọa tới sự an toàn của mình nên mới chĩa mũi nhọn vào anh ta như vậy."

Con người cô đen như mực, lạnh lùng nhìn gã.

Phùng Lịch Phi run rẩy: "Tôi khác anh ta, chẳng qua tôi là... Chẳng qua tôi đã trộm đồ một lần mà thôi, sau đó cũng chưa từng trộm nữa... Tôi..."

Gã đã hiểu ý của Tô Lăng.

Từ thời điểm mọi người mở mắt kia, bằng tên thân phận được đeo trên người mới là yếu tố quan trọng quyết định sự sống còn.

Trên người gã treo mác kẻ cướp thì cũng hết như tội phạm giết người thôi, đã bị mọi người nhận định là đối tượng kế tiếp bị diệt trừ.

"Tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ một người nào chết nữa." Tô Lăng nói: "Thế nên mới nhắc nhở anh, tôi tin tưởng anh sẽ cải tà quy chính, nhưng những người khác lại không tin."

"Vậy làm thế nào thì bọn họ mới tin tưởng chứ?" Thiết lập của kẻ trộm là người ích kỷ nhất gan.

"Hoài bích kỳ tội, người có nhiều thức ăn nhất có thể sẽ trở thành người tiếp theo..." Cô dừng lại không nói nữa, song lại liếc tới cái xác của tên tội phạm giết người ở trong góc.

*Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội: người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dèm ghét, hãm hại.

Chân Phùng Lịch Phi mềm nhũn.

"Cắt." Đồng Húc gõ cái bàn trước mặt một cái, bỗng dưng ánh đèn sáng lên.

Sự u ám không còn nữa nhưng một câu nói nhẹ nhàng của anh ta lại khiến lòng của tất cả mọi người đều nâng lên. Thật ra thì cảnh diễn vừa rồi, mỗi người đều có trình độ ngang nhau, tới chỗ này mà còn có thể phát huy như vậy cũng xem như là rất tốt rồi.

Điều này chứng tỏ lời đồn Đồng Húc lựa chọn phái thực lực là sự thật.

Đồng Húc nói: "Đan Điệp, cô là học sinh, không phải kẻ ngu, dưới tình huống này sao có thể dễ dàng tin tưởng một người chứ? Nếu cô chọn trở thành một kẻ ngu thì cũng không nên thoát khỏi tính cách của nhân vật mà đồng ý đối phó với luật sư. Cô diễn một phát sục đồ cả tính cách vốn có của nhân vật, chớp mắt lại đi quyến rũ một luật sư 40 tuổi, cô cảm thấy hợp lý à?"

Đan Điệp đỏ mặt, cuối cùng cũng cảm nhận được Đồng Húc đánh giá ác độc với công việc là như thế nào.

Đồng Húc nói tiếp: "Hong Chính, anh là luật sư, lòng cảnh giác và sự phản ứng cũng không tồi, thế nhưng anh lại quên mất tài ăn nói của luật sư rất tốt, tâm tư tỉ mỉ, dưới trường hợp này cũng không lựa chọn trở thành người lãnh đạo, cũng không phát huy tài ăn nói để thuyết phục những người khác, anh và Tô Lăng tự động đối nhân vật cho nhau sao?"

Hong Chính như có điều suy nghĩ.

Tô Lăng ngược nhìn Đồng Húc.

Đối diện với ánh mắt của cô: "Tô Lăng." Anh ta nói.

Ánh mắt cô kính trọng, nghe rất nghiêm túc, không giống ngày đó mà nhìn anh ta như người có cũng được, mà không có cũng chẳng sao.

Đồng Húc nhàn nhạt nói: "Cô là bác sĩ, tuy là người cố gắng hết sức để đấu tranh tiến về phía trước nhưng cũng không phải là thiên tài thông minh xuất

sắc, cô chỉ là một bác sĩ bình thường mà thôi, thay đổi quá nhanh, còn định kiểm soát tình hình nữa. Giã đến mực cười."

Tô Lăng biết Đồng Húc nói rất đúng, cô gật đầu một cái.

Vốn dĩ cho rằng đạo diễn Đồng trách mắng xong rồi, nhưng anh ta hỏi tiếp: "Cô là bác sĩ, một người phụ nữ 25 tuổi cẩn thận, chín chắn, ngay cả Đan Điệp cũng có thể nghĩ ra cách đi quyến rũ, tại sao cô lại bỏ qua cái suy nghĩ đầu tiên này? Quá rõ ràng là do cô bài xích. Sau đó ép mình nghĩ ra cách đi kêu gọi người khác đầu hàng." Anh ta lạnh lùng nhả ra từng chữ: "Cô diễn xuất cũng chỉ là đang diễn, giả."

Anh ta dùng hai chữ "Giả" để miêu tả cô, mặt Tô Lăng đỏ ửng.

Đồng Húc nói không sai, ngay từ đầu là cô đã từ chối cái cách quyến rũ này rồi. Bị anh ta nhìn rõ ràng như vậy, cô có chút thấm hại và chật vật.

Đồng Húc quay lại đánh giá người cuối cùng: "Phùng Lịch Phi, diễn không tồi."

Vốn dĩ gã đang chờ bị mắng, kết quả lại nhận được hai chữ "không tồi", gã ngạc nhiên tròn to hai mắt, sau đó tràn đầy vui vẻ.

Đồng Húc bình tĩnh mở miệng: "Nhưng lúc đang diễn, anh nhìn đối thủ Tô Lăng của mình quá lâu."

"..."

Đan Điệp vốn đang cảm thấy mất mát, nghe vậy suýt nữa cười thành tiếng.

Đạo diễn Đồng cũng quá độc miệng.

Kém chút nữa đã nói thẳng là Phùng Lịch Phi "mê gái".

Tô Lăng lúng túng, mặt càng đỏ hơn.

Đồng Húc nhìn cô một cái, cảm giác quen thuộc lần đầu gặp mặt kia dần phai nhạt, Đến nay anh ta cũng chẳng nhớ nổi mình từng gặp Tô Lăng đóng vai "Nữ quý" ở phòng bao, nhưng cô thật sự rất đặc biệt.

Rõ ràng là người hướng nội, dễ xấu hổ nhưng khi diễn xuất lại vô cùng nghiền ngẫm về tính cách của nhân vật, sử dụng toàn bộ sức lực để diễn.

Rất sinh động, chỉ là thiếu cọ sát mà thôi.

Đồng Húc là người vô cùng dứt khoát: "Tô Lăng và Phùng Lịch Phi được chọn, những người phía sau không cần thử vai nữa." Anh ta không có thói quen từ từ suy nghĩ, cũng không để thời gian cho mấy kẻ đi cửa sau, bình thường quyết định chọn ai thì lập tức thông báo tại chỗ.

Tô Lăng bị anh ta trách mắng một trận, đã chuẩn bị tâm lý trước là không được chọn, ai ngờ Đồng Húc lại chọn cô. Phùng Lịch Phi không còn lúng túng, trên mặt lộ ra nụ cười.

Đan Điệp thoải mái, rộng rãi: "Chúc mừng nha."

Hồng Chính cũng chúc mừng bọn họ.

Lúc đám người đi ra, người đại diện và trợ lý của mỗi người đều tiến lên đón, tài xế cũng đậu bên ngoài.

Tô Lăng tới đây một mình, cô đi tới trạm xe buýt cách đó không xa để chờ xe.

Khi Đồng Húc lái xe đi qua ngang qua, hạ cửa xe xuống: "Trợ lý cô đâu?"

Cô gái ngẩn người, đôi mắt cô trắng đen phân rõ, sạch sẽ đơn thuần, tràn đầy niềm vui khi được chọn. Nghe anh ta nói vậy thì có chút xấu hổ, lúng túng: "Tôi không có ký hợp đồng."

Anh ta không kim được mà cười một tiếng, thật đúng là tuổi trẻ, tâm tình cũng đơn giản, trực tiếp.

"Lên xe đi, tôi đưa cô về nhé?" Đồng Húc nói xong cũng tự mình ngu người, sau đó anh ta bảo: "Thuận đường thôi, sau này còn hợp tác, cô Tô không cần khách sáo."

Nói vậy thì Tô Lăng từ chối cũng không tốt, cô nhẹ nhàng nói cảm ơn với anh ta.

Suốt cả quãng đường, hai người yên lặng không nói gì, lúc Tô Lăng xuống xe về trường thì bỗng dưng Đồng Húc mở miệng: "Cô bằng lòng tới giải trí Tinh Thần không?"

Cô kinh ngạc nhìn Đồng Húc, mắt hạnh hơi mở, hệt như con thỏ bị hoảng sợ vậy.

Đồng Húc trầm mặc, cũng cảm thấy mình quá rộng.

Rõ ràng là không quen biết, vừa rồi anh ta còn không khách sáo chút nào mà chửi mắng người ta.

Tô Lăng biết giải trí Tinh Thần, đó là công ty giải trí không kém gì Thanh Ngu. Nghệ sĩ dưới trướng rất nhiều, Trịnh Tiểu Nhã là do bọn họ nâng đỡ lên thành một ngôi sao nổi tiếng.

Tần Kiều không quan tâm Thanh Ngu lắm, công ty trong tay hắn vô cùng nhiều, kiếm tiền nhiều nhất cũng không phải Thanh Ngu, vì vậy chẳng để ý tới.

Nhưng giải trí Tinh Thần là sản nghiệp, công ty nhà mẹ của Đồng Húc, kinh doanh rất tốt, ít nhất là có khả năng tranh đua với Thanh Ngu.

Tô Lăng hỏi: "Tôi có thể sao?"

"Ừ."

Cô cười, mang theo mấy phần ngượng ngùng: "Được, tôi muốn đến." Lần đầu tiên cô nói mấy chữ "Tôi muốn" này, đôi khi phải cần can đảm hết sức lớn.

Đồng Húc khó hiểu, cảm thấy cô hơi giống trẻ con.

Hệt như chim non tìm tòi thế giới, bay lượn khó khăn, trong mắt lại dần dần tích góp can đảm.

Đồng Húc cong môi: "Được, mấy ngày nữa tôi nói với bên kia liên lạc với cô để ký hợp đồng."

Cô đứng thẳng tắp, tóc đen rũ xuống hai vai, sắc môi kiều diễm, xinh đẹp thanh tú giống như đóa hoa rực rỡ nở vào mùa hạ. Tô Lăng nghiêm túc cúi mình chào anh ta: "Cảm ơn đạo diễn Đồng."

Đây là ơn tri ngộ.

Tay Đồng Húc đặt trên tay lái, vui mừng gõ một cái.

Anh ta muốn, anh ta đã biết cảm giác trước đó là gì.

Đồng Húc hy vọng cô gái đứng dưới tán cây anh đào kia, sự mờ mịt trong mắt dần đi, không còn dùng ánh mắt xa lạ nhìn anh ta nữa, mà là dùng ánh mắt đặc biệt để nhìn anh ta.

Vân Bố vui vẻ muốn chết!

Một phút trước còn tưởng Lăng Lăng sẽ giống như người xưa, lăn lộn mấy chục năm, một phút sau Lăng Lăng lập tức ký hợp đồng với Tinh Thần! Còn có thể đóng phim điện ảnh của Đồng Húc nữa!

Trời má, toẹt vời!

Tô Lăng mời Vân Bố và Đàm Tinh ra ngoài ăn cơm.

Đàm Tinh chắc chắn nói: "Không cần cảm ơn tôi, đó là bản lĩnh của cô."

Tô Lăng mỉm cười một tiếng: "Vẫn do cô đề cử tôi."

Ngoài miệng Đàm Tinh không nói nhưng cũng thấy cô ta có chút vui vẻ. Đàm Tinh bảo: "Tôi không nhắc tới cái này thì cũng sẽ có đoàn phim tìm cô đóng phim thôi."

Nụ cười Tô Lăng nhạt đi đôi chút, vậy thì không đâu, rốt cuộc cũng chẳng có bao nhiêu đoàn phim dám chống lại Tần Kiều.

Trên thực tế, lúc cô đồng ý ký hợp đồng cũng rất căng thẳng, cô sợ mình gây rắc rối cho Tinh Thần, nhưng đổi cách nghĩ thì Tần Kiều ngoại trừ say mê cô ra, ở mặt khác là một kẻ tinh táo đến đáng sợ.

Đầu tiên hắn là boss của một nửa Tần thị.

Thế lực và tiền tài của hắn cũng không phải là từ trên trời rơi xuống.

Hành động bên kia của Tinh Thần rất nhanh, nghe báo là người do Đồng Húc giới thiệu nên ngày thứ hai đã kêu người tới ký hợp đồng với Tô Lăng.

Trên hợp đồng có một đồng điều kiện, tuy hơi nghiêm khắc song vẫn nhận ra được rằng nếu cố gắng, sau này sẽ phát triển cực kỳ tốt.

Lúc Tô Lăng ký tên mình xuống còn cảm thấy có chút không chân thật.

Đời này không có những chữ như "Nhảy dù", "Kim chủ", cô cũng đã cố gắng đi lên bằng con đường "Bình thường".

Tần Kiều giải quyết xong mảnh đất ở Đồng thành thì Tô Lăng đã ký hợp đồng được hai ngày.

Lúc trước hẳn biết cô chuẩn bị thi giữa kỳ.

Học sinh giỏi bọn họ khác với loại học sinh thất học cặn bã như hẳn, coi mấy cái điểm số đó là vô dụng.

Hắn định chờ cô thi xong.

Dù sao giữa bọn họ còn có một món nợ chưa thanh toán.

Ngày đó ở Vân Thượng Tinh Không, Tô Lăng uống ly rượu kia rồi mơ mơ màng màng nói ra mấy lời khiến người khác khó chịu.

Đoạn thời gian này Tần Kiều cũng đã điều tra, từ lúc cô đi nhà trẻ tới học đại học cũng chẳng phát hiện ra một người đàn ông từng qua lại với cô như trong miệng cô nói là "Ép cô ăn sườn xào chua ngọt", "ông già lừa gạt cô".

Nhưng Tần Kiều cảm thấy chuyện này không thể nào là chuyện cô sẽ mơ màng nói bậy được.

Nếu hẳn dễ lừa như vậy thì Tần thị đã theo họ Văn của mẹ hẳn từ lâu.

Hắn xoa xoa huyết thái dương, gọi Hạ Tầm vào: "Cô nói xem, phụ nữ 20 tuổi thích gì?" Sao hẳn đưa gì cô cũng không thích vậy.

Hạ Tầm thương hại nhìn hẳn, hơi sợ sệt một chút, rồi như đoán trước được mà cười trên sự đau khổ của người khác, cô ta hắng giọng: "Cậu Tần, để tôi nói cho ngài nghe một tin xấu trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gây Gổ

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Lúc Tô lăng và Vân Bố cùng nhau rời khỏi trường thì cô nhận được tin nhắn của Tần Kiều.

Chờ em ở cổng số 3.

Cô dừng bước, Vân Bố ngó đầu lại gần cũng nhìn thấy mấy chữ ở trên.

"Ủa? Đây là ai vậy." Cô ta nhìn chú thích cho hẳn trên điện thoại của Tô Lăng: "Đồ khốn", suýt nữa là Vân Bố cười thành tiếng.

Bình thường lúc nói xấu người khác, Tô Lăng sẽ im lặng, bọn họ tám chuyện với nhau thì Tô Lăng luôn âm thầm lắng nghe. Nhưng người có thể khiến cô trực tiếp đặt chú thích là "Đồ khốn" thì hẳn người đó phải thật sự khốn á!

Tô Lăng cắn răng, không trả lời.

Vân Bố bỗng đứng thông minh, khô khốc cười một cái: "Tần... Cậu Tần?"

Tô Lăng nói: "Cậu đi ăn cơm trước đi."

Án tượng của Vân Bố về Tần Kiều vẫn còn dừng lại tại cái ngày ở Vân Thượng Tinh Không, người đàn ông bừa bãi, ngang ngược và tàn bạo.

Vân Bố suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy đáng sợ: "Hay Lăng Lăng à, cậu đừng đi."

"Anh ta ở cổng số 3."

Vân Bố hiểu, cổng số 3 là cổng có ít người ra vào nhất, nếu Tô Lăng không đi thì không chừng Tần Kiều sẽ lập tức lái xe từ cổng số 1 số 2 vào tìm cô.

Bây giờ Tô Lăng mới ký hợp đồng với Tinh Thần, nếu bị người khác thấy có liên quan tới Tần Kiều, mấy lời ở sau lưng sẽ vô cùng khó nghe.

"Lăng Lăng cậu yên tâm, nếu 8 giờ cậu chưa về thì tớ lập tức báo cảnh sát."

Tô Lăng bật cười: "Không có đáng sợ như vậy đâu, vừa khéo tớ có chuyện muốn nói với anh ta."

Cô thuận tay lấy khẩu trang vừa mua hai hôm trước ra đeo.

Lúc Tô Lăng đến cổng số 3 thì Tần Kiều đang nghịch điện thoại, tay còn lại kẹp điều thuốc.

Hắn nhìn chăm chăm màn hình, cau mày, không nghĩ tới thời gian ngắn ngủi đợi người mà tâm trạng hắn càng phiền não hơn nữa.

Tần Kiều xem Hạ Tầm gửi tới tình hình của mấy ngôi sao gần đây, Tinh Thần dựa vào nhà họ Đồng, sẽ hơi phiền phức nếu hắn muốn trực tiếp hủy bỏ hiệp ước.

Nhưng Tô Lăng vừa đến gần thì hắn đã lập tức nâng mắt lên.

Tô Lăng lấy khăn giấy từ túi xách ra, ngồi xổm xuống bên chân hắn rồi bọc tàn thuốc lại, sau đó đi cỡ 10m rồi vứt khăn giấy vào thùng rác.

Khi cô làm việc này, chẳng nói một lời.

Vốn dĩ Tần Kiều cảm thấy bức bối ngột ngạt song khoảnh khắc cô đi đến chỗ hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lại hết tức giận một cách khó hiểu.

Khuôn mặt đẹp đẽ của cô bị che đi phân nửa, chỉ lộ ra một đôi mắt trắng đen rõ ràng.

Đôi mắt kia sạch sẽ đơn thuần, bên trong phản chiếu bóng dáng của hắn.

Tần Kiều còn chưa bắt đầu nói gì thì đã lúng túng vì đứng trước cổng trường người ta hút thuốc, đã thế còn vứt tàn thuốc lung tung.

Đầu ngón tay của hắn nóng tới phát đau, hắn đập thẳng điếu thuốc lên nắp xe, sau đó qua loa lấy khăn giấy ở ghế lái bao lại rồi ném vào trong.

Thôi, sau này không hút nữa.

"Lên xe." Giọng hắn hơi khàn.

Lần này Tô Lăng rất phối hợp, trực tiếp ngồi vào ghế phó lái.

Cô nhìn rõ Tần Kiều tức giận nhưng lần này cô cũng hết sức tức giận. Mỗi người đều có ranh giới cuối cùng, Tần Kiều không có tư cách làm phiền cuộc sống của cô.

Tần Kiều chạy cả một quãng đường dài, Tô Lăng vẫn không nói chuyện với hắn.

"Tô Lăng." Hắn kiềm chế lửa giận: "Tháo khẩu trang ra đi."

Cô không lấy xuống mà quay đầu sang nhìn hắn.

Ánh mắt kia quá chuyên chú, nhịp tim Tần Kiều không chịu được mà tăng lên, theo bản năng đập thẳng xe.

Hắn cảm thấy linh hồn của mình trở nên kích thích vì cái nhìn này của Tô Lăng, mang đến sự phấn khích, run rẩy yếu ớt. Hắn dừng xe lại, vươn tay kéo khẩu trang của cô xuống, cô không phản kháng, vẫn im lặng nhìn hắn.

Tần Kiều tháo khẩu trang cô ra, bàn tay không kiềm nổi mà muốn sờ vào khuôn mặt tròn tròn của cô.

Lúc này cô nghiêng đầu.

Khi đó đã vào thu, hôm trước vừa mới mưa, trên đường vẫn còn mấy vũng nước đọng chưa khô, bầu không khí bùng sáng, đổi mới hoàn toàn. Cô mặc một cái áo khoác nhỏ màu trắng, cột đuôi ngựa, thoạt trông rất non nớt và nhỏ tuổi.

Tần Kiều mặc âu phục, áo sơ mi, khuôn mặt hắn vốn đã lạnh lùng, khi nghiêm túc đứng đắn là một bộ dạng áo mũ chỉnh tề.

Hắn đã gần 28, lập tức trở thành đàn ông U30.

Hắn nhìn cô: "Tức giận sao?"

Rốt cuộc trong đôi mắt đen láy của Tô Lăng cũng không tìm được sự xúc động mà lộ rõ vẻ tức giận.

Thế mà hắn lại cười: "Tức cái gì?"

"Tổng giám đốc Tần không biết à?" Cô hỏi vặn, trên mặt cô thì bình tĩnh nhưng trong lòng đã đánh hắn chết mười ngàn lần.

Tần Kiều khoát tay lên bánh lái, ngón tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng. Hắn nói: "Hủy hợp đồng với Tinh Thần đi."

Cô tức đến mức bật cười: "Không hủy, anh dứt khoát đánh chết tôi đi."

Hắn cau mày, có chút buồn bực: "Tô Lăng."

Cô học theo giọng điệu của hắn: "Nghe." Nhưng âm thanh của cô nũng nịu, Tần Kiều nghe vào cảm thấy buồn cười.

Hắn không ngu, nghĩ đến việc Tô Lăng đã biết hắn đã động tay động chân vào chuyện "Mười Hai Năm Phong Trần".

Hắn bình tĩnh mở miệng: "Không phải em muốn diễn xuất sao? Hủy hợp đồng với Tinh Thần rồi ký với Thanh Ngu."

Tô Lăng tiếp lời: "Sau đó để tổng giám đốc Tần dễ dàng phong sát tôi hơn sao?"

Hắn cười: "Sẽ không, sẽ nâng đỡ em được chưa? Em muốn gì thì tôi cho cái đấy."

Tên lừa gạt! Đúng là đồ khôn lừa gạt! Chẳng qua Tô Lăng chỉ tức giận bình thường thôi, dù sao thời gian tức giận nhất vào mấy ngày trước cũng đã qua, cô tới đây chỉ muốn nói rõ với hắn, mà bây giờ thì thật sự muốn liều mạng với hắn.

Cô cực kỳ muốn mắng Tần Kiều song bởi vì từ ngữ quá thiếu thốn nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, suýt chút nữa là tức tới phát khóc.

Tần Kiều bị cô làm cho mềm lòng, hắn sợ cô thật sự khóc lên nên vươn tay sờ khóe mắt của cô. Tô Lăng đẩy tay hắn ra: "Không được chạm vào tôi!"

Hắn nheo mắt, dứt khoát không vòng vo với cô nữa: "Quay phim có gì tốt chứ?"

Giống hệt Trịnh Tiểu Nhã và Vạn Bạch Bạch vậy, dù là tuổi trẻ ôm được giải ảnh hậu nhưng vẫn phải cúi đầu làm người trước đám người ở giới thượng lưu bọn hắn.

Tô Lăng biết rằng nói phải trái với hắn không được. Cô cũng chẳng muốn nói phải trái đúng sai với Tần Kiều: "Vậy tôi có gì tốt? Tổng giám đốc Tần cứ như chó thấy xương mà đuổi theo vậy."

Sắc mặt hắn đen đi: "Tô Lăng!"

Hắn niết gương mặt cô, Tô Lăng không kịp phản ứng, lúc phản ứng kịp thì hắn đã niết xong. Cô xấu hổ ôm mặt, trông như hận không thể cắn hắn một ngụm.

Tần Kiều cười có chút ngang tàng: "Ừ, xương của em vừa thơm vừa mềm, chỗ nào cũng tốt."

Lỗi tai cô cũng lan tràn màu đỏ, sắp bị người đàn ông này làm cho tức xù.

Đã nói hắn là chó mà hắn còn có tâm trạng trêu chọc cô!

Không biết xấu hổ! Vô sỉ!

Tô Lăng không chịu nổi khi ở với hắn nữa, cô đưa tay định tới cửa xe, kết quả bị Tần Kiều khóa lại.

Cô kéo nửa ngày mới nhận ra, quay đầu nhìn thì thấy Tần Kiều cười ná thờ. Bỗng dưng Tô Lăng cảm thấy vô cùng tủi thân, cô muốn đánh chết hắn lắm lắm!

"Anh mở cửa."

Tần Kiều cong môi: "Hủy hợp đồng, ngoan."

Ng ngoan con mẹ anh!

Tô Lăng nói: "Trừ phi anh giết tôi." Nước mắt cô cũng sắp rơi xuống, cô biết bản thân mình vô dụng, cũng biết sống lại thêm mấy đời cũng chẳng đấu nổi loại người như Tần Kiều.

Tâm tư hắn sâu, mở miệng toàn mấy chuyện hoang đường, lúc cô bị hắn lừa gạt còn ngu ngốc vây quanh hắn mà mang ơn đội nghĩa. Huống hồ gì hắn nham hiểm xảo trá, hèn hạ vô sỉ, cô có những suy nghĩ tiêu cực, cả đời cũng không đấu lại hắn còn sống lại làm gì chứ?

Cô nuốt nước mắt, đã sai thì để nó sai luôn đi.

"Tần Kiều, anh kiêu căng ngạo mạn, ích kỷ khôn nạn." Cô ghen ngào, lấp ba lấp bắp chửi người: "Tôi đã nói là ghét anh, loại người ngang ngược hống hách, nham hiểm cay độc như anh, ai thích anh thì bị mù rồi."

Khuôn mặt hắn bình tĩnh lắng nghe, có văn hóa có khác, mắt người đều dùng bốn chữ, giọng điệu còn mềm nhũn, đúng là không đau không ngứa, Tần Kiều nhũn mày.

Cho đến khi ánh mắt Tô Lăng ử dột, yên tĩnh nói ra lời trong lòng của cả hai đời: "Tôi sẽ không thích anh, thật sự sẽ không, chết cũng sẽ không. Anh buông tha cho tôi đi, cũng buông tha cho chính anh."

Rốt cuộc sắc mặt hắn cũng thay đổi.

Câu nói kia giống như cây dao vậy, đâm vào lòng dạ tường đồng vách sắt của hắn đến máu tươi đầm đìa.

Tôi sẽ không thích anh, chết cũng sẽ không.

...

Trà: Nếu rảnh thì mai mình ráng edit rồi up thêm 1 chương, hong thì tuần này chỉ có 2 chương thôi huhu =)))

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bệnh

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Khi cô nói mấy lời này, trong nháy mắt không khí cũng yên tĩnh đi.

Đời trước Tô Lăng đã muốn nói những lời này, chỉ là lúc đó không dám, không thể, cô có thể nói rằng không yêu hắn nhưng chẳng thể nói cả đời đều sẽ không yêu.

Cô nói xong thì nghĩ lại cũng hơi sợ, song vẫn không hối hận.

Sắc mặt Tần Kiều vô cùng đáng sợ.

Tô Lăng không dám nhìn hắn, một lúc sau hắn cười một tiếng: "Rất tốt, rất mạnh mẽ." Nhưng giọng nói lại cực kỳ lạnh lẽo, ai cũng có thể nhận ra đây không phải là khen ngợi. Tô Lăng thầm nghĩ muốn xuống xe song Tần Kiều đã khóa cửa.

"Anh để tôi xuống xe đi, tôi sẽ không hủy hợp đồng với Tinh Thần đâu."

Hắn không nghe mà khởi động xe. Tô Lăng nghiêng đầu nhìn hắn, mặt Tần Kiều không có cảm xúc mà nhìn thẳng phía trước, quay xe rồi đi.

Tô Lăng sẽ không cho là Tần Kiều có lòng tốt muốn đưa cô về.

Cô chẳng biết câu nói kia ảnh hưởng tới người đàn ông này lớn cỡ nào nhưng nhìn cái dáng vẻ trước mắt này của hắn thì cô đã biết không phải chuyện nhỏ.

Cô hơi sợ: "Tần Kiều?"

Tần Kiều không để ý tới cô, e là hắn giận cô tới mức nổi điên rồi.

Hắn nhận ra, khi cô nói mấy lời như lấy dao đâm vào người hắn, mắt cũng không thèm chớp một cái. Chỉ vì không yêu hắn, không thích hắn, cũng chẳng thèm quan tâm tới hắn.

Nhưng buồn cười nhất là hắn lại dâng trái tim mình lên, hắn điên rồi mới có thể bệnh hoạn yêu một người phụ nữ tới độ không thể kim chế được như vậy sau 28 năm.

Cái loại trình độ khó lòng kiểm soát nổi đó khiến hắn nghi ngờ tình thần mình có vấn đề, giống như bị người khác hạ độc vậy. Cô chỉ cần nhàn nhạt mỉm cười đã có thể làm hắn thần hồn điên đảo, hắn say đắm mọi thứ của cô, giọng nói, hương thơm, cơ thể, thậm chí là cảm giác mê mẩn, sục sôi khi cô ở đó.

Tùy sống tê dại, linh hồn run rẩy.

Trước đây hắn đã từng nghe một bài thơ rất vô lý: "Đời mất vì cô ấy đổ mưa, trái tim lại vì cô ấy mà che dù, đây chính là tình yêu."

Khi đó hắn đang học cấp 3, một cậu bạn đeo kính ngồi cùng bàn với hắn đã viết vào nhật ký, một bài thơ của Tagore.

Nhật ký của mắt kính bị một thằng ngu nhảy ra giật lấy, sau đó người kia lớn tiếng đọc ở trong phòng học, về mặt vô cùng lố lăng.

Khuôn mặt mắt kính bạnh ra rồi đỏ bừng, tiếng cười vang lên cũng không ngừng lại.

"Đây là nhóc mắt kính yêu thăm ai vậy, nói ra đi để mọi người giúp mày theo đuổi."

"Có phải là cô bé "Hoa khô" của lớp bên cạnh không?"

"Hahaha rất có văn hóa đó."

Tần Kiều rút tay trong túi quần, lúc chậm rãi đi tới thì vừa khéo bọn họ đọc đến câu này.

Đám người trong lớp mới thấy hắn thì lập tức câm miệng.

Khi đó hắn lẩn lộn nhưng lại không vừa mắt mấy trò đùa xúc phạm của cái đám ý mạnh hiếp yếu này. Bọn họ thấy hắn đi vào bèn vội vàng ném nhật ký lên bàn nhóc mắt kính, chạy như bay, rất sợ chọc tới Tần Kiều.

Nhóc mắt kính xấu hổ xen lẫn tức giận, một nam sinh thế mà lại bật khóc.

"Tránh ra." Tần Kiều lạnh lùng ra lệnh.

Nhóc mắt kính vội vã nhường chỗ cho hắn, Tần Kiều lấy máy chơi game từ trong học bàn ra. Lúc đi ra ngoài thì thấy quyển nhật ký chưa đóng lại, câu văn nắn nót kia đập vào mắt hắn.

Hắn bật cười thành tiếng.

Người viết thơ này bị điên rồi à, cút mẹ nó chứ tình yêu quái gì. Nếu có người đâm một dao vào tim hắn thì hắn không giết cô ta đã coi như là nhân từ lắm rồi, còn che dù ư?

Mà giờ phút này hắn ngồi trong xe, cô gái bên cạnh rụt rè nhìn hắn.

Tần Kiều nhớ lại cảm giác khinh thường câu nói ở thời trẻ kia mới biết nhà thơ đó không điên, người điên là hắn.

Sau khi cô thể hiện sự từ chối và chán ghét của mình rõ ràng như vậy, việc đầu tiên là hắn tỉnh táo lại, suy nghĩ làm sao để khiến bên Tinh Thần chủ động hủy hợp đồng.

Tim bị khoét ra một khối lớn, máu tụ dưới chân, hắn vẫn còn nhớ là phải có được cô.

Yêu sao? Tình cảm này bị cô chán ghét.

Là do hắn đói khát lâu quá nên mới thèm ăn?

Lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy có chút mờ mịt, tình yêu cháy bỏng trong không khí, lúc hít thở thì ngay cả phổi cũng đau. Hết lần này tới lần khác, hắn vẫn lưu luyến có thể có được một chút ngọt ngào yếu ớt kia, cực nhỏ cực nhỏ thôi cũng đã đủ khiến dã thú bị nhốt vượt qua toàn bộ mùa đông rồi.

Nhưng hắn phải làm sao đây?

Hắn không kiểm soát được, không chịu nổi cô dùng loại ánh mắt chán ghét đó nhìn mình, cũng không nỡ buông tay. Nếu cô cười một cái, dù có phải hôn ba, đi xa hơn nữa, hắn cũng muốn đến bên cạnh cô. Làm gì có cái gọi là lòng tự trọng?

Tần Kiều hung hăng đập vào bánh lái một cái, Tô Lăng kéo chặt dây an toàn. Cô không đến mức kích thích hắn lúc hắn đang lái xe, nhưng chẳng biết hắn muốn đi đâu, Tô Lăng lo lắng không yên.

Tần Kiều quẹo vào chỗ rẽ, dừng trước một phòng khám.

Phòng khám được xây dựng rất bề thế, thực vật màu xanh ngay cổng vô cùng tươi tốt.

Tần Kiều mở cửa xe: "Xuống xe."

Tô Lăng đi xuống rồi ngẩng đầu nhìn phòng khám đó mới phát hiện đây là một tòa cao ốc, trên đó viết "Phòng khám Zoe".

Mấy cái chỗ như bệnh viện và phòng khám này thường khiến người ta nghe mà sợ hãi.

Cô nhìn Tần Kiều, con người đen nhánh của người đàn ông nhìn chằm chằm những chữ kia, không nói lời nào.

"Chúng ta tới đây làm gì?"

Hắn nhìn cô, cười như không cười: "Nhìn thử xem tôi có bệnh hay không."

Mặc dù cô không hiểu hắn muốn làm gì nhưng vẫn bị bầu không khí kỳ lạ này làm cho mất tự nhiên.

"Khám gì ở đây vậy?"

"Đi vào." Hắn nắm cổ tay cô rồi kéo cô vào trong, Tô Lăng vùng ra nhưng không thoát được.

Cô sợ sệt: "Tôi không đi, tôi cũng không bị bệnh."

Cô ồn ào như thế, trong lòng Tần Kiều đề xuống ngọn lửa tàn độc kia. Cô mãi mãi ở đây mà vạch rõ giới hạn với hắn, lúc này còn trực tiếp chạy tới Tinh Thần! Nếu hắn biết trễ chút nữa thì cô cũng đã quay phim xong, fan cũng có một đồng rồi đúng không?

"Tần Kiều, buông ra."

Hắn hơi cười, còi cà vạt của mình bằng một tay rồi trói cổ tay cô lại, thắt một nút ở phía sau.

Trời sinh nam và nữ đã chênh lệch, trước kia Tần Kiều cũng đã làm cái chuyện dùng cà vạt này, chẳng qua lúc đó là ở trên giường, hắn muốn chơi tình thú, nhưng bây giờ hắn thì hắn sắp điên rồi.

Chết cũng sẽ không yêu hắn.

Muốn một lần, đau một lần, hắn không biết nên hận cô hay là càng yêu cô nữa, không biết nên tuyệt vọng với cô hay tuyệt vọng với chính bản thân mình.

Hắn trói cổ tay cô: "Không phải rất sợ tôi sao, hôm nay để em xem thử tôi có bệnh hay không"

Sắc mặt Tô Lăng tái nhợt, cô vùng vẫy không phối hợp, hung ác đá hắn một cái, vẻ mặt hắn cũng không thay đổi mà ôm lấy người đi vào trong.

Bên trong tòa cao ốc được lắp đặt các thiết bị rất sang trọng, chẳng giống phong cách của phòng khám tư nhân chút nào, ngược lại còn giống như câu lạc bộ giải trí.

Lễ tân vốn đang mơ màng buồn ngủ, lúc thấy Tần Kiều ôm Tô Lăng vào thì ngủ gật cũng bị dọa cho tỉnh lại: "Tần... Cậu Tần?"

"Tả Ân đâu?"

"Ồ... Ở phòng làm việc."

Lễ tân không nhận được tò mò, nhìn xem hắn đang ôm ai trong ngực.

Cô gái trong lòng cậu Tần không giãy giụa, tay cô bị trói, cô cắn một cái vào bả vai hắn.

Tô Lăng cực kỳ hận hắn, cái cắn này của cô hoàn toàn không nể nang, cô ghét loại ép buộc này, muốn đau chết hắn.

Cơ bắp người đàn ông rắn chắc, lúc trẻ Tần Kiều đánh nhau, sau này làm việc cũng tập thể dục, cô cắn tới ê răng nhưng cô cứng đầu không chịu nhả ra.

Cả người Tần Kiều căng chặt, mặt không đổi sắc. Sau khi thang máy mở ra, hắn mới cười lạnh nói: "Cắn, lại cắn mạnh một chút, tốt nhất là để lại vết sẹo cho tôi cả đời. Nó ở đó một ngày thì sẽ nhắc nhở tôi muốn em một ngày."

Loại lời nói biến thái này, hắn cũng nói ra được!

Tô Lăng xấu hổ nhả ra, cô sợ nhất là hắn nhớ mình. Cô cảm giác được trong miệng mình có vị máu, răng ê nhức. Thang máy mở ra, Tần Kiều đặt cô xuống rồi dùng ngón cái nhẹ nhàng lau khô miệng của cô, cười nói: "Uống ngon không?"

Đồ điên!

Hắn không cho cô cơ hội súc miệng mà đẩy cửa ra, dẫn Tô Lăng vào.

Có một người đàn ông ngồi trên ghế đang đọc báo lá cải, thấy người ở bên ngoài không thèm gõ cửa mà tiến vào thì lập tức nhú mày, vừa nhìn rõ là Tần Kiều thì ngược lại vui vẻ: "Ừa, là con gió nào thổi cậu Tần tới đây."

Tả Ân rất vui, anh ta học chung trường cấp 3 với Tần Kiều, khi đó hai người không đánh thì không quen biết, mấy năm sau đều lẫn lộn cùng nhau.

Nhưng thành tích của Tần Kiều là đội sổ, còn anh ta là đứng đầu, Tả Ân quan tâm tới chuyện học tập, không giống Tần Kiều buông thả.

Sau đó Tả Ân tốt nghiệp khoa tâm lý học, lại ra nước ngoài học thêm vài năm, năm trước mới về nước thôi.

Năm đó, lúc Tần Kiều nghe anh ta chọn học ngành tâm lý còn chế nhạo nói: "Chữa bệnh cho người điên à?"

Tả Ân nghiêng răng cười, lười nói đúng sai với thằng mù chữ: "Chỉ mong có một ngày, cậu đừng trở thành khách của tôi."

Năm đó, cậu Tần cộng ly với anh ta, phóng túng đe dọa: "Cậu nằm mơ đi."

Mà mấy năm sau, người đàn ông bạc tình bạc nghĩa ở trước mặt anh ta lại ngồi xuống ghế salon, khuôn mặt tràn đầy lạnh lùng nói: "Bắt đầu đi."

Tả Ân cười muốn khùng, dù sao cũng là anh em mấy năm, anh ta cũng không nhịn cười mà haha cười to tại phòng làm việc, vừa cười vừa đập bàn.

Tần Kiều lạnh mặt: "Cười đủ rồi thì bắt đầu đi."

Tô Lãng bị Tần Kiều kéo xuống ngồi ở một bên, cô cũng biết người trước mắt là bác sĩ tâm lý.

Tuổi tác người đàn ông này không lớn hơn Tần Kiều bao nhiêu, đeo mắt kính gọng vàng, trên bàn làm việc còn bày một bộ dụng cụ pha trà, đang nấu trà nên cả phòng đều là mùi trà.

Cô cảm thấy, mùi máu trong miệng khiến cô rất khó chịu, nhưng giáo đường không cho phép cô phun ra ở đây.

Tả Ân cười đủ rồi, cười tới mức khóe mắt cũng ướt.

Bình thường lúc chẩn bệnh, anh ta rất nghiêm túc, nụ cười cũng hiếm hoi, vậy mà cái tình hình hôm nay thật là... Thoải mái banh nóc, anh ta có thể cười cái chuyện cười này hai mươi năm!

Tả Ân quan sát Tô Lãng một vòng.

Nói thật thì cô gái này rất đẹp.

Đẹp hơn so với bất kỳ một người nào mà Tả Ân từng gặp, quan trọng là cô được Tần Kiều đưa vào. Bác sĩ tâm lý quan sát tỉ mỉ, khi Tần Kiều kéo người ngồi xuống ghế salon theo mình, động tác hung ác nhưng ra tay lại vô cùng nhẹ nhàng, giống như sợ làm vỡ thủy tinh vậy.

Sau khi đi vào, chuyện đầu tiên Tần Kiều làm là cởi cả vạt cho cô, chất liệu cả vạt của hần tốt nhưng vẫn làm cổ tay của người đẹp đỏ thành một vòng.

Tả Ân buồn cười nhìn Tần Kiều nhẹ nhàng vuốt ve cái dấu màu đỏ đỏ, đau lòng đến mức chân mày cũng nhíu chặt lại.

Nghĩ nghĩ cũng không hiểu tại sao phụ nữ lại mạnh mẽ như thế.

Mà đúng thật, anh ta biết Tần Kiều hồi 15 tuổi, từ năm 15 tuổi thì cậu Tần đã bắt đầu sống đơn giản và thô bạo, cơ bản là chẳng hiểu được cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc.

Chưa nói tới những năm nay, sự nghiệp của cậu Tần thành công càng khiến hần quyến rũ hơn, mấy cô gái nhỏ năm đó cũng là bị vẻ đẹp trai của hần làm cho muốn ngừng mà không được.

Dù sao tuổi trẻ mơ mộng, chung quy cũng có một vài cô em thích thiếu niên phản nghịch, hưởng hồ gương mặt và dáng vẻ của Tần Kiều rất đẹp.

Song Tả Ân chưa từng thấy một Tần Kiều sống động như vậy, rõ ràng là giận muốn đột quy nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Gần như Tả Ân chỉ mất vài giây là đã hiểu được quan hệ của bọn họ.

Anh ta cầm ly trà, chậm chậm rót ra ba ly rồi đặt trước mặt hai người đó, Tả Ân mở miệng cười: "Cậu Tần, chỗ này là phòng khám tâm lý, ngài hiểu hai chữ "tâm lý" đó không? Tôi là bác sĩ dóm, không trị được vết thương trên vai ngài đâu."

Ánh mắt của Tả Ân nhìn đến vết thương trên vai Tần Kiều.

Áo sơ mi trắng của Tần Kiều thấm ra vết máu.

Tả Ân than nhẹ, mẹ nó nhìn thôi anh ta cũng thấy đau. May là Tần Kiều mới có thể mặt không đổi sắc.

Tần Kiều lạnh lùng liếc Tả Ân, không ngờ lại bị vả mặt. Tần Kiều có thể đoạt lấy một nửa di sản của ba mình vào năm 18 tuổi thì da mặt không thể quá mỏng được.

Tả Ân chống cằm: "Có muốn chích ngừa trước không, tôi kêu tiểu Trần đi lấy, bị bệnh cũng không tốt."

Vốn là Tô Lãng đang kiên cường giả bộ bình tĩnh nhưng lời này khiến mặt cô đỏ tới tận mang tai, người thông minh sẽ biết tại sao lại có vết thương đó. Cô thầm phiền muộn, gò má ngượng ngùng đến đỏ bừng, dù sao cái loại chuyện cắn người, đời này cũng là lần đầu tiên cô làm. Cô cắn ác làm một mảng nhỏ bả vai của Tần Kiều đỏ lên.

Tả Ân nhướn mày, thầm nghĩ Tần Kiều tìm đâu ra cục cưng trong trèo ngậy thơ này vậy?

Trước đây anh ta còn tưởng Tần Kiều thích cái loại phụ nữ diễm lệ vô cùng khoe khoang chứ.

Tần Kiều liếc sang Tô Lãng: "Không cần." Hần quay đầu lại rồi nói với Tả Ân: "Bớt nói nhảm đi, rốt cuộc cậu có bắt đầu hay không?"

Tả Ân nói: "Bắt đầu chứ, chuyện tiền qua tài khoản của tôi. Loại khách quý có thân phận như cậu nhớ gửi hai chục lần nhé."

Anh ta cười tủm tỉm, nói xong thì nhìn lại cô gái lo lắng, sợ hãi ngồi cạnh Tần Kiều.

Tả Ân: "Tôi nói một câu nhảm cuối cùng nha, tôi hỏi sẽ hỏi vấn đề khá trắng trợn là cậu nhất định phải để vị tiểu thư này dự thính à?"

Vốn dĩ Tần Kiều chắc chắn nhưng vừa nghĩ tới trước kia Tả Ân cũng lăn lộn với hắn. Hắn quay đầu nhìn Tô Lăng, có lẽ là từng học vũ đạo nên khi cô ngồi, hai tay nhẹ nhàng chấp trên đầu gối, sống lưng thẳng tắp.

Nhìn cực kỳ ngoan.

Mà hắn và Tả Ân, hai người bắt chéo chân, khí chất ngang ngạnh không chịu gò bó, giống như là hai thằng đầu trộm đuôi cướp lăn lộn ở ngoài đời.

Tần Kiều: "..."

Tần Kiều cong cong môi: "Ra ngoài phòng nghỉ chờ tôi một chút được không?" Hắn khách sáo hỏi, Tô Lăng nhìn hắn, ánh mắt ướt át kia giống như biết nói chuyện, cô không muốn đối diện hắn tí nào, rất ghét hắn.

Tần Kiều chặn lời cô lại, rất sợ cô sẽ bỏ mấy dao vào lòng mình: "Không cho em chạy, nếu không thì buổi tối tôi đến trường tìm em."

Tô Lăng mở to hai mắt, dường như không thể hiểu nổi tại sao có người không biết xấu hổ như vậy.

Lúc đó nắng chiều vẩy vào cửa sổ sát đất, mái tóc cô dài qua vai, còn giữ kiểu tóc đáng yêu đến độ trái tim hắn cũng run lên trước đó, đáng vẻ mềm mại yếu đuối. Gò má trắng hồng, đôi mắt trong suốt, cô im lặng không nói thì gần như hắn cũng có thể đoán được cô đang suy nghĩ gì.

Rõ ràng chỉ nhìn hơn hai lần nhưng hắn chẳng thể kiểm soát được sự sợ hãi trong lòng, ánh mắt không tự chủ được mà mềm mại đi: "Em chờ một chút thôi, tôi sẽ đưa em về trước chín giờ, được không?"

Tô Lăng đứng dậy rồi đẩy cửa ra ngoài.

Cô che miệng, chuyện đầu tiên cô muốn làm là đi súc miệng.

Tô Lăng ra ngoài, Tả Ân nói chuyện tùy tiện hơn rất nhiều, anh ta cười nói: "Tần Kiều, cậu thế mà mặt dày thật, nghe cái điệu bộ của cậu thì người ta vẫn là sinh viên, mẹ nó cậu còn muốn theo đuổi, trâu già gặm cỏ non, có biết xấu hổ không vậy?"

"Câm mồm."

"Được được được." Tả Ân rút một cây viết ra, quay đầu lại thì trên mặt đã không có vẻ cười đùa vừa nãy: "Sao bỗng dưng cậu tới tư vấn tâm lý? Cậu cảm thấy chỗ nào không ổn?"

"Tả Ân." Tần Kiều im lặng trong chốc lát, cuối cùng nhẹ nhàng cười lên.

Tần Kiều định để anh ta tưởng tượng ra cái loại cảm giác bệnh trạng đó: "Lúc tôi nhìn vào mắt em ấy, đầu tiên sẽ cảm thấy thời gian ngừng lại. Tôi muốn xé ngực đào tim, khoét tim ra, dùng máu trên đó để nhuộm thành một đóa hoa đỏ rực, làm thành vương miện mà mang lên cho em ấy."

Bệnh gì? Gần như chỉ cần suy nghĩ tới cô một chút thôi thì hô hấp cũng phát đau.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tôi không bị bệnh

Edit: Trà Sữa Thêm Cheese.

Sau khi Tần Kiều đi ra từ phòng làm việc của Tả Ân thì không thấy bóng dáng của Tô Lăng đâu, hắn theo bản năng mà nhú mày một cái.

Thư ký của Tả Ân ngồi bên ngoài, vội nói: "Cậu Tần, vị tiểu thư đi với ngài đang ở lầu một chờ ngài."

Chân mày hắn giãn ra, đi xuống lầu.

Đúng là Tô Lăng ở lầu một, khi Tần Kiều đi xuống liền thấy cô gái ở quầy lễ tân đang nói chuyện tung bưng với Tô Lăng.

"... Thật ư, cuối cùng Cửu Lý sẽ chết sao?"

Tô Lăng gật đầu.

"Trời ơi, trái tim em cũng muốn tan nát rồi, tại sao Cửu Lý sẽ chết chứ, em muốn gửi dao cho đạo diễn, không phải đã bảo sẽ thay đổi kết cục của Cửu Lý trong tiểu thuyết sao!"

Tần Kiều nhìn một hồi, lễ tân rót cho Tô Lăng một tách trà nóng, cô cầm trong lòng bàn tay, mỉm cười yếu ớt mà nghe cô gái kẻ lễ nội dung vở kịch. Thoạt nhìn hết sức dịu dàng, Tô Lăng vốn là một người cực kỳ kiên nhẫn.

Hầu như là cô gái kia nói, còn Tô Lăng lẳng lặng nghe.

Bọn họ cũng không phát hiện Tần Kiều đã đi tới.

Tô Lăng thấy hần trước, nụ cười trên mặt cô nhạt đi mấy phần, lúc Tô Lăng quay đầu thì lễ tân cũng nhìn thấy Tần Kiều, cô ta vội vàng đứng dậy từ ghế salon: "Cậu Tần."

Tần Kiều gật đầu một cái, nói với Tô Lăng: "Chúng ta đi thôi."

Cô đứng lên, nét mặt của cô gái lễ tân vẫn lưu luyến như cũ, cô ta thật hạnh phúc trong một tiếng qua ớ, tiếp xúc gần gũi với thần tượng, lấy được chữ ký, còn đào sâu về phim nữa.

Nữ thần của cô ta cực kỳ dịu dàng đó, tính cách cực tốt, chả có bệnh ngòi sao chút nào.

Nhưng trong lòng của lễ tân cũng biết là mình phải có nhiệm vụ giữ bí mật về bệnh nhân, dù muốn chụp hình với thần tượng rồi đăng lên weibo, cũng chỉ có thể nhịn.

Huống hồ Tô nữ thần còn liên quan tới cậu Tần, vậy càng không dám đăng, cô ta cũng không có lá gan lớn như thế.

Khi Tần Kiều dẫn Tô Lăng rời đi, sắc trời ở bên ngoài đã tối.

Hần trao đổi với Tả Ân nửa tiếng, Tả Ân nhin một tiếng mà nghiêm túc hỏi xong mấy vấn đề, cuối cùng cười nửa tiếng, Tả Ân vừa cười vừa phở cạp cho hần biết rằng hần làm người thất bại ở chỗ nào.

Tần Kiều chịu đựng cơn giận, bị anh ta trêu chọc suốt nửa giờ. Lúc hần đi ra, chỉ muốn hất ly trà vô mặt Tả Ân.

Tô Lăng mở miệng trước, âm thanh của cô nhẹ nhàng và mềm mại: "Tôi về trường nhé?"

Hần mở cửa xe: "Còn chưa ăn cơm tối, tôi đưa em đi ăn cơm trước đã."

Cô hơi tủi thân: "Anh nói đợi anh xuống thì tôi có thể về trường ngay lập tức." Tô Lăng sợ hần đổi ý.

Tần Kiều cúi đầu, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ mới tám giờ hai phút.

Hần tỉnh táo chỉ ra: "Tôi nói đưa em về trước chín giờ, còn tận bốn mươi tám phút."

Cô cẩn thận nhớ lại, hình như là thật! Sau khi về mặt có hơi ngỡ ngàng thì thay đổi thành tuyệt vọng.

Tần Kiều cong cong môi: "Không lừa em, đúng chín giờ đưa em về, bây giờ đi ăn cơm trước được không?" Hần cố gắng để giọng nói của mình nhẹ nhàng một chút, không nói ra bất kỳ lời nào có ý đe dọa.

Tô Lăng còn do dự, hần nheo mắt, hít sâu một hơi, kim xuống tâm trạng không hài lòng và hung ác đối với công ty giải trí Tinh Thần: "Em muốn ở lại Tinh Thần thì ở lại đi."

Lúc đó đèn nhiều màu vừa sáng lên, đèn neon sắc sỡ lần lượt thấp sáng cả đường phố vắng vẻ này, hàng vạn hàng nghìn màu sắc cũng không đẹp bằng ánh sáng nhỏ vun trong mắt cô.

Đôi mắt ướt át, trong trẻo của cô ngạc nhiên nhìn hần, hần không nhin được mà nín thở.

Sắp tới tháng Mười Một, gió đêm hơi lạnh, gió thổi làm tóc mái của cô đong đưa, khi môi cô hơi nhếch lên, hần cảm thấy mê mẩn.

Một chút lại một chút kích thích tới trái tim, khiến người ta có loại cảm giác bị choáng.

"Thật sự có thể sao? Anh không ép tôi?" Cô hơi không tin nhưng nụ cười thì sạch sẽ và ngây thơ.

Cô không lừa ai nên cũng sẽ không dùng suy nghĩ ác ý để suy đoán người khác, dù uy tín của hần ở trong lòng cô có kém đi chẳng nữa thì cô cũng bằng lòng tin tưởng trước, nhìn thấy chỗ nào không đúng mới nghi ngờ.

Đây chính là nơi dịu dàng nhất của cô.

Cô nhân từ với vạn vật, còn hần thì dựa vào một hơi thở nhân từ đó để sống cho qua ngày đoạn tháng.

Âm thanh của Tần Kiều thấp đi, cũng cười: "Ừ, không lừa em. Nếu Tinh Thần bắt nạt em..." Hần muốn nói ông đây sẽ quây ban nó nhưng lời này quá ác độc, hần đề ở trong cổ họng: "Em hãy đến Thanh Ngu."

"Sẽ không, chị Thanh rất tốt." Cô vội vàng nói, Lâm Thanh là người đại diện của cô tại Tinh Thần.

Tần Kiều quay đầu sang chỗ khác, hẳn thật sự không muốn nghe cô khen ai tốt, ở trong mắt cô, ai cũng tốt, mỗi hẳn không tốt.

Hắn sợ nói với cô mấy câu thì lại không nhịn được cái loại cảm giác muốn độc chiếm đáng sợ kia.

Trước đó Tả Ân đã nhắc nhở hắn: "Vậy cũng không được, dù cậu có giả vờ thì cũng phải giả làm đáng vẻ vô hại. Nếu không, đừng nói là Tô Lăng, ông đây là một thằng đàn ông cũng bị cậu dọa sợ đó biết không?"

Tả Ân nghe xong ham muốn, dục vọng của Tần Kiều cũng muốn rợn cả tóc gáy, đây thật sự là điên cuồng muốn chiếm làm của riêng cộng với yêu sâu đậm đến tận xương tủy, bây giờ còn tốt, còn không có chuyện gì xảy ra là vì Tần Kiều cảm thấy có thể chiếm cô cho riêng mình.

Nếu như có một ngày, hẳn mất đi cô... Má ơi, Tả Ân mới nghĩ một chút thôi đã thấy đau trứng.

Tần Kiều hiểu được mấu chốt của vấn đề, cũng biết mình phải thu lại răng nanh.

Tuy chỗ mà Tả Ân đề nghị hơi xa nhưng vừa quẹo cua là đã có một phố ăn vặt, cực kỳ náo nhiệt.

Tô Lăng giải quyết một bụng tâm sự xong, tâm trạng cũng khá hơn rất nhiều. Cô sợ nhất là mang rắc rối tới cho Tinh Thần, dù sao đạo diễn Đồng tốt bụng đề cử cô, nếu cô lại hại Tinh Thần thì cô sẽ khó chịu cả đời mất.

Phố ăn vặt vô cùng âm ỉ, vừa khéo đây là giờ ăn cơm, trên đường nhộn nhịp, đèn đuốc trong hàng quán cũng sáng trưng.

Trong mắt Tần Kiều hiện lên vẻ chê bai.

Nhưng nghĩ tới lời của Tả Ân, hẳn quay đầu lại thì bộ dạng bình thường như cũ: "Muốn ăn gì?"

Tô Lăng chớp mắt nhìn hắn, mềm mại đáp: "Gì cũng được."

Câu trả lời của đa số loại người phật hệ.

Dù Tần Kiều không nhìn chăm chăm cô nhưng hẳn vẫn quan sát cô đang nhìn cái gì.

Đi không bao xa thì hẳn thấy cô quay đầu lại hai lần.

Tần Kiều đã chê cái hàng quán kia tới tận chân trời! Trong đầu hẳn nghĩ, có mẹ gì để nhìn chứ, dẫn em đi ăn cơm Tây được không, song khi lần thứ hai cô quay đầu thì hẳn đã có quyết định.

"Đi thôi." Hẳn dẫn cô vòng lại, đi tới tiệm tôm càng cay Tiểu Long.

Chủ tiệm thấy Tần Kiều lạnh mặt đi vào còn tưởng rằng hẳn tới phá quán.

Cho đến khi cô gái nhỏ xinh đẹp ở sau lưng hẳn thò đầu ra, nhẹ nhàng kéo tay áo Tần Kiều, nhỏ giọng nói: "Tần Kiều... Hay thôi đi, chúng ta đổi sang quán khác được không?"

Cô biết Tần Kiều không ăn cay, thật ra cô cũng không ăn được đồ nào cay quá, chẳng qua là thêm mùi vị đó thôi.

Di Đình đã từng lặng lẽ giải thích cho cô, lúc Tần Kiều còn trẻ, ở nhà không có ai quan tâm hẳn hết.

Mấy năm đó hẳn chơi game và đánh nhau, hiếm khi về nhà, cũng không xem trọng thân thể của mình, sau đó mắc phải bệnh dạ dày, không ăn được đồ quá cay. Sau này tiếp quản công việc bận rộn của Tần thị, thường thường đảo lộn ngày đêm, bệnh dạ dày càng nghiêm trọng hơn.

Thế nên vì chăm sóc sức khỏe của hắn, đa số đồ ăn của biệt thự đều làm thanh đạm.

Sau này Tô Lăng biết, cũng chỉ ăn mấy món thanh đạm thôi. Khi đó cô chưa hận hắn như vậy, lòng dạ cũng không lạnh như băng giống sau này. Cô biết đau lòng cho hắn, khi ở biệt thự còn lên mạng tìm cách chăm sóc dạ dày.

Lúc đó di Đình cười tủm tỉm, khuôn mặt tràn đầy ấm áp.

Nhớ lại những thứ này, giống như chuyện đã trôi qua rất lâu vậy. Suýt nữa cô đã quên, mình cũng đã từng nghĩ rằng sẽ báo đáp hẳn thật tốt, chăm sóc hẳn thật tốt.

Tần Kiều không lên tiếng mà đã ngồi xuống cái bàn trống.

Hắn không chê mấy nơi như thế này, hẳn chỉ chê cái bầu không khí này thôi, lúc còn đi học, hẳn cũng không thích chỗ ồn ào, âm ỉ tiếng người như thế.

Tô Lăng lo lắng ngồi xuống, cô hỏi hắn: "Anh có thể ăn cay sao?" Cô không thể nói thẳng ra là hắn không thể ăn, nhưng cô cũng chẳng biết tại sao Tần Kiều lại tới đây, mặc dù cô... Có hơi muốn ăn, song chẳng lẽ hẳn cũng muốn ăn?

Tần Kiều cười một tiếng, đáng vẻ rất bình bình: "Có thể chứ."

Đồ cô thích, cho dù có tệ thế nào, hấn cũng phải cùng cô.

Tô Lãng: "...". Uầy, cô nói tiếp thì lại không hay.

Tiệm này làm ăn tốt, động tác của ông chủ cũng mau lẹ. Tần Kiều đề cô gọi thức ăn, cô chọn đồ hơi cay nên mua thêm hai chai nước suối.

Đồ ăn nhanh chóng được dọn lên.

Tần Kiều nhìn một mớ lớn tôm đỏ mà muốn lật bàn, mẹ nó chứ hơi cay. Nhưng trên mặt hấn vô cùng hồ hững, rửa tay xong thì quay lại lột tôm cho Tô Lãng.

Tô Lãng cũng sợ ngu người, cái này... Tiêu chuẩn của chỗ này có phải không giống với trường học của bọn họ không vậy? Nhưng thoạt trông ăn rất ngon.

"Nếu không thì chúng ta đừng ăn nhé?" Cô nhẹ giọng hỏi.

"Ăn chứ, ăn hết."

Tô Lãng đã quen viết hết tâm tình vào đôi mắt sáng ngời trong trẻo, ông trời cho cô đôi mắt sạch sẽ nhất, cô đáp lại tình cảm chân thành nhất.

Mà con người Tần Kiều đen nhánh, không nói một lời, lột xong phần của cô rồi mình cũng ăn một ít.

Tô Lãng thấy sắc mặt của hấn không đổi, cũng không kìm được mà nghi ngờ rằng cái người không ăn cay được ở kiếp trước, đều là một người ư? Đòi này hấn có thể ăn cay?

"Cay không vậy? Tần Kiều, anh muốn uống nước không?" Cô cũng không biết bệnh dạ dày của hấn nghiêm trọng tới mức nào, nhìn đáng vẻ không có cảm giác của hấn, cô không khỏi thở phào một cái.

"Không cần." Con người hấn mềm đi: "Đừng uống cái này, em uống sữa tươi nhé?"

Cô do dự một chút, không nhìn được mà muốn hỏi cái vấn đề đó: "Sao anh luôn muốn tôi uống sữa tươi thế?"

Con người hấn mang theo ý cười: "Ở đâu ra nhiều tại sao như vậy, em còn nhỏ, uống sữa nhiều tốt cho sức khỏe." Thật ra thì hấn chỉ cảm thấy cô là một người vô cùng ngoan ngoãn, tốt đẹp, hấn rất thích uống sữa tươi.

Tô Lãng nhỏ giọng bẻ lại: "Tôi hai mươi."

Ừ, có thể kết hôn rồi.

Hấn nhìn cười, mặt không đổi sắc mà ăn xong bữa cơm này với cô.

Bọn họ ăn xong đã chín giờ rưỡi, sắc trời bên ngoài đã phủ lên màu mực tàu.

Tần Kiều lái xe đưa cô về trường, là cổng số 3 ít người.

Hấn trả khẩu trang cho cô, Tô Lãng đeo lên, chỉ có đôi mắt lộ ra bên ngoài.

Hấn trộm được thêm nửa tiếng, cuối cùng vẫn chỉ có thể nhìn Tô Lãng từng bước, từng bước đi vào trong sân trường.

Tần Kiều ngừng xe ở chỗ tối, chiếc xe này của hấn quá rêu rao, nếu như có người nhìn thấy hấn đưa cô trở về, tình hình của cô sẽ không ổn lắm.

Nhưng hấn thấy ánh đèn lờ mờ kéo dài bóng dáng yếu điệu của cô, còn cô thì chẳng quay đầu lại một lần nào thì bỗng dưng hấn cảm thấy vô cùng chua xót.

"Tô Lãng."

"Hử? Sao vậy?" Cô gái quay đầu lại.

"Em có muốn biết Tà Ân nói sao không?"

Cô chợt sinh ra một loại sợ hãi, tình cảm Tần Kiều đối với cô... Loại tình cảm đó, thật sự không bình thường sao?

Cô không dám hỏi, nhưng hôm nay hấn chủ động hỏi. Tô Lãng hơi căng thẳng: "Nói như thế?"

Hấn cười nói: "Tôi không bị bệnh, thật sự không bị bệnh."

Thế nên em đừng sợ tôi, đừng đối xử với tôi như vậy. Tôi không bệnh, em có thể thử không bài xích tôi hay không, đừng nói những lời có chết cũng không thích tôi.

Cô nhẹ nhàng "ồ" một tiếng, chẳng nói rõ là cảm giác gì: "Vậy thì tốt, tôi về đây."

Tần Kiều đưa mắt nhìn bóng dáng cô hoàn toàn biến mất mới run tay che lại dạ dày đã co rút.

Chỗ đó đau đến độ hít thở thôi cũng giống như đang bị lẳng trì.

Hắn vẫn còn có thể cười được, ha, cũng yếu đuối quá rồi.

Tà Ân nói: "Tôi cảm thấy không bình thường cho lắm, nhưng cũng không có tiền lệ giống thế này, nếu như đây thật sự là bệnh tâm lý, muốn cậu buông tha cô ấy, cậu làm được không?"

Hắn không làm được, hắn biết.

Nếu như yêu cô là một loại bệnh, là một loại tội chương, hắn bằng lòng không có thuốc chữa, cả đời đều sai lầm như vậy.

...

Spoil nhẹ: Sắp tới anh Kiều sẽ thật sự điên lên đóa ahuhu.

Trà: Okay đủ 20cmt tới nay thêm 2 chương, không đủ thì hẹn mọi người tuần sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Trị hay không

Editor: Hạ Hạ.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Bộ phim truyền hình "Mười Hai Năm Phong Trần" dài ba mươi hai tập sẽ sớm kết thúc vào cuối tháng Mười Một, trên mạng đã bắt đầu có nhiều tin tức tiết lộ kết cục.

Ai ai cũng mong đợi nữ chính Vạn Bạch Bạch sẽ phản công lật kèo, hy vọng nữ phụ xấu xa sẽ phải chịu quả báo, nhưng nhiều nhất vẫn là âm thanh...

Tiểu Cửu Lý đừng chết mà.

Lúc đó, fan của Tô Lăng trên weibo đã lên đến hơn 5 triệu người, cái tốc độ tăng fan này khiến Vạn Bạch Bạch cũng cảm thấy bất ngờ. Có hôm Tô Lăng lên mạng cũng bị con số này dọa hú hồn.

Do Tần Kiều không đề những chủ đề về Tô Lăng xuống nữa nên chỉ sau một đêm, mấy fan cũ của cô đã nhận ra mình có thêm cả đồng tình địch.

"Đậu mé! Còn tưởng rằng chỉ có tôi tinh mắt pick nữ thần, sao bây giờ lại có nhiều đồng râm như vậy!"

Hai chữ "Cửu Lý" đứng đầu hotsearch, tin tức trên mạng bị đè xuống, sau này không được đào lên lại nên cũng chẳng ai biết, bây giờ không bị áp xuống thì quả thật khiến người ta bị dọa giật mình.

Cuối cùng Tô Lăng cũng cảm nhận được thế nào là sự khác biệt của người nổi tiếng, bây giờ cô tới lớp, phòng học chật ních người... Khoa nào cũng có!

Mấy bạn học chung trường này điên cuồng chụp ảnh, gắn xanh trên trán thầy giáo đang giảng bài không ngừng nhảy lên: "Sau này nếu không học lớp tôi thì không được vào."

Quy tắc này vừa đưa ra thì tình hình đã được kiểm chế rất nhiều.

Tô Lăng còn phát hiện mấy phóng viên đến trường chụp hình, bây giờ cô ra ngoài cũng phải đổi quần áo và đeo khẩu trang.

Sự nổi tiếng của cô đạt đến đỉnh điểm khi Cửu Lý chết theo như kịch bản.

Trong phim, tuyết rơi trắng muốt, Tô Lăng công nữ chính Doãn Toàn rất lâu, vừa đưa Doãn Toàn ra khỏi vùng núi tuyết xong thì mãi mãi chết ở nơi đó.

Tập phim đó đã lấy được vô số nước mắt, không có bi kịch của bất kỳ ai mà xé nát lòng người hơn như vậy nữa.

Nhất là lúc Cửu Lý chết, bông tuyết rơi trên má nàng, nàng cũng không còn cử động.

Cuối cùng, nàng nhớ tới hình ảnh luyện kiếm với các sư huynh sư tỷ thời niên thiếu.

Khi ấy, ánh ban mai trải dài núi Cửu Dương, sương sớm trong vắt, nàng còn nhỏ, công cây kiếm vừa to vừa nặng đằng sau, trăm hoa của khe núi đều nở rộ, đàn bướm đủ màu sắc đang bay lượn.

Mọi người đều yêu thương gọi nàng một tiếng "tiểu sư muội".

Nhưng con người cô lại bận rộn không rảnh: "Sư tỷ, tiếp chiêu."

Thiếu nữ Doãn Toàn quay đầu lại, vị sư huynh bên cạnh cũng mỉm cười: "Tiểu sư muội của chúng ta đánh rất đẹp, sau này bọn huynh tính sao đây, nhưng như vậy cũng tốt, sau này muội sẽ bình an đến già, không ai bắt nạt muội được hết."

Vậy mà tám năm sau, giữa tuyết phủ khắp núi.

Nàng nhắm mắt, mặt trời chói chang, cả đất trời đều một mảng trắng xóa.

Khi Cửu Lý chết, năm đó nàng chỉ mới mười tám tuổi.

Nàng đã đưa nữ chính ra ngoài, mà chính nàng ở lại nơi đó mãi mãi.

Khán giả khóc cạn nước mắt trước màn hình.

"Ahuhu thiên thần nhỏ của tôi, nữ thần của tôi ơi."

"Đạo diễn, ông ra đây, tôi đảm bảo sẽ không đánh chết ông."

"Cái này quá ngược rồi, Cửu Lý huhu..."

Nếu fan không thể theo dõi Tiểu Cửu trong phim được nữa thì người xem cũng chỉ có trở thành fan của diễn viên đóng Cửu Lý là Tô Lăng mà thôi. Lâm Thanh đích thân lái xe bảo mẫu đến trường đón Tô Lăng, trong mắt tràn đầy vui mừng, công ty của bọn họ thật sự nhận được bảo bối rồi, ký hợp đồng hạng A với một bảo bối hạng S.

Khí chất của người như Tô Lăng, nâng đỡ cô vô cùng tốt.

Hơn nữa, bản thân Tô Lăng cũng không có vết nhơ nào, cô bé này trừ tính tình quá nhút nhát và dịu dàng ít nói, không giỏi xử lý mấy quan hệ cá nhân ra thì cô giữ mình trong sạch, cố gắng học tập, đơn giản là một lá cờ đỏ*.

*dùng để chỉ những đứa trẻ có hoàn cảnh gia đình tốt.

Lâm Thanh mang người tới giúp Tô Lăng chuyển đồ.

Lâm Thanh nói: "Bây giờ tạm thời em không thể đến trường nữa, lát nữa tụi chị sẽ đi làm thủ tục bên trường cho em. Hai ngày sau, bên đạo diễn Đồng sẽ bấm máy. Chị sẽ dẫn em tới đoàn phim để làm quen với hoàn cảnh trước nhé."

Vân Bố ở bên cạnh trông mong nhìn cô, vô cùng không nỡ: "Lăng Lăng... Cậu phải chăm sóc bản thân thật tốt đó nha."

Quá buồn, bạn thân mình đã nổi tiếng thì không thuộc về riêng cô nàng nữa.

Tô Lăng nhìn Vân Bố buồn bã như vậy, cũng rất không nỡ, hai cô gái nhỏ nhìn Lâm Thanh.

Lâm Thanh buồn cười: "Cũng không phải là sinh lý từ biệt. Em ở trường vừa bất tiện lại không an toàn. Ít nhất thì sự an toàn của khu nhà bên kia cũng được đảm bảo, cảnh sân ảnh không thể vào trong."

Vân Bố thở dài, khuyên nhủ: "Cũng đúng, cậu đến đó đi Lăng Lăng."

Mấy ngày nay, đồ của Tô Lăng đều bị mất, coi như là rơi một sợi tóc cũng có người nhặt, nếu tiếp tục như vậy thì có lẽ bàn học cũng không còn. Có fan lý trí cũng sẽ có fan cuồng. Nghe theo sự sắp xếp của công ty sẽ an toàn hơn.

Tô Lăng chỉ có thể chuyển đến căn hộ do công ty đưa cho cô.

Lâm Thanh còn dẫn dắt một vài nghệ sĩ nữa, Tô Lăng chỉ là một trong số đó, dù chỉ mới làm việc với Tô Lăng không lâu nhưng sự lễ phép và hiểu chuyện của cô khiến Lâm Thanh rất có thiện cảm.

Vốn dĩ Tô Lăng mới đến công ty của bọn họ, chưa được cấp trợ lý, Lâm Thanh nói: "Tình huống của em khá đặc biệt. Hẳn là mấy ngày nữa sẽ phân trợ lý cho em thôi. Trước khi chị đưa trợ lý tới thì em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta sẽ đến đoàn làm phim."

"Ừm, cảm ơn chị Thanh."

Sau khi Lâm Thanh đi về, Tô Lăng tự mình dọn dẹp căn hộ.

Thực ra loại cảm giác này khá mới mẻ đối với cô, có người đại diện, trợ lý...

Kiếp trước cô không có những thứ này, đáng tiếc lúc đó cô quá ngu, ban đầu cũng không nhận ra Tần Kiều chẳng muốn cô vào làng giải trí.

Mà trên người bị gắn mác của Tần Kiều, quả thật còn có tác dụng hơn người đại diện át chủ bài của công ty.

Tô Lăng thở dài, may mà mọi chuyện đã qua.

Phim điện ảnh của Đồng Húc sẽ bấm máy vào ngày 8 tháng 11. Tối ngày 6 thì Lâm Thanh đưa Tô Lăng lên máy bay đến thành phố M.

Từ thành phố B đến thành phố M phải bay qua hơn nửa cái đất nước này, xa cực kì. Thành phố M gần biển, trong thành phố còn có một cánh đồng hoang vu.

Đồng Húc đang cho người xây dựng mật thất trên cánh đồng đó, dựa vào phế tích ban đầu mà làm.

Nhìn chung, loại phim này là loại phim có kinh phí thấp nhưng Đồng Húc đã tốt còn muốn tốt hơn, vì để dựng lại cánh mật thất trong kịch bản mà anh ta đã tự mình bỏ vốn xây dựng mật thất, mấy tháng trước cho người thi công, cuối tháng Mười đã sửa chữa mật thất xong.

Khi Tô Lăng và những người khác đến, Đồng Húc đang cau mày chỉ đạo sửa chữa những chỗ chưa hoàn hảo.

Các diễn viên cũng rất tò mò về địa điểm này, chưa tới ngày quay mà hầu hết bọn họ đã tập trung đầy đủ. Dù sao đây là nơi bọn họ sẽ quay phim suốt một tháng trong tương lai.

Khi Tô Lăng đi qua, nhìn thấy người quen thì ngẩn người.

Người kia quay đầu lại thì cũng nhìn thấy cô, môi cô ta cong lên thành một độ cong lạnh như băng.

Trịnh Tiểu Nhã mặc một chiếc áo khoác màu kem, giống như muốn catwalk trên sàn chữ T vậy.

Sắp tới cuối thu, thành phố M đã bắt đầu se lạnh. Nhưng tia tử ngoại ở nơi này khá mạnh nên sau lưng Trịnh Tiểu Nhã vẫn có người cầm ô.

Lâm Thanh nhìn thấy Trịnh Tiểu Nhã cũng không khỏi lẩm bẩm: "Tại sao cô ta lại ở đây?"

Rõ ràng phim điện ảnh mới của Đồng Húc không có tên của Trịnh Tiểu Nhã.

Từ xa, Phùng Lệ Phi đã nhìn thấy Tô Lăng, dù gì cũng là người quen qua một cảnh diễn, anh ta đã quên cái chuyện lúng túng kia từ lâu, ai cũng thích cái đẹp, vốn dĩ bề ngoài của Tô Lăng rất xinh đẹp, cái loại sắc đẹp tuyệt trần đó khiến một người đàn ông như anh ta có nhìn cô thêm mấy lần cũng dễ hiểu.

Phùng Lệ Phi nghe được lời của Lâm Thanh, anh ta nhỏ giọng nói tiếp: "Nữ diễn viên đóng vai thư ký bị bệnh. Tôi nghe nói là bị ung thư gan, tạm thời đổi thành Trịnh Tiểu Nhã."

Lâm Thanh cười nói khách sáo với anh ta mấy câu, sau đó lại nói nhỏ với Tô Lăng: "Khi quay phim em chú ý một chút, cô ta là công chúa nhỏ mắc bệnh ngôi sao. Chỗ dựa lớn, mà tính tình cũng thối không chịu nổi. Dựng tới cô ta là phiền kinh khủng."

"..." Tô Lăng hơi hé miệng, cô biết rõ nặng nhẹ thế nào, biết rõ người đại diện và mình sẽ buột chặt vào nhau, cô do dự một chút rồi nói cho Lâm Thanh về mâu thuẫn của cô với Trịnh Tiểu Nhã.

Lâm Thanh nhún mày an ủi cô: "Không sao, trước mắt cứ tránh cô ta đi. Hễ có việc thì nhịn một xú, không xảy ra xung đột lớn là được. Đồng Húc khá công bằng, anh ta sẽ không để Trịnh Tiểu Nhã gây chuyện đâu."

Tô Lăng ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Thanh đưa Tô Lăng đến chào hỏi Đồng Húc.

Lúc này Đồng Húc không đeo kính, đôi mắt lộ ra ngoài, khí chất diu dàng. Khi anh ta nhìn thấy Tô Lăng thì sững sờ, Tô Lăng nghe theo lời chỉ dạy của Lâm Thanh mà chìa tay ra, cô nở nụ cười nhẹ: "Đạo diễn Đồng."

Đồng Húc đưa tay ra, nắm lấy tay cô.

Tay của cô gầy nhỏ nhắn, mềm mại không xương, anh ta cảm giác như đang cầm một chùm bông gòn vậy, không dám mấy may dùng sức.

Anh ta chỉ chạm vào đầu ngón tay của cô, rất lịch sự, vừa chạm vào thì lập tức buông ra.

Trịnh Tiểu Nhã ở bên cạnh nhìn thấy, ánh mắt chế nhạo.

Sau khi Tô Lăng và Lâm Thanh đi, cô ta mới đi tới rồi thấp giọng hỏi: "Anh họ, anh thích cô ấy sao?"

Đồng Húc quay đầu lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng: "Đừng nói nhảm."

"Anh họ, anh cũng không còn trẻ nữa, đúng là nên tìm bạn gái. Bề ngoài của cô ấy rất đẹp đúng không? Em nghĩ cô ấy khá tốt."

Đồng Húc mỉm cười, nhìn Trịnh Tiểu Nhã không nói lời nào.

Trịnh Tiểu Nhã bật cười: "Được rồi được rồi, em không đùa nữa, em không thích cô ta đó rồi sao?" Sau cô ta lập tức xác nhận lại: "Anh đã nói là không thích cô ta nhé, anh họ, đừng có tự vả mặt mình đấy."

Đồng Húc cúi đầu, hàng mi run run, lại nhìn lên bản vẽ thiết kế.

Trịnh Tiểu Nhã thầm cười nhạt.

Haizz, đàn ông.

Cho dù là người anh họ đỉnh nhất của cô ta cũng không thể nói là không háo sắc. Trịnh Tiểu Nhã thừa nhận là Tô Lăng rất đẹp, cô ta vốn cho rằng đáng về của bản thân là đi ngàn dặm cũng khó tìm. Nhưng người phụ nữ đó chẳng khác gì yêu nghiệt, vừa ngây thơ vừa quyến rũ, trung gương mặt mộc ra đã có thể đè chết cô ta.

Trịnh Tiểu Nhã biết gần đây Tô Lăng nổi tiếng rất nhanh.

Khi Trịnh Tiểu Nhã ra mắt chỉ mới mười ba tuổi, cũng coi như một ngôi sao nhí, sau này chuyển hình tượng thành công, lấy được giải ảnh hậu mới đạt được địa vị của ngày hôm nay.

Nhưng gia đình cô ta có tiền có thế, tổng giám đốc Tinh Thần là dì của cô ta, Tô Lăng ư? Người phụ nữ đó thì có gì chứ? Lớn lên cũng chỉ có mỗi ngoại hình đẹp, nếu không ai bảo vệ, cô ta phải xem xem kết quả của việc đi lên càng cao thì té xuống càng đau.

Tô Lăng và người của đoàn phim làm quen xong thì mọi người về khách sạn cùng nhau.

Khách sạn cách nơi quay phim nửa tiếng đi xe, không được coi là tiện lắm.

Rạng sáng ngày thứ hai, mọi người đến cánh đồng hoang vu ở bên kia để quay phim.

Phùng Lệ Phi lạnh đến mức dậm chân: "Nhiệt độ ở đây chênh lệch lớn quá, e rằng không sớm thì muộn cũng sẽ âm độ mất?"

Tô Lăng cũng rất lạnh, cũng may Lâm Thanh nhìn xa trông rộng, chuẩn bị trước rất nhiều quần áo dày.

Tuy nhiên, cô cũng chỉ được mặc áo ấm trước cảnh quay, khi bắt đầu quay phải bỏ áo ra, bởi vì lấy bối cảnh mùa hè, vai cô là bác sĩ, phải mặc áo khoác màu trắng.

Trịnh Tiểu Nhã không ngờ đến anh em chú bác của mình lại chơi xấu như vậy, cô ta lạnh tới mức khuôn mặt cũng xấu xí.

Trợ lý nhanh chóng chạy đến quàng khăn và dán miếng giữ nhiệt quanh người để ủ ấm cho cô ta.

Nhưng cô ta lại đẩy trợ lý ra: "Đừng, phiền phức, dán miếng giữ nhiệt được rồi, dù sao chút nữa cũng phải cởi khăn quàng thôi."

Cũng may không bao lâu thì mặt trời mọc, sương ẩm lại mọi thứ.

Bộ phim chính thức bấm máy, trước kia Tô Lăng chưa từng quay phim với Trịnh Tiểu Nhã, nhưng khi tất cả mọi người bắt đầu quay phim ở một chỗ, cô phải thừa nhận rằng Trịnh Tiểu Nhã rất có thực lực, thật sự là một diễn viên phái thực lực.

Mặc dù Trịnh Tiểu Nhã còn trẻ, danh ảnh hậu cũng không phải là có tiếng không có miếng.

Trong cảnh diễn thức dậy đầu tiên, mọi người đã NG hết, nhưng cô ta thì không.

Khi Tô Lăng diễn với cô ta cũng có thể cảm nhận được cái loại áp diễn đó. Cô xốc lên một trăm hai mươi ngàn tinh thần để đối diễn với Trịnh Tiểu Nhã, may là không có gì rắc rối, nhưng khí tràng lại bị cô ta đè xuống mấy độ.

Sau khi Trịnh Tiểu Nhã hoàn thành cảnh quay, cô ta nhẹ nhàng liếc Tô Lăng một cái, trong mắt tràn đầy sự khinh thường và trào phúng.

Tô Lăng mỉm cười, không nói gì.

Vài ngày sau, Tinh Thần đưa trợ lý của Tô Lăng đến, Lâm Thanh phải mang một nghệ sĩ khác đi thử vai, trước khi đi đã dặn dò Tô Lăng rất nhiều.

Cuối cùng, Lâm Thanh xoa đầu khuyên bảo cô: "Ăn cơm nhiều vào, đừng có suốt ngày ôm kịch bản đứng trước gương luyện tập. Em vẫn là một cô bé, tương lai còn rất dài, em mới bước chân vào showbiz mà đã mạnh hơn rất nhiều người rồi, cứ từ từ diễn thôi. "

Hơ, Lâm Thanh nghĩ thầm, chắc cô ta là người đại diện duy nhất khuyên nghệ sĩ nhà mình đừng có cố gắng quá như thế?

Tô Lăng đỏ mặt, cô tưởng rằng Lâm Thanh không biết, cô nhẹ nhàng đáp lại.

Trợ lý của Tô Linh tên Đường Tư, là một người phụ nữ mặt tròn, vô cùng nhiệt tình.

Có một ngày quay phim xong đã là mười giờ tối.

Khi đó, Đường Tư nhìn điện thoại, ghê thiết, âm ba độ.

Bắp chân của Tô Lăng lộ ra ngoài, cô phải quay phim cả ngày trong mặt thất lạnh lẽo. Lúc Tô Lăng đi ra đã thấy lạnh đến mức không nói rõ được.

Đường Tư cũng đau lòng, vội vàng phủ thêm quần áo cho cô.

"Cảm... Cảm ơn chị Đường."

"Lại đây uống chút nước nóng đi."

Tô Lăng đang cầm ly nước thì Đường Tư chợt nhớ ra: "Đúng rồi, buổi chiều điện thoại của em reo rất nhiều."

Tô Lăng sửng sò, Đường Tư mở máy lên cho cô xem.

Tô Lăng còn chưa kịp đổi chủ thích trên danh bạ, Đường Tư cười nói: "Đồ khốn là ai vậy?"

Gần như là vừa mới hỏi xong thì đồ khốn đã gọi lại.

Tô Lăng đang bị bọc trong áo bông, Đường Tư lại không hiểu lí do nên lập tức nhấn nghe luôn.

"..."

Trong màn đêm tĩnh lặng, giọng nói của người đàn ông khàn khàn, lộ ra ba phần lạnh lẽo: "Tô Lăng."

Giọng mũi của cô hơi nặng: "Ừm?"

"Tại sao không nghe máy?"

Cô lạnh tới mức hoảng hốt, âm thanh cũng run run, giọng điệu mềm mại và nũng nịu: "Tôi... Đang quay... Quay phim đó."

Tần Kiều cau mày, Tả Ân đang ngồi ở phía đối diện ra hiệu với hắn, làm khẩu hình: "Đậu! Cậu nói chuyện nhẹ nhàng chút coi, đừng có nổi điên lên, cũng đừng nói mấy câu như quay về ngay lập tức."

Lời đã tới miệng nhưng Tần Kiều lại hung hăng nhin xuống, chuyển sang hỏi cô: "Rất lạnh sao?"

Cô khẽ "ừ" một tiếng, hết như một con mèo ngoan ngoãn.

"Quay phim ở đâu?"

Tô Lăng nắm chặt cái ly, không nói gì.

Con người Tần Kiều đen nhánh.

Tả Ân như muốn khùng tới nơi, anh ta bất chấp tất cả mà giật lấy điện thoại của Tần Kiều rồi cúp máy.

Tần Kiều lấy áo vest trên ghế, bình tĩnh mặc vào rồi mới đi ra ngoài.

Tả Ân: "Cậu có muốn trị nữa hay không hả, ai mới là bác sĩ đây!"

Tần Kiều lạnh lùng nhả ra mấy chữ, thái độ đối với Tả Ân đã như đóng băng: "Trị con mẹ cậu."

Hắn nghe lời của Tả Ân, dừng kiểm tra cô, dừng tới "quấy rầy cô", dừng cố gắng kiểm soát lời nói và nghề nghiệp của cô.

Tả Ân còn vẽ ra cho hắn một cái bánh nướng: "Nếu cậu trị hết bệnh, có thể tự kiểm chế, cô ấy sẽ thật sự yêu cậu."

Hắn không nhìn được mà đánh Tả Ân một trận, ham muốn sống của anh ta cực kỳ mạnh mẽ nên đề nghị: "Được rồi, vậy cậu gọi điện thoại cho cô ấy đi?"

Nhưng không ngờ một cú điện thoại lại xảy ra chuyện như vậy.

Tả Ân nhìn vẻ mặt bất mãn và lạnh lẽo của Tần Kiều, cũng biết người đàn ông này không nhìn được nữa.

Tả Ân biết Tần Kiều rất nhớ Tô Lăng, mỗi giây mỗi phút đều ngồi đây nhớ cô, khi Tần Kiều bị dụ dỗ bởi một câu "Có thể Tô Lăng sẽ yêu hắn" mà phải đối diện với Tả Ân, đối với Tần Kiều mà nói, mỗi một phút trôi qua đều là dày vò.

Nhưng cô gái nhỏ xinh đẹp kia không hề nhớ cậu Tần, thậm chí là khoảng thời gian này cực kỳ vui vẻ.

Tả Ân đã sớm tuyệt vọng, tôi nói chuyện nửa tháng, nửa điểm tác dụng cũng chẳng có, mẹ nó bệnh của cậu là thời kỳ cuối rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Khăng khăng

Editor: Hạ Hạ.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tô Lăng nhìn điện thoại bỗng dưng cúp máy, trong phút chốc cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Đường Tư đi theo cô mấy ngày, biết diễn viên này cực kỳ tốt, tính tình tốt, lại mềm mại dịu dàng.

Mặc dù chăm sóc cô là công việc của Đường Tư nhưng chị ta lớn hơn Tô Lăng gần mười tuổi, rất thích cô gái này, bây giờ thấy Tô Lăng ngây người, sợ hãi mà nhìn màn hình điện thoại, Đường Tư thấp giọng cười nói: "Bạn trai hở?"

Đôi mắt hạnh của Tô Lăng trong suốt, nghe chuyện lạ lùng như thế thì lập tức tròn to hai mắt, vội vàng lắc đầu.

Đáng sợ quá, ai mà dám làm bạn gái của Tần Kiều chứ.

Nhìn dáng vẻ của cô, Đường Tư cũng biết mình đã đoán sai.

Lúc trở về, hai người lại tán dóc về chuyện của đoàn làm phim.

Phải nói rằng đoàn phim "Tù Nhân" mệt mỏi hơn đoàn phim "Mười Hai Năm Phong Trần" rất nhiều. Vì tám người phải quay chung với nhau nên tất cả mọi người đều phải tham gia vào các cảnh quay mọi lúc.

Thêm vào đó là những suy luận hồi tưởng xen giữa những cảnh quay, cho dù là người đã "lãnh com hộp"* trong cốt truyện thì vẫn phải ở lại để theo dõi tiến độ của cảnh quay.

*nhân vật đã chết/hết vai.

Mỗi người lần lượt chết hết, ba người còn sống là thư ký, bác sĩ và kẻ trộm.

Vì vậy, Tô Lăng, Trịnh Tiểu Nhã và Phùng Lệ Phi là ba người có nhiều cảnh diễn nhất.

Nhưng điều khác biệt là vai thư ký của Trịnh Tiểu Nhã là nhân vật chính diện, khá hiền lành, còn vai diễn bác sĩ của Tô Lăng lại là nhân vật phản diện, một nhân vật bất chấp thủ đoạn để sống sót.

Không chỉ Tô Lăng mà Trịnh Tiểu Nhã cũng vô cùng lạnh.

Dù là những người đã lãnh com hộp rồi ở lại đoàn phim thì ít nhất còn có thể mặc quần áo ấm, nhưng những người đang trong cảnh thì không.

Kết quả là hôm sau Trịnh Tiểu Nhã tuyên bố mình bị bệnh.

Sống chết cũng không muốn đến quay phim.

Trên cánh đồng hoang vu, Đồng Húc cau mày, sau đó nói với bọn Tô Lăng: "Trịnh Tiểu Nhã không có ở đây, mọi người tự bổ sung cảnh diễn riêng của mình trước đi."

Tô Lãng gạt đầu một cái, thật ra thì lúc sáng tinh dậy, cô cũng choáng váng hết cả đầu.

Nhiệt độ của thành phố M chênh lệch quá lớn, có lúc Đồng Húc cứ khăng khăng quay thêm cảnh đêm khiến mọi người đều không chịu nổi.

Nhưng Đồng Húc chính là một tên đầu gỗ, cẩn thận, đã tốt còn muốn tốt hơn, mọi người cũng không tiện nói gì, xét cho cùng thì Đồng Húc cũng là người có thể vì một cảnh quay mà tự khiến mình bị say nắng.

Lúc liên tục bổ sung các cảnh quay thì sắc trời đã tối.

Có một cảnh quay tranh giành nước uống, không ai giành được ly nước kia, cuối cùng tạt cả cốc nước lên người bác sĩ Nhạc Di.

Khi Tô Lãng vừa bước ra khỏi mật thất thì cảm giác như cả cánh tay muốn đóng băng, đau đến tê dại, ngược lại không còn cảm giác gì nữa.

Bình thường đều do Đường Tư chăm sóc cô, mỗi nghệ sĩ đều có xe bảo mẫu của riêng mình.

Vậy mà hôm nay Đường Tư không có tiến lên để mặc áo bông cho cô.

Tháng Mười Một, cuối thu đầu đông, gió đêm vù vù.

Tại cánh đồng hoang vu luôn có âm thanh kỳ lạ, gió lạnh thổi tới làm cô phát run, nhưng rõ ràng là cơ thể của cô cũng đang run, song, hình như cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tô Lãng thấy không ổn rồi, cô hơi sốt thì phải.

Mọi thứ trước mắt cũng không nhìn rõ lắm, lúc cô nhận ra chiếc xe bảo mẫu của mình chạy tới thì lại đâm sầm vào một cái ôm ấm áp.

Người đàn ông cởi áo khoác ra, che kín cô ở trong ngực, hân cau mày, giọng nói xen lẫn ba phần lạnh lùng: "Sao lại lạnh thành như vậy?"

Cô run lấy bầy: "Tần... Tần Kiêu."

Trong ngực hân thật sự ấm áp, áo khoác bao bọc lấy hai người bọn họ một cách chặt chẽ. Đường Tư không biết chạy đi đâu rồi.

Bóng đêm đen như mực, bên ngoài gió vẫn thổi vù vù. Tô Lãng lơ mơ nghe thấy đoàn làm phim sắp mang đạo cụ từ mật thất ra, cô còn tỉnh táo, biết rằng không thể để người khác nhìn thấy Tần Kiêu: "Đi... Đi vào xe."

Tần Kiêu ôm cô lên xe, dùng áo bông mà Đường Tư chuẩn bị bọc Tô Lãng lại.

Hân không biết chăm sóc người khác, may mà trước đó Đường Tư đã nói rõ hân nên làm gì.

Tần Kiêu bật đèn xe, rót nước ấm trong bình giữ nhiệt rồi đưa lên môi dứt cho cô.

Tô Lãng thực sự lạnh không chịu nổi, tay cũng lạnh cóng, lần này cô cũng không phản kháng, cái miệng nhỏ uống nước mà hân dứt.

Sau khi Tần Kiêu cho cô uống nước xong lại đưa tay sờ má cô.

Tô Lãng mơ màng nhìn hân, đôi mắt nhuộm mấy phần xuân sắc, khúc mắt như hoa đào nở rộ vào tháng ba, bông chóc xinh đẹp tới bất ngờ.

Tần Kiêu nhận ra thân dưới của mình nóng lên, trong lòng hung hăng mắng một tiếng.

Vội vàng lái xe đưa cô trở về.

Tô Lãng ngồi ở ghế phụ, mơ màng chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi cô ngủ say cũng không lạnh như vậy, lúc Tần Kiêu bế cô lên lầu, Tô Lãng vẫn chưa tỉnh lại. Đường Tư đi tới cũng kinh ngạc hỏi: "Tô Lãng sao vậy?"

Tần Kiêu nhìn cô ta, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Tròng lòng Đường Tư run lên: "Cậu Tần..."

"Đi tìm bác sĩ cho cô ấy."

Đường Tư cũng biết không ổn tí nào, e là Tô Lãng bị bệnh, ai bảo cái chỗ quái quỷ kia thực sự rất lạnh, Đường Tư vội vàng chạy đi tìm bác sĩ.

Khi Tần Kiêu quẹt thẻ mở cửa, Tô Lãng đã bị hành động này đánh thức.

Hân bật máy điều hòa trong phòng rồi xoay người định cởi áo bông của cô ra.

Tô Lãng còn chưa có đàn đàn, cô biết người trước mặt là ai, không muốn hấn đụng vào mình nên duỗi tay chặn lại.

Tần Kiều tức đến mức bật cười, con mẹ nó, đúng là ghét hấn rất nhiều nhì? Đã như thế mà vẫn còn đề phòng hấn? Nếu bây giờ hấn còn có thể sinh ra tâm tư gì với cô thì chính là cảm thù.

Vốn dĩ Tô Lãng cũng không có sức lực, cánh tay vẫn còn đau.

"Không cho anh cời, anh ra ngoài đi."

"Đừng ầm ĩ nữa, ngoan một chút." Tần Kiều lười để ý đến cô, hấn cời áo bông ra mới phát hiện bên trong Tô Lãng còn mặc chiếc áo khoác trắng của bác sĩ.

Cơ bản là Tô Lãng không có thời gian để thay quần áo.

Đôi chân thon dài thẳng tắp của cô lộ ra ngoài, gấu váy vén lên tới bắp đùi. Cô phát sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, màu môi cũng đỏ mọng.

Giống như là bị... Giống như là được hung hăng mà yêu thương vậy.

Yết hầu ở cổ họng Tần Kiều giật giật, không dám nhìn lâu, hấn kéo chăn trên giường đắp cho cô.

Hấn ngồi xổm xuống rồi cời giày cho cô.

Hôm nay Tô Lãng đi giày cao gót màu nude.

Mu bàn chân lộ ra ngoài, trắng nõn như ngọc.

Tần Kiều không khống chế được, tay run một cái.

Hấn thừa nhận, con mẹ nó hấn chính là cảm thù.

Tần Kiều cời giày cao gót cho cô, bàn tay nắm lấy cái chân xinh xắn của Tô Lãng, ngón chân trắng như ngọc đang cuộn tròn lại, tinh xảo xinh đẹp. Nhưng lại giống như được điêu khắc từ băng vậy, lạnh đến đáng sợ.

Tô Lãng chỉ phát sốt, không còn sức lực chứ không phải một người đã hôn mê bất tỉnh.

Cô đỏ mặt, xấu hổ mà rút chân lại.

Tần Kiều bật cười một tiếng, tiếng cười của người đàn ông trầm thấp, hấn cúi đầu, sợ cô nhìn thấy ánh mắt của mình, trong miệng lại dễ dàng rất dịu dàng: "Không chạm không chạm."

Hấn dứt khoát cời chiếc giày còn lại rồi đặt chân cô vào trong chăn.

Sau khi làm xong mấy chuyện này, hấn cảm thấy nhiệt độ cơ thể Tô Lãng cũng đồng đều, lúc này Đường Tư dẫn bác sĩ vào.

Bác sĩ đo nhiệt độ cơ thể của Tô Lãng trước, đo xong bèn cau mày: "39 độ 7, sốt cao."

Tô Lãng dùng đôi mắt ướt át như mưa phùng nhìn cô ta, bác sĩ bị ánh mắt như vậy nhìn đến mềm lòng: "Cô Tô có thể truyền nước biển không?"

"Có thể." Cô lên tiếng, giọng hơi khàn.

Bác sĩ vốn là vì đề phòng mấy trường hợp bất trắc mà đi theo đoàn làm phim, cô ta kêu Đường Tư đi lấy thuốc với mình.

Sau khi họ rời đi, Tô Lãng lập tức nhắm mắt lại.

Cô không muốn nhìn thấy ánh mắt bây giờ của hấn chút nào.

Thật ra thì Tần Kiều có phần đau lòng.

Hấn biết việc quay phim rất vất vả, nhưng lại không biết sẽ cực khổ đến vậy, khoảnh khắc cô chạm vào lồng ngực hấn, Tần Kiều đã nghĩ mình đang ôm một khối băng.

Tần Kiều không thể hiểu nổi sự cố chấp của Tô Lãng đối với chuyện đóng phim, hấn cũng chẳng biết tại sao sẽ có người bằng lòng vì một ước mơ hư vô mà cố gắng tới mức này.

Hấn chưa từng có ước mơ, cũng không có bất kỳ sở thích nào, hấn không quan tâm đến những chuẩn mực buồn cười kia của thế giới, cũng không có cái gọi là đồng cảm.

Sau đó xem như quả báo, sau khi sống gần hai mươi tám năm, hấn lại điên cuồng muốn có được một thứ đến như vậy.

Muốn nuốt chửng cô, muốn hôn cô, muốn đè cô.

Muốn chiếm cô làm của riêng mình, muốn tàn phá nhưng không nổi, sợ phải nhìn thấy sự chán ghét trong mắt cô.

Hắn giống như người đi trên sa mạc, sắp chết khát mà muốn gặt gao ôm lấy giọt nước cuối cùng, từng tắc da trên cơ thể hắn đều kêu gào tên cô, khát vọng có được cô.

Nhưng hắn lại tỉnh táo tới đáng chết, biết rằng nếu thật sự chạm vào, cái gì cũng không có nữa.

Cuối cùng hắn cũng sẽ chết, chết trong tình yêu vô vọng này.

Hắn hiểu loại cảm giác khao khát điên cuồng, song không thể đặt mình vào vị trí của Tô Lăng mà hiểu được tình cảm của cô, sự nhiệt tình của cô đối với những thứ khác.

Tà Ân hỏi hắn: "Cậu thích cô ấy, vậy có thể hiểu tại sao cô ấy thích diễn xuất không?" Thấu hiểu cũng giống như thích, chắc hẳn hắn cũng có thể hiểu được tình cảm khác của cô.

Hắn lạnh lùng trả lời: "Không hiểu, sao có thể so sánh loại chuyện này với em ấy?"

"..." Mẹ nó, mạch não của thằng điên đúng là rõ ràng.

Bọn Đường Tư đã nhanh chóng quay lại.

Bác sĩ treo túi nước biển xong thì ghim kim vào cho cô.

Tần Kiều cau mày nhìn, không hài lòng nói: "Đừng đụng vào tay phải của em ấy, tay phải em ấy đã bị cồng tới mức đồ bùng rồi, cô xem xem."

Bác sĩ không biết anh ta, một bác sĩ bình thường như cô ta cũng không biết tổng giám đốc Tần của Tần thị trông như thế nào, cô ta ghét nhất là người khác nghi ngờ sự chuyên nghiệp của mình, muốn battle đúng không?

"Đừng có đe dọa, anh là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?"

"..." Đường Tư trầm nghĩ, 666* á, con mẹ nó đây là tổng giám đốc Tần. Tổng giám đốc Tần đó, người đàn ông sống trong tạp chí kinh tế và tài chính đó.

*giỏi, xịn, hay.

Tuy nhiên, Tần Kiều lại nhìn xuống mà không nói gì, chỉ cau mày nhìn bác sĩ cầm tay trái của Tô Lăng, tìm tĩnh mạch trên mu bàn tay cô một hồi rồi lại nhanh sạch gọn đẩy kim vào.

Tô Lăng không sợ chích hay truyền nước biển nên cô cũng coi như không có gì.

Nhưng khi Tần Kiều nhìn thấy thì chân mày của hắn nhíu lại tới mức có thể kẹp chết một con ruồi.

Bác sĩ tiêm xong rồi nói với Tô Lăng: "Giơ tay trái ra cho tôi xem."

Tô Lăng duỗi tay trái ra, bác sĩ nhìn rồi bảo: "Không phải chuyện gì to tát, chỉ bị cồng một lát thôi, ầm lên thì không sao nữa. Truyền nước biển khoảng năm tiếng, xong thì gọi tôi."

Khi đang thu dọn đồ đạc, bác sĩ dặn dò: "Ngày mai đừng quay phim nữa, hạ sốt rồi tính tiếp, uống nhiều nước nóng, ngủ một giấc thật ngon. Đạo diễn Đồng cũng thật là, chẳng để ý gì cả, một hai người đều bị bệnh."

Đường Tư do dự, không biết có nên theo cô ta ra ngoài không.

Tần Kiều lên tiếng: "Tôi trông em ấy."

Đường Tư bèn đi ra ngoài, đóng cửa lại cho bọn họ.

Tần Kiều nói: "Em ngủ một chút đi, tôi trông em."

Bây giờ cô không ngủ, nhìn hắn bằng đôi mắt ngập nước.

Tô Lăng chẳng muốn Tần Kiều trông cô chút nào hết.

Đây quả thực là một con ác mộng.

Cô nhớ kiếp trước lúc cô bị gãy chân, khi đó đêm mưa, cũng phát sốt, vết thương ở đùi càng nghiêm trọng hơn.

Tần Kiều đã ngồi trước giường bệnh mà chăm sóc cô cả đêm.

Hắn không bật đèn, không nói lời nào, giống như một con dã thú kẻ cận tuyệt vọng, ẩn núp trong bóng đêm vậy.

Cũng không nhúc nhích, trông nom cô suốt đêm.

Sau khi thuốc tê hết tác dụng, cô đau đến không chịu được, vừa mở mắt đã nhìn thấy hắn. Giọng hắn vô cùng khàn: "Đau sao? Tôi đi gọi bác sĩ."

Cô lắc đầu, từ từ nhắm mắt lại vì không muốn nhìn thấy hắn.

Thật ra, cô không tài nào hiểu được loại người như hắn, cho dù cô có kiên nhẫn, trong lòng bình tĩnh thì cũng sẽ không nhìn một người không chớp mắt, ở trong bóng đêm tĩnh lặng mà đợi suốt cả đêm như vậy.

Người cổ chấp như hắn, dường như đang nói cho cô biết, hắn có thể nhìn cô cả đời, kể cả khi cô chết rồi hóa thành tro, hắn cũng sẽ đuổi theo cô tới kiếp sau.

Cô sợ hắn như thế.

Khi đó sợ, bây giờ cũng sợ.

Tô Lăng chớp mắt một cái, quyết định nói với hắn: "Nhưng anh ở đây thì tôi không ngủ được."

Tần Kiều ngồi ở bên cạnh cô, nghe như vậy thì ngẩn người.

Một phút sau, khuôn mặt của hắn dịu dàng, hắn nhẹ nhàng vươn tay ra, che hai mắt của cô lại.

Trong bóng tối, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của người đàn ông: "Vậy thì không nhìn nữa."

Cho dù cô có chán ghét hắn thì cũng đừng phá hủy con đường sống cuối cùng của hắn, hãy để hắn có thể lừa gạt chính bản thân mình đi.

...

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Khát vọng

Editor: Trà Sữa Thêm Cheese.

Bàn tay lạnh ngắt và nhỏ bé của cô đẩy bàn tay đang che mắt mình ra, cô thấy ánh mắt của hắn.

Hắn nhìn cô từ trên cao xuống, ánh mắt còn chưa kịp tém lại, cô bị nhìn một cách tình cảm như vậy thì run rẩy, lặng lẽ kéo chăn lên che mặt mình lại.

Tần Kiều im lặng trong chốc lát: "Tôi gọi trợ lý của em đến."

Hắn biết ngủ mà che như vậy sẽ khó chịu.

Tiếng bước chân của người đàn ông đi xa, nhanh chóng đổi thành Đường Tư tiến vào.

Tô Lăng lộ mặt ra, cô hơi hoảng hốt, dường như không dám tin rằng có một ngày Tần Kiều cũng sẽ nhượng bộ.

Đường Tư giúp cô sửa chăn lại: "Ngủ cho thật ngon đi, truyền dịch xong thì chị gọi bác sĩ."

Cô khẽ lên tiếng, hỏi Đường Tư: "Tổng giám đốc Tần đi chưa?"

Mặt Đường Tư không chút thay đổi: "Đã đi rồi."

Lần này Tô Lăng thật sự bất ngờ, ánh mắt cô mờ mịt, Đường Tư cũng chẳng biết cô đang nghĩ gì. Hồi sau, Tô Lăng nhắm mắt lại rồi ngủ.

Tần Kiều ở ngoài cửa, hắn dựa lưng vào tường mà chờ.

Đường Tư vừa rón rén đi ra đã nhìn thấy bóng dáng trầm tĩnh của người đàn ông này.

Đường Tư nhận ra hẳn không vui lắm.

Chị ta biết danh tiếng của Tần Kiều, nhân vật nổi tiếng của thành phố B, quý công tử được nhiều người biết tới bằng thủ đoạn tàn nhẫn, hung hăng. Cũng chẳng có tình cảm gì với mẹ hắn, bà Văn.

Lúc Đường Tư mới trở thành trợ lý đã nghe mấy lời đồn đãi về Tần Kiều.

Đa số là không hay ho gì.

Không từ thủ đoạn, máu lạnh vô tình, bất hiếu bất nghĩa.

Nghe đồn lúc cha hắn vừa chết, hắn lập tức thôi học mà trở về giành tài sản, thủ đoạn hung ác lại gọn gàng kia của hắn khiến cho người khác vẫn thổn thức đến tận bây giờ.

Kinh điển nhất là ông tổng giám đốc Tần mới qua đời thì bà Văn và một đám người thân của ông đã kéo đến cửa, ào ào muốn được chia một chén canh.

Quả phụ và con thơ, ai cũng nghĩ là sẽ không giữ được gia sản bạc triệu. Sự nghiệp của nhà họ Tần rất lớn, cho dù là chút dầu rỉ từ kẽ tay cũng đủ để họ ăn ngon mặc đẹp cả đời.

Vì vậy đám thân thích có bản đại bác cũng không tới đã chạy đến nhà họ Tần để chịu tang.

Năm ấy Tần Kiều mới 18 tuổi, cầm ống thép trong tay.

Canh giữ ở nhà tổ tiên của hắn.

Chú nhỏ Tần Vinh là người đầu tiên kêu gào đòi Tần Kiều mở cửa, chàng trai nhai kẹo cao su, cười như không cười mà đặt ống thép lên đầu xe của ông ta: "Tôi chỉ nói một lần, rút về."

Đương nhiên Tần Vinh không tin Tần Kiều có lá gan này, ông ta lấy cái danh bậc cha chú ra mà mở miệng dạy dỗ.

Khi đó bên ngoài nhà tổ tiên của nhà họ Tần là một đám người hóng hớt tình hình.

Tần Kiều cười một tiếng, một phút sau, vẻ mặt hắn trở nên dữ tợn và nham hiểm, ống thép đập một cách điên cuồng lên cửa kính của xe Tần Vinh.

Hắn đập vài cái là bể cửa kính, sau đó kéo Tần Vinh từ trong xe ra ngoài.

Chân Tần Vinh đã mềm nhũn.

Thằng ranh điên nhà họ Tần này! Sao sức lực lại lớn như vậy!

Thế mà Tần Kiều cứ cười: "Chú muốn đi gặp ông già kia như vậy hửm? Không thì tôi tác thành cho chú?"

"Mây... Mây dăm... Giết người là phạm pháp!"

"Ồ." Hắn cong cong môi, mò mẫm ra một khẩu súng từ phía sau rồi đặt lên thái dương của Tần Vinh: "Đừng..." Hắn chạm môi, bắt chước âm thanh tiếng súng vang lên.

Tần Vinh quỳ xuống tại chỗ.

Tần Kiều khẽ giễu cợt, cười nói: "Còn muốn xem mặt ông già kia không, chú?"

Tần Vinh bò dậy từ dưới đất, vội vàng chạy ra ngoài.

Người đứng xem cũng thấy sợ hãi, đúng là mất hết tính người, đây là chú nhỏ ruột thịt của hắn.

Nhưng ống thép của chàng trai lại xoay một cái, chống ở bên chân của hắn, nụ cười tràn ngập ngổ ngược và ngang tàng: "Uầy, còn muốn đi xem thi thể của ông già à?"

Bọn họ cũng không phải cần tiền không cần mạng!

Thằng nhóc này còn ác hơn cha hắn, tất cả đều rút lui và rời rít rời đi, không dám mò vào nhà cũ nữa.

Mấy ngày sau, ngay cả mẹ hắn, bà Văn, hắn cũng chả thêm nề nang, cần đánh thì đánh cần chèn ép thì chèn ép. Bà Văn trực tiếp bị hắn làm cho tức xui, trước khi ngất còn chỉ ngón tay đang run run mắng hắn là thằng con bất hiếu.

Cuối cùng, Tần Kiều không những giữ được Tần thị mà còn phát triển nó hơn lúc cha hấn còn sống, chỉ hơn chứ không có kém.

Một người như vậy, quả thực phẩm cách cũng không tốt hơn chút nào.

Đường Tư cho rằng hấn không có tình cảm, người như hấn sống quá mạnh mẽ, có thể dựa vào sự ích kỷ và lạnh lùng mà sống, không cần tình thân, cũng chẳng cần tình yêu.

Nhưng tới tận bây giờ, chị ta cũng không ngờ sẽ có ngày mình gặp được tổng giám đốc Tần thị tiếng tăm này, mà còn là vì nghệ sĩ nhỏ vẫn chưa tốt nghiệp đại học của nhà mình nữa chứ.

Đường Tư vẫn ngu người đến giờ.

Dù Tần Kiều có khôn nạn nhưng vẫn là bắp đùi vàng nguyên chất 24k đó!

Song nhìn cách bọn họ chung đụng với nhau thì cảm thấy không giống như chị ta nghĩ lắm. Hình như nghệ sĩ nhỏ nhà chị ta cũng không muốn thấy tổng giám đốc Tần, mà tổng giám đốc Tần cũng không tức giận.

Phải biết rằng tổng giám đốc Tần không chỉ vang dội về danh tiếng mà còn cả tính tình thường ngày của hấn nữa.

Nhưng hôm nay Đường Tư nhìn Tần Kiều thì thấy hấn như bị tâm thần phân liệt.

Trước mặt Đường Tư, hấn vẫn lạnh nhạt, không khách sáo song trước mặt Tô Lăng giống như là đổi thành một người khác. Giả vờ cũng rất đỉnh.

"Em ấy ngủ rồi?" Giọng người đàn ông vừa khàn vừa trầm.

"Ngủ rồi." Đường Tư khẽ đáp.

"Ừ."

Đường Tư chịu đựng một chút: "Tổng giám đốc, cô ấy..."

Người đàn ông quay đầu, con người lạnh nhạt.

Đường Tư cắn răng nói cho xong mấy lời còn lại: "Cô ấy còn nhỏ, nếu ngài theo đuổi cô ấy thì có thể dịu dàng và bao dung một chút không? Nếu cô ấy không muốn, ngài..."

Tần Kiều lạnh lùng phun ra vài chữ: "Câm miệng."

Sau đó Đường Tư nhìn thấy cậu Tần "Đã đi" lại đẩy cửa vào trong.

"..." Cái thao tác này thật là... Lòng mị mọt mỗi quá.

Lúc Tần Kiều tiến vào thì Tô Lăng đang ngủ say.

Vốn dĩ quay phim đã mệt mỏi, cô quay từ sáng tới mười giờ tối, đã mệt không chịu nổi, còn bị sốt nữa nên ngủ rất say.

Trong phòng yên tĩnh, dường như hấn có thể nghe thấy tiếng hít thở của cô.

Gò má cô ửng đỏ, da thịt trắng nõn. Trong phòng còn bật một ngọn đèn, không sáng lắm, làm cô dễ ngủ hơn.

Hấn tự ý đi tới đầu giường của cô rồi ngồi xuống.

Cúi đầu quan sát cô thật kỹ.

Hấn đã sớm biết Tô Lăng xinh đẹp, vẻ đẹp tinh xảo như vậy, mỗi ngày lại khắc sâu một cách rõ ràng trong lòng hấn.

Đời này, hấn đã thấy nhiều người có bề ngoài đẹp đẽ, thật ra thì hấn khá miễn dịch với cái lớp da xinh đẹp.

Cho dù vẻ đẹp quyến rũ cỡ nào cũng chẳng khiến hấn phát cuồng.

Tần Kiều đến gần một chút thì cảm nhận được nhịp tim đang tăng nhanh, một tiếng rồi một tiếng, đan xen với hơi thở của cô.

Hấn nhớ đến dáng vẻ mềm nhũn của cô, mềm mại cực kỳ.

Người này mềm mại nhất, cũng mạnh mẽ nhất.

Cô sạch sẽ nhất, không chút dơ bẩn, cũng hiền lành nhất. Cô rất ấm áp, khi cười lên thì ánh mắt trở nên dịu dàng, cong thành hình trăng non. So với loại

hư hỏng xấu xa, không tìm không phổi như hấn, hoàn toàn là người ở hai thế giới.

Đầu người này chán ghét hấn, hấn vẫn muốn đến gần. Đây là một chuyện rất kỳ diệu nhưng lại không còn cách nào khác.

Vượt qua đầu sôi lửa bỏng để đi đến bên cạnh cô.

Hấn nhẹ nhàng chạm vào gò má cô, da thịt cô gái mềm mại, xúc cảm ấm áp.

Tô Lăng cũng không tỉnh dậy.

Mà Tần Kiều lại chẳng phải quân tử.

Tối tận bây giờ, hấn cũng không phải người vâng theo mấy thứ gọi là lễ nghĩa liêm sỉ.

Ngón cái của hấn chạm vào môi cô.

Bởi vì đang sốt nên màu sắc đôi môi của cô tươi đẹp, còn đỏ hơn bình thường một chút.

Dường như hấn chưa từng hôn cô.

Hấn cũng chẳng biết từ lúc nào mình thuần khiết như thế? Rõ ràng mấy chuyện không sạch sẽ đều hiện lên vô số lần trong đầu nhưng đúng là hấn chưa từng hôn cô.

Tần Kiều thầm cười một tiếng.

Nếu Tô Lăng biết lúc này hấn hôn cô thì e là cô sẽ tức chết?

Sẽ cảm thấy chán ghét chứ?

Nhưng hấn rất muốn, rất muốn cắn vỡ.

Ngón cái hấn hơi dùng sức mà vuốt ve môi cô. Môi của cô gái mềm mại, hấn nheo mắt, hơi thở còn nặng nề hơn cô.

Tần Kiều thừa nhận, hấn cảm nhận được khoái cảm theo cách này.

Cảm giác hưng phấn trào lên từ trong người, máu nóng tràn đầy từng nơi từng chỗ.

Tô Lăng khó chịu, nhẹ nhàng nhíu mày.

Mặt Tần Kiều không thay đổi chút nào nhưng lại rút bàn tay về.

Hấn không phát ra bất cứ âm thanh nào, cô lại chìm vào giấc ngủ.

Tần Kiều nhắm mắt, không thể không nói, hấn cảm thấy hơi tiếc. Lúc hấn tới thành phố M, Tả Ân sâu muốn chết, lái nhái hồi lâu..

"Người anh em, cậu có thể nhìn được không? Đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn cô ấy, đừng có táy máy tay chân, con gái đều thích đàn ông galant."

"Cậu đừng có bắt người về đó biết chưa? Người ta vẫn phải quay phim, nếu chuyện này lộ ra ngoài thì tình tình của cô ấy sẽ không ổn."

"Cũng đừng có nói những lời đó với cô ấy, tôi nghe thôi đã rợn cả tóc gáy... Con mẹ nó sao tôi lại lo lắng thế này, cậu bị bệnh đó, đừng đi được không?"
Tả Ân thầm nghĩ, đây là bệnh nhân đầu tiên mà ông đây muốn tự mình ra tay đánh cho tàn phế.

Tần Kiều: "Cậu mới bị bệnh."

"..."

Mà lúc này, Tần Kiều trông nom cô, cảm thấy Tả Ân vẫn có chút khả năng. Ít nhất là hiểu rõ và đoán được mấy cái suy nghĩ của hấn.

Khi hấn nhìn cô, trong lòng dịu dàng nhưng cơ thể lại xao động.

Ba phần kiềm chế, bảy phần phóng túng. Có thể sẽ làm ra nhiều chuyện không phải do người làm.

Hấn cong cong môi, hơi cam chịu số phận.

Lúc Tô Lăng mơ mơ màng màng tỉnh lại thì Đường Tư đang ngồi ở đầu giường lướt điện thoại, nghe thấy tiếng động bèn vội vàng đặt điện thoại xuống, rót nước cho cô: "Tỉnh rồi à? Có cảm thấy khỏe hơn chút nào không?"

Cô ngủ hơn bốn tiếng, bây giờ đã là hai giờ sáng.

"Cảm ơn chị Đường, vất vả cho chị." Đường Tư trông cô tới bây giờ, chắc chắn rất cực nhọc.

Đường Tư lúng túng cười, nói sang chuyện khác: "Chị gọi bác sĩ tới rút kim, sau đó em ngủ một giấc thật ngon đi, phía đạo diễn Đồng thì ngày mai chị sẽ đi nói."

Thật ra thì ngày mai chẳng cần Đường Tư nói thì Đồng Húc cũng nhận ra có chuyện không ổn.

Nhiệt độ buổi sáng và buổi tối chênh lệch quá lớn, không những Tô Lăng không chịu nổi mà vài diễn viên trong đoàn phim cũng bị cảm, bao gồm cả người phụ trách ánh sáng được mặc áo bông.

Chuyện quay phim chỉ có thể tạm gác lại.

Đồng Húc tuyên bố rằng nghỉ ngơi ba ngày rồi tiếp tục công việc.

Tất cả mọi người biết được tin này đều nhảy cẫng lên hoan hô, đạo diễn Đồng quá nghiêm khắc, hơn nửa tháng như vậy khiến mọi người cũng không chịu nổi.

Chỉ có một người không vui vẻ, buổi sáng Trịnh Tiểu Nhã thay quần áo xong thì đi tìm Đồng Húc.

Đồng Húc đang chỉnh sửa kịch bản.

Trịnh Tiểu Nhã đẩy cửa đi vào: "Anh họ!"

Đồng Húc ngược mắt nhìn cô ta, ánh mắt nhàn nhạt, không có hứng thú.

Trịnh Tiểu Nhã tức chết: "Rõ ràng hôm qua em bị bệnh nhưng cũng không thấy anh cho cả đoàn phim nghỉ, sao hôm nay Tô Lăng bị bệnh thì anh lại cho nghỉ ngơi ba ngày. Anh còn nói không có gì với cô ta, em thấy rõ là anh thiên vị, không đau lòng em gái mình mà đau lòng người phụ nữ đề tiện kia!"

Đồng Húc được dạy dỗ tốt cỡ nào thì lúc này cũng nổi giận: "Trịnh Tiểu Nhã, em nói chuyện cho cẩn thận một chút!" Bốn diễn viên bị bệnh, hơn nửa số người, chắc chắn không thể tiếp tục quay phim.

"Thế nào! Đụng trúng tim đen của anh đúng không!"

Đồng Húc lạnh lùng nói: "Em còn chưa có bản lĩnh đó, chẳng qua anh đang nghi ngờ rằng tại sao đứa trẻ do ông nội một tay nuôi lớn lại trở thành loại tính cách như em!"

Trịnh Tiểu Nhã tức đến bật cười: "Em cảm thấy em rất tốt, ít nhất là ông nội đau lòng cho em, em cũng kính mến, hiếu thuận ông. Chung quy lại vẫn tốt hơn vài người, không người thương, không người yêu, vô tình vô nghĩa với người thân, chỉ có thể dựa vào thủ đoạn hèn hạ để trèo lên."

Đồng Húc nghe mà chả hiểu cô ta nói gì, cho là cô ta đang nói vớ nói vẩn: "Đi ra ngoài."

"Ra ngoài thì ra ngoài, chờ nhìn xem, sẽ có kịch hay ngay lập tức."

Dù sao cô ta cũng là con cưng, dầu không làm gì cũng có người nâng đỡ cô ta. Mà Tô Lăng là loại phụ nữ bỏ ra từ khu ổ chuột, tóm lại vẫn còn vài thứ có thể kéo chân sau... Chắc chắn, cô ta suy nghĩ một chút thôi đã thấy đáng thương.

Lúc xế chiều, Tô Lăng nhận được một cú điện thoại.

Ở đầu kia là âm thanh đã lâu không nghe thấy, Tô Lăng nghe được một trận ồn ào từ bên kia.

"Bé Lăng, con không thể như vậy, dù gì cũng là người một nhà, nhà chúng ta còn nuôi con mười năm, con nói cắt đứt quan hệ là cắt đứt sao? Đúng là cậu con háo thắng song hiện tại đã thay đổi rồi, nhà chúng ta đã bán, còn nợ một khoản. Nhưng bây giờ, rõ ràng con là ngôi sao lớn, thế mà lòng dạ lại độc ác như vậy, chẳng chịu bỏ ra một chút tiền để giúp đỡ chúng ta. Con có biết Nghe Hạo Ngôn và Nghe Giai Nam đã sống một đoạn thời gian khổ cực thế nào không?"

Tô Lăng còn chưa khỏi bệnh, cô mím môi, giọng khàn khàn: "Mợ, bọn họ là con của mợ, có tay có chân, con có thể kiếm tiền, bọn họ cũng có thể."

Âm thanh của Điền Thục Vân chói tai: "Cô có ý gì, cô quay phim vài phút đã được mấy triệu, cô đừng tưởng rằng tôi không biết làm ngôi sao là dễ kiếm tiền nhất. Dù cô mặc kệ chúng tôi nhưng bà ngoại cô thì sao? Bà là người nuôi lớn cô, bây giờ chúng tôi đang ở trong nhà thuê, không gánh nổi tiền thuốc của bà ấy, coi như tôi nhìn lầm cô rồi, máu lạnh vô tình như thế! Cô nói xem, nếu truyền thông biết được những việc này thì cô có thể nổi tiếng như vậy nữa không!"

Tô Lăng giận đến mức bật cười, tính cách của cô mềm mại nhưng cô nói rồi, những chuyện cô đã làm, tới tận bây giờ cô cũng chưa từng hối hận.

Giọng cô cũng lạnh đi, tỉnh táo phân tích: "Cho dù con kiếm được bao nhiêu thì cũng là do con làm ra. Và lại, thật sự bây giờ con không có tiền, bà ngoại muốn thì con sẽ bằng lòng chăm sóc cho bà. Lần trước, lúc con rời đi đã trả tiền thuốc thang cho bệnh viện, là nửa năm thuốc của bà ngoại. Qua nửa năm thì con sẽ liên lạc với bệnh viện để xem có cần đổi thuốc hay không."

Tô Lãng thở dốc, cô mím môi nói tiếp: "Còn truyền thông, con không làm sai chuyện gì thì sự bọn họ làm chỉ? Con cũng không cần nổi tiếng, con làm xong chuyện mình nên làm là được rồi."

Trái lại, Điền Thực Vân không ngờ cô cháu ngoại này cũng không ăn mềm.

Hệt như lần trước, lòng dạ cứng rắn rồi khỏi bọn họ thì thật sự cũng chẳng liên lạc nữa.

Điền Thực Vân suy nghĩ tới lời của người phụ nữ kia, trong lòng thâm bình tĩnh một chút. Cười lạnh nói: "Cô không xem chúng tôi là người một nhà, vậy tôi cũng không xem cô là người một nhà."

Nói xong thì cúp điện thoại.

Tô Lãng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Cô còn hơi khó chịu, rất đau đầu.

Vừa khéo thành phố M đang là buổi chiều, là khi ánh mặt trời rực rỡ nhất. Ở trong thành phố giáp biển này, nhìn ra ngoài khách sạn thì có thể thấy được biển.

Ánh mặt trời chiếu trên mặt biển, ánh lên màu trong veo của nước biển.

Tô Lãng có thể đoán được Điền Thực Vân muốn làm gì.

Cách hai đời, cô nhìn mặt biển mênh mông, lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc rằng những thứ cô từng bỏ ra, chẳng đáng giá chút nào cả.

Hệt như đe dọa vậy, chẳng biết Điền Thực Vân và Nghệ Giai Nam đã dùng cái chiêu lợi dụng tình thân này mấy lần trước mặt Tần Kiều rồi?

Mà người đàn ông kia vì muốn giữ cô lại, nắm thóp được những điều này, lúc cười nói cũng chỉ nhẹ nhàng cho qua.

Hắn xem thường người nhà họ Nghệ, nhưng khát vọng cô. Hắn không thể tạo nên nhà tù kiên cố nhất trên đời để vây khốn cô đời đời kiếp kiếp.

Hải âu lượn quanh và bay thấp trên mặt biển, đây là nơi yên bình nhất ở thành phố M.

Tô Lãng bắt đầu nhớ lại toàn bộ những việc này ở đời trước giống như đi vào ngõ cụt, có một thế lực trong bóng tối đã đẩy cô tới bên người Tần Kiều.

Là bắt đầu từ khi nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thương tiếc

Editor: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tô Lãng xoa xoa trán, gọi điện thoại cho Đường Tư.

Đường Tư tới ngay lập tức, Tô Lãng hỏi: "Chị Đường có thể giúp em tìm một người quay video không?"

Đường Tư gật đầu: "Có thể, nhưng em còn chưa hết bệnh mà, quay video sau không được sao?"

Tô Lãng lắc đầu, cô kiên trì nên Đường Tư cũng chẳng nói được gì. Ngay trong ngày, lập tức tìm cho người cho cô.

Hôm sau, weibo bùng nổ một tin tức lớn: "HOT! Tô Lãng, tiểu hoa đán mới ăn cháo đá bát, lại đối xử với người thân như thế."

Bài viết kia viết phong phú, xâu chuỗi toàn bộ quá trình từ lúc Tô Lãng 10 tuổi đến nhà họ Nghệ tới bây giờ là khi ra mắt diễn Cừu Lý đã trở nên nổi tiếng.

Bài viết viết Tô Lãng thành người phụ nữ được thân thích nuôi lớn, cuối cùng khi ở nhà thiếu nợ lại tàn nhẫn cắt đứt quan hệ với người thân. Bây giờ nổi tiếng cũng không chịu giúp đỡ trong nhà, thật sự là một con sói vắt chanh bỏ vỏ.

Loại tin này vừa xuất hiện đã miêu tả rất cặn kẽ, trông vô cùng chân thực, một số cư dân mạng đọc xong thì bắt đầu mắng Tô Lãng.

"Loại người như vậy còn diễn Cừ Lý! Tôi khinh!"

"Còn uống công lúc trước tôi khen cô ta xinh đẹp, thì ra lòng dạ lại ác độc như vậy."

"Fan trở thành anti fan, fan trở thành anti fan, có thể đối xử với người thân thế kia à, người ta còn nuôi dưỡng cô ta lớn lên, vì nhà thiếu nợ mà lập tức chạy, buồn nôn!"

...

Lúc Đường Tư thấy cái tin này thì tim sợ tới mức ngừng đập.

Đường Tư biết dư luận trên Internet hùng mạnh cỡ nào, nó có thể khiến một người nổi tiếng, cũng có thể phá hủy một người.

Đầu tiên, Đường Tư nghĩ tới Tần Kiều!

Chỉ cần tổng giám đốc Tần ra mặt thì chắc chắn có thể đè loại dư luận này xuống. Sau đó chị ta lại vỗ đầu mình một cái, cậu Tần là ông chủ của Thanh Ngu, cũng không phải ông chủ của ngôi sao, mấy chuyện như vậy thì trước tiên nên báo cho công ty giải quyết.

Đường Tư lập tức gọi điện cho Lâm Thanh, đương nhiên Lâm Thanh cũng không ngờ Tô Lăng vốn không có "vết nhoe", một khi HOT lại to chuyện thế này.

Người nổi tiếng sợ nhất là nhân phẩm có vấn đề, nó có thể khiến một người sụp đổ.

"Tôi sẽ tìm người làm quan hệ xã hội ngay lập tức, chị xem Tô Lăng đi, chăm sóc cô ấy."

"Được, tôi biết rồi."

Lúc Đường Tư đi vào thì Tô Lăng đang uống sữa chua, cô múc từng muỗng, từng muỗng nhỏ, cách ăn nho nhã và khéo léo.

Đường Tư muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói cho cô biết tin tức: "Có phải có người ở sau lưng chính em không vậy, chị Đường tin tưởng vào nhân phẩm của em, chắc chắn em không phải loại người vứt bỏ người nhà thế kia."

Tô Lăng ngẩn người, sau đó bình tĩnh đáp: "Tin tức không sai, đúng là em đã cắt đứt quan hệ với bọn họ."

"!" Đậu mé lại còn là thật.

Tô Lăng nói: "Chị Đường, chị đăng video hôm qua em quay lên weibo đi."

Đường Tư không biết là quay cái gì, hơi lo lắng: "Em có chút quan hệ với cậu Tần đúng không? Hay chúng ta tìm cậu ta nhờ giúp đỡ đi, dư luận giống như quả cầu tuyết vậy, càng lăn càng lớn."

Tô Lăng mỉm cười: "Không cần, chuyện của em, em có thể tự dựa vào chính mình."

Trông cô rất yếu ớt, ngay cả ngón tay cầm sữa chua cũng hết sức mềm mại, nhưng lúc ấy, Đường Tư thấy tin tức như vậy thì cảm thấy trước mắt đều tối sầm, song Tô Lăng vẫn cực kỳ bình tĩnh, không chột dạ hay sợ hãi, cũng không đau khổ vì bị người thân phản bội.

Thậm chí là cô gái nhỏ này đã nghĩ xong cách đối phó sớm hơn một ngày.

Đường Tư quyết định tin tưởng cô, đăng đoạn video lên weibo của Tô Lăng.

Video được mở lên, xuất hiện gương mặt hơi trắng bệch của Tô Lăng, cô trang điểm nhẹ nhàng, không nhận ra là đang bị bệnh.

Cô nhìn ống kính, đầu tiên là xấu hổ cười: "Xin chào mọi người, tôi là Tô Lăng. Nếu như cái video này được đăng lên thì chắc chắn đã xảy ra không hay. Thà nghe người khác nói thì không bằng chính tôi tự nói ra sự thật."

Cô dừng một chút, ngón tay vén tóc ra sau tai, nhan sắc của cô gái trong video mềm mại, giọng nói dịu dàng: "Tôi là do bà ngoại nuôi lớn, nghe nói lúc tôi chưa được một tuổi thì cha mẹ đã xảy ra điều bất trắc mà qua đời. Khi còn nhỏ, nhà nghèo, bà ngoại dẫn theo tôi rất cực khổ, trước lúc tôi 10 tuổi đã ở dưới nông thôn với bà. Sau đó cậu mua nhà ở thành phố L, đưa tôi và bà ngoại vào sống. Bà ngoại trả khoảng ba phần tiền cho cái nhà đó, dẫn theo đứa con ghê như tôi vào nhà cậu ở."

Cô cười cười, lúc nói tới đoạn "con ghê" thì chẳng biết sao có chút chua xót: "Từ lúc học cấp 2 thì tôi đã ở ký túc xá, rất ít khi về nhà cậu. Khi còn trẻ, bà ngoại có dành dụm chút tiền, mỗi tháng đều bù cho cậu, xem như là tiền sinh hoạt của chúng tôi. Tôi biết bà không dễ dàng gì, từ lúc học cấp 2 thì tôi đã bắt đầu xin học bổng, sau đó tới cấp 3 rồi lên đại học, năm này qua năm khác đều có học bổng, trừ phí sinh hoạt không thể thiếu ra thì tôi cũng gửi tiền về cho nhà cậu. Tôi và bà ngoại chưa từng xài tiền của cậu, nhưng tôi vẫn biết ơn cậu đã cho tôi một chỗ che nắng che mưa."

"Không thể nói là cậu đối xử tốt với tôi nhưng cũng không có sự thân thiết của người thân. Nhắc tới thì cậu cũng chẳng phải con trai ruột của bà ngoại, là bà ngoại đã mang cậu từ cô nhi viện về rồi nuôi lớn. Năm nay bà ngoại bị bệnh, là bệnh tim rất nghiêm trọng. Nhà cậu bảo không có tiền để bà ngoại chữa bệnh nên tôi đã đi vay tiền. Năm trăm tám mươi ngàn tiền phẫu thuật, còn tiền thuốc men nữa, thật ra tôi đều mượn bạn bè hết đấy. Sau đó tôi nhận

bộ phim Mười Hai Năm Phong Trần, thù lao đóng phim vừa đưa hết cho người kia."

"Nhưng lúc tôi về nhà lại phát hiện cậu đang đánh bạc, còn nợ tám trăm ngàn. Đánh bạc không phải là một chuyện hay ho, tin rằng mọi người đều biết khái niệm kia có nghĩa là gì, đây là một cái động không đáy, mọi hy vọng tôi có thể giúp cậu trả tiền, nhưng nói ra thì thật xấu hổ, tôi không có tiền, sau khi trả tiền xong, tôi lại trở thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi."

Về mặt của cô gái trong ống kính dần dần trở nên kiên định: "Tôi không trả nôi, cũng sẽ không trả, chẳng có ai sinh ra nên vì người khác trả nợ cả, thế nên tôi lựa chọn rời khỏi nhà cậu, nếu mọi người không thể hiểu được, vẫn cảm thấy tôi ăn cháo đá bát thì tôi cũng không còn gì để nói. Nếu có người bằng lòng tin tưởng tôi, tôi cảm ơn mọi người đã yêu mến, cũng cảm ơn sự tin tưởng của mọi người."

Video này vừa được đăng lên weibo thì fan của Tô Lăng đã ào ào chia sẻ.

Tô Lăng nói rất bình thường, những chuyện mà đời trước bọn họ làm với cô, cô còn chưa nói hết toàn bộ, cũng không có nhắc tới mình đã bị ức hiếp ở nhà cậu, cô chỉ dùng vài câu đơn giản để kể hết hai mươi năm cuộc đời của mình mà thôi.

Nhưng có người lại nhanh chóng phát hiện manh mối...

Căn hộ kia bán được hơn tám trăm ngàn, không nói tới việc bọn họ có thể bán nhà trả nợ, nhưng ban đầu, cậu của Tô Lăng lại không lấy khoản tiền này đi cứu bà ngoại!

Người không có huyết thống đã nuôi lớn ông ta, nhưng hết thảy tiền đường lão đều là tự bà ngoại của Tô Lăng chi ra!

Rốt cuộc ai mới là người vất vả bỏ vỏ hủ!

Trên Internet bàn luận sôi nổi.

Fan của Tô Lăng hết sức đau lòng, bọn họ còn quen với việc kêu cô là Tiểu Cửu Lý.

Có người nói: "Mấy người không biết nỗi khổ của ăn nhờ ở đậu đâu, cô ấy có thể dựa vào học bổng để tự nuôi mình là rất giỏi rồi."

"Còn đánh bạc là cái động không đáy, nhà của dương tôi cũng vì cái này mà âm ỉ với vợ con rồi tan nát nhà cửa, không ai gánh nổi loại nợ nần này đâu, thật sự là một cái động không đáy."

"Trả một phần ba số tiền nhà, dù là mượn nhà thì cũng đủ cho Tiểu Cửu Lý và bà ngoại sống tốt mấy chục năm rồi!"

Trong lòng Đường Tư cảm thấy phức tạp, dù Tô Lăng nói một cách nhẹ nhàng nhưng chị ta vẫn có thể cảm nhận được cô gái này sống không dễ dàng ra sao.

Từ nhỏ đã không cha không mẹ, sau 10 tuổi thì cẩn thận từng li từng tí, sợ người khác không thích mình.

Bản thân cố gắng học hành, cố gắng kiếm tiền.

Học bổng ở trường cấp 3 cũng không dễ lấy như thế, phải xếp hạng cao trong thành phố mới được. Khi còn là một cô gái nhỏ, cô đã bắt đầu gách vác những thứ này.

Đường Tư cảm thấy chua xót.

Dư luận cãi vã cả ngày, có người nói Tô Lăng không biết đồng cảm, dù sao cũng là người chung sống sớm chiều suốt mười năm, tại sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt.

Nhưng nhiều hơn là mọi người đều khen cậu nói kia: "Không có ai sinh ra nên vì người khác trả nợ cả."

Mỗi một người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc, sống một cuộc đời thật tốt.

Lúc Tần Kiều thấy video này thì hần chuẩn bị lên máy bay.

Cô gái trong video gầy yếu, nhưng trong mắt cô tràn đầy ánh sáng rực rỡ. Mang theo vô tận can đảm và sức mạnh, âm thanh của cô cũng kiên định: "Tôi không trả nôi, cũng sẽ không trả."

Hần cách một cái video mà sờ lên gò má của cô.

Trong lòng bỗng dưng đau đớn.

Tà Ân nói: "Khi cậu cảm nhận được cảm giác của cô ấy, hiểu được vui hờn của cô ấy, hiểu được sự đau khổ của cô ấy, hiểu được sự bất lực của cô ấy, có lẽ đó chính là sự khởi đầu của tình yêu cô ấy dành cho cậu."

Lúc ấy hần nghĩ, mẹ nó sao giống mấy câu trên diễn đàn văn nghệ vậy?

Mà giờ phút này, hắn đã hiểu loại cảm giác ấy.

Chàng trai 13 tuổi bỏ nhà ra đi rồi tự lập, hết như một đứa trẻ hoang dã không ai trông nom, hắn đánh nhau, học hút thuốc, đến quán net chơi game, đua xe một cách thiếu thận trọng.

Là vì cô đơn, trợ trợ.

Nhưng lòng dạ hắn cứng rắn, cho dù không ai yêu thì hắn cũng không đau không ngứa.

Sau đó, hắn 18 tuổi, một mình xách theo ống thép, sau lưng giấu cây súng của ông già kia, lúc canh giữ bên ngoài nhà cũ, hắn đã tràn đầy chế nhạo mà nhìn cái thế giới này.

Thứ hắn phải bảo vệ, dù chỉ có một mình thì hắn cũng tuyệt đối không cho phép người khác vượt qua ranh giới một bước nào.

Hắn không quan tâm bất cứ ai, cũng không sợ giết người.

Đồ của hắn, ai cũng không được phép chạm vào, ai cũng không được phép làm dơ bẩn.

Còn cô gầy yếu nhưng không nơi nương tựa, thế mà từ trong khe đá, lại vươn ra một cành cây, trở thành một bông hoa mềm mại.

Từ đầu đến cuối, Tô Lăng vẫn hướng đến mặt trời, ánh mắt sạch sẽ và trong veo.

Tần Kiều canh giữ ở vực thẳm, mặc kệ bản thân trở nên bẩn thỉu.

Hắn hâm mộ cô, kính phục cô, hắn yêu cô.

Không vì khuôn mặt tuyệt đẹp của cô, cũng không phải vì hắn cuồng chân, mà bởi vì cô là Tô Lăng.

Tần Kiều không lên máy bay mà xoay người trở về khách sạn của đoàn phim Tô Lăng, hắn cầm điện thoại rồi nở nụ cười khẩy.

Loại người như cậu và mẹ Tô Lăng, lúc lấy dao ra thì cũng sẽ không nhuộm một giọt máu nào.

Khi hắn trở lại khách sạn, Tô Lăng đang nói chuyện phiếm với Đường Tư, Tô Lăng đạt đúng tiêu chuẩn người nghe, người khác nói chuyện thì cô đều rất nghiêm túc lắng nghe, trên gương mặt hiện lên nụ cười nhẹ nhàng.

Không có bất cứ u ám hay khó chịu, cô cười vô cùng chân thật.

Lúc thấy Tần Kiều, cô hơi ngạc nhiên: "Tần Kiều? Sao anh quay về rồi?"

Người đàn ông sai từng bước đến trước mặt cô, gương mặt lạnh lùng, khí chất có mấy phần ngông cuồng, chính hắn cũng chẳng biết từ khi nào hắn lại học được cách thương tiếc.

Hắn cười: "Có người bắt nạt em đấy." Cho nên tôi quay về.

Tô Lăng cong cong môi, thật ra cô cũng hơi vui vẻ chút xíu.

Đường Tư và Lâm Thanh đều khen cô làm rất tốt, cô hiếm khi giỏi như vậy, bởi vì kém quá xa khí chất "Ngang ngược" nên cô luôn vô cùng yếu ớt trong mắt người khác, nhưng bây giờ cô sẽ chuẩn bị trước để ngăn chặn những việc không hay xảy ra, cũng sẽ đánh trả.

Cô không muốn giống như đời trước, cuộn tròn dưới đôi cánh của Tần Kiều.

Thật ra Tô Lăng hơi xấu hổ, đôi mắt cô lấp lánh nhìn hắn: "Không cần đâu, không ai có thể bắt nạt tôi cả."

Tần Kiều nhìn rõ sự tự hào của cô.

Hiếm khi thấy cô lộ ra vẻ mặt đắc ý đó, dường như ai mà không khen cô thì người đó cũng không phải thứ tốt lành gì.

Hắn đến gần cô, thấp giọng cười ra tiếng: "Ừ, Lăng Lăng thật giỏi." Giỏi đến mức, bất kỳ giờ phút nào cũng khiến tôi vì em chao đảo.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tử biệt

Editor: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Giọng hần trầm thấp, lại không thể giấu được ý cười trong đó.

Cô thoáng xấu hổ: "Không... không giỏi gì đâu." Nhưng lúc này cô thật sự rất vui, Đường Tư nói cho cô biết, tuy trên mạng còn đang thảo luận về chuyện này nhưng tổng thể thì cũng có lợi cho cô.

Huống hồ người trong giới giải trí không sợ có scandal, chỉ sợ không hot, chịu đựng qua vụ này, Tô Lăng cũng được lợi.

Sắc mặt cô đã khá hơn nhiều, hần là cũng đã sắp hết sốt.

Nhưng mặt cô vẫn hơi nhợt nhạt, tinh thần cũng uể oải. Hần nhìn mà nhũn mảy: "Vẫn còn mệt à?"

Tô Lăng lắc đầu: "Khá hơn rồi."

Không khí giữa hai người lại rơi vào im lặng, Tô Lăng cảm thấy hơi mất tự nhiên, vừa rồi mới thấy Tần Kiều, cô đang rất vui, muốn chia sẻ niềm vui đó với.

Bây giờ ở trong một không gian chật chội, cô lại cảm thấy không quen khi đối mặt với hần.

Không thể làm gì khác, cô đành gọi: "Tần Kiều."

"Humm?"

"Anh không về công ty à?"

Hần cười: "Muốn tôi đi?"

Cô bị người ta nói trúng ý định nên có chút xấu hổ, lúng túng: "Anh rất bận mà." Cô biết Tần Kiều cũng vất vả lắm, trong thời gian làm việc, người đàn ông này cực kỳ nghiêm túc, nghiêm túc đến độ có thể nói là cẩn thận, trước đây cứ tám giờ là hần đi làm, đoạn thời gian bận nhất có khi đến rạng sáng mới về nghỉ được.

"Không bận lắm" Tần Kiều tùy tiện nói, "Tôi nhiều tiền mà."

Cô nhìn không được bèn phì cười một tiếng, gật đầu: "Tôi biết." Đây là sự thật, trước đây Tần Kiều có cho cô xem qua tài sản của hần, con số ấy quả là đáng sợ. Không biết nhà họ Tần bắt đầu tích góp của cải từ đời nào mới có thể có được tài chính kinh khủng bậc đó.

Tần Kiều nhướn mày: "Tôi đưa hết cho em được không?"

Cô hoảng sợ, suýt thì ná thờ, vội vàng lắc đầu: "Không cần."

Ánh mắt hần như thể trêu ghẹo: "Cho hết cho em đấy, em lấy chỗ tiền này ném chết lũ lấm mồm kia đi."

Mấy lời ngang ngược như vậy, cũng chỉ mỗi hần mới có thể nói ra được.

Tô Lăng đỏ bừng cả mặt: "Anh đừng có đùa như vậy nữa."

Tô Lăng không xem là thật, cơ nghiệp nhà họ Tần, đương nhiên Tần Kiều không thể nhẹ nhàng mà tặng nó cho cô. Huống chi, cô thực sự không muốn nhận, Tần Kiều không bao giờ làm ăn lỗ vốn, cô đang sống tốt, không có nghĩ quẩn như thế.

Hần cười nhẹ, ý cười đã lan cả lên đáy mắt: "Lăng Lăng."

Tô Lăng lại run lên một chập, cô vừa nhận ra tiếng gọi kia quen tai vô cùng. Cô nhớ là lúc trước, rõ ràng Tần Kiều vẫn luôn gọi thẳng cả họ tên cô, cái cách xưng hô quá mức thân mật này khiến cô hơi sợ hãi.

Cô tròn to đôi mắt hạnh nhìn hần, không dám đáp lời.

"Nhưng bây giờ tôi chỉ có mỗi tiền." Hần nói: "Đưa hết cho em em cũng không muốn nhận, em bảo tôi phải làm sao đây?"

Cô cắn môi, sao lại liên quan đến tiền rồi?

Cô do dự một chút mới nói: "Tôi có tiền." Cho nên không cần tiền của anh.

Tần Kiều tò mò hỏi: "Thế à? Có bao nhiêu?"

Cô nghiêm túc nghĩ ngợi một lát, một trăm nghìn tệ trước đó cô chưa dùng được bao nhiêu, bèn thật thà đáp: "Hơn chín mươi nghìn tệ..."

Tần Kiều nhìn không được mà bật cười thành tiếng.

Tô Lăng không hiểu hần cười cái gì nhưng biết hần cười mình, cô hơi bối rối, ánh mắt hoang mang, hơn chín mươi nghìn tệ có gì đáng cười sao? Rõ nhiều mà, thừa đủ cho cô với Nghê Hạo Ngôn học xong đại học đó.

Hơn nữa đợi khi bộ "Tù nhân" quay xong, cô nhận được thù lao đóng phim thì cũng thành người có tiền rồi.

Hiển nhiên cách lí giải khái niệm "có tiền" của hai người là hoàn toàn khác nhau.

Tần Kiều cười cười, thâm mắng, sao có người ngốc đến thế cơ chứ?

Song dù suy nghĩ của cô đơn giản cỡ nào, dễ thỏa mãn cỡ nào, thì lòng cô cũng đã không thể chứa thêm một người nữa. Hần có dốc hết gia tài bạc triệu cũng chẳng thể lọt vào mắt xanh của người ta.

Tần Kiều khề tự giễu nhưng hần vẫn còn nhớ rõ mình quay về đây với mục đích gì: "Chuyện của em phải xem lại, nếu muốn đề dư luận xuống thì hoặc áp chế toàn bộ, hoặc phản công ngay tức thì, em chọn thế nào?"

Hai cách đều cực kì thô bạo, Tô Lăng nhìn hần, nhẹ giọng nói: "Tôi không chọn cái nào."

Hần hơi bất ngờ, không nói gì thêm.

Tô Lăng cũng không nói nữa, nếu cô có ý định áp chế chuyện này thì lúc quay video đã kể ra hết những cực khổ mình từng trải qua.

Tần Kiều còn định nói gì đó, điện thoại của Tô Lăng đột ngột vang lên.

Là Nghê Hạo Ngôn gọi tới.

Chỉ trong chớp mắt, tâm tư Tô Lăng đã xoay chuyển nghìn vạn lần, Nghê Hạo Ngôn và Nghê Giai Nam không biết cậu không phải là con ruột của bà ngoại.

Trong nhà chỉ có cậu, bà ngoại và cô là biết chuyện này.

Tô Lăng cho là cậu ta sẽ chất vấn cô chuyện này song giọng nói của chàng trai ở đầu điện thoại bên kia truyền đến nghe lạnh như băng.

"Tô Lăng." Cậu cố gắng đè nén tâm trạng, sau đó mới nói: "Bây giờ! Về nhà ngay! Ở ngay phòng 637 tiểu khu Cận Sắc không xa nhà cũ lắm, đến gặp bà lần cuối đi."

Tô Lăng không cầm chắc điện thoại, nó trượt ra khỏi tay cô rồi rơi xuống chần.

Thậm chí cô còn chưa kịp phản ứng thì nước mắt đã trào ra.

Tần Kiều nhủ mày, hần bước tới, thấy cô run rẩy nhật di động lên đặt vé máy bay nhưng tay cô càng lúc càng run hơn. Sao lại như vậy, rõ ràng mới hơn nửa năm, kiếp trước bà ngoại cũng làm giải phẫu, nhưng đến tháng sáu năm sau mới qua đời, đời này sao lại...

Là vì cô sống lại nên mới như vậy ư?

Nếu như sống lại nhất định phải trả một giá thật lớn, có thể không phải là cái giá này được không?

Tần Kiều rất bình tĩnh hỏi cô: "Đặt vé đi đâu?"

"Thành phố L."

"Được, em thay đồ đi, tôi đưa em về." Hần dứt khoát quyết định, ra ngoài đóng cửa giúp cô, không lâu sau thì cửa lại mở, mặt mũi Tô Lăng trắng bệch đi tới.

Tần Kiều đang ở bên ngoài gọi điện thoại.

Hần đã sắp xếp mọi thứ xong xuôi: "Giờ ra sân bay thôi."

Máy bay cất cánh, cô không còn khóc nữa, mắt chỉ mãi dõi ra ngoài cửa sổ.

Tần Kiên đã đoán được đại khái chuyện xảy ra.

"Lăng Lăng." Hần gọi cô: "Buồn thì cứ khóc đi."

Cô cúi đầu, nhìn hai tay mình: "Tôi sai rồi sao?" Cô thay đổi rất nhiều thứ, bảo vệ được chân, không làm người tình của Tần Kiều, thành công bước vào giới giải trí.

Nhưng phải trả một cái giá lớn cho hết thảy những điều này, bà ngoại thiếu mất nửa năm thọ.

Tần Kiều nắm tay cô, bàn tay bé nhỏ đã lạnh buốt, không chút ấm áp.

Hắn khẽ nói: "Lăng Lăng không làm gì sai cả."

Hắn dịu dàng nhìn cô: "Nếu thực sự có quả báo, muốn trừng phạt cũng trừng phạt những người như tôi trước." Nếu phải chết, nhất định hắn sẽ chết trước cô.

"Không phải." Cô khẽ đáp "Tất cả đều là lỗi của tôi..."

Cô đã sớm biết hiệu ứng cánh bướm mạnh mẽ bậc nào, có được tất sẽ có mất, nhưng cô vẫn bất chấp mọi giá mà thay đổi.

Lần thứ hai rồi...

Đây là lần thứ hai cô phải gánh nỗi đau xa lìa bà ngoại.

Ngực đau âm ỉ, vào giờ khắc này Tô Lăng đột nhiên nhớ lại rằng vì sao cô hận Tần Kiều, vì sao vĩnh viễn không yêu hắn.

Cô nhớ như in cái tháng sáu đỏ của đời trước, cô không muốn Tần Kiều chạm vào mình mà hắn lại có ham muốn quá lớn, trong lúc cuống lên, cô đã cào rách mặt hắn.

Mặt người đàn ông ấy có thêm một vết đỏ, từ xương máy trượt xuống gương mặt.

Tần Kiều tức đến bật cười, trông vô cùng ngổ ngược, hắn lật cô lại rồi vào miệng cô một cái.

Hắn đánh rất nhẹ vì thực sự trong lòng cũng không nỡ đánh cô: "Ngày mai tôi đây còn phải đi họp, em bảo tôi như bây giờ làm sao còn mặt mũi gặp người khác được hả?"

Cô bị đánh tỉnh, càng thêm xấu hổ: "Đây là tại anh..."

"Em là người phụ nữ của tôi, tôi còn không được chạm vào sao?"

Tô Lăng nói chuyện với hắn như ông nói gà bà nói vịt, cô ngượng suốt khóc: "Anh biết tôi không muốn cơ mà, tôi không thích anh, tôi có thể kiếm tiền trả anh, tiền phẫu thuật cho bà tôi và tiền thuốc men tôi đều đã nhớ hết, sau này tôi..."

Người đàn ông ấy chỉ trầm mặc một chốc rồi ôm chặt cô.

"Tôi nói cho em một chuyện, em đừng khóc."

Ánh mắt cô vẫn còn mơ màng, ngờ ngác nhìn anh. Hàng mi ẩm ướt, còn dính cả những giọt nước mắt xấu hổ và tức giận.

"Chuyện gì?"

"Em sẽ khóc sao?" Hắn khẽ hỏi.

Tô Lăng cảm thấy hơi sợ hãi, cô lơ mơ có linh cảm xấu: "Sao tôi phải khóc?"

"Nếu em khóc, tôi cũng sẽ rất đau lòng."

Vết xước trên mặt hắn đã rỉ máu, con ngươi đen nhánh nhìn cô, bình tĩnh nói: "Ba ngày trước, bà ngoại em đã qua đời."

Tô Lăng chớp mắt, cơ thể hơi run, cô cười gượng: "Tần Kiều, anh đừng có đùa kiểu đó với tôi chứ... Tôi... Tôi sẽ giận đấy."

Con ngươi hắn giãn ra trong chốc lát.

Lại im lặng một hồi, hắn vẫn nói: "Tôi không nói đùa."

Cô không khóc mà cơ thể run bần bật. Tần Kiều muốn ôm cô, Tô Lăng vùng tay lên, tát mạnh vào mặt hắn.

Cái tát ấy đánh rất mạnh, cô đã dồn hết sức lực của mình vào đó. Một âm thanh chói tai vang lên, mặt hắn nghiêng sang một bên, mặt không chút cảm xúc mà vươn ngón tay quệt khóe môi.

Vết xước do cô cào càng thêm đau.

Hắn quay lại, vẫn nhìn cô như cũ, ánh mắt tràn đầy thứ tình cảm không tên, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

"Ba ngày... ba ngày rồi! Vì sao anh biết rõ... lại không nói cho tôi?"

Vì sao hấn vẫn trêu chọc cô như trêu mèo nhỏ suốt ba ngày, ham thích niềm sung sướng từ thân thể cô mang đến. Cô là một con người còn sống, có máu có thịt cơ mà!

Tần Kiều ngồi xổm trước mắt cô, nhìn thẳng vào cô: "Bây giờ biết rồi, em sẽ rời xa tôi sao?"

Cô ở lại bên hấn, tất cả đều là vì bà ngoại. Hấn biết điều khiến Tô Lăng thỏa hiệp không phải là những lời chửi bới bản thân ở trường học mà là do cô sợ bản thân mình sẽ khiến người tự tay nuôi lớn mình đau khổ đến chết. Hiện tại đã không còn bà ngoại, liệu cô có muốn rời khỏi hấn không?

Hấn sẽ không còn gặp được cô nữa, không chạm được tới cô, không được nghe cô nũng nịu nói: "Tần Kiều, anh phiền chết đi được", cũng không nhìn thấy hình bóng cô tươi nước mắt sáng, nói cười vui vẻ cùng dì Đinh.

Nước mắt cô lăn rơi xuống.

Ba ngày! Người thân của cô đã ra đi ba ngày, mà cô lại chẳng hề hay biết, thậm chí còn không được gặp mặt bà lần cuối.

Mà người đàn ông trước mắt này lại chỉ hỏi liệu cô có rời xa hấn không?

Có chứ, cô hận hấn chết đi được.

"Tần Kiều." Cô ghen ngào nói, "Nếu không phải vừa rồi tôi nhắc tới bà, có phải anh định giấu tôi cả đời không?"

Mỗi hấn giật giật, không nói gì, hiển nhiên là chấp nhận có thể lừa được bao lâu thì lừa.

Tô Lăng lau khô nước mắt: "Anh thật đáng sợ." Anh cũng thật đáng thương.

Cô đứng dậy, hấn nắm tay cô lại.

Tay hấn nóng rực, nóng như lửa, nhưng hấn vẫn cố chấp hỏi: "Em sẽ rời xa tôi sao?"

Tô Lăng rút tay về, cô đã đau lòng muốn chết rồi, lúc này dồn hết sức, nếu hấn không chịu buông tay thì có lẽ cổ tay cô sẽ trật khớp.

Người hấn cứng đờ, lựa chọn buông tay.

Tần Kiều nhìn theo cô xuống lầu.

Tô Lăng không quay đầu lại một lần nào.

Hấn cố nhẫn nhịn, nỗi đau đớn và sự hung bạo quấn chặt lấy nhau trong đôi mắt hấn, cuối cùng vẫn đuổi theo cô.

Hấn không thích cô đi dép trong nhà, lúc này cô không còn lí trí, cứ thế chân trần chạy ra bên ngoài. Cô chạy qua đường mòn bên biệt thự, đôi bàn chân trắng trẻo đã bị đâm đầy vết máu.

Tần Kiều ôm cô lại, cô liều mạng giãy ra, hấn nói: "Tôi đưa em về nhìn mặt bà."

Cô yên tĩnh lại, ánh mắt rơi lên người hấn.

Năm ấy, Tần Kiều 28 tuổi, vẻ ngang tàng vẫn còn rất nhiều, ích kỉ vô tình đến đáng sợ.

Cô vốn cũng muốn đối xử tốt với hấn một chút, chỉ ít hấn từng giúp cô, lại chưa từng làm chuyện gì không tốt với cô. Dù cho đây chỉ là một cuộc giao dịch, làm ông chủ, Tần Kiều không làm gì khiến cô phải khó chịu cả.

Ít nhất, hấn vô cùng mê mẩn cô.

Cô vốn nghĩ, còn ở bên hấn một ngày sẽ chân thành với hấn một ngày, dù không thể cho hấn một tình yêu thực sự thì cũng đưa hấn chút thiện ý. Hấn dịu dàng với cô một chút, cô cũng sẽ đáp lại một chút dịu dàng.

Cứ như vậy vài năm sau, cô rời đi, hai bên đều tiếp tục vui vẻ sống cuộc sống riêng của từng người.

Nhưng giờ khắc này ở trong lòng hấn, nghe tiếng tim hấn đập điên cuồng.

Người đàn ông ấy có gương mặt như điêu khắc, góc cạnh sắc bén, nghe nói tướng mạo như thế là loại người vô tình nhất.

Môi mỏng của hấn hơi nhếch, vòng tay ôm cô càng thêm an ổn.

Tô Lăng nhìn hấn, lần đầu tiên trong đời thấy hấn một người đến thế.

Người này ích kỉ đến độ nào mới có thể không thèm đặt những chuyện như thế trong lòng? Vô tình đến mức nào mới có thể không để ý đến sự sống chết của bất cứ ai? Tròn ba ngày, sao hắn có thể vờ như chẳng hề có chuyện gì?

Cô ghen giọng nói: "Tôi hận anh."

Cánh tay hắn run rẩy, càng ôm chặt lấy cô hơn.

"Tôi hận anh..."

Tần Kiều cắn chặt răng: "Đừng nói nữa! Em đừng nói nữa!"

Cô thật sự không nói thêm nữa, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Ngày đó, cô mất bà ngoại, mất tình thân, có lẽ, mất cả tình yêu.

Năm ấy Tô Lăng 20 tuổi, là năm thứ nhất cô quen biết Tần Kiều.

Mà cô hận hắn, vĩnh viễn không yêu hắn, không phải vì sự xuất hiện của Trịnh Tiểu Nhã về sau, cũng không phải vì ham muốn chiếm đoạt quá đáng của hắn, càng không phải bởi nỗi sỉ nhục do thân phận người tình mang lại.

Tất cả nỗi hận đều bắt đầu từ ngày bà ngoại qua đời.

Cả đời không nguôi.

...

Trà: Mọi người thấy đó, kiếp này ngược nam chính rất là dè dặt, không ngược oan đâu =)))) Nhưng mọi người có chửi thì cũng chửi ổng vừa thôi, đừng chửi quá nhe, mị pùn á! =)))

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Mất kiểm soát

Editor: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Khi Tô Lăng và Tần Kiều về đến thành phố L thì thành phố đổ mưa.

Con mưa nhỏ tí tách rơi khiến cả thành phố như được khoác lên một tầng sương mù.

Tần Kiều cảm ô, tầm mắt nhìn xuống cô gái ở dưới tán ô. Hắn gần như bị ướt hơn nửa người, nhưng cô lại được hắn che chắn rất cẩn thận.

Tô Lăng vẫn không hề khóc, nhưng cũng không nói với hắn lời nào.

Bọn họ đến nhà số 637 ở khu Cẩn Sắc theo lời của Nghê Hạo Ngôn, cậu bước ra mở cửa cho hai người, sắc mặt chàng trai nhợt nhạt, đưa mắt nhìn Tô Lăng, khẽ mở miệng nói: "Vào đi."

Khi Tô Lăng bước vào trong thì Tần Kiều nhẹ giọng bảo: "Tôi sẽ luôn ở bên ngoài."

Bước chân cô không hề dừng lại, cũng không biết có nghe thấy lời của hắn hay không, cánh cửa khép lại trước mắt Tần Kiều. Trước khi đóng cửa, Nghê Hạo Ngôn còn lạnh lùng liếc Tần Kiều một cái.

Đương nhiên là cậu nhớ người đàn ông này, tối đó ở Văn Thượng Tinh Không, hắn đã ôm Tô Lăng đi, còn khiến tay cậu bị thương.

Ngày hôm đó sau khi trở về Nghê Hạo Ngôn cũng đã điều tra hắn, dù gì Tần Kiều cũng là một nhân vật lớn, thế nên có rất nhiều thông tin về hắn. Nghê Hạo Ngôn bày ra bộ mặt lạnh lùng rồi đóng cửa lại, Tần Kiều hơi nheo mắt, ánh mắt có phần nguy hiểm nhưng hắn không nói gì, chỉ yên lặng đứng tựa vào cửa, đợi ở bên ngoài.

Lúc này cũng đã là tám giờ tối, môi trường xung quanh khu Cẩn Sắc cũng không tốt lắm. Cửa sổ ở cầu thang hút gió, từng cơn gió lạnh thổi qua.

Tần Kiều chỉ mặc một bộ âu phục mà đứng dựa vào bức tường lạnh lẽo.

Thân thể hần vốn cường tráng, làn da lại dày, không có bất cứ một sự không thoải mái nào. Tuy nhiên tâm trạng hần lại hơi phiền muộn, sắc mặt ảm đạm, mơ hồ thấy có linh cảm không lành.

Hần nhắm mắt lại, xung quanh trống trải tĩnh lặng, ngoài tiếng gió thổi vi vu thì cũng chỉ có tiếng mưa rơi xuống tán cây. Trong phòng cũng vô cùng im ắng, hần không cảm nhận được cô đang làm gì bên trong, Tần Kiều gần như không thể kiềm chế được cảm giác sốt ruột này.

Hần vô thức đưa tay vào trong túi tìm thuốc lá nhưng túi trống rỗng, chỉ có điện thoại, lúc này hần mới nhớ là mình đã lâu không hút thuốc.

Có vẻ như là từ lần trước hần hút thuốc ở ngoài trường học của cô, cô ngồi xỏm trước mặt hần đợi tàn thuốc, từ đó trở đi, hần chưa từng hút lại.

Tần Kiều đã đợi bên ngoài hai tiếng rồi.

Sắc trời cũng đã tối đen như mực, Tần Kiều bắt đầu nghi ngờ, có khi nào Tô Lăng đã quên mất hần rồi hay không?

Hần lục đục đến mức muốn đập tung cánh cửa cho nó nát bấy, nhưng ánh mắt hần lạnh đi, cuối cùng cũng kiềm lại được, gọi điện thoại cho Tà Ân.

Tà Ân đang xem bóng đá ở nhà, đội bóng mà anh ta cổ vũ cuối cùng cũng ghi bàn. Còn chưa kịp hét lên thì đã nhận được cuộc gọi từ Tần Kiều. Trong phút chốc anh ta thật muốn mắng: "Đậu mé."

Nhưng dù sao thì làm bác sĩ, anh ta vẫn rất điềm tĩnh mà nhận điện thoại.

Tần Kiều nói ngắn gọn: "Bà ngoại Tô Lăng mất rồi."

Tà Ân: "... Anh ta ngu người một lúc rồi nói: "Hần là cô ấy rất đau lòng, cậu chia buồn với cô ấy giúp tôi."

Tần Kiều nheo mắt, nói thật lòng, hần chẳng có cảm giác gì hết, lúc bỏ hần mất, hần còn đang chơi game cả đêm. Cho đến khi nhận được điện thoại thông báo của di Đình, hần còn gác chân ngủ thêm một tiếng ở quán net, sau đó mới trở về nhà giải quyết lũ người đang rục rịch làm loạn kia.

Tà Ân có vài suy nghĩ không được tốt cho lắm, thực ra đối với Tần Kiều mà nói thì chuyện này chính là một cơ hội: "Cậu nhớ dịu dàng an ủi đó, muốn cô ấy yêu cậu thì đây chính là thời điểm tốt để ở bên cạnh cô ấy. Cậu phải kiềm chế lại cái tính nóng nảy của cậu cho tôi, chắc lúc trước cậu cũng chưa thể hiện ra đúng không?"

Tần Kiều nhàn nhạt nói: "Nhưng tôi có linh cảm không lành."

Nghe vậy, trong lòng Tà Ân cũng có chút hồi hộp, có lẽ linh cảm xấu của Tần Kiều không chỉ là linh cảm, dù người đàn ông này có hơi biến thái, song đối với những chuyện khác thì hần cực kì nhạy cảm.

Tà Ân nuốt nước miếng: "Cậu đã làm gì rồi?"

"Hai tháng trước, tôi nói chuyện với bà ngoại Tô Lăng, còn đưa tiền cho bà ta, vì tôi muốn cô ấy."

Đậu mé cậu Tần của tôi ơi! Con mẹ nó gan của hần làm bằng cái gì vậy chứ!

Nhưng đúng lúc đó, Tô Lăng đã uống hai ly rượu, nói ra những lời khiến Tần Kiều tuyệt vọng. Hần điều tra mọi thứ về Tô Lăng, cũng biết được cô có hoàn cảnh gia đình như thế nào.

Tô Lăng ăn nhờ ở đậu, được bà ngoại nuôi dưỡng.

Còn về căn bệnh của bà, cô tuy khó chữa nhưng cũng không phải là không thể, có tiền là có thể đổi mạng thì cái gì cũng dễ nói. Song Tô Lăng lại rất để tâm đến điều đó, e rằng trên thế giới này cũng chỉ có một mình cô.

Hần muốn có được cô, không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Tần Kiều đưa tiền, bà ta không nhận.

Tất nhiên Tần Kiều không hung hăng làm càn như vậy, không trực tiếp nói rằng ông đây nhìn trúng cháu gái của bà rồi. Hần chỉ nói mình là bạn của Tô Lăng, muốn giúp đỡ người nhà cô ấy một chút.

Bà im lặng nghe hết lời hần nói, cuối cùng cứng rắn đáp: "Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng mong cậu tránh xa Tô Lăng ra đi."

Hần cười giễu cợt, cũng không để trong lòng.

Song lúc này, hần luôn cảm thấy đây là một quả bom vô hình.

Hần chỉ mới cảm nhận được cô đã có thể cười vui vẻ khi đối diện với mình thì kết quả lại xuất hiện sự việc thế kia.

Khó lắm mới có chút hi vọng, nhưng giờ phải đối mặt với nguy cơ bị bóp chết.

Trong lòng hần vô cùng khó chịu, làm thế nào cũng không cam tâm.

Tà Ân cũng sắp sụp đổ rồi, anh ta chỉ là một bác sĩ bất hạnh thôi, cũng không phải là chuyên gia tư vấn tình cảm gia đình.

Hai người đàn ông yên lặng hồi lâu, Tà Ân nói: "Vậy chúc cậu may mắn, chỉ có thể cầu nguyện Tô Lăng không biết chuyện này, hoặc là sau khi biết cũng đừng suy nghĩ lệch lạc."

Tần Kiều hung dữ nói: "Vô dụng." Sau đó liền cúp điện thoại.

"..."

Tần Kiều hít sâu một hơi, không khí lạnh lùa vào trong phổi, mang tới sự đau đớn đến xé lòng.

Lại thêm một lúc nữa, cửa được mở ra.

Hần vô thức đứng thẳng dậy, quay đầu lại thì nhìn thấy cô.

Đôi mắt cô đỏ hoe, hàng mi ướt đầm, đôi mắt trong veo như bầu trời sau cơn mưa.

Bên ngoài gió rất to, phút chốc tóc ở trước trán và hai bên má của cô bị thổi đến rồi tung lên.

Hần tiến lên hai bước để giúp cô chắn gió rồi cúi đầu quan sát cô.

Tô Lăng khàn giọng: "Chúng ta đi thôi."

Con dao trong lòng nháy mắt trở thành ánh sáng dịu nhẹ, hần cong môi, cố hết sức để không bật cười thành tiếng. Có trời mới biết vừa rồi hần sợ cô nhìn mình bằng ánh mắt ghê tởm đến nhường nào, sau đó sẽ đuổi hần đi.

"Được." Tần Kiều sợ cô lạnh, cởi áo khoác ngoài khoác lên người cô.

Cô từ chối: "Không cần đâu, tôi không lạnh."

Nhưng Tần Kiều kiên quyết choàng áo lên người cô, còn hần chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng.

Khi đó gió lạnh thổi vù vù, buổi tối tháng Mười Một, nhiệt độ bên ngoài cũng chỉ có bốn, năm độ.

Cô cảm nhận được áo khoác của hần còn lưu lại hơi lạnh, hần phải đứng đợi ở bên ngoài hơn hai tiếng.

Cô ngẩng đầu nhìn hần: "Anh không lạnh à?"

Khóe mắt của hần đều là ý cười dịu dàng: "Không lạnh."

Hai người cũng không thể cứ đứng mãi ở trước cửa nhà họ Nghê, Tô Lăng bước tới, đóng cửa lại.

Cuối cùng Tần Kiều cũng nhìn thấy cảnh tượng bên trong căn phòng, tất cả mọi người đều lộ vẻ không có tinh thần, chán nản nhìn Tô Lăng rời đi. Trong mắt hần thoáng qua tia lạnh lùng.

Hần vẫn che ô cho cô, bao bọc cô ở phía dưới tán ô.

Đèn hai bên đường mờ ảo, thỉnh thoảng có tiếng còi xe vọng lại từ xa. Mưa rơi nhẹ nhàng ánh lên những sắc vàng.

Hần chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, thoáng chốc trở nên ướt đầm, có thể sờ sờ nhìn thấy cơ thể cường tráng của người đàn ông.

Đôi tay nhợt nhạt của cô nắm chặt một bức thư.

Tô Lăng dừng bước.

"Sao vậy?" Tần Kiều giúp cô vén tóc ở hai bên má ra sau tai. Cô nhìn hần bằng đôi mắt đen nhánh và trong trẻo.

Sau đó giơ tay lên, để hần nhìn thấy bức thư mình đang cầm trong tay.

Tim Tần Kiều đập nhanh hơn, song sắc mặt không chút thay đổi, cười hỏi: "Hửm? Cái gì vậy?"

Giọng nói của cô trầm xuống: "Di thư của bà ngoại."

Trái tim Tần Kiều vốn đang cảm thấy ấm áp, lập tức như bị người ta hung hăng đẩy xuống nơi thấp nhất.

Tô Lãng nghiêng đầu nhìn hần: "Tần Kiều, anh không có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

Ý cười trong ánh mắt hần dần tan biến, không cách nào tiếp tục giả bộ nữa.

Hần không phản bác bất cứ điều gì, cúi đầu nhìn cô: "Tôi yêu em."

Lúc đó mưa bỗng trở nên lớn hơn, hần giống như một kẻ điên, giữ chặt ô che cho cô. Nước mưa chảy dài trên lông mày, má và cằm của người đàn ông, cuối cùng nhỏ giọt xuống mặt đất rồi hòa vào những vũng nước.

Mái tóc đen của hần ướt đầm, đôi mắt đen sâu thẳm thẳm.

Trong mắt hần chỉ có một mình cô.

Lông mi Tô Lãng khẽ run lên: "Anh biết điều tôi muốn nghe không phải là cái này."

Tần Kiều chế nhạo: "Vậy em muốn nghe cái gì? Muốn nghe tôi đã làm những trò bỉ ổi gì sau lưng để có được em? Hay là muốn biết tôi còn có thể vì em mà làm được đến mức nào?"

Về mặt hần có chút châm chọc: "Tôi quỳ xuống trước mặt em có được không? Quỳ rồi thì em có thể yêu tôi không? Không cần quá nhiều đâu." Hần kéo tay cô, tay hần lạnh như băng, còn đôi tay nhỏ bé của cô lại mềm mại, ấm áp.

Hần đặt tay cô lên trước ngực mình: "Không cần quá nhiều, chỉ cần bằng một phần trăm của nó là được."

Ánh mắt cô thoáng trông rỗng.

Tần Kiều cười lạnh nói: "Nhưng dù tôi có bắt ép thì em cũng không vui, còn cảm thấy ghê tởm tôi đúng không?" Có một con mãnh thú với những chiếc răng nanh sắc nhọn bị chế ngự trong trái tim hần, nó đang đứng trước tòa án do cô thống trị.

Một ý nghĩ có thể cho hần được sống, một ý nghĩ cũng có thể khiến hần thành tử tù.

Tần Kiều không kìm nén được nữa, nói với cô những suy nghĩ trong lòng: "Hay là tôi giúp em giết hết đám người muốn ép em trong căn phòng đó." Hần thấp giọng cười: "Em nói xem, lúc tôi bị bỏ tù, bị kết án tử hình, em có thể thương hại tôi một chút, nhìn tôi nhiều hơn một chút không? Ông đây thật sự nhìn đủ bóng lưng của em rồi."

Ánh mắt cô thoáng qua vẻ không thể tin được.

Cô vẫn biết Tần Kiều cố chấp, nhưng lại không ngờ là đến mức độ này.

Tuy lời lẽ của hần có chút mỉa mai, song Tô Lãng biết hần không hề đùa với cô.

Cô vô thức lùi lại một bước, bị tình cảm này dọa sợ.

Tay người đàn ông vẫn nắm chặt chiếc ô, không hề lung lay, hần thở dài: "Mới thế này mà em đã sợ rồi sao, không phải muốn tôi nói à? Thế đã đủ chưa, chưa đủ thì còn..."

"Đừng nói nữa." Cô thì thầm, nghiêng răng nói: "Tôi không muốn nghe."

Tần Kiều nói ra cũng không cảm thấy dễ chịu, hần chỉ đang vùng vẫy trước khi chết. Đám lao thì phải theo lao, dù sao cô cũng không yêu hần, dù sao thì dường như kiếp này hần không còn thấy hi vọng nữa rồi.

Ít nhất cũng để cô biết hần là loại người biến thái đến thế nào, để cô không dây dưa với hần thêm, nếu không lúc cô làm hần đau khổ, hần sẽ tuyệt vọng, sẽ phát điên lên mất.

Tô Lãng nắm chặt bức thư, Tần Kiều liếc mắt nhìn, cười nói: "Trong thư nói về tôi như thế nào?"

Trong lòng Tô Lãng rồi bời.

Bà ngoại mất làm cô rất đau lòng, dù trước đó bà làm cô vô cùng hoang mang và tuyệt vọng nhưng dù sao cô cũng do một tay bà nuôi nấng, không ai lại mấu lạnh đến mức thật sự từ bỏ người thân cuối cùng của mình.

Cô quá cô đơn rồi.

Suốt hai mươi năm cuộc đời, cô vẫn luôn lùi thui một mình.

Thế nhưng, ngoại trừ bức thư cô đang cầm trong tay, bà ngoại cũng đều để lại cho mỗi người một bức thư. Bên trong những bức thư khác của mọi người chỉ có một câu: "Lãng Lãng là một đứa trẻ ngoan, nguyện vọng cuối cùng của tôi là hi vọng mọi người có thể đối xử tốt với nó. Thậm chí nếu không thể đối xử tốt với nó, vậy thì hãy tha cho nó, để nó có thể tự mình sống thật tốt."

Rốt cuộc người thân cuối cùng của cô là yêu thương hay hận cô đây?

Cả đời này bà ngoại chưa từng có lỗi với bất kỳ người nào, bà khoan dung độ lượng, không màng danh lợi, nuôi lớn một người cậu không cùng huyết thống, từ trước đến nay cũng chưa từng làm khó mợ.

Thậm chí là Nghê Giai Nam, tuy tình cảm không mấy sâu đậm nhưng cũng kính trọng bà.

Vì vậy cái chết của bà ngoại đổi được sự hòa bình trong đêm nay.

Hai mắt mợ đỏ hoe, cuối cùng kéo Tô Lăng ra ngoài, quay đầu đi: "Xin lỗi, con đi đi, mọi người sẽ gọi cho con khi chôn cất mẹ."

Rốt cuộc thì cũng là đứa bé mà bà ta nhìn lớn lên, nhưng vì phút chốc tham lam, bà ta đã làm chuyện xấu, song bà ta cũng không hề muốn giết cùng diệt tận Tô Lăng, thật ra tin tức vừa được truyền tới thì bà đã hối hận rồi. Đứa trẻ này từ khi còn nhỏ đã vô cùng ngoan ngoãn, rõ ràng là đáng người thấp bé như thế nhưng lại rất chăm chỉ rửa bát, giặt quần áo.

Điền Thực Hoa không hề thích cô, cho rằng cô chỉ là đứa con ghê, nhưng trong lòng bà ta biết Tô Lăng thực sự là một đứa trẻ tốt.

Sau khi xảy ra việc đó, Điền Thực Hoa trần trọc cả đêm không ngủ, cho dù ngủ rồi cũng không yên giấc mà tỉnh lại.

Không có duyên làm người nhà, nhưng cũng không cần phải làm kẻ thù.

Lần này Tô Lăng trở về, đến cả Nghê Giai Nam cũng chỉ im lặng nhìn cô, không gây rắc rối gì, cũng không nói ra bất cứ lời khó nghe nào.

Cái chết của bà ngoại khiến tất cả mọi thứ đều bình yên.

Trên giường có một lọ thuốc ngủ, bức thư gửi cho Tô Lăng được kẹp ở bên dưới.

Bức thư đó được viết vô cùng dài, kể về những kỉ ức từ khi cô mới tập đi, cho đến lúc cô vui vẻ chạy về nhà khi biết mình thi đỗ vào trường đại học. Tô Lăng là một đứa bé ngoan, đơn thuần và chân thành nhất.

"Và cháu không phải chỉ có một mình, cháu sẽ luôn là bảo bối trong lòng một số người."

Bà ngoại nói bà đã quá mệt rồi, đời này bà đã làm một số chuyện không tốt, bệnh tật luôn khiến người ta sống không được thanh thản, cũng mong Tô Lăng nghĩ thoáng một chút. Có thể nhìn thấy Tô Lăng diễn xuất, như vậy cả đời này cũng không uổng phí.

Càng già càng hồ đồ, càng nhiều tuổi sẽ càng hay hoài niệm, bà nói bà đã làm liên lụy một phần đời trước đó của Tô Lăng, nếu như đến một ngày Tô Lăng vẫn còn nhớ đến bà, chỉ mong đừng nhớ đến nỗi hận dành cho bà là được.

Bà đợi lâu như thế là để đợi đến một ngày Tô Lăng thực hiện ước mơ tươi đẹp của cô, bà cũng có thể nhắm mắt an nghỉ.

Tô Lăng vừa đọc vừa lặng lẽ khóc không thành tiếng.

Nhưng cô đã được gặp mặt bà lần cuối, coi như là bù đắp được những thiếu sót đáng tiếc ở kiếp trước. Có lẽ đời người vẫn luôn xoay vòng như vậy, chỉ khi không so đo cái được cái mất mới có thể sống một cuộc sống vui vẻ, thoải mái.

Tô Lăng đau lòng, song cũng đồng thời coi bỏ được một số chuyện trong lòng.

Cô không thể thay bà ngoại quyết định, nếu như sống còn đau khổ hơn chết thì cô không có quyền giữ bà lại.

Ở cuối bức thư...

Bà ngoại nhắc đến Tần Kiều...

Tô Lăng siết chặt bức thư, những ngón tay trở nên trắng bệch, hơn nữa lúc này đã là đêm, bọn họ đứng dưới mưa, đôi mắt hấn hơi đỏ lên, ánh mắt ngập tràn nguy hiểm.

Cô không chịu được ánh mắt này.

Quá đáng sợ rồi, như thể ngay một giây sau hấn có thể sẽ hận đến mức muốn cắn nát, ăn tươi nuốt sống cô.

Tô Lăng suy nghĩ, mạnh dạn tiến đến gần hơn, nhón chân che đi đôi mắt hấn.

Sự lạnh lùng và điên cuồng đó, tất cả đều bị cô che đi.

Thế giới của hấn trở thành một mảng đen tối, thế nhưng cả người hấn như bị đóng băng, không dám cử động.

Đây là lần đầu tiên Tô Lăng chủ động chạm vào hấn.

... Tuy không biết tại sao, nhưng mà con mẹ nó, tim hần đang đập nhanh đến độ không thể không chế được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Dịu dàng

Editor: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Thật ra Tô Lăng hơi mơ hồ. Cô cảm thấy đời người giống như một giấc mộng, cô đã tỉnh giấc nhưng lại ở trong một vòng tuần hoàn khác.

Yêu, song chẳng còn, đã từng trả giá, song không đáng. Chán ghét nhưng dường như lại không có chuyện như vậy.

Cô còn đang cảm mạo, trước đó cô đã đứng trước cửa sổ nhà bà ngoại khóc một trận.

Ánh mắt Tô Lăng có chút trống rỗng, sắc mặt hơi tái nhợt. Xem ra cô rất đau lòng.

Tần Kiều thấp giọng hỏi: "Đi khách sạn trước đã được không?"

Tô Lăng gật đầu. Bọn họ tìm khách sạn gần nhất. Lúc đó toàn thân Tần Kiều đã ướt đẫm, nước từ trên người chảy xuống. Hai gò má cô trắng bệch, vành mắt hơi đỏ.

Tần Kiều thuê hai phòng, đưa đến Tô Lăng một phòng.

Cô mấp máy môi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đã từng ở trong tình cảnh tương tự. Lần trước hần đuổi tới, nhất định phải đưa cho cô chiếc vòng chân đó làm cô sợ hãi không nhẹ.

Tần Kiều chẳng hề nhắc đến lá thư, Tô Lăng cũng không nói. Tần Kiều đưa cô vào, sau đó gọi điện thoại cho lễ tân kêu họ mang một bộ quần áo tới.

Lần đầu tiên lễ tân thấy người ta yêu cầu đưa quần áo. Nơi này của bọn họ khá vắng vẻ nhưng cũng chuẩn bị áo choàng tắm cho khách.

Tần Kiều đưa ra cái giá khiến người khác động lòng, lễ tân vẫn không nhịn được hỏi: "Thưa ngài, ngài còn muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừm."

Quần áo nhanh chóng được mang đến, Tần Kiều tốn mấy phút để tắm rửa.

Lúc hần sai bước ra cửa, lễ tân vội vàng đem dù cho hần. Sau đó, trông thấy bóng lưng cao lớn của người đàn ông biến mất trong đêm mưa.

"Mưa lớn như vậy, anh ta ra ngoài làm gì?" Lễ tân rất tò mò, nhưng cũng biết không nên quan tâm nhiều đến chuyện của khách. Cô ta còn phải trực ban nên dứt khoát nói chuyện phiếm với bạn thân: "Lúc này có một cặp tình nhân giá trị nhan sắc siêu cao đến khách sạn của tụi mình."

"... Ủa cậu đừng không tin mà. Anh đẹp trai đó vừa mới ra ngoài, nếu có cơ hội thì tớ sẽ chụp một tấm lúc anh ta quay về cho cậu xem."

"Trời mưa? Đang mưa đấy, mình cũng không biết anh ta ra ngoài làm gì."

Cũng may cô ta không thần tượng ai, không hay xem phim nên cũng không nhận ra Tô Lăng.

Cô ta nói chuyện hơn mười phút thì người đàn ông đó trở về.

Lễ tân trông thấy sau lưng của hần cồng một cây đàn guitar.

Gần đây có một cửa hàng bán nhạc cụ song lễ tân không ngờ hần đi ra ngoài mua như vậy là để mua một cây guitar!

Kính ngạc đến mức quên cả chụp lên.

Tần Kiều lên tầng bằng thang máy, trực tiếp đến phòng của Tô Lăng.

Hần gõ cửa, bên kia cửa truyền đến âm thanh trầm thấp dò hỏi: "Ai đấy?"

"Tôi, mở cửa."

Tô Lãng đã tắm rửa xong, dùng chăn che người mình lại. Cô có kinh nghiệm từ lần trước nên cũng không muốn mở cửa cho hấn.

"Tôi muốn đi ngủ."

Tần Kiều hạ giọng: "Chỉ cần năm phút thôi, được không?"

Cô do dự một chút, xuống giường mở cửa cho hấn.

Trên người hấn còn mang theo khí lạnh từ bên ngoài nhưng trong chớp mắt nhìn thấy cô thì hấn lập tức cong môi.

Tô Lãng nhìn thấy cây guitar trên người hấn. Cô giương mắt, trong mắt phản chiếu rõ ràng bộ dạng của hấn lúc này. Trước giờ cô không hề biết rằng Tần Kiều biết chơi guitar.

Cô biết hấn biết làm rất nhiều thứ như bắn súng, cưỡi ngựa, đua xe song lại không biết hấn biết chơi guitar.

Tần Kiều sắp 30 tuổi. Lúc còn học cấp hai có học guitar, nhớ lại thật sự rất lâu rồi.

Năm ấy vì cảm thấy cực kỳ ngầu, sau đó học được một hai năm lại khịt mũi coi thường. Những năm kia hấn học được nhiều thứ không tốt, hút thuốc uống rượu đánh nhau, ngược lại không hề chạm đến guitar.

Thầy dạy guitar còn cười nói: "Sau này nếu em đàn cho cô bé nào nghe, em ấy sẽ hạnh phúc chết mất."

Hấn khề xì một tiếng, cảm thấy không có ai xứng để cho cậu Tần hấn cúi đầu cả.

Nhưng giờ phút này hấn lại nhớ đến cô, cô còn quá nhỏ, nếu sinh ra muộn mấy năm nữa thì sẽ nhỏ hơn hấn cả một con giáp.

Con gái ở tuổi này thật sự sẽ thích loại đồ chơi này sao?

Nếu mười năm trước có người nói với hấn rằng tương lai hấn sẽ dẫm vào lịch sử đen tối này vì muốn làm cho người khác vui vẻ, chắc chắn hấn sẽ đánh chết người đó.

Mà bây giờ hấn đứng bên ngoài cửa phòng của cô, muốn cho cô hết toàn bộ những gì hấn có.

Tô Lãng vừa đau khổ, trái tim của hấn cũng tan nát theo.

Trên lông mi của cô dính đầy hơi nước trong phòng tắm, không hiểu hấn muốn làm gì: "Tần Kiều, anh làm gì đấy?"

Hấn cười: "Hát cho em nghe."

Cô ngẩn người.

Tần Kiều sợ cô từ chối: "Năm phút, hát không hay cũng đừng cười."

Cô có chút không biết phải làm sao với tình hình này. Chắc chắn cô phải thừa nhận, trong lòng cô, Tần Kiều vẫn luôn là một người không có ngũ âm đầy đủ, mù chữ, ngang ngược không nói lý lẽ. Cô chưa hề và chưa từng nghe hấn hát lần nào.

Cô lắc đầu: "Không cần đâu, muộn quá rồi, anh về ngủ đi."

Phòng này không cách âm.

Tần Kiều tựa vào cửa, đeo guitar lên người. Ngón tay thon dài của hấn tùy ý gảy một cái ở trên.

Cả hàng lang trống rỗng đều là tiếng guitar.

Bộ dạng hấn hơi lưu manh, cười nói: "Nếu em không đồng ý thì tôi sẽ đàn ở ngay bên ngoài, hửm?"

Tô Lãng không làm gì được hấn, tạm thời không còn cách nào nghĩ đến chuyện buồn nữa, cô nhìn thoáng qua bên ngoài: "Vây... Vây anh vào đi."

Hấn sai bước tiến vào, dùng chăn bao lấy cô: "Lên giường rồi nghe, bên ngoài lạnh lắm."

Sau đó hấn ngồi lên cái ghế cạnh giường mà điều chỉnh âm thanh.

Tô Lãng bị hấn quán đến độ chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô thấy hấn rất chân thành bèn lặng yên nhìn hấn.

Người đàn ông 28 tuổi, hoàn toàn khác với những nam sinh trẻ rạng rỡ đẹp trai trong trường của cô. Hấn đã sớm trút bỏ tinh thần phần chần của thiếu niên, giữ lại sự trưởng thành, có lẽ là không hay cười, sùnn mặt hấn vô cùng lạnh lùng.

Lúc không nói lời nào nhìn rất nặng nề, khi híp mắt cũng rất hung dữ.

Mà giờ phút này, hấn cúi đầu xuống, trong mắt mang theo ý cười, hát bài "Cô gái" của Trần Sở Sinh, bài hát của mấy năm trước, giọng hấn trầm thấp.

"Anh đã từng mơ về em biết bao nhiêu lần đấy cô gái.

Mơ thấy khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của em.

Xem thư của em hát cho em nghe.

Giọng hát đau buồn như thế.

Anh đã từng mơ về em biết bao nhiêu lần đấy cô gái.

Mơ thấy khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của em.

Mặt trời thiêu đốt vì em, mặt trăng mọc vì em.

Sao chớp mắt vì em.

Hey hey~

Cô gái à, cô gái ơi, anh thật rất nhớ em.

Lòng anh tan nát vì em.

Mặt trời thiêu đốt vì em, mặt trăng mọc vì em.

Sao chớp mắt vì em."

Cô nhìn hấn.

Cô nhận ra Tần Kiều đang dỗ cô, hấn biết cô khô sở và mờ mịt, biết cô mất đi người thân nên cực kỳ đau khổ. Đại khái là Tần Kiều không thích ca hát, hấn nhủu mảy rất nhiều lần, cố gắng nhớ lại lời bài hát và bản nhạc.

Hấn đàn sai hai lần, nhưng lần thứ hai đã sửa lại được.

Hấn không thích nhưng hấn vẫn hát. Rõ ràng là một bài hát vui vẻ nhưng khí chất của hấn quá ngang ngược nên hát thành một loại cảm giác khác.

Người đàn ông này đã cúi đầu, làm chuyện không phù hợp với độ tuổi của hấn, dỗ dành bảo bối mà có làm thế nào cũng không bằng lòng yêu hấn.

Tô Lăng đã nghe rất nhiều bài hát hay, Tần Kiều trừ giọng hát trầm thấp trời sinh là để hát ra thì còn lại đều quá tệ. Mà giây phút này, trong cả hai đời, cô gặp được lần hấn dịu dàng nhất.

Hấn kiên nhẫn đàn đến lần thứ ba. Cô chớp mắt, nước mắt rơi xuống ngay lập tức.

Những nốt nhạc sau đó vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Động tác của hấn cứng đờ, hơi bối rối: "O, ông đây đàn khó nghe cũng không đến mức làm em khóc chứ?"

Dù sao không đựng tới tận mười năm, nhét dưới đáy hòm. Nếu không phải thấy cô còn nhỏ, hấn cũng sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế.

Ngón tay thô ráp của hấn vuốt ve gương mặt của cô: "Đừng khóc được không? Không thích thì không đàn nữa."

Lần này cô không hề tránh, để cho hấn lau nước mắt.

Tần Kiều ném guitar vào góc. Trong lòng hấn mắng một câu đậu mế, đời này còn đựng vào cái này nữa thì hấn là thằng ngu.

Động tác của người đàn ông thô lỗ nhưng vừa chạm vào gò má cô lại tự nhiên nhẹ nhàng hấn. Hấn hết cách nói: "Tô Lăng, sao lại thích khóc như thế?"

Cô nức nở hai tiếng, giọng yếu ớt: "Tôi... Trong lòng tôi đau khổ lắm."

Tần Kiều không biết an ủi cô như thế nào. Dầu sau tính tình hấn vốn lạnh nhạt, khuôn mặt có chút ngang ngược, ngữ điệu mang vẻ bất cần: "Chuyện này có là gì, sinh lão bệnh tử là trạng thái bình thường của con người. Thời điểm ông già nhà tôi chết, bình thường tôi sống như thế nào thì cũng sống tiếp thế ấy, số mệnh của con người mà thôi."

Thế nên hấn sống trên đời cũng không thêm để ý sống chết, nói chung đây cũng là nguyên do hấn không sợ chết.

Cô nhìn hắn, khẽ gạt đầu một cái.

"Tôi cũng sẽ chết..."

Trong chớp mắt cô thấy con người hắn nhanh chóng co rút, bên trong là đêm tối vô tận, cắt ngang về lạnh nhạt lúc này.

Sau một phút sau, hắn che dấu cảm xúc đó, cười nói: "Em sẽ không chết. Em còn nhỏ, Tô Lăng sẽ sống lâu trăm tuổi."

Nhưng cô vẫn thấy được phản ứng đầu tiên của hắn. Bỗng dưng Tô Lăng rất muốn biết, tình cảm của hắn cực đoan và đáng sợ đến thế này. Đòi trước, sau khi cô chết, rốt cuộc hắn sống thế nào?

Cô nhẹ giọng hỏi: "Tần Kiều, nếu như... Tôi chỉ có thể sống đến 24 tuổi. Anh..."

Hắn siết chặt nắm tay, đè xuống tầng tầng lớp lớp tàn nhẫn và lạnh lùng trong mắt, ngoài mặt lại cười nói: "Đừng đùa chuyện như vậy, làm gì có ai tự nguyện rửa mình?"

Trong lòng cô đâm sợ, cuối cùng không hỏi tiếp nữa.

"Nếu như tôi chết vào lúc 24 bốn tuổi, quãng đời còn lại của anh sẽ ra sao? Là yêu nhiều hơn, tiếc nuối nhiều hơn? Hay là hận nhiều hơn?"

Nhưng cô lại sợ mình biết được đáp án, Tô Lăng vui mặt vào trong chăn: "Khuya lắm rồi, anh nhanh đi ngủ đi."

Tần Kiều cười nói: "Được, còn buồn không? Tô Lăng."

Cô buồn buồn nói: "Không."

Có lẽ trên đời này không còn ai hiểu rõ chuyện sống chết hơn cô.

Tần Kiều nhặt guitar lên, ngón tay gảy nhẹ dây đàn. Một âm thanh rất nhỏ vang lên, hắn cười nhẹ nói: "Vậy em trả thù lao đi, ông đây không hát miễn phí."

Cô nằm trong chăn, hơi trợn mắt.

Lại một âm khác vang lên, hắn ung dung, chậm rãi nói: "Biểu diễn bên đường cũng phải được thưởng mấy đồng xu, vậy mà em còn khóc." Hắn nói xong thì cười, cô không nhìn thấy sự dịu dàng đang tràn ra từ trong mắt hắn.

Còn nói mấy chuyện hù dọa ông đây.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra, hai gò má trắng nõn, hơi xấu hổ: "Là do anh một hai đòi đàn."

Hắn cười: "Ừm, tôi thích bị coi thường đó được không?"

Cách miêu tả thẳng thắn và thấp kém này khiến cô đỏ mặt: "Không phải... Tôi biết anh có lòng, cảm ơn anh."

Giọng cô dịu dàng, bầu không khí dịu dàng, tim hắn cũng dịu dàng theo.

Tần Kiều ngồi xổm trước người cô, nhìn ngang hai mắt ướt sũng của cô: "Tô Lăng, nhìn tôi."

Hắn cười nhẹ nói: "Về sau đừng nói mấy lời như vậy đã coi như là trả thù lao cho tôi rồi. Ông đây không thích mấy lời đó, nhớ chưa?" Hắn không chịu được.

Thật lâu sau, cô nhẹ nhàng nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Ghen ghét

Editor: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tần Kiều thấy cô trả lời thì gật đầu nói: "Ngủ đi."

Cô cụp mắt xuống, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Khi Tần Kiều bước ra khỏi cửa, những cảm xúc trong mắt anh mới bộc lộ ra, anh đau khổ, ánh mắt tối đen như mực, nỗi buồn đáng sợ đang dâng trào lên.

Cô nói, tôi cũng sẽ chết.

Cô nói, nếu như tôi chỉ có thể sống đến 24 tuổi.

Anh nhắm mắt lại, cười nhạt một tiếng.

Thôi không nghĩ nữa, những lời cô thuận miệng nói, anh còn suy nghĩ xem cái gì là thật. Anh lớn hơn cô vài tuổi, nếu chết thì cũng là anh chết trước cô.

Cả đêm Tô Lăng không ngủ, cô suy nghĩ đến rất nhiều chuyện, tâm trạng nặng nề.

Nhớ tới bà ngoại, mũi cô liền cảm thấy chua xót.

Cô vẫn mất đi người thân cuối cùng của mình.

Ngày hôm sau, khi trời vừa tờ mờ sáng, cô đã tỉnh dậy, vốn dĩ cô định sẽ lặng lẽ quay về nhà họ Nghê rồi cùng mọi người xử lý hậu sự cho bà ngoại.

Nhưng vừa mới mở cửa thì cô đã nhìn thấy một người đàn ông cách đó không xa.

Lúc đó ánh sáng ban mai mờ nhạt, bóng dáng anh mờ ảo trong bóng tối.

Trong bầu không khí thoang thoảng mùi khói thuốc, anh dựa vào bên ngoài cửa phòng cô, trên môi đang ngậm điếu thuốc lá, sự lạnh nhạt khiến cho người khác thăm sợ hãi.

Tần Kiều nghe thấy tiếng mở cửa, dường như anh không ngờ rằng cô lại dậy sớm như vậy, có lẽ bây giờ còn chưa tới 5 giờ.

Anh dập điếu thuốc, giọng nói khàn khàn: "Tỉnh rồi sao?"

Cô gật đầu rồi tiến lại gần anh, cô có thể ngửi thấy mùi khói thuốc còn vương trên người anh.

Bởi vì mất đi người thân nên cô mới không ngủ được, còn anh thì sao?

Tần Kiều quay đầu lại nhìn cô, trong mắt anh là một nỗi buồn đáng sợ mà cô không thể hiểu được: "Đêm qua tôi nằm mơ."

Ánh mắt anh cháy lên mấy phần điên cuồng, không biết có phải do không khí sáng sớm quá lạnh hay không mà từ tận sâu trong xương cốt, cô cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo đó.

Trong lòng cô bỗng dâng lên sự sợ hãi: "Tôi phải đi rồi."

Khi cô lướt ngang qua anh, Tần Kiều nắm lấy cánh tay cô, cổ tay của con gái đều rất nhỏ, vốn dĩ anh không định nắm quá mạnh, nhưng lại không khống chế được mà càng nắm chặt hơn.

Tần Kiều cười nhẹ một tiếng: "Em biết tôi mơ thấy gì không?"

Tô Lăng im lặng trong chốc lát, nhẹ giọng hỏi anh: "Thấy gì?"

Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô, giống như muốn ghi nhớ con người này vào sâu trong xương máu, tay cô bị anh nắm quá chặt, cô khẽ nhúm mày.

Tần Kiều buông tay ra, có vài phần tự giễu bản thân: "Thôi bỏ đi, đều là giả cả."

Tô Lăng nhìn anh, anh cụp mắt nên cô không thấy được cảm xúc trong mắt anh: "Không phải muốn qua đó sao, đi thôi."

Anh ra ngoài trước, Tô Lăng chỉ có thể theo sau anh.

Tần Kiều là người ngoài, chỉ có thể đưa cô đến cửa nhà họ Nghê.

Bây giờ đã là tháng Mười Một, sắp sửa bước sang mùa đông, cô mặc quần áo dày hơn một chút, đáng người không còn mảnh mai như mùa hè. Nhưng lại đáng yêu ngọt ngào hơn mấy phần.

Ánh mắt anh không ngừng dõi theo cô, tràn đầy sự lưu luyến.

Tần Kiều đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô khuất dần, về mặt lại trở nên lạnh lùng. Hai giờ sáng anh đã thức giấc, bị một cơn ác mộng làm giật mình mà

tỉnh dậy.

Có những lúc nằm mơ không có nguyên nhân hậu quả, chỉ có một loại cảm giác đột ngột.

Có lẽ là do trước đó cô đã nói những lời kia nên anh đã thực sự mơ thấy mình mất đi cô.

Cô 24 tuổi, cơ thể dần dần lạnh như băng.

Anh ôm cô vào lòng, hôn lên đôi môi lạnh ngắt của cô, mang theo sự tuyệt vọng vô tận.

Sau khi Tần Kiều tỉnh lại, anh cũng không thể quên được cảm giác kia, anh biết rõ đây chỉ là mơ song cuối cùng vẫn đứng ngoài cửa phòng cô để trông chừng. Chỉ như vậy, anh mới có thể thoát ra được khỏi cảm giác lạnh lẽo đáng sợ ấy.

Chẳng qua là một giấc mơ mà thôi, anh nghĩ thế. Trong nháy mắt, anh hưng hăng đập vào bồn hoa, trút hết sự tức giận mà bản thân không thể nào làm được.

Hai ngày sau, rốt cuộc chuyện của bà ngoại Tô Lăng cũng xong.

Khi cô vội vàng rời đi, Đường Tư và những người khác biết trong nhà cô đã xảy ra chuyện nên cô ta đang ở thành phố M để xử lý.

Hôm Tô Lăng và Tần Kiều ngồi máy bay để quay về, ánh mặt trời ló dạng, sân bay tấp nập người ra kẻ vào, cực kỳ náo nhiệt.

Anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, thân hình vồn cao lớn lại càng nổi bật hơn.

Tô Lăng mặc một chiếc áo len màu đen và quần jean đơn giản, cô xõa tóc xuống, tóc đã dài qua vai, vì tóc cô rất mềm mượt nên không cần chải mà vẫn thẳng, phần ngọn tóc hơi xoắn.

Áo len của Tô Lăng là mua tạm ở thành phố L, tay áo hơi dài, cô buông hai tay xuống thì đã bị che lấp hết, cả người toát ra vẻ lạnh lợi không thể diễn tả bằng lời.

Mấy ngày nay cô rất ít khi cười, đa số thời gian là không nói gì.

Tần Kiều hỏi cô có thấy lạnh không, có đói không, cô thường hay ngây người ra hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

Trước đây, ánh mắt cô nhìn anh có sự chán ghét, bây giờ chỉ còn sự ngăn ngại.

Hiện giờ Tô Lăng là một ngôi sao rất có danh tiếng, cô phải đeo khẩu trang mỗi khi ra ngoài.

Khẩu trang của cô màu hồng, ở góc còn có hình một chú thỏ mềm mại.

Tần Kiều và cô cùng nhau xuống máy bay, thấy cô thường nhìn sang bên cạnh.

Anh hướng theo ánh mắt của cô thì trông thấy một bé gái đang cầm trên tay quả bóng bay hình bọt biển rất dễ thương.

Cô bé nhận ra có người đang nhìn mình, mỉm cười ngọt ngào: "Chú, chị."

Mẹ cô bé rất lúng túng, vội vàng nói: "Con yêu, gọi là anh." Nếu như hai người này là người yêu của nhau thì lúc xưng hô thật khó xử, dù sao cũng cách biệt tuổi tác.

Cô bé chớp chớp mắt, đồng dục nói: "Là chú."

Tần Kiều cười nhạt.

Khi người này giận tím mặt trông cũng vô cùng dọa người, cô bé núp sau lưng mẹ mình, ôm lấy đùi mẹ. Lộ ra một cái đầu nhỏ, đôi mắt như quả nho đen nhìn chằm chằm vào Tô Lăng.

Đôi mắt của Tô Lăng hơi cong lên, hệt vàng trắng khuyết.

Cô bé rất vui vẻ, tuy cái chú này nhìn giống như mấy kẻ xấu xa thường xuất hiện trên tivi, nhưng chị gái này lại trông thật dịu dàng.

Tần Kiều còn chưa đến mức muốn so đo với một đứa con nít, anh chỉ quả bóng bay trong tay cô bé, hỏi mẹ đứa nhỏ: "Cái này mua ở đâu vậy?"

"Bên ngoài sân bay có người bán, là một bà lão đang bán đó, chính là ở cửa chính bên kia."

Tô Lăng lơ mơ biết được Tần Kiều muốn làm gì, cô có chút lúng túng: "Tần Kiều..."

Anh quay đầu: "Hửm?"

"Tôi..." Cô cũng đã 20 tuổi rồi, và lại chỉ mới liếc mắt một cái, khi còn nhỏ cô vô cùng muốn có nó, song cô biết dù muốn mấy thứ này cũng không có tác dụng gì. Tuy thấy những đứa trẻ khác có nhưng cùng lắm cô cũng thể hiện sự hâm mộ trong mắt thôi, cô càng hy vọng bà ngoại sẽ không phải vất vả như vậy.

Cô vẫn nhỏ giọng nói hết câu: "Tôi không muốn cái đó."

Anh cúi đầu xuống cười: "Ông đây thích, được không?"

"..."

Quả nhiên anh đi mua một quả, khiếu thẩm mỹ của anh cực kỳ dứt khoát, anh cầm một quả bóng bay hình con thỏ màu hồng về, cô thấy nó hơi xấu.

Đồng bộ với chiếc khẩu trang của cô, Tô Lăng cảm thấy dường như khiếu thẩm mỹ của anh hơi đặc biệt.

Một người đàn ông trưởng thành, mặc chiếc áo khoác lạnh lùng, nhưng lại cầm theo một quả bóng bay màu hồng. Đến cô còn thấy xấu hổ nữa là.

Nhưng Tần Kiều không cần mặt mũi nữa, anh cúi đầu nhìn cô, cười một tiếng: "Cục cưng, gọi chú, tôi tặng nó cho em." Hiển nhiên vẫn so đo vấn đề xưng hô với một đứa con nít.

Lúc đó, ở sân bay người qua kẻ lại tấp nập, những người bên cạnh nghe thấy đều không nhận được mà cười trộm, anh chàng đẹp trai này cũng biết đùa ghê.

Tô Lăng rất xấu hổ, cũng may là cô có đeo khẩu trang, người khác không nhìn thấy bộ dạng cô trông thế nào, hai má cô nóng bừng: "Tần Kiều, anh đang hoảng một chút."

Anh giễu cợt: "Mẹ nó ai muốn làm chú của em, nhưng nếu em gọi chú thì tôi sẽ chấp nhận."

Tô Lăng sắp bị giọng điệu vô sỉ của anh làm cho xấu hổ muốn chết.

Những lời anh nói là thật.

Người đàn ông này không thích trẻ con, gia đình anh ít người, song thực ra có một cô cháu gái nhỏ tuổi, tên là Tần Hi, đứa trẻ ngoan ngoãn dễ thương, nhưng Tần Kiều lại cảm thấy nó rất phiền.

Cô bé cũng biết chú không thích mình, mỗi lần gặp Tần Kiều đều cẩn thận từng li từng tí, hận không thể chui vào trong lòng đất, ngoan ngoãn gọi chú Tần.

Tần Kiều cũng chẳng đặt nó vào trong mắt mình.

Nhưng Tô Lăng lại rất thích con bé, Tô Lăng còn nhớ, kiếp trước khi cô và Tần Kiều ở bên nhau, cô bóc sôcôla cho Tần Hi, cô bé lập tức nở nụ cười: "Cám ơn chị."

Tần Kiều bắt chéo chân, cười nhạt một tiếng: "Tần Hi, gọi dì." Nếu gọi là chị thì giống như là trời sinh không xứng đôi với anh vậy, chuyện này khiến anh vô cùng khó chịu.

Tần Hi sợ anh, rụt rè mở miệng nói: "Dì."

Tô Lăng không nhận được lên tiếng thay con bé: "Xưng hô thì quan trọng gì chứ? Tôi không để ý." Lúc đó cô cũng không muốn ở bên cạnh Tần Kiều lâu dài.

Tần Kiều gãi gãi cằm Tô Lăng: "Tôi để ý." Anh quay lại cười một tiếng, nói với Tần Hi: "Đi sang bên cạnh chơi đi."

Tần Hi vội vàng chạy, để lại Tô Lăng một mình, da đầu cô tê dại.

Anh chống tay ở hai bên người cô: "Tô Lăng."

"Cái... Cái gì?"

"Em muốn làm chị gái của con bé?"

"Không có." Cô quay mặt đi chỗ khác, nhẹ giọng phủ nhận.

Mặt mày Tần Kiều đều là ý cười, bộ dạng lưu manh: "Làm chị gái của con bé cũng được, hay em gọi một tiếng chú cho tôi nghe xem?"

Tất nhiên là cô không gọi, nếu gọi thì quá là nhục.

Từ tận xương cốt, Tô Lăng là một người bảo thủ, Tần Kiều cũng chỉ trêu chọc cô một chút, người ở kiếp trước và người ở trước mặt lại chòng chéo lên nhau. Tâm trạng của Tô Lăng rất phức tạp, quả nhiên đã là người không biết xấu hổ thì dù có ở thời gian nào cũng đều như vậy.

Lúc này, quả bóng bay trong tay Tần Kiều đang đưa, cô mím môi không nói gì.

Tần Kiều lại nói: "Đùa chút thôi, em cầm đi."

Cô lắc đầu, đôi mắt trong veo: "Tôi nói rồi, tôi không muốn." Quả là mắt mặt, quả bóng bay này thật sự xấu.

Tần Kiều cười: "Tô Lãng, em tự mình phân biệt phải trái xem, em thấy một người đàn ông như tôi cầm cái này hợp lý sao?"

Cô phản bác: "Là tự anh muốn mua."

Anh cúi người xuống: "Tôi hối hận rồi, cho nên xin em đây, cho tôi chút mặt mũi đi, được không?"

Cô hơi do dự, rút những ngón tay trong tay áo đưa ra cầm, ngón tay trắng nõn mềm mịn, nhỏ nhắn đáng yêu.

Anh mỉm cười, không đưa quả bóng bay cho cô mà lại nắm lấy ngón tay cô.

Ngón tay của người đàn ông hơi lạnh, tay của cô ấm áp, Tô Lãng không ngờ anh lại mặt dày như vậy, trong phút chốc đã ngu người.

Tần Kiều cười nhẹ: "Thật ấm."

Cô phản ứng lại, nhanh chóng rút tay mình ra, vành tai đỏ bừng lên: "Tần Kiều, anh buông ra."

Anh biết chừng biết mực nên buông tay cô ra. Thật ra thì anh cảm thấy buồn cười, tại sao muốn chạm vào cô một lát cũng khó như vậy. Anh thẳng thắn thừa nhận, anh càng muốn hôn cô, muốn ở đề cô hơn.

Lần này Tô Lãng không giúp anh cầm quả bóng nữa, Tần Kiều cũng không có ý định vứt nó.

Anh dứt một tay vào trong túi áo, tay còn lại cầm quả bóng bay ngu si kia.

Hai người bọn họ không đi chung đường.

Tần Kiều muốn chuyển chuyển để quay về thành phố B, nhưng bộ phim của Tô Lãng vẫn chưa quay xong, nhất định phải ở lại thành phố M.

Thật ra anh vẫn có suy nghĩ không muốn để Tô Lãng diễn xuất, ở bên cạnh anh tốt biết bao chứ, anh bằng lòng cho cô bất kỳ thứ gì mà cô muốn.

Song bây giờ, anh đã không dám nói ra những lời này, không phải không muốn nói mà là không dám nói.

Một người vốn không yêu anh, sẽ ngày càng bị đẩy ra xa hơn bởi sự ngang ngược và độc chiếm của anh.

Vì vậy lúc cô rời đi, Tần Kiều chỉ cười nói tạm biệt.

Trong mắt Tô Lãng có chút nhẹ nhõm, thật ra thì cảm thấy anh đã bình thường hơn rất nhiều. Anh không còn đáng sợ như trước nữa.

Anh cười nói tạm biệt, điều mà trước đây gần như không thể xảy ra.

Có lẽ con người thực sự sẽ dần dần thay đổi.

Đôi mắt cô cong lên, rốt cuộc vẫn cảm ơn anh đã trải qua giai đoạn đau khổ nhất với cô, cô chân thành nói: "Tạm biệt."

Trong nháy mắt cô quay người đi, ý cười trong mắt anh biến mất, chuyển thành sự chế giễu.

Tạm biệt? Cũng không phải là buông tay.

Lừa em thôi.

Vào cuối tháng Mười Hai, "Tù nhân" đã sắp quay xong.

Trong đêm Giáng sinh, tất cả mọi người đều rất vui mừng.

Sự kiện tranh chấp "Mất hết tính người" của Tô Lãng hoàn toàn qua đi, Lâm Thanh đã làm rất tốt công việc quan hệ công chúng của mình, hơn nữa đến cuối cùng, mẹ của Tô Lãng lại trở mặt, nói xin lỗi cô.

Chuyện này khiến fan Tô Lãng rất đau lòng, mới đầu còn chế nhạo Tô Lãng khiến người ta đau cả mặt.

Trịnh Tiểu Nhã vô cùng tức giận, cô ta cũng không tính là quá mức ngu ngốc nên chuyện này cũng chẳng có tác động gì lớn đến cô ta cả. Cô ta chỉ đẩy mạnh ảnh hưởng của sự việc thôi, vốn nghĩ rằng dù có điều tra thì cũng sẽ không điều tra ra cô ta, nhưng vào giữa tháng, quản lý đã nói với cô ta, nữ diễn viên xuất sắc nhất trong cuộc bình chọn cuối năm, không có cô ta nữa.

Có người bảo cô ta yên lặng một chút.

Trực tiếp gửi thông điệp cho ông nội cô ta, Trịnh Tiểu Nhã không biết người nọ là ai. Cô ta vừa tức giận vừa xấu hổ, song không thể không yên phận.

Đêm Giáng sinh, tất cả mọi người trong đoàn phim đều ra ngoài chơi.

Mọi người đều mặc áo bông, tổ chức tiệc nướng dưới ánh đèn vàng ấm áp, vô cùng đón nhận khí hậu nơi đây.

Sau đợt cả đoàn phim bị cảm lạnh lần trước, Đồng Húc đã không cho mọi người quay phim vào sáng sớm và buổi tối, cho nên tiến độ đã kéo dài tới tận trước khi sang năm mới mới có thể quay xong.

Anh ta là một đạo diễn xuất sắc, đối với tác phẩm đã tốt còn muốn tốt hơn, nhưng thường ngày anh ta không hề hà khắc.

Có người trêu chọc rằng: "Đạo diễn Đồng, đêm Giáng sinh, đoàn phim không được phát cái gì à, có phải là hơi quá không?"

Mọi người đều cười rộ lên.

Đồng Húc đeo kính gọng vàng, nghe vậy thì sững người một lát: "Trung Quốc cũng không đón loại lễ này."

Người nhỏ tuổi nhất trong đoàn làm phim là một cậu nhóc, cậu ta đóng vai học sinh, mới 16 tuổi, thấy bầu không khí lúc này rất tốt, cũng không nhịn được mà mạnh dạn nói: "Đạo diễn Đồng, ở trường chúng em đều biết ý nghĩa của nó, anh đã từng đi du học, càng nên biết chứ!"

"Đạo diễn Đồng, ở nước ngoài anh đều không hòa đồng với mọi người như vậy sao?"

"Đạo diễn Đồng, kháng nghị đó!"

"Cũng sắp xa nhau rồi, đạo diễn Đồng không thể lưu lại chút kỉ niệm đẹp cho chúng tôi sao?"

Tô Lăng cắn một miếng khoai tây, nhìn mọi người đùa giỡn thì cũng cong môi.

Ánh mắt Đồng Húc dịu đi mấy phần: "Được."

Sau đó anh ta gọi điện thoại chuẩn bị quà.

Mọi người thăm chọc, đoán già đoán non: "Mẹ ơi, đùa giỡn vớ vẩn vậy mà lại thành công."

Cậu học sinh cũng nói: "Thật ra trường của bọn em cũng không trải qua chuyện này."

"Đạo diễn Đồng sẽ tặng gì đây, cô thấy sao Tô Lăng?"

Tô Lăng ngậy người, thành thật trả lời: "Chắc là táo." Dù sao cũng không đến mức là thiệp.

"..."

"Không phải chứ!"

Một lúc sau, trời bắt đầu có tuyết rơi. Tuyết trắng nhỏ bay trong không trung, mọi người cực kỳ kích động: "Tuyết rơi rồi!"

Đây là trận tuyết đầu tiên ở thành phố M trong mùa đông năm nay.

Tô Lăng quàng một chiếc khăn, nhìn ra bên ngoài với bọn họ.

Tuyết nhỏ bay lượn dưới ánh đèn, vô cùng đẹp. Đẹp đến mức khiến người ta không chú ý tới cái lạnh trong đêm tối ở thành phố M.

Đồng Húc xách một túi đồ lớn đi vào.

Mỗi người đều rướn cổ lên để nhìn nó, kết quả là vẻ mặt anh ta rất bình tĩnh, khi phát cho mỗi nhân viên một cái, mọi người mới kêu rên nói: "Thật sự là táo."

"Cái này cũng quá không có ý nghĩa."

Đồng Húc lần lượt phát, mỗi người cầm lấy quả táo đều cảm thấy kinh khủng. Dù sao thì anh ta cũng được coi như là người có tiền, phát cho mỗi người một quả táo thì đúng là đáng sợ, đạo diễn Đồng, anh chỉ cần phát phong bì tiền thưởng là được mà.

Khi đến lượt Tô Lăng, cô đưa hai tay ra nhận, đôi mắt trong veo: "Cám ơn đạo diễn Đồng, chúc anh bình an."

Bộ dạng trông có vẻ vui mừng.

Cô gái ngốc nghếch.

Thật ra thì Đồng Húc có ý làm vậy, để cho đám người này ồn ào lên, anh ta cũng phải trả thù một chút. Nói đến chuyện muốn trải qua các ngày lễ, anh ta vẫn thích những ngày lễ ở quê hương hơn, hồi còn đi du học, anh ta luôn nhớ tới Tết Âm Lịch.

Lúc Tô Lăng nói cảm ơn, bỗng dưng Đồng Húc cảm thấy quá mất mặt khi phát một quả táo.

Anh ta ho khan một tiếng, không nhìn vào mắt của cô rồi đi phát cho người tiếp theo.

Bữa liên hoan kết thúc cũng đã 12 giờ, Tô Lăng hơi buồn ngủ.

Lúc đó cũng xem như là Lễ Giáng Sinh, nhưng một nhóm người có thói quen đón những lễ hội truyền thống, cũng không thường xuyên ở nhà, họ chúc nhau hạnh phúc, bình an xong thì đi về khách sạn.

Nhân viên của đoàn phim và trợ lý cũng ở đây, khá đông người nên mọi người đều tự lái xe trở về.

Khi bọn họ ra đến cửa mới phát hiện tuyết rơi dày đặc, trên mặt đất và ngọn cây đã phủ một lớp trắng mỏng.

Đường Tư đau bụng do đến kì, vừa rồi chị ta lại chơi quá hăng hái, không kiềm chế được mà uống nước lạnh, lúc này trên trán đã đổ mồ hôi lạnh, khởi động xe hai lần rồi bỏ cuộc, chị ta khó chịu nên không thể lái xe.

Tô Lăng không biết lái xe, hai đời của cô đều chưa kịp thi bằng lái.

Cô lo lắng nhìn Đường Tư: "Đề em xuống xe hỏi xem ai có thể đưa chúng ta về, trở về sớm ảm trước, nếu không sẽ càng đau hơn."

Đường Tư gật đầu, trong lòng mắng chửi trời lạnh vô số lần.

Tô Lăng xuống xe mới cảm nhận được sự khác biệt của cái lạnh trong và ngoài xe.

Đa số các diễn viên khác trong đoàn phim đều đã lái xe đi, cô hơi sốt ruột. Bản thân cô cũng bình thường nhưng thoát trông Đường Tư rất khó chịu.

Lúc đó Đồng Húc vẫn chưa đi, cô nhìn thấy xe của anh ta lái từ gara ra, cô chạy theo chiếc xe một mạch.

Đồng Húc nhìn thấy cô trong gương chiếu hậu, vội vàng dừng xe lại.

Anh ta mở cửa bước xuống, đi về phía cô.

Tuyết rơi càng ngày càng lớn, cô không che ô, chạy suốt một đoạn đường, khí lạnh xâm nhập vào trong phổi khiến cho việc hô hấp thật khó khăn, mái tóc dài dính đầy bông tuyết.

Nhìn từ xa, cô giống như một người đẹp được chạm khắc từ băng tuyết.

Cô thở hổn hển: "Đồng... Đạo diễn Đồng, thật ngại quá, Đường Tư cảm thấy không thoải mái, chúng tôi không có cách nào lái được xe, có thể... Hừm... Có thể phiền anh đưa chúng tôi đi không?"

Hít phải quá nhiều khí lạnh, mũi cô đau rát, nói được mấy câu, nước mắt sinh lý từ trong mắt chảy ra.

Bỗng dưng cảm thấy thật đáng thương.

Tìm Đồng Húc đập hơi nhanh.

Thật ra thì em họ của anh ta nói không sai, anh ta có tồn tại một số suy nghĩ không thể nói rõ được với cô gái này. Anh ta luôn bị bạn bè chế giễu rằng yêu cầu quá cao, sợ rằng thoát kiếp độc thân là chuyện khó thực hiện được. Không biết cô gái trông như thế nào mới hợp tâm ý của anh ta.

Song ngay từ lần đầu tiên cô đứng dưới tán cây hoa anh đào, lạnh lùng nhìn đến, anh ta đã bắt đầu hơi rung động. Thật ra thì Đồng Húc có lòng riêng, anh ta thiên vị cô, đúng là kỹ năng diễn xuất của cô không tệ, nhưng cô đang ở trong giai đoạn từ từ phát triển.

Đồng Húc lại không thích huấn luyện người khác phát triển, anh ta thích người mà khi gặp họ đã đầy đủ sự hoàn mỹ.

Anh ta có phần vì lợi ích cá nhân.

Lúc này tuyết rơi dày đặc, ánh mắt cô trong veo, đẹp đến động lòng người.

Tình cảm ngày thường mà anh ta đè xuống đã có chút xao động.

Đồng Húc đưa tay ra, giúp cô nhẹ nhàng lấy mấy bông tuyết trên đầu xuống, tuyết ở trên đầu ngón tay anh ta tan thành nước. Cảm nhận được sự mát lạnh nhẹ nhẹ, lòng bàn tay anh ta lại nóng bừng.

Tô Lăng cũng sửng sờ.

Đường Tư ngồi ở ghế lái, đang nhào người về phía trước, nhưng chị ta đeo mắt kính, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng người đằng xa.

Chị ta không nhìn rõ, chỉ biết đó là đạo diễn Đồng và Tô Lăng.

Song ánh mắt chị ta lại chuyển hướng.

Nhìn thấy một người đàn ông đang đứng dưới gốc cây hòe già cách bọn họ không xa.

Người đàn ông nhìn chăm chăm bọn họ không chớp mắt.

Trong lòng Đường Tư rung động, chị ta có dự cảm không lành.

Tần Kiều đợi Tô Lăng hai tiếng đồng hồ ở bên ngoài, từ khi tuyết mới rơi cho tới lúc tuyết rơi dày đặc. Một lớp tuyết phủ trên đầu anh, anh dựa lưng vào cây hòe, lạnh đến mức sắp không còn cảm giác gì.

Nhưng vào lúc này, anh cười nhạt một tiếng.

Nhìn xem anh thấy cái gì đây.

Người phụ nữ mà anh vô cùng khao khát nhưng lại không thể có được, đang ở trong lớp tuyết dày đặc, chủ động chạy về phía một người đàn ông khác.

Anh nhìn người đàn ông đó cũng rất quen mắt, người "anh em" rề tiền Đồng Húc.

Khá khen cho một cặp đôi tình chàng, ý thiếp.

Con mẹ nó, coi anh chết rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Thiếu

Chương đặt pass, sẽ update sau nếu có.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tôi còn sống là còn yêu em

Editor: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Khi ấy, đèn vừa được bật lên, khách sạn nằm ngay vị trí khá sầm uất, ánh đèn loang loáng khắp nơi.

Anh nhìn cô, con người đen nhánh và sâu thẳm thoáng hiện ý cười.

Tô Lăng không chịu nổi loại đối mặt này, cô bèn hỏi: "Anh tới đây làm gì vậy?"

Tần Kiều nhớ cô, nhớ rất nhiều. Từ ngày đưa cô ra sân bay đến nay đã gần một tháng. Thời điểm cuối năm, phía công ty rất bận, anh thường phải làm việc đến sáng mới xong, mỗi khi cả người mệt mỏi uest oải đứng nhìn sắc nắng vàng ấm áp rải dưới lầu, anh càng nhớ cô hơn.

Nhưng anh không thể tìm đến chỗ cô, không có lí do mà tìm đến, anh sẽ bị người ta coi là tên biến thái cuồng theo dõi.

Tần Kiều cảm nhận được thái độ của Tô Lăng đã thay đổi so với trước, trước đây cô vừa sợ vừa ghét anh, nhưng sau khi bà ngoại cô mất, anh và cô trở

về thành phố L, thu lại những suy nghĩ sai lệch của mình, giả bộ đang hoảng nghiêm túc thì thái độ của Tô Lăng cũng thân thiện với anh hơn.

Thực ra anh không ăn mừng lễ Giáng Sinh gì gì đó, nó đâu liên quan gì tới anh. Nhưng ăn lễ là lí do duy nhất anh có thể nghĩ đến để tới gần cô.

Cô đã hỏi như vậy, anh không còn cách nào khác, đành phải cười đáp: "Mừng lễ mà, đến chúc em Giáng Sinh vui vẻ."

Tô Lăng cũng cảm thấy lí do này của anh nghe hơi khó tin, nhưng cô không có thói quen vạch mặt người khác. Cô gật đầu, nhẹ nhàng đáp lại lời chúc: "Chúc mừng Giáng Sinh."

Tần Kiều có chuẩn bị đầy đủ mới tới đây: "Tôi mang cho em món quà, nhưng đang để trên xe, giờ chúng ta ra lấy chứ?"

Trời đã tối hẳn, chỉ còn ánh đèn đường mờ ảo màu vàng sáng, Tô Lăng không tin anh lắm, vì đúng thật là nhân phẩm của Tần Kiều rất không đáng tin. Cô lắc đầu: "Không cần đâu, cảm ơn anh."

Cô cũng rất sợ những món quà của anh, nhờ đó lại là chiếc lắc chân hay gì đó tương tự... Nghĩ thôi cũng thấy sợ.

Tần Kiều nhướn mày: "Thôi cũng được, ngày mai đưa em nhé."

Cô vừa thờ phào một hơi, lại nghe anh cười nói: "Tốt xấu gì chúng ta cũng coi như người quen đúng không, Lăng Lăng?"

Anh rất tự giác định vị mình ở một vị trí mà cô có thể tiếp nhận, Tô Lăng do dự chốc lát, cũng gật đầu. Chỉ cần trong lòng anh không coi cô là người lạ đủ rồi.

Anh cười một cách xấu xa: "Vây em cũng tặng tôi món gì đó đi, có qua có lại. Em nghĩ xem, trước nay luôn là tôi tặng em thứ này thứ kia, em như vậy có phải hơi hẹp hòi không?"

Tô Lăng tặng anh tổng cộng hai món quà, một là con thỏ bông giá hai tệ, cái còn lại là một đồng xu

Tổng giá trị là bốn tệ, đến nay anh vẫn còn giữ như bảo bối.

Tô Lăng mềm giọng nói: "Nhưng tôi đâu yêu cầu anh tặng tôi." Cô lại không muốn có trao đổi gì giữa hai người, Tần Kiều không tặng đồ cho cô thì tốt quá, cô cũng không cần đưa anh thứ gì.

Tần Kiều hét cách, nhưng khuôn mặt vẫn treo ý cười: "Không được, tốt xấu gì tôi cũng đợi em đến nửa đêm, sao em nỡ làm thế?"

Tô Lăng vừa nghĩ đến đôi tay lạnh như băng của anh thì lòng lại mềm đi đôi chút, cô định bảo anh lần sau đừng tới nữa. Nhưng chắc chắn Tần Kiều sẽ không nghe, hôm nay cô không còn cảm giác ngột thở như hồi trước, khoảng thời gian này, trừ nỗi thương cảm bởi sự ra đi của bà ngoại thì những áp lực tâm lí còn lại cũng đã biến mất.

Tô Lăng cũng không muốn bằng một câu nói của mình lại ép gã Tần Kiều ích kỷ độc đoán kia trở về.

Cô cẩn thận nói: "Nhưng tôi chưa chuẩn bị gì." Mặc dù cô không đến mức nghèo trắng tay nhưng đúng là không chuẩn bị sẵn món quà gì cả.

"Ngày mai tôi tặng được không?"

Anh biết cô không có gì cả, giọng lại trầm xuống: "Ngay bây giờ được không? Sáng mai tôi phải đi sớm, bên công ty còn có việc."

Tô Lăng không thể phủ nhận là lúc nghe thấy anh bảo phải đi thì lòng cô vui vẻ hẳn lên, còn thờ phào nhẹ nhõm.

Chuyện khác thì cũng dễ thương lượng rồi, cô nhẹ nhàng nói: "Nhưng tôi chưa chuẩn bị thứ gì."

Mắt anh ánh lên ý cười, bên trong như ẩn chứa một tia sáng kì lạ đầy khát vọng, Tô Lăng không hiểu vì sao mình có thể đọc được ý nghĩa ánh mắt ấy.

Tần Kiều vừa định nói, cho tôi hôn một cái được không?

Nhưng Tô Lăng vội vàng quay đầu, thò tay vào túi đeo bên người, mò mẫm một hồi.

Sau đó cô lấy ra một quả táo nhét vào tay Tần Kiều rồi nhìn anh chăm chăm: "... Cái này, tặng cho anh." Thực ra cô cũng có ý xấu đấy, quả táo này là Đồng Húc chia cho cô, mỗi người trong đoàn phim đều có. Mặt cô đã đỏ ửng, tim đập thình thịch.

Nhưng cô chỉ có mỗi thứ này thôi.

Tần Kiều: "... " Anh cúi đầu nhìn quả táo kia một lát, Tô Lăng nhỏ giọng nói: "Nghe nói đêm Giáng Sinh mà ăn táo thì sau này sẽ được bình an."

Rốt cuộc làm chuyện xấu cũng hơi chột dạ, cô vội quay đầu qua chỗ khác, không dám nhìn anh, tai cũng đã đỏ cả lên.

Ánh mắt Tần Kiều tràn đầy ảm áp: "Được."

Tô Lãng càng thêm áy náy, tất nhiên anh không biết quả táo này là do Đồng Húc phát cho, anh mà biết thì xong đời.

Khó khăn lắm Tô Lãng mới dám làm chuyện xấu nên cảm thấy hơi lo lắng: "Vậy tôi đi đây."

Tay cô vừa sờ lên nắm cửa, Tần Kiều đã nheo mắt, giọng điệu mang theo chút biếng nhác: "Lãng Lãng tốt với tôi như vậy cơ à? Còn chuẩn bị sẵn một quả táo cho tôi?"

Tô Lãng: "..."

Tần Kiều đã hiểu ra, anh cười cười, nhìn cô như giễu cợt: "Ai đưa em mà để em lấy ra đưa tôi cho có lệ thế này?"

Tô Lãng muốn khóc luôn, cô không dám nói đó là Đồng Húc, đáng sợ lắm, biết thế không đưa cho anh. Cô không dám nhìn anh, cúi đầu lí nhí: "Đây là của Đường Tư cho."

Anh vươn một tay nâng cằm cô lên: "Nhìn tôi này." Ngón tay lạnh buốt chạm vào da thịt ấm áp của cô.

Tô Lãng không nhìn anh.

Tần Kiều khẽ cười: "Tô Lãng, mặt đỏ lên rồi kìa."

Cô không lên tiếng, trong lòng đang xấu hổ muốn chết.

Giọng điệu của Tần Kiều nghe vẫn lười biếng như cũ: "Của Đường Tư, hửm?"

Tô Lãng không dám trả lời anh.

Anh xoay điện thoại di động trong tay, trong đó có tin tức về Đường Tư, có cả số điện thoại. Cô bé Tô Lãng ngày thơ này, đến nói dối cũng không biết. Anh có thể dễ dàng vạch trần lời nói dối của cô nhưng lại không làm, bởi Tô Lãng không thích anh nắm trong tay mọi thứ xung quanh cô như thế.

Nếu tra xét người bên cạnh cô lại bị cô biết được, không khéo còn bị ghét hơn.

Nhưng quả táo này là ai cho lại không phải việc gì khó đoán.

Anh biếng nhác mở miệng: "Là của Đồng Húc cho phải không?"

Cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt có vẻ xấu hổ và đáng thương.

Đậu mé! Đúng thật rồi.

Tần Kiều hơi bực mình, chỉ muốn quẳng ngay cái thứ này đi. Nhưng anh đóng kịch quen rồi, cho nên không hề để lộ ra bất cứ cảm xúc không nên có nào.

Tô Lãng thấp thỏm nhìn anh một lát, thấy anh rũ mắt nhìn xuống, trông không có vẻ tức giận gì thì cô mới âm thầm thở phào một hơi.

Cô mềm giọng: "Xin lỗi anh, bây giờ tôi chỉ có mỗi thứ này, nếu anh không thích, để mấy hôm nữa tôi bù thứ khác cho anh."

Tần Kiều âm thầm cười lạnh, rút tay về, giọng điệu rất bình tĩnh: "Không sao."

Anh bỏ quả táo xuống: "Về nhà ngủ đi."

Cô gật đầu rồi xuống xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một bên mặt đầy lạnh lùng của anh, anh dõi theo bóng dáng cô. Bỗng dưng Tần Kiều cười gọi: "Lãng Lãng."

Bước chân cô thoáng dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Sắc mặt anh không nhìn ra tâm trạng gì, chỉ hỏi cô: "Em thật lòng hi vọng tôi được bình an sao?"

Cô ngăn người, không biết vì sao anh lại bất chợt hỏi loại vấn đề này, Tần Kiều cười nhẹ một tiếng: "Tôi rất biết thân biết phận, thật ra thì nếu tôi chết, đối với em mà nói, chẳng phải sẽ tốt hơn ư?"

Ngón tay cô co chặt lại.

Thật ra... Khoảng thời gian cô hận anh nhất, trong lòng cũng mong anh chết đi. Khi đó cô cũng không muốn sống nữa, những lúc hận người này đến cực điểm, chỉ ước gì anh biến mất khỏi thế giới này.

Hai đời của cô, hầu như mọi tình cảm đặc biệt sâu đậm đều dành hết cho anh, dù cho đó là hận.

Nhưng lúc này anh đột nhiên hỏi vậy, cô bỗng cảm thấy có chút buồn bã.

Thật ra ở đời này, Tần Kiều chưa làm gì quá đáng cả.

Thậm chí anh vẫn luôn giúp cô, trong lòng Tô Lăng như có tấm gương sáng, trên đó viết rõ những điều tốt của anh.

Cô biết anh đang cố gắng thay đổi.

Cuối cùng, cô trả lời anh: "Không phải."

Tần Kiều nở nụ cười, giọng dịu dàng: "Lặng Lặng."

Bốn mắt nhìn nhau, anh âu yếm nói: "Tôi biết tôi không được tốt, tôi cũng không có văn hóa gì, tính tình lại xấu. Nhưng tôi có thể thay đổi những điều này, nếu em chê tôi không tài hoa như Đồng Húc, tôi còn cả đời để từ từ học. Tính tình của tôi cũng có thể sửa lại. Nếu tôi thực sự thay đổi mà trở nên tốt hơn, em thích tôi một chút được không?"

Ánh đèn vàng ấm áp rải nhẹ lên người cô.

Bỗng dưng cô cảm thấy luống cuống.

Tần Kiều nói: "Không muốn trả lời thì không cần trả lời. Muốn tôi chết cũng không sao. Nếu tôi sống, tôi sẽ dành hết tình yêu cho em." Anh cười, "Nếu tôi chết, cũng không sao... Ít nhất đó là một chuyện tốt đối với em."

Còn sống một ngày, sẽ yêu em một ngày.

Thế nên, dù anh đã xem nhẹ sự sống chết nhưng anh vẫn muốn bình yên mà sống. Có cô tồn tại, thế giới này chính là một nơi rực rỡ tươi sáng.

Anh yêu cái thế giới rực rỡ tươi sáng này.

Lông mi cô run rẩy từng chớp, rốt cuộc, cô bối rối chạy trở về khách sạn.

Tần Kiều nhìn theo hồi lâu, sau cùng, ánh mắt rơi xuống quả táo kia. Ánh mắt anh tối tăm, anh sẽ không dễ dàng mà chết như vậy. Chỉ có thể tiếc nuối rằng nguyện vọng này của cô, anh không sao giúp cô hoàn thành được.

Sáu giờ sáng hôm sau, Tô Lăng nhận được điện thoại của Tần Kiều.

"Tôi phải về thành phố B, bây giờ đang ở góc đường cạnh khách sạn, em xuống đây một lát được không?"

Tô Lăng không có thói quen ngủ nướng nên chắc là đã dậy rồi.

"Anh chờ tôi một chút."

Lúc cô xuống lầu thì tiệm bánh bao cạnh đó đã mở cửa.

Thành phố M này nghèo cõi, địa thế trống trải. Đêm qua tuyết rơi suốt đêm, trên mặt đất, tuyết đã thành một lớp dày, khắp đất trời toàn là một màu trắng sáng.

Hơi nóng phả ra nghi ngút từ mấy tiệm bán đồ ăn sáng.

Mỗi hơi thở của cô đều là một luồng hơi trắng xóa.

Tô Lăng sợ lạnh, chân còn xỏ giày đi tuyết, mặc chiếc áo lông dài đến đầu gối, quần cũng là đồ nhung. Nhìn cô thôi cũng đã cảm thấy ấm áp.

Tần Kiều tựa ở cạnh xe, tay cầm một cái túi.

Bản năng của cô lại sợ hãi mấy món mà anh tặng, cô nhút nhát nhìn cái túi, như thể bước lại gần cũng là một chuyện rất đáng sợ.

Tần Kiều cũng đã nhận ra, anh cười rất ngang tàng: "Qua đây."

Cô lẻ mề nhích chân, mắt cứ liếc sang cái túi.

Tần Kiều lập tức bước tới, thực ra trong túi cũng không có thứ gì xấu xa cả, chỉ là một cái chụp tai phủ lông trắng, một chiếc khăn quàng cổ màu đen thôi.

Động tác của anh rất dịu dàng, mắt còn mang theo ý cười, anh quần khăn choàng cho cô.

Cô trắng trẻo đáng yêu, đeo cái gì cũng đẹp.

Tô Lãng không ngờ tới rằng Tần Kiều tặng mấy món đồ bình thường, khăn quàng cổ còn vương chút hơi ấm.

Cô chớp chớp mắt, trước tiên cảm ơn anh một câu rồi mới hỏi: "Sao lại là màu đen?" Chẳng phải Tần Kiều có thứ thẩm mỹ của thằng nam đó sao, cô còn nhớ rõ anh rất thích mua đồ màu hồng nhạt cho cô.

Tần Kiều bình tĩnh hỏi ngược lại: "Không thích màu đen à?"

Cô lắc đầu: "Màu gì cũng được."

Ánh mắt Tần Kiều đảo quanh một vòng trên chiếc khăn quàng của cô.

Hắn là trên đó còn mang theo hơi ấm và mùi hương của anh, chỉ là cô sẽ không biết điều đó. Nếu biết, e rằng cô không chịu quàng đâu.

Màu đen làm nổi bật làn da trắng nõn của cô hơn.

Anh cười nhẹ.

Anh nghĩ, Tô Lãng là màu trắng, còn anh là màu đen cực hạn. Anh muốn nhuộm đen cô, lại sợ cô biết.

Thế nhưng chỉ cần như bây giờ thôi cũng đủ để anh hào hứng lắm rồi.

Chắc, đúng là thứ tình cảm khiến người ta cảm thấy chán ghét. Bắt đầu bằng tình yêu, trung thành với tình dục, nhưng lại không thể không dừng bước vì sợ mất đi.

Chỉ có thể chậm rãi bồi dưỡng ở một nơi không thấy được ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thật trùng hợp

Editor: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Đúng là Tần Kiều không gạt cô, năm mới sắp đến, công ty thật sự rất bận.

Anh đến thành phố M một chuyến, lúc trở về lại phải dành nhiều thời gian hơn để giải quyết công việc.

Khi không phải gặp mặt Tô Lãng, quả thật Tần Kiều là kiểu người lý trí đến mức lạnh lùng.

Anh lên máy bay lúc tám giờ, đem quà tặng đến cho cô, sau đó lại vội vàng lái xe tới sân bay.

Tô Lãng nhìn chiếc xe đã khuất xa của anh, trong phút chốc thì cô chợt cảm thấy, Tần Kiều của hiện tại tốt hơn rất nhiều so với người có dự vọng chiếm hữu mạnh mẽ đến mức biến thái lúc trước.

Lời nói tối qua của anh đã lật tẩy những suy nghĩ u ám mà cô từng có, khiến cô cảm thấy thật sự hổ thẹn.

Sau khi Tô Lãng trở về, một lát sau Đường Tư cũng thức dậy, cơn đau bụng kinh của chị ta chỉ đau một ngày nên hôm nay vẻ mặt đã tốt hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Tô Lãng mang mũ tai thò giật giật hai bên và khăn quàng cổ màu đen bằng lông nhung, trong mắt chị ta hơi kinh ngạc: "Lãng Lãng, em mua nó khi nào vậy?"

Tô Lãng có phản xấu hổ: "Vừa mới mua ấy."

Đường Tư gật gật đầu: "Đẹp lắm, màu đen sẽ đỡ bẩn."

Đường Tư nói thêm: "Đạo diễn Đồng nói hôm nay tuyết vẫn còn rơi, tạm thời nghỉ ngơi một tý, không quay phim, nếu như em không còn việc gì khác thì ngủ một giấc, lấy lại cảm giác đi."

Tô Lãng ngẩn người, mỗi khi có chuyện thế này thì Đồng Húc sẽ tự mình gọi điện thoại đến nói cho cô, bây giờ để Đường Tư chuyển lời, có lẽ cũng là để ý tới chuyện tối hôm qua.

Tô Lãng thăm thờ dài, song cô cũng hết cách với chuyện này rồi.

Trong bụng chứa nhiều khúc mắc, dù như nào cũng không có thể trở về quá khứ.

Tuy nhiên lúc bắt đầu quay phim lại, dường như Đồng Húc cũng không có thay đổi gì khác, nên quay như thế nào thì quay thế đó.

Tới tháng Mười Hai, bộ phim "Tù nhân" đã được quay xong.

Giai đoạn chế tác hậu kỳ còn phải cần một khoảng thời gian nữa, chắc là sẽ không xong kịp trước Tết Nguyên Đán.

Đồng Húc cũng không để ý đến điều đó lắm, những tác phẩm anh ta sản xuất ra đều hoàn mỹ, cũng không cần phải vội vàng.

Ngày đó khi quay xong "Tù nhân", bầu không khí trong đoàn phim rất vui vẻ.

Mọi người đi nhậu nhẹt chúc mừng, Phùng Lệ Phi say quắc cần câu, ánh mắt nhìn Tô Lãng hơi trắng trợn.

Tô Lãng không quen bị người nhìn chăm chăm như vậy nên rất không tự nhiên.

Phùng Lệ Phi nói: "Tô Lãng, nếu em không có bạn trai, không bằng suy nghĩ đến anh thử xem?" Anh ta nói rất thẳng thắn, dù sao anh ta cũng có kinh nghiệm phong phú trong chuyện tình cảm, theo đuổi con gái cũng rất mãnh liệt.

Mọi người đứng lên ồn ào đùa giỡn.

Đồng Húc liếc mắt sang Tô Lãng, sau đó lại nhìn về phía Phùng Lệ Phi, trong mắt lơ mơ chế giễu.

Nếu như Phùng Lệ Phi biết đến sự tồn tại của Tần Kiều, e là sẽ sợ đến vỡ cả mặt.

Trịnh Tiểu Dã cười tủm tỉm: "Tôi thấy hai người rất xứng đôi đấy, cô đồng ý đi Tô Lãng." Cô ta vừa nói câu này xong thì người đại diện lập tức kéo kéo tay áo cô ta.

Trịnh Tiểu Nhã không nhận được mà cau mày, cuối cùng cũng không hé răng nói nửa lời.

Đường Tư rất bức bối, cô vui như thế thì sao cô không đồng ý đi? Trịnh Tiểu Nhã cô và Phùng Lệ Phi cũng rất xứng đôi đó! Hơ nói không chừng cô còn chả xứng với người ta.

Nhưng mà làm một trợ lý, chị ta cũng không thể oán giận một ngôi sao nữ ở tuyến một được.

Đường Tư nói dờ: "Cô Trịnh cứ nói đùa, Lãng Lãng còn chưa tốt nghiệp nữa, để

Tô Lãng coi như không nghe thấy gì.

Mọi người ồn ào chuyện này một hồi rồi cũng thôi.

Tô Lãng quay phim xong cũng rất vui vẻ, quay phim ở thành phố M vô cùng mệt, bây giờ mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Việc làm Tô Lãng vui vẻ nhất chính là bản thân học được nhiều thứ, mỗi diễn viên mà Đồng Húc chọn đều cực kỳ xuất sắc, cô đã học hỏi rất nhiều điều từ bọn họ.

Nghị lực là tài sản vô giá khó có được.

Mà hiện tại, trong thẻ của cô cũng có tận bảy con số rồi.

Nhìn thấy một loạt con số không đó, Tô Lãng vẫn có loại cảm giác không chân thật lắm.

Cô quen với việc nghèo rớt mùng tơi, nghèo đến nỗi không có cảm xúc gì với tiền bạc.

Chỉ là khó tránh khỏi việc cảm thấy đời người không có gì tồn tại lâu dài, lúc bà ngoại bị bệnh cần tiền nhất thì cô lại không đủ sức, bây giờ bà ngoại đã qua đời, cô cảm số tiền này cũng không biết dùng để làm gì.

Cô thu dọn đồ đạc rồi trở về nhà, nghỉ ngơi một chút lại quyết định về trường học trước.

Cuộc thi cuối kỳ sắp diễn ra, thi xong thì cũng nghỉ Tết.

Tô Lãng lấy được thù lao, đeo khẩu trang trở về trường học.

Trên đường gặp phải những người nhận ra mình, cô đều hết sức vui vẻ mà đến chào hỏi với họ, mọi người cũng biết nếu gây ra náo động sẽ không tốt, vì vậy ai cũng tràn đầy ý tốt mà đè thấp giọng xuống, dù tiếp tục kích động cũng không làm bại lộ thân phận của Tô Lãng.

Tô Lăng suy nghĩ, thật ra cô nên dùng một cách khác để rời khỏi sân trường.

Bây giờ không có tiết học, cô định đi vào kí túc xá để tìm Vân Bó, nhưng về mặt Chu Uyển Uyển lờ mờ: "Vân Bó đi quay phim rồi, cậu ấy chưa nói cho cậu biết hả?"

Tô Lăng sửng ngờ, mấy tháng nay cô có liên lạc qua điện thoại với Vân Bó nhưng mỗi lần như vậy, Vân Bó đều kể ở trường học thể này rồi trường học thể kia, Tô Lăng hoàn toàn không ngờ đến Vân Bó sẽ đi quay phim.

Chu Uyển Uyển nói thêm: "Cậu ấy nhận một kịch bản tiền hiệp, đi quay gần một tháng rồi."

Lúc này là tháng Mười Hai, thời tiết vốn đã lạnh, song sau khi Tô Lăng nghe thấy thì toàn thân lập tức phát rét.

Cô đã dặn đi dặn lại hàng trăm hàng ngàn lần rằng Vân Bó cố gắng đừng nhận phim tiền hiệp, nhưng Vân Bó vẫn đi.

Tô Lăng tính toán thời gian, sắc mặt cũng tái lại không còn chút máu, cô vội vàng gọi điện thoại cho Vân Bó.

Điện thoại vang lên hồi lâu cũng không có ai bắt máy.

Trong lòng Tô Lăng sôi sục, hỏi Chu Uyển Uyển: "Sao Vân Bó nhận được bộ phim này vậy? Đoàn phim này ở đâu?"

Chu Uyển Uyển không rõ lắm. Cô ta buông cái gương trên tay xuống, trả lời: "Tôi cũng không biết, nhưng có một khoảng thời gian Vân Bó không vui vẻ lắm, bề ngoài như bị mất ngủ, sau đó thì cậu ấy đi thử vai khắp nơi, cuối cùng cũng trúng tuyển, lúc đó còn rất vui nữa."

Tô Lăng không còn cách nào, chỉ có thể đi đến mấy cái đoàn phim ở kiếp trước để tìm người.

Cô còn nhớ rõ cái đoàn phim quay bộ "Liên Hoa Lục" kia, nhắc tới là đau lòng, kiếp trước Vân Bó xảy ra chuyện, đoàn phim đã đề chuyện này xuống rồi tiến hành quay hình như thường.

Ai cũng không biết rằng tại đây đã có một cô gái xinh đẹp như hoa đã mất mạng trong bộ phim này.

Sau khi bố và mẹ kế của Vân Bó được bồi thường một khoản tiền lớn thì cũng không tiếp tục nhắc đến chuyện này nữa.

Cũng may đoàn phim đó ở ngay thành phố B, Tô Lăng ngồi xe tới đó, bên đó đúng đang quay phim.

Tô Lăng bị ngăn lại không đi vào được, cô vô cùng lo lắng: "Xin anh cho tôi vào trong một chút thôi, tôi tìm bạn của tôi, cô ấy tên Vân Bó."

Người đó nhìn cô bằng nửa con mắt: "Được rồi được rồi, mỗi ngày đều có người tới đây tìm người, cũng đều nói là tìm bạn của mình, theo đuổi người nổi tiếng cũng không thể theo tới nơi này chứ, tránh ra đi!"

Tô Lăng không có cách nào, kiếp này có rất nhiều việc đã xảy ra sớm hơn dự tính, một ngày thôi cô cũng không thể đánh cuộc được.

Bây giờ không có tin xấu nào truyền ra, chứng tỏ là Vân Bó vẫn bình an khỏe mạnh, cô biết có nhiều lúc số phận rất mạnh mẽ, nhất định phải ngăn cản toàn bộ chuyện này.

Tô Lăng không vào được, chỉ có thể cầu cứu người khác.

Đầu tiên cô gọi điện thoại cho Lâm Thanh, Lâm Thanh nghĩ một chút rồi đáp: "Phim "Liên Hoa Lục" hả? Lúc trước từng nghe tới nhưng vốn đầu tư của phim này không lớn, diễn viên tới thử vai cũng chưa ký hợp đồng nghệ sĩ gì, chị không có cách liên lạc với đạo diễn. Em tới đó làm gì vậy?"

Tô Lăng không thể giải thích cho cô ta, vội vàng nói hai câu rồi tắt máy.

Cô chột khựng lại, gọi cho Tần Kiều.

Cô nhớ rõ lúc Vân Bó xảy ra sự cố, cũng là lúc Tần Kiều dẫn cô đi tới đoàn phim, chắc chắn anh sẽ có cách.

Đời này, đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh.

Vốn dĩ Tần Kiều đang họp, có một hạng mục bất động sản làm rất tệ, anh đang chửi người thi di động vang lên.

Lẽ ra Tần Kiều sẽ không chút nghĩ ngợi mà tắt máy, thế nhưng khi liếc qua màn hình di động, anh bắt ngờ cau mày.

Quản lí bị mắng đến mồ hôi chảy đầy đầu thì nhìn thấy tổng giám đốc Tần đi ra ngoài nghe điện thoại với ánh mắt kỳ lạ.

Tần Kiều nở nụ cười: "Lăng Lăng, chủ động vậy sao, nhớ tôi à?"

Tô Lăng không trả lời vấn đề này, cô không hề ập a ập ứng, nói hăng mục đích gọi đến: "Tần Kiều, tôi không vào được đoàn phim "Liên Hoa Lục", anh có thể giúp tôi tìm cách được không?" Thái độ nhờ người khác giúp đỡ của cô rất chân thành, giọng nói vô cùng mềm mại: "Tôi xin anh đấy."

Anh nghe xong thì cơ thể tê dại một cách kỳ lạ.

Tô Lăng cầu xin anh ư?

Trong bụng anh mắng một câu thô tục, bị cái loại vui sướng kỳ quái này chiếm lấy, anh cảm thấy chắc chắn mình là một tên biến thái rồi.

Tần Kiều không dám bàn điều kiện với cô, thật ra không phải không muốn, dù sao lúc này nói điều kiện thì quá nửa là cô sẽ đồng ý, nhưng chỉ sợ lần sau sẽ không có loại chuyện tốt như vậy.

Anh đề giọng, bình tĩnh trả lời: "Được, em chờ tôi một chút."

Tần Kiều gọi Hạ Tầm tới: "Cô đi kiểm tra đoàn phim "Liên Hoa Lục" xem, nói cho ông ta biết Tần Thị muốn đầu tư, để ông ta cho Tô Lăng vào trong trước đi."

Vô cùng đơn giản và thô bạo, khoe miệng Hạ Tầm giật giật, đi làm việc thôi.

Tô Lăng đợi một lát thì đạo diễn của "Liên Hoa Lục" ra ngoài đón cô vào.

Đoàn phim của bọn họ đang quay được một nửa thì nhận được cuộc điện thoại ngoài ý muốn, bộ phim "Liên Hoa Lục" chỉ là một bộ phim chiếu mạng, không có kinh phí gì.

Tần Thị muốn đầu tư, ông ta có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, té ra bây giờ đi đường mà cũng có thể nhặt được vàng cơ đấy.

Đạo diễn cảm thấy bản thân mình sắp bốc lửa tới nơi, Hạ Tầm nói rất gấp, ông ta vội vàng hô cắt, diễn viên đang treo trên dây cáp còn chưa được kéo xuống thì đạo diễn đã đi ra đón người.

Tô Lăng đã đoán được kết quả của lần dựa hơi này, cô căng da đầu xin lỗi đạo diễn, dù sao đây cũng là chuyện quan trọng liên quan đến sống chết, cô đi theo đạo diễn vào bên trong.

Đây là một trần nhỏ để quay phim cổ trang.

Thiết bị thật sự kém hơn bộ phim "Mười Hai Năm Phong Trần" trước đây rất nhiều, kết quả là khi Tô Lăng mới đi được nửa đường, bỗng dưng bên kia hét âm lên.

Có người la to: "Dây cáp bị đứt rồi!"

"Trời ơi!"

Trong lòng Tô Lăng căng thẳng, cái gì cũng không thêm nghĩ nữa mà chạy nhanh qua bên đó.

Sắc mặt đạo diễn cũng thay đổi, vội vàng theo sau.

Vân Bồ nằm trên mặt đất, trên người trầy trụa chảy máu, xương tay của cô nàng bị gãy, vô cùng đau đớn, thế nhưng không bị ngất đi, mà bởi vì quá đau nhức nên bật khóc tại chỗ.

Tô Lăng chen vào đó: "Vân Bồ!"

Nhìn thấy Vân Bồ đang khóc mà không chết ngay tại chỗ giống kiếp trước, Tô Lăng nhẹ nhàng thở ra rồi lập tức gọi cho xe cấp cứu.

Môi Vân Bồ cũng bị đập trúng, có chảy máu, thoát trông rất đáng sợ.

Tô Lăng không dám chạm vào cô ấy, sợ sẽ khiến tình trạng vết thương của Vân Bồ càng nghiêm trọng hơn.

Xe cấp cứu nhanh chóng đến, Vân Bồ được nâng lên xe. Tô Lăng cũng lên theo.

Đạo diễn thấy tìm mình đập điên cuồng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Chân của người bên cạnh cũng mềm oặt: "Cũng... May mà chúng ta đã dừng quay phim lại giữa chừng, sau khi đạo diễn hô cắt, chúng tôi đã nghĩ rằng cũng không biết lúc nào mới quay phim tiếp nên để nhân viên công tác kéo hai cô ấy xuống đất, ai ngờ lúc dây cáp của Vân Bồ mới thả xuống một nửa thì bị đứt. Phía dưới là dốc núi và đá tảng, nếu như bị đứt trên không, vậy...."

Vậy thì có lẽ hôm nay Vân Bồ đã chết ở trong này rồi.

Đạo diễn hít một hơi thật sâu, lần đầu tiên cảm thấy may mắn khi Tần thị gọi điện thoại tới rồi mang đến sự trùng hợp như vậy, nếu không thì đây là một mạng người đấy.

Lúc Vân Bồ đang được phẫu thuật, Tô Lăng lo lắng đi qua đi lại, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện cho Vân Bồ đừng xảy ra chuyện gì.

Tô Lăng không biết toàn bộ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, nếu như hôm nay cô thật sự tới chậm hơn một chút thôi, vậy thì dây cáp của Vân Bố sẽ bị đứt ngay giữa không trung.

Sau khi tan họp, Tần Kiều đi ra, Hạ Tầm đang chờ ngoài cửa.

Anh làm việc rất dứt khoát, bước đi cũng rất nhanh, Hạ Tầm bước nhanh theo sau anh.

Tần Kiều vừa đi vừa hỏi: "Tình hình bên "Liên Hoa Lục" sao rồi?"

Hạ Tầm vừa gọi điện thoại sang đó, lúc này cũng thôn thức: "Đạo diễn nói bên bọn họ xảy ra chuyện, một diễn viên tên Vân Bố ngã từ trên cáp xuống."

Tần Kiều cảm thấy cái tên này rất quen.

Suy nghĩ cẩn thận mới nhớ là bạn của Tô Lăng, có vẻ người này có quan hệ rất tốt với cô.

Trời sinh Tần Kiều là người lạnh nhạt, chỉ cần không phải Tô Lăng xảy ra chuyện thì dù là ai chết, anh đều không có cảm giác gì, vì vậy anh hỏi cho có lệ: "Ngã có nghiêm trọng không?"

Hạ Tầm đáp: "Dạ không biết nữa, trước mắt đang ở bệnh viện, nhưng mà tổng giám đốc Tần, anh thấy có đúng lúc không, đạo diễn vừa gọi điện thoại đến cảm ơn chúng ta đây, bọn họ dùng quay phim lại giữa chừng, diễn viên đó được cáp treo thả xuống hơn một nửa mới ngã, nếu như không dừng lại thì có thể đã xảy ra tai nạn chết người rồi."

Vốn là Tần Kiều không để ý tới, nhưng khi nghe nói như vậy thì đôi mắt chợt nheo lại.

Là hơi trùng hợp thôi sao.

Cũng quá trùng hợp rồi.

Lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho anh, còn cầu xin anh giúp đỡ không do dự chút nào, giọng điệu cũng rất nôn nóng, giống như là biết Vân Bố sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Việc này thật thú vị đấy, vì sao cô sẽ biết trước?

Tần Kiều nhớ tới những lời kỳ lạ mà Tô Lăng đã nói lúc uống rượu ở Vân Thượng Tinh Không, còn có giấc mơ kỳ quái, khiến người ta phải đau lòng mà anh đã mơ thấy.

Ngay từ đầu cô đã chán ghét anh, tuy lúc đó anh ương ngạnh đùa giỡn cô nhưng cũng chỉ là phản ứng bình thường của đàn ông, chưa đến nỗi khiến cô hận anh. Hơn nữa, rõ ràng ban đầu là cô ấy xinh đẹp như thế lại xuất hiện trong phòng tắm của anh dưới bộ dáng trang điểm như ma quỷ.

Liên kết tất cả các tình tiết này với chuyện của Vân Bố thì nghĩ thế nào cũng cảm thấy có vài việc rất khó hiểu.

...

Trà: Cảm ơn mọi người đã góp ý về cách xưng hô của Vân Bố, ban đầu mị tính là edit xong thì beta lại một lượt luôn, nhưng nếu vậy thì không biết tới ngày nào tháng nào =))))

Mị cực cảm ơn những bạn đã comment lẫn inbox góp ý một cách nhỏ nhẹ và đáng yêu, có vài bạn comment rất là kỳ cục kẻo luôn á:) Mị không nhắc ở đây, nhưng nếu còn thấy nữa thì mị cho thẳng một slot ra đảo.

Vậy thôi, chúc mọi người đầu tuần vui vẻ, hẹn mọi người cuối tuần nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đã từng rung động

Editor: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

...

(Trà: Là một chương vừa ngọt vừa đau lòng.)

Buổi chiều làm phẫu thuật nên Vân Bó được chuyển đến phòng quan sát. Lúc Tô Lăng vào thăm thì Vân Bó vẫn chưa tỉnh, cô đang do dự không biết có nên liên lạc với bố mẹ Vân Bó hay không, dù sao cũng xảy ra chuyện lớn như vậy mà tốt xấu gì cũng là máu mủ tình thâm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Lăng quyết định không liên lạc, vẫn nên chờ Vân Bó tỉnh lại rồi tính tiếp, từ xưa đến nay, tất cả ngày nghỉ hè Vân Bó đều không về nhà, quan hệ của cô ấy với người nhà rất tồi tệ. Một lát sau Vân Bó tỉnh lại, cô ấy mở mắt ra thì thấy Tô Lăng bên cạnh.

Giọng Vân Bó khàn khàn: "Lăng Lăng..."

Tô Lăng vội vàng nói: "Là tớ, tớ đây."

Ngón chân dưới chân của Vân Bó giật giật lại phát hiện chân của mình không có cảm giác, sắc mặt cô ấy tái đi: "Tại sao chân của tớ không cảm giác được?"

Tô Lăng trấn an: "Chân của cậu không sao, trước đó tiêm thuốc tê nên qua một thời gian ngắn nữa thì sẽ tốt lên."

Đây là lời nói thật, vận may của Vân Bó tốt hơn Tô Lăng nhiều, trên đùi chỉ có vết thương khá sâu do vật nhọn đâm phải, nhưng cuối cùng cũng không có vấn đề lớn gì.

Chuyện này bất ngờ xảy ra nhưng cũng khiến Tô Lăng thở phào nhẹ nhõm, dù nói thế nào thì giờ đây Vân Bó vẫn rất tốt, chưa khỏi vết thương sẽ không sao nữa. Cô không biết là vì bản thân đến kịp nên tất cả mọi chuyện trong quá khứ đều bị thay đổi hay không, song đây cũng là một kết quả tốt.

Vân Bó kinh ngạc nhìn Tô Lăng một lúc, sau đó rơi nước mắt.

Tô Lăng có chút hoảng sợ: "Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao? Tớ đi gọi bác sĩ..."

Vân Bó nức nở lên tiếng: "Là... Là tớ không tốt, lúc tớ nhận ra dây cáp bị đứt thì tớ đã cảm thấy hối hận, tớ nhìn sườn núi cao như vậy, tớ rất sợ hãi..."

Cô ấy khóc thút thút rồi nói nguyên nhân cho Tô Lăng: "Lăng Lăng, trước đây cậu nói không sai, tớ thích anh ấy. Nhưng mà ngoại trừ quay một bộ phim chung với anh ấy thì ngay cả cơ hội nhìn thấy anh ấy, tớ cũng không có. Là do tớ quá ngu, lúc đó người ta tốt với tớ đôi chút thì tớ lại có hi vọng xa vời. Tớ biết khoảng cách giữa bọn tớ rất xa nhưng tớ vẫn muốn tới gần anh ấy một xíu... Nhưng giây phút rơi xuống, tớ đã lập tức hối hận, anh ấy vốn không thích tớ, thậm chí có thể là đã quên tớ lâu rồi... Hu hu..."

Cuối cùng Vân Bó dứt khoát khóc thành tiếng.

Tô Lăng cầm khăn tay lau nước mắt cho cô nàng, thầm thở dài. Hóa ra là như vậy, Vân Bó thật sự thích Kỳ Sùng.

Cho nên rất cố gắng quay phim, Kỳ Sùng càng ngày càng phát triển tốt mà Vân Bó chỉ có thể trần trụi đóng từng vai phụ trong mấy bộ phim. Cô ấy nỗ lực muốn đuổi theo bước chân của anh ta, thậm chí vào đời trước, ngay cả mạng cũng không cần.

Một cô gái nhỏ 20 tuổi, trong lòng tràn đầy sự chân thành.

Tô Lăng nhớ rồi, đời trước lúc Vân Bó chết, Kỳ Sùng dính phải scandal có bạn gái nhưng lại không phải Vân Bó.

Đó là mấy năm về sau khi Kỳ Sùng trở thành lưu lượng thì mới bị tuồn ra.

Mà có thể là Kỳ Sùng thực sự không nhớ Vân Bó, anh ta vĩnh viễn cũng không biết được rằng Vân Bó đã làm tất cả mọi thứ vì anh ta, cuộc đời của anh ta đặc ý và đầy đủ, trở thành ảnh đế, cầm vô số giải thưởng, người đẹp nằm trong ngực.

Vân Bó chết, tình yêu vừa mới chớm nở không bao lâu, tình yêu vừa hèn mọn vừa đau khổ, tình yêu ấy cũng đã chết ở đoàn làm phim.

Đời trước Tô Lăng không biết Vân Bó gặp Kỳ Sùng như thế nào, song nghĩ đến có đôi khi vận mệnh và tình yêu khó mà nói rõ được.

Đời này, rõ ràng là cô đã bắt đầu thay đổi nhưng Tần Kiều vẫn thích và muốn chiếm hữu cô.

Cuối cùng Vân Bó khóc mệt: "Tớ không thích anh ấy, cũng không dám yêu anh ấy nữa. Tất cả dũng khí của tớ khi yêu anh ấy đều đã chết vào một thoáng của buổi sáng ngày hôm nay rồi. Tớ không kiên trì được nữa."

Có đôi khi cô cảm thấy Kỳ Sùng đối xử với mình không giống người khác, ở đoàn phim Đô thị, lúc cô diễn vai trợ lý nhỏ của anh ta, nhập vai quá sâu nên đã xem sự dịu dàng đó cũng là vì thích cô. Kỳ Sùng đối xử cực kỳ tốt với Vân Bó, dạy cho cô rất nhiều thứ, lúc Trịnh Tiểu Nhã vẫn chưa bị Tần Kiều đổi vai nữ chính, thậm chí Kỳ Sùng còn bảo vệ cô, không cho Trịnh Tiểu Nhã bắt cô.

Thế nhưng thế gian đủ loại, lúc yêu thì thấy ngọt ngào, chỉ có cuối cùng, khi tỉnh giấc mới biết là lừa mình dối người.

Kỳ Sùng chán ghét Trịnh Tiểu Nhã nhưng lại có thể đi ăn cơm với Trịnh Tiểu Nhã.

Cũng giống như anh ta không yêu Vân Bó song lại khiến cô ấy ảo tưởng về sự dịu dàng kia, làm cô ấy giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa mà đi về phía anh ta.

Tô Lăng lau sạch nước mắt cho Vân Bó, rót cuộc Vân Bó khóc mệt rồi ngủ thiếp đi.

Khi đó ánh nắng đỏ xuống từ bệ cửa sổ.

Giấc mộng ba đời.

Tô Lăng nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một người yêu một người, có thể yêu mấy năm? Hai năm, năm năm, hay là mười năm?

Sau khi chết, chẳng qua cũng chỉ là một nắm đất vàng mà thôi.

Đời trước, ngay cả lúc Vân Bó chết, có thể Kỳ Sùng cũng chưa từng đau lòng. Trông Vân Bó không tìm không phổi nhưng cô ấy rất tự ti, cũng luôn cố gắng. Cô ấy quá khát vọng tình yêu nên mới kiềm nén bản thân mình mà nỗ lực đấu tranh.

Còn Tô Lăng, cô ngờ ngẩn che trái tim của mình lại, cô yêu Tần Kiều sao?

Thời gian hai đời, tất cả yêu hận của cô đều dây dưa với anh, đã từng rung động một phút nào chưa?

Năm đó cô 19 tuổi, tỉnh dậy ở trên giường anh, chỉ cảm thấy bầu trời như muốn sụp đổ.

Người đàn ông cảm thấy buồn cười, nói về sau sẽ đối xử tốt với cô.

Vào năm thứ nhất khi cô bị ép ở bên cạnh anh, thật ra cô đã từng rung động. Cô không khác gì Vân Bó, cuộc sống rất cô đơn, một mặt lúc nào cũng chờ mong tình cảm nhưng mặt khác lại sợ hãi tình cảm.

Cô nhớ lúc mới đến biệt thự, cô vô cùng sợ hãi, lấp bắp kêu ngài Tần.

Anh tới gần khiến toàn thân đều cô căng thẳng, dường như chỉ cần một phút sau sẽ nhảy dựng lên.

"Ngài Tần" năm đó cũng không phải dạng tốt lành gì, cảm thấy cô như vậy thật con mẹ nó chơi rất vui, anh nói lỏng cả vạt: "Biết tại sao tôi mang em trở về không?"

Năm đó tuổi không lớn lắm, cô nước mắt lưng tròng nhìn anh, nghe xong câu nói ấy thì cả người cũng không thoải mái: "Không... Không biết."

Anh cười: "Một người đàn ông còn có thể làm gì với một người phụ nữ xinh đẹp?"

Sắc mặt Tô Lăng trắng bệch.

Thật sự cô không nhớ rõ đêm đó của bọn họ, cô bị bỏ thuốc, không hề có cảm giác gì, khi cô tỉnh lại chỉ cảm thấy đau.

Bởi vậy cô vừa hận lại vừa sợ anh.

Tô Lăng cúi đầu, tiếng như muỗi kêu: "Tôi muốn trở về học bài."

"Trở về để đám người kia tiếp tục mắng em?"

Cô không nói, nhưng ánh sáng trong mắt cũng đủ nói rằng cô không sợ.

Tần Kiều lạnh nhạt nói: "Em nằm mơ đi, nằm mơ cho đã đi."

Về mặt như đưa đám của cô đã lấy lòng anh, Tần Kiều bảo: "Học bài có gì vui, ông đây mười tuổi cũng đã không thèm học nữa, đại học cũng không học, nhưng vẫn thuận buồm xuôi gió đấy thôi."

Cô chịu đựng sự xúc động muốn nói anh không biết xấu hổ.

Tần Kiều chính là điển hình của việc không cần học giỏi mà chỉ cần về kế thừa gia sản kếch xù.

"Đến đây, đứng đó làm gì?"

Cô cứng đờ đi tới thì lập tức bị người đàn ông đè xuống ghế sa lon, anh hôn cô. Tay của anh luồn từ dưới váy vào, cô quay mặt đi chỗ khác, trong mắt mang theo nước mắt, cảm thấy rất khuất nhục.

Anh nắm lấy cằm của cô rồi quay mặt cô trở lại. Nhẹ nhàng "Chặc" một tiếng, mềm mại như vậy, khóc lên cũng có thể quyến rũ người khác.

Khi đó Tần Kiều cũng không có kiên nhẫn với cô, ngay từ đầu anh chỉ vừa ý với sắc đẹp và sự vui sướng của cơ thể mang lại. Tần Kiều của năm đó, vốn chính là một tên khốn, hoàn toàn là thứ xấu xa.

Về sau không biết thay đổi từ lúc nào, anh bắt đầu đối xử tốt với cô.

Bắt đầu để ý tới cô, anh sẽ cứng rắn ôm cô vào trong ngực rồi đi ngủ, chờ cô tỉnh lại mới tới công ty. Anh sẽ mua rất nhiều búp bê của con gái về nhà, đưa cho cô một cách kiên quyết. Càng lúc anh càng về nhà thường xuyên hơn, cuối cùng, dù là rạng sáng cũng muốn lái xe trở về.

Anh lấy lòng cô không đúng cách, Tô Lăng không có bất kỳ cảm giác gì.

Cho đến một ngày cô tán gẫu với dì Đình, dì Đình nhớ lại, nói lúc còn trẻ đã thích kiểu người đàn ông như thế nào, kết quả lại gả cho một người đoan mệnh, tuy gả cho tình yêu, nhưng tình yêu lại chết quá sớm.

Bà dịu dàng cười hỏi Tô Lăng thích mẫu người đàn ông thế nào.

Trong mắt Tô Lăng có chút cảm xúc, lúc đó cô ngây thơ đơn thuần, nhẹ nhàng nói: "Trước kia bà ngoại cũng hỏi con vấn đề này, chắc là có một trái tim dịu dàng và lương thiện, nếu biết nấu cơm thì tốt, đa số đàn ông biết nấu cơm sẽ rất dịu dàng."

Dì Đình cười không ngừng được.

Sau đó vào ngày hôm sau, Tô Lăng đã nhìn thấy Tần Kiều ở trong bếp. Cô sợ hãi vịn cửa, lúc ấy vẫn chưa đổi xưng hô: "Ngài Tần, anh đang làm gì vậy?"

Tần Kiều không nhận được nói: "Đứng xa một chút, có gì mà xem."

Anh hạ dao tàn nhẫn như giết người, Tô Lăng sợ hãi: "Anh muốn ăn gì thì để tôi làm cho."

"Ông đây biết nấu ăn, nấu cơm siêu ngon, có tin hay không? Em ngồi đó đi, không cho phép nhìn qua đây, một lúc nữa là có thể ăn rồi."

Cô thấp thỏm ngồi xuống, hồi lâu sau thì Tần Kiều bung một đĩa sườn xào chua ngọt ra.

"Ngài Tần." Cô mềm mại bảo: "Tôi không đói."

Tần Kiều lạnh mặt, anh nheo mắt: "Ghét bỏ ông đây? Mau ăn."

Cuối cùng, dù thế nào thì anh cũng muốn nhìn cô ăn, cô ăn hai miếng, thật sự dở, đây là đồ ăn dở nhất mà cô đã từng ăn trong đời.

Tần Kiều xoa xoa mặt của cô: "Ăn ngon không?"

Đôi mắt của cô ướt sũng, cực kỳ thành thật: "Ăn không ngon."

Ngay cả suy nghĩ bóp chết cô Tần Kiều cũng có, tự anh cảm đi đổ. Lại kêu dì Đình về nấu cơm, dì Đình đang thái thịt cũng bật cười.

Sau đó Tần Kiều đưa cô đi xem mặt trời mọc.

Bọn họ lái xe đi, kết quả nửa đường bị bể bánh xe. Tần Kiều gọi điện thoại kêu người tới đón bọn họ, cuối cùng anh ngồi xồm xuống trước mặt Tô Lăng: "Leo lên."

Anh công cô đi hơn nửa tiếng thì đến đỉnh núi, vừa lúc mặt trời mọc.

Ánh bình minh vừa ló dạng, vạn vật đều ấm áp.

Nửa bên mặt anh cũng dịu dàng: "Lăng Lăng."

Cô nhẹ nhàng đáp: "Ừm?"

Trong mắt anh lại có mấy phần ý cười: "Bảo bối."

Ánh sáng ấm áp màu hồng, cũng chiếu gương mặt của cô trở nên hồng hồng.

Ánh mặt trời của năm đó dịu dàng, gió trên đỉnh núi dịu dàng, mà anh lại dịu dàng nhất.

Có lẽ không phải yêu, nhưng đã từng rung động.

Chỉ là khi hận thù xuống rung động, bà ngoại mất, Tần Kiều giấu diếm cô. Anh nhốt cô ở biệt thự quá lâu, về sau Tô Lăng gãy chân, dù Tần Kiều có vợ chưa cưới cũng không để cô đi.

Cô đã mất đi tất cả, người yêu thương, chuyện cô đã từng cố gắng nỗ lực để đạt được, toàn bộ đều không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô không muốn tiếp tục ở bên anh nữa, cô quá mệt mỏi.

Đêm cô chết, Tần Kiều đang đi công tác.

Thậm chí trong lòng Tô Lăng còn có chút thoải mái, cô thật sự quá đau, song cũng thật nhẹ nhõm.

Cuối cùng cô cũng rời khỏi anh.

Lúc cô còn sống đã bị anh giam cầm ở bên người, đến lúc chết lại không nhìn thấy anh, vô cùng tốt.

Trời đầy sao, đều là nước mắt.

Cô nhìn bọn chúng, từ từ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Ở ẩn

Editor: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tô Lăng cảm thấy, thực ra khi được sống lại, thời gian trôi qua càng lâu thì chuyện ở kiếp trước lại càng xa lạ, những kí ức trước kia giống như là giả, tựa như một giấc mộng thật dài.

Vân Bố không nhắc đến Kỷ Sùng nữa, lúc cô ấy xảy ra chuyện cũng đã có rất nhiều người đến hỏi thăm.

Vân Bố lại khôi phục dáng vẻ vô tư như trước, Tô Lăng biết, thật ra sau khi con người ta bị thương thì sẽ tự bảo vệ chính mình, trở nên mạnh mẽ hơn, cũng sẽ dễ bị tổn thương hơn.

Phòng bệnh có thêm hai cô gái đến, bọn họ còn mua cả trái cây.

Sau khi mấy cô ấy đi, Tô Lăng lập tức gọt táo cho Vân Bố ăn. Vân Bố cười hì hì, dường như người khóc lóc khổ sở trước đó không phải mình vậy.

Tô Lăng có chút khó xử.

Nghê Hạo Ngôn tới, cậu cũng mua trái cây.

Vân Bố nhướn mày: "Chà chà, đoán chừng mấy ngày nữa tôi có thể mở một quầy bán hoa quả, nhìn xem nơi này lộng lẫy cỡ nào."

Phòng bệnh của cô nàng có bốn, năm bình hoa, bên trong cắm những bó hoa to, lại thêm đồng trái cây thật lớn.

Nghê Hạo Ngôn cười một tiếng, từ đầu đến cuối không hề nhìn về phía Tô Lăng.

"Mong chị Vân Bố sớm ngày bình phục."

"Cảm ơn."

Tô Lăng hơi lúng túng, nếu từ khi được sống lại, hết thấy mọi thứ ở đây đều chuyển biến tốt đẹp thì có một điều đang trở nên xấu đi, đó chính là mối quan hệ giữa cô và Nghê Hạo Ngôn. Kiếp trước cô còn có thể cảm nhận được người em trai này đối xử tình cảm với cô bao nhiêu, kiếp này lại cảm thấy Nghe Hạo Ngôn bỗng trở nên lạnh lùng.

Ngay cả Vân Bố cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn giữa hai bọn họ, song cô ấy cũng không nói gì.

Lúc Nghê Hạo Ngôn đi, Tô Lăng đứng dậy: "Chị tiễn em."

Trái lại Nghê Hạo Ngôn không từ chối, trên hành lang bệnh viện có mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt, còn ngoài cửa sổ thì có mùi hoa mai.

Thành phố B vẫn chưa có tuyết rơi.

Nghê Hạo Ngôn mặc một chiếc áo len màu đen, con ngươi thâm trầm và đen lầy.

Tô Lăng nhíu mày: "Nghê Hạo Ngôn, em làm sao vậy?"

Nghê Hạo Ngôn quay đầu lại, trong mắt không có cảm xúc nào: "Không có gì."

Tò Lãng cũng không có vòng vo với cậu, cô nói thẳng cảm giác của mình: "Chị cảm thấy em đang giận chị, là vì chuyện lần trước giữa chị với mẹ sao?"

Chẳng lẽ là do cô quay video đó, công khai phản bác nhà họ Nghê nên khiến trong lòng cậu khó chịu?

Nghê Hạo Ngôn phun ra hai chữ từ đôi môi mỏng: "Không phải."

"Vậy thì vì cái gì?"

"Tò Lãng, chị đã sớm biết ba tôi không phải con trai ruột của bà nội đúng không?"

"Ừ."

"Vậy tại sao không nói cho tôi biết?" Cậu kiềm chế giọng mình, ngực hơi phập phồng.

Tò Lãng có chút ngạc nhiên: "Chị cho là... Chuyện này không quan trọng, dù sao bà ngoại cũng xem cậu như con trai ruột, chị cũng coi em với Nghê Giai Nam..."

"Chị cho là?" Cậu lên tiếng cắt đứt lời của cô, cuối cùng hít một hơi thật sâu: "Chị có tư cách gì mà cảm nhận thay tôi?"

Cô mím môi: "Xin lỗi, chị thực sự coi em như là em trai của chị."

Dù không phải máu mủ nhưng cô biết ơn cậu là thật, có suy nghĩ muốn bảo vệ cậu cũng là thật.

Cậu cong môi tự giễu.

Có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng lời nói sắp đến đầu môi lại không có dũng khí nói ra. Thật ra Tò Lãng nói đúng, phải hay không, có gì khác nhau? Đôi khi huyết thống không phải xiềng xích, mà là tình cảm con người.

Ban đầu Tò Lãng với cậu là chị em, cho dù cuối cùng Tò Lãng rời khỏi nhà Nghê thì cũng sẽ không có gì thay đổi.

Cậu ở trong lòng cô, nhiều lắm chỉ là người nhà họ Nghê "Ác độc như vậy" mà thôi.

Nghê Hạo Ngôn xòe tay ra: "Di vật của bà nội, tôi nghĩ chắc đây là mẹ chị."

Tò Lãng chợt mở to mắt, Nghê Hạo Ngôn đưa cho cô một tấm ảnh nhỏ xinh, màu của ảnh đã mờ đi nhiều. Một người phụ nữ với chiếc váy dài màu tím nhạt, đứng mỉm cười dưới gốc cây hoa ngọc lan.

"Tôi tìm được trong hộp của bà nội, chắc là di Tiếu."

Tò Lãng cầm tấm hình này, trong lòng dậy sóng thật lâu. Từ trước tới giờ, bà ngoại chưa từng cho cô xem cái này, chỉ nói Vu Tiếu không để lại bức hình nào trước khi qua đời.

Tò Lãng biết Vu Tiếu bị bỏ rơi cho nên tới tận bây giờ cô cũng không nhắc đến ba mình.

Cô lớn như vậy, ngay cả ngoại hình cha mẹ mình thế nào cũng không biết.

Nhìn Vu Tiếu ở trong hình khoảng 24, 25 tuổi, dịu dàng đến mức lay động lòng người.

Nghê Hạo Ngôn nói: "Tôi đi đây."

Tò Lãng bỏ tấm hình vào trong túi một cách cẩn thận, cô gật đầu một cái.

Nghê Hạo Ngôn đi mấy bước, đột nhiên dừng bước rồi hỏi cô: "Lúc ăn tết, chị sẽ đi đâu?"

Tò Lãng sững sốt một chút, cô cụp mắt cười: "Đến khi đó rồi nói." Cô không thể trở về nhà, cho nên đi đâu cũng không quan trọng.

Nghê Hạo Ngôn định mở miệng, cuối cùng lại rời đi.

Tò Lãng và cậu, thật ra như vậy là tốt nhất. Không thể tiến thêm một bước, cũng không thể lùi nữa.

Giờ phút này cậu cảm thấy thật đau đớn, nhưng cũng không thể không buông xuống.

Chính cậu cũng không hiểu được loại cảm giác phức tạp này, cả đời này cô cũng sẽ không biết, song tốt nhất là cô không biết, bắt đầu từ hôm nay, cậu sẽ từ từ buông tay.

Lúc Tô Lăng trở lại phòng bệnh thì bất ngờ phát hiện Vạn Bạch Bạch với Kỳ Sùng đều đang ở đây.

Vân Bó mang trên mặt nụ cười, nhưng sắc mặt tái nhợt đi vài phần. Vạn Bạch Bạch có khuôn mặt lạnh lùng, song cô ta rất thích cười, vừa nhìn thấy Tô Lăng thì ánh mắt cũng sáng lên.

"Tiểu Cửu Lý!"

"Bạch Bạch."

Mọi người nói chuyện với nhau một lúc, Kỳ Sùng hỏi Vân Bó: "Còn đau không?"

Ánh mắt Vân Bó trùng xuống, cười một tiếng: "Hết đau rồi, da tôi dày lắm."

Kỳ Sùng liền cười.

Lúc anh ta đi, Vân Bó lẳng lặng nhìn. Trên mặt không rõ vui hay giận. Thật ra Vân Bó biết rằng Kỳ Sùng là một người đàn ông nham hiểm và không chứa thủ đoạn, không thể nói anh ta là người ngay thẳng, nhưng anh ta là rất biết giao tiếp.

Kỳ Sùng cực kỳ giả dối.

Nhưng cô ấy đã từng yêu anh ta.

Chỉ sợ là sau này cô ấy sẽ không dám yêu ai nữa, người dối trá như Kỳ Sùng, có lẽ về sau, anh ta sẽ không gặp được người yêu anh ta một cách đơn thuần giống như Vân Bó, người luôn cố gắng phấn đấu như vậy nữa.

Là thiệt thòi của Kỳ Sùng.

Tô Lăng hỏi Vạn Bạch Bạch: "Sao mấy chị biết tin vậy?"

Dù sao cũng là diễn viên có danh tiếng, đáng lẽ chuyện của Vân Bó sẽ không truyền tới chỗ bọn họ. Và lại "Liên Hoa Lục" chỉ là một đoàn làm phim có đầu tư nhỏ, những người như Vạn Bạch Bạch và Kỳ Sùng sẽ không chú ý.

Vạn Bạch Bạch ngạc nhiên nói: "Thanh Ngu đã tham gia vào "Liên Hoa Lục" rồi, em không biết sao?" Mà Vạn Bạch Bạch và Kỳ Sùng là nghệ sĩ ký hợp đồng với Thanh Ngu, lần này cũng đóng vai khách mời trong "Liên Hoa Lục", vì vậy chuyện của Vân Bó sẽ được người khác nói.

Thanh Ngu tham gia vào thì chắc chắn là tác phẩm lớn.

Tô Lăng ngẩng người, mấy ngày nay cô đều ở bệnh viện giúp đỡ Vân Bó, cô thực sự không biết.

Cô biết Tần Kiều có năng lực khiến cô có thể đi vào tìm Vân Bó, nhưng cô lại không hề nghĩ anh dùng cái cách đơn giản và thô bạo như vậy, hôm nay anh lấy danh nghĩa của đoàn làm phim "Liên Hoa Lục", thế nên mọi thứ đều là của anh, còn không phải do anh quyết định sao?

Tô Lăng rất biết ơn Tần Kiều vì chuyện này.

Dù sao anh cũng đã cứu Vân Bó một mạng.

Vạn Bạch Bạch giải thích xong, sau đó mới nhớ tới một việc: "Người đại diện nói cho em biết về buổi lễ trao giải của Y Mễ chưa?"

Tô Lăng gật đầu, mấy ngày trước Lâm Thanh có nói với cô là cô được đề cử giải diễn viên mới xuất sắc nhất, nhưng Tô Lăng chỉ nghe một chút rồi thôi. Cô biết mình không phải là thiên tài, lấy bộ phim "Mười Hai Năm Phong Trần" đang phát sóng mà nói thì xác suất cô nhận được giải thưởng là không lớn.

Vạn Bạch Bạch cười nói: "Chuẩn bị kỹ một chút, dù sao cũng là lần đầu tiên đi mà."

Tô Lăng gật đầu, Vạn Bạch Bạch nhướn mày: "Tiểu Cửu Lý, tổng giám đốc Tần là khách mời đặc biệt cho lễ trao giải năm nay."

Tô Lăng hơi khó xử, thành thật nói: "Em cảm thấy những giải thưởng đó không dành cho em đâu."

Vạn Bạch Bạch bị sự thật thà đáng yêu của cô làm cho buồn cười: "Chắc, sắp đến tết rồi, một năm lại đi qua."

Đúng vậy, năm mới đến rồi.

Trong lòng Tần Kiều nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, có một số cái lại không thể tưởng tượng nổi, nhưng trong nháy mắt, anh lại cảm thấy thật buồn cười và hoang đường.

Anh không tin vào thần vào phật, không tin vào luân hồi, anh chỉ tin chính mình.

Song dù sao anh cũng phải nghĩ cách để ra tìm sự thật về những điểm kỳ lạ và không hợp lý này. Nếu là cô thì chuyện gì cũng có thể, dù sao đối với anh

mà nói, Tô Lăng chính là kỳ tích của cuộc đời anh.

Tần Kiều không nhanh chóng đi tìm Tô Lăng mà lại ở đây tự tưởng tượng ra một viễn cảnh.

Loại viễn cảnh là anh không cố chấp, không quá say mê và quyến luyến cô.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, không cần Tả Ân nói anh cũng biết, khi Tô Lăng đối xử tốt với anh, chính là lúc anh thu lại răng nanh của mình.

Con người thật của anh, thứ tình cảm biến thái đến đáng sợ đó, anh sợ sẽ làm cho cô hoảng loạn.

Cô thích đáng về gì, anh không ngại trở thành đáng về đó.

Tần Kiều bắt đầu ở ẩn.

Bữa tiệc của Y Mỹ chính là một cơ hội, anh không thể cố ý kiểm soát mọi thứ về cô, chỉ có thể từ từ thâm nhập vào, để cô không có cảm giác hoảng sợ.

Hạ Tầm cũng biết ý của ông chủ nên làm rất chi tiết về báo cáo của Thanh Ngu năm nay, tiếp đó đặt thư mời lên bàn Tần Kiều.

Tần Kiều nhìn danh sách đạt giải rồi mỉm cười.

Hạ Tầm cũng rất tò mò nhưng cô ta không nhìn thấy trên đó có ai.

Vậy nên tổng giám đốc Tần cười là có ý gì? Không biết cô Tô có đạt giải không nhỉ?

Giải thưởng của lễ trao giải Y Mỹ rất lớn, Tần Kiều lấy tư cách là tổng giám đốc của Thanh Ngu mà tham gia trao giải, đương nhiên sẽ mang theo một số khen thưởng, anh ra tay cực kỳ hào phóng, trực tiếp đưa ra tiền thưởng tám con số.

Hạ Tầm tắc lưỡi, người có tiền thật tùy hứng.

Lễ trao giải của Y Mỹ diễn ra vừa đúng trước tết một ngày, ngày đó thành phố B có tuyết rơi.

Tô Lăng mặc đầm dạ hội màu vàng nhạt, lạnh đến phát run.

Lâm Thanh được bọc trong áo bông, nhìn bộ dạng bị lạnh đến đáng thương của cô gái thì vừa thương vừa buồn cười.

Tô Lăng còn mặc quần giữ nhiệt bên trong váy dài, có nhiều nữ diễn viên khác còn không mặc cái đó.

"Ráng chịu một chút, trong hội trường có mở máy điều hòa, mau vào đi, nhanh kết thúc là tốt rồi."

Tô Lăng gật đầu, bọn cô cùng nhau đi vào.

Đèn ở đại sảnh vô cùng sáng, mọi người cũng nhìn rõ nhau. Có rất nhiều người nhận ra Tô Lăng, cô là người mới, độ nổi tiếng khá cao, quan trọng là ngoại hình tương đối yêu nghiệt, cho dù là ở những nơi quy tụ toàn người đẹp thì cô cũng thực chói mắt.

Khí chất quá thanh cao.

Lễ trao giải của Y Mỹ khá tự do và phóng khoáng, kết thúc còn có một cuộc tụ tập.

Tô Lăng nhìn thấy rất nhiều người quen, Vạn Bạch Bạch, Trầm Dật, Kỷ Sùng, đạo diễn Văn, còn có Đồng Húc, mọi người đều ở đây.

Nhưng lúc Tần Kiều đi vào, hội trường yên lặng một giây.

Tô Lăng ngược mắt lên là đã nhìn thấy anh, anh mặc một bộ vest, hàng chân mày ngang ngược bướng bỉnh, vẻ mặt lạnh lùng, trông anh rất khó để chung đụng.

Có người nhỏ giọng hỏi: "Đó chính là tổng giám đốc Tần, trẻ tuổi như vậy ư?"

"Ngoại hình cũng cực kỳ đẹp trai, rất nam tính, có thể ra mắt được luôn đấy. Nhưng đáng về thật lạnh lùng, nghe nói tính tình hết sức quái gở."

"Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta, chẳng phải anh ta không hay tới những hoạt động như thế này sao?"

Anh là rùa vàng, là người có quyền lực nhất.

Dù là trong giới giải trí thì cũng là một vị thần.

Tô Lăng đứng ở trong đám người, cùng mọi người ngẩng mặt lên nhìn anh, nút áo sơ mi của anh không chút cầu thả nào, có mấy phần hương vị cấm dục.

Từng người trong ban tổ chức tới bắt tay với anh một cách khách sáo.

Từ đầu đến cuối, trên mặt anh không chút dao động, cũng không quên nhìn qua bên này.

Tô Lăng chợt ý thức được, thật ra Tần Kiều không thích cười.

Anh chỉ ngoại lệ với một người mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Hôn

Editor: Ánh Ngọc Nguyễn.

Beta: Trà Sữa Thêm Cheese.

Tần Kiều được xem như là một vị khách mời đặc biệt, có thể nói là tâm điểm của muôn người.

Anh ngồi ngay hàng thứ nhất của khu vực trung tâm, trên bàn còn đặt một thẻ bài được nạm bằng vàng.

Vạn Bạch Bạch lắc eo chậm chậm đi tới, khoác tay lên bả vai của Tô Lăng, cười hỏi: "Hồi hộp không?"

Tô Lăng lắc đầu, đôi mắt hơi nhú lại: "Có hơi mong đợi."

Không phải mong đợi mình sẽ đạt giải, chỉ là không khí thế này khiến cô có cảm giác bản thân đã hoàn toàn hoà nhập vào cái giới này, ở đời trước mà nói thì đây là chuyện không thể nào.

Tần Kiều vừa cho cô hy vọng nhưng lại vừa bóp nát nó.

Cô đã nghĩ rằng sự cố gắng của mình không đáng nhắc tới so với sự thao túng của anh. Thế nhưng tất cả mọi thứ ở đời này, cô đang cố gắng tranh giành, kết quả đã rất khả rồi.

Vạn Bạch Bạch liếc nhìn vào trong góc phòng: "Tô Lăng, tại sao em phải vào giới giải trí, thật ra một cô gái dịu dàng như em làm giáo viên hay bác sĩ đều rất tốt."

Tô Lăng nhẹ giọng trả lời cô ta: "Em cũng không biết nữa, lúc bắt đầu là vì người nhà, sau đó là vì yêu thích."

"Vậy em biết tại sao chị vô cùng thân thiết với em không?"

Tô Lăng ngây người, quả thật từ lần đầu tiên gặp mặt, Vạn Bạch Bạch đối xử với cô đã vượt quá sự yêu thích bình thường. Thậm chí lúc ấy vì cô mà lấy hết can đảm đưa cô đi gặp boss Tần Kiều.

Lâm Thanh ở bên cạnh nghe thấy vậy thì gân xanh trên trán không ngừng nhẩy lên. Cô ta rất sợ Vạn Bạch Bạch đột nhiên nói rằng chị là một người đồng tính, chị nhìn trúng em rồi.

Nhưng Vạn Bạch Bạch lại rũ mắt cười bảo: "Bởi vì em rất giống chị của trước kia chẳng?"

"Giống chị của trước kia?"

"Trong sạch và hồ đồ, chả biết cái gì nhưng trong lòng lại tràn đầy dũng cảm." Vạn Bạch Bạch nói xong thì quay đầu đi, nói với Tô Lăng: "Em nhìn bên đó xem, thấy anh ta không?"

Tô Lăng nhìn sang, Quách Minh Nham đang ngồi trong một góc, cậu ta bắt chéo chân nói chuyện với một người đàn ông khác.

Cậu ta thuộc loại con nhà giàu rất ngây thơ lại vụng về, không biết đang nói chuyện gì mà ha ha cười to, trông vừa ngu vừa khác người.

Trên gương mặt Vạn Bạch Bạch không có vẻ đẹp lạnh lùng, cũng không cười đùa mà chỉ lộ ra một chút dịu dàng.

"Chị biết cậu Quách đã rất nhiều năm, có lẽ là khoảng tám năm trước, khi đó chị cũng chưa từng nghĩ mình sẽ vào giới giải trí, vẫn còn là một người phục vụ ở nhà hàng." Trong mắt Vạn Bạch Bạch có chút hoài niệm: "Em nhìn bộ dạng đó của anh ta đi, thật ra từ tận xương cốt đã là một người cực kỳ tốt. Cha chị thiếu nợ quá nhiều, suýt nữa chị đã bị người khác kéo đi trả nợ. Là Quách Minh Nham đã cứu chị, còn đánh nhau với bọn họ nữa."

Hai mắt Tô Lăng mở to, quả thực cảm thấy kinh sợ, không tin được Quách Minh Nham còn có lúc "Anh hùng" như thế.

Vạn Bạch Bạch cười tỏ vẻ không biết làm sao: "Đương nhiên là anh ta không đánh lại. Bị người khác đánh sấp mặt xuống đất, máu mũi chảy ròng ròng." Cô ta cười rất âm ỉ: "Cũng may là sau đó có người báo cảnh sát, Quách Minh Nham được đưa tới bệnh viện. Sau khi anh ta dưỡng thương thì cho chị một khoản tiền để trả nợ, còn bảo bề ngoài của chị rất đẹp, thích hợp để đóng phim."

"Bộ phim đầu tiên mà chị nhận là do Quách Minh Nham lấy cho. Năm ấy chị cũng ngây thơ giống em vậy, nhưng chị không được vượt trội như em, kỹ thuật biểu diễn vô cùng lơ mơ. Chị cần rằng diễn cho xong rồi đi tìm Quách Minh Nham thì phát hiện, anh ta đã quên chị mất rồi. Trong cuộc đời chị, anh ta là anh hùng, là người đã thay đổi cuộc sống của chị. Nhưng trong cuộc sống của anh ta, chị chỉ là khách qua đường mà thôi."

Bỗng dưng Vạn Bạch Bạch lại nở nụ cười không hề có ý tốt: "Sau đó bà đây đã ngủ với anh ta, ngủ xong thì chị cũng thấy sợ nên đã bỏ chạy ngay và luôn."

"..." Cái cách chuyển hướng đột ngột đến đáng sợ này khiến Tô Lăng nghe tới mức đỏ mặt, việc này... Vạn Bạch Bạch còn nói bọn họ giống nhau, rõ ràng là không giống mà. Tuy đời trước cô với Tần Kiều cũng thế, song cô vừa xấu hổ và tức giận lại vừa tuyệt vọng nên đã bật khóc.

Vạn Bạch Bạch này... Cũng quá mạnh mẽ rồi.

Vạn Bạch Bạch nhún vai: "Khi ấy anh ta không biết đêm hôm đó là ai, sau đó chị cố gắng diễn xuất, dần dần trở nên nổi tiếng. Trong một bữa tiệc, tụi chị lại gặp mặt. Chị tràn ngập mong đợi đi tới, nói với anh ta rằng con trai chúng đã hơn ba tuổi rồi."

"Hả?" Tô Lăng ngỡ ngàng nhìn Vạn Bạch Bạch, lần đầu hít drama mà cô cảm thấy lo lắng vậy luôn: "Thật sự đã có con sao?"

Vạn Bạch Bạch thấy cô đáng yêu thế kia thì vô cùng vui vẻ: "Đàn, là chị gạt anh ta thôi, coi cái dáng vẻ lúc đó của anh ta, khuôn mặt sợ đến mức tái mét."

Khó trách cách chung đụng của Vạn Bạch Bạch và Quách Minh Nham lại kỳ lạ như vậy, Quách Minh Nham không bị Vạn Bạch Bạch đùa giỡn đến chết đã may lắm rồi. Giờ thì hiểu tại sao mỗi lần Quách Minh Nham thấy Vạn Bạch Bạch lại rên.

Thật ra còn một phần mà Vạn Bạch Bạch vẫn chưa nói, ấy là lúc sau khi đóng xong bộ phim đầu tiên, cô ta đã đi tìm Quách Minh Nham, đám con ông cháu cha bọn họ chơi chung với nhau. Vạn Bạch Bạch quan sát một cách nhút nhát, phát hiện hình như mỗi người đều có bạn gái, những người phụ nữ đó đều có nét đẹp riêng, bộ dạng thuần thục thướt tha.

So với bọn họ, cô ta chẳng khác gì bã đậu.

Đúng là cô ta hơi giống Tô Lăng, chỉ là từ một người không biết gì trở thành chị đại khiến Quách Minh Nham run sợ thôi.

Hiếm khi Vạn Bạch Bạch tâm sự với Tô Lăng, cuối cùng chép miệng thở dài nói: "Được rồi, bây giờ em đã biết được bí mật lớn nhất của chị nên sẽ là người của chị, sau này có nổi tiếng thì phải nhớ tới chị á."

"..." Tô Lăng dờ khóc dờ cười.

Vạn Bạch Bạch suy nghĩ một lúc rồi tổng kết lại: "Trong giới giải trí không có bao nhiêu người đàn ông cả. À vậy, không một ai tốt luôn. Chắc tổng giám đốc Tần cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì đâu. Nhưng từ lúc mới bắt đầu, chị đã biết rằng trong cuộc đời này, đàn ông tốt thì chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, nếu thật sự không gặp được vậy thì tự mình phải tạo ra, có người trời sinh đã là người tốt, nhưng có người sẽ thay đổi vì em."

Có người trời sinh đã tốt, nhưng có người thay đổi vì mình... Thay đổi sao.

Tô Lăng từng sốt một lúc lâu, theo đó bữa tiệc cũng bắt đầu. Ánh đèn vụt tắt trong thoáng chốc rồi đèn trên sân khấu lại đột nhiên sáng lên.

Giọng của người dẫn chương trình vô cùng vui vẻ, vừa nói lời mở đầu. Đêm hội không bị kéo dài lê thê mà sau khi người dẫn chương trình giới thiệu khách mời thì lập tức chuẩn bị công bố danh sách giải thưởng, Tô Lăng được đề cử giải người mới xuất sắc nhất. Lâm Thanh vô cùng hồi hộp, cũng hết sức phấn khích, cô ta dẫn dắt nhiều người như thế, Tô Lăng coi như là người khiến cô ta ít lo lắng nhất cũng không chịu thua kém ai.

Cứ theo cái đà này, sang năm cô ta cứ chú tâm vào Tô Lăng và một nam nghệ sĩ khác là được.

Tô Lăng cũng cảm thấy rất vui, tuổi tác của cô không gọi là lớn, mặt mũi trong sáng, trong số những bộ phim cổ trang thì như một đoá hoa tươi vừa chớm nở. Cô nhìn thế giới này bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ và mới lạ.

Ngón tay Tần Kiều gõ nhẹ trên bàn, cũng không thèm quay đầu nhìn cô.

Anh không liên quan đến giới giải trí nhưng sự tồn tại của anh lại thu hút nhiều sự chú ý nhất, có thể thấy muốn gặp mặt tổng giám đốc Tần khó hơn gặp mấy đại gia lắm tiền.

Trước tiên, người dẫn chương trình công bố giải thưởng vai phụ xuất sắc nhất, Kỷ Sùng nhận được giải thưởng mà không có gì bất ngờ.

Người trao giải là Tần Kiều.

Lúc người dẫn chương trình mời tổng giám đốc Tần lên trao thưởng, dường như ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ về phía Tần Kiều.

Trái lại thì Kỷ Sùng ở bên phải có hơi đáng thương.

Giá trị nhan sắc của Kỷ Sùng rất cao, có khí chất tựa thần tiên.

Gương mặt của Tần Kiều không tinh xảo đến vậy nhưng lại tràn đầy mùi vị đàn ông, khuôn mặt lạnh lùng mang theo mấy phần hoang dã.

Tần Kiều tiện tay trao giải thưởng, còn Kỷ Sùng cười nói cảm ơn.

Cứ nối tiếp nhau trao thêm mấy giải thưởng nữa.

Cuối cùng mới đến giải người mới xuất sắc nhất.

Tô Lăng có chút mong đợi, lúc này Tần Kiều mới ở xa xa nhìn cô một cái.

Thiếu nữ ngồi rất thẳng, hai đầu gối khép lại, trông cực kỳ ngoan ngoãn. Đôi mắt của cô sáng lên, đầy những tia sáng nhỏ vun.

Là mong đợi đúng không? Cô cố gắng như vậy, chắc cũng muốn giành được một giải thưởng.

Tần Kiều khẽ cười.

Người dẫn chương trình cười tủm tỉm nói: "Chúc mừng cô Tịch Tuyền!"

Đôi mắt Lâm Thanh có hơi thất vọng, đã tới đây thì ai không hy vọng mình sẽ giành được giải chứ? Cô ta sợ Tô Lăng buồn nên nhẹ giọng an ủi: "Tô Lăng, năm sau chúng ta lại tiếp tục cố gắng, đừng buồn."

Tô Lăng lắc đầu, cô không buồn. Thật ra thì giám khảo đã rất công bằng, cô đã xem Tịch Tuyền diễn, vào vai một nữ gián điệp trong thời kỳ chiến tranh, diễn xuất vô cùng tốt, Tô Lăng tự thẹn mình không bằng.

Mặc dù cô mong đợi nhưng cũng không đặt mình ở vị trí quá cao, cô tỉnh táo xem lại bản thân mình, biết mình có rất nhiều điều chưa được tốt. Tô Lăng không phải thiên tài gì cả, rất nhiều thứ cô phải khắc khổ gấp mấy lần người khác mới có thể đạt được.

Cứ cố gắng làm việc, cô và những người khác đều sẽ có vũ lẫn nhau, trên mặt luôn nở một nụ cười chân thành.

Cô vẫn tiến về phía trước, một ngày nào đó cũng sẽ trở nên xuất sắc.

Đêm hội được tổ chức đến mười giờ.

Mọi người chuẩn bị bắt đầu bữa tiệc, việc này cũng có lợi cho việc giao thiệp giữa những đạo diễn lớn và các diễn viên.

Buổi tối Tô Lăng vẫn chưa ăn gì, Lâm Thanh đưa bánh ngọt tới để cô lót bụng, theo lý thì diễn viên thường muốn kiểm soát sức ăn song Tô Lăng thuộc thể chất không bị mập. Cô quá ngoan nên Lâm Thanh và Đường Tư đều rất thương yêu cô, cũng sẽ không hạn chế việc ăn uống của cô.

Ở trên bánh ngọt còn có một miếng kem hình gấu con, trông hết sức tinh xảo và dễ thương.

Cô mới ăn một miếng thì Lâm Thanh đã nhận được một cuộc điện thoại. Lâm Thanh hít sâu một hơi, sắc mặt khó lường.

Cuối cùng nói: "Tô Lăng, em lên lên lầu hai một chuyến đi, bọn họ nói giải thưởng lần này đã chấm sai rồi, đáng lẽ giải thưởng đó phải là của em."

Ánh mắt của cô gái vô cùng trong trẻo: "Nhưng em tưởng Tịch Tuyền đạt được giải thưởng người mới xuất sắc nhất chứ, em cảm thấy cô ấy mới là người xứng đáng với giải thưởng đó."

Lâm Thanh nghiêm túc nói: "Không được, nếu thật sự đã chấm sai thì chúng ta phải tranh thủ một chút, giải thưởng của đêm hội này cực kỳ vinh dự! Đi nhanh đi, bọn họ muốn xác nhận một vài thứ, chị Thanh ở dưới đây chờ em."

Tô Lăng đặt bánh ngọt xuống, chỉ có thể đi lên lầu.

Bước trên tấm thảm đỏ trải trên sàn, trên người cô hiện lên ánh sáng dịu dàng.

Cô muốn tới phòng 230 nhưng càng tới đó thì ánh sáng lại càng tối, rốt cuộc khi đi đến trước cửa phòng 230 thì không gian xung quanh đã tối đen.

Tô Lăng cảm thấy có gì đó không đúng lắm, cô không dám đi vào, vừa định đi xuống dưới. Trong bóng tối có một người ôm cô từ phía sau, giọng của người đàn ông trầm thấp: "Lăng Lăng."

"Tần... Tần Kiều." Cô biết mình đã bị lừa.

Cánh tay của Tần Kiều để ở ngang hông cô, đi lên một chút lại chạm phải một nơi mềm mại. Anh run rẩy hưởng thụ cảm giác ấy rồi nhanh chóng dời tay xuống, thấp giọng cười một tiếng: "Xin lỗi, trời tối quá."

Tô Lãng xấu hổ muốn bật khóc, cô không biết rằng anh không cố ý: "Anh buông ra đi."

Tần Kiều không lên tiếng, một tay khác của anh đẩy cửa phòng 230 ra.

Bên trong tối đen.

Nhưng ở đó có một cái cây, xung quanh cây có vô số đom đóm đang bay lượn.

Khi ấy là tháng Hai.

Bên ngoài trời vẫn còn tuyết, lúc đấy trời rất lạnh.

Anh lại trái mùa mà chạy đi bắt đom đóm. Rõ ràng là phòng đã tắt đèn nhưng lại giống như đang cất giấu cả một bầu trời đầy sao, Tô Lãng nhìn đến ngu người, Tần Kiều dắt tay cô đi vào.

Cô yêu kiều đến thế, đôi mắt đen nhánh của anh sâu thăm thẳm. Bỗng dưng đưa tay bắt lấy một tia sáng loé lên, đặt vào lòng bàn tay cô.

"Đây là phần thưởng sau cùng của em." Anh cười nói: "Hái bầu trời đầy sao cho em."

Đom đóm lấp lánh trong lòng bàn tay Tô Lãng, chiếu sáng đôi mắt cô. Đột nhiên cô lại cảm thấy hoảng sợ nên lùi về sau một bước.

Anh đứng tại chỗ, cầm lấy tay cô.

"Tôi càng muốn đưa trái tim của tôi cho em song em lại sợ hãi nó. Tô Lãng à, tôi thích em, tôi đã sống hai mươi tám năm, sống đầy ích kỷ, dối trá và tàn nhẫn." Anh cười khê: "Nhưng tôi yêu em, yêu đến không biết phải làm gì, không biết phải nói gì. Khi em cười thì cuộc sống của tôi như hoa nở, lúc em khóc tựa mưa dầm thấm đất."

Anh chỉ vào ngực mình.

"Tôi không biết phải làm thế nào mới tốt, em nói xem, một người đã khát vọng em đến điên dại thì anh ta còn có thể sống tiếp sao?"

Cô không nói gì, tim đập hơi nhanh.

Một con đom đóm rơi trên người cô, anh cúi xuống lấy nó ra.

"Em mới là người giỏi nhất, bọn họ chỉ có hư danh, còn em, Lãng Lãng." Đôi mắt anh tràn đầy ý cười: "Đã khiến tôi không thể sống nổi nữa rồi."

Gò má cô ửng đỏ: "Anh đừng nói linh tinh."

Anh chỉ cười.

Tô Lãng nhẹ giọng phản đối: "Sao anh biết không sống nổi nữa?" Cô không đàn, một người còn sống khoẻ mạnh sao tự dưng chết được?

Cô gái ngọc, không có được chính là sống không nổi đó. Linh hồn đã kêu gào rằng tôi hãy thuần phục em, nâng niu em, xâm chiếm em, vấy bẩn em.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy cằm của cô, cúi đầu hôn lên.

Trên môi hơi ẩm ướt.

Người đàn ông nhắm mắt lại, hô hấp rối loạn, anh động tình.

Trong nháy mắt, tim của Tô Lãng đã đập kịch liệt, cô kịp phản ứng nên vội vàng đẩy anh ra, Tần Kiều lại trói hai tay cô ra sau lưng, từng bước ép sát.

Cô không nhìn thấy được ánh mắt của Tần Kiều nhưng có thể cảm nhận được hơi thở run rẩy tới mức hưng phấn của anh.

Cho đến khi lưng áp vào mặt tường lạnh như băng, cô càng cảm thấy sợ hãi hơn.

Đời này, đây là lần đầu tiên anh tiếp cận cô gần đến thế. Nhưng chỉ cần chạm đến cô, mọi kiềm chế lúc trước của anh đều hoàn toàn bộc lộ ra ngoài, anh nhanh chóng phá đi giao ước của mình.

Trong chốc lát, đôi mắt Tô Lãng trở nên mơ màng, cô chỉ mới rung động chừng một giây thì đã bị dục vọng không thể kiềm nén được của người đàn ông dọa sợ.

Tô Lãng không biết phải làm thế nào, cô chỉ có thể quay đầu sang chỗ khác.

Nụ hôn của anh thuận thế lướt xuống, chạm vào cổ cô. Say đến không muốn tỉnh.

Tay Tô Lăng bị anh cố định ở phía sau, giọng cô run rẩy: "Tần Kiều, đừng, buông ra."

Môi Tần Kiều nhẹ nhàng ma sát cổ cô, mang theo chút dây dưa phần khởi tận xương tủy, anh cố nhịn rồi mở miệng nói: "Một chút thôi."

Em thương xót tôi một chút, để sinh mạng của tôi có thể tiếp tục kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thiếu

Update sau.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thử

Editor: Trà Sữa Thêm Cheese.

Anh nói không đau nhưng Tô Lăng vẫn lo lắng, dù là một quả trứng gà rơi từ trên cao rồi nện xuống thì cũng có thể đập ra một cái lỗ trên người người ta.

Huống chi cô vừa nhìn thấy, tuy đôi không cao song góc tảng đá rất sắc bén.

Cô mới nghĩ thôi là đã thấy đau.

Tần Kiều nhận thay cô, chống thay cô, trái lại trên mặt chẳng nhìn ra chút đau đớn nào.

Tô Lăng hơi lo lắng cho anh, cô phải dẫn anh về nhà trước đã.

Người trong thôn đã đi từ lâu, Tô Lăng và anh yên tĩnh đi trong tuyết.

Cô suy nghĩ, quyết định hỏi đến vấn đề đó: "Sao anh lại tới đây?"

Tần Kiều cười: "Em biết còn hỏi."

Tô Lăng có chút không tự nhiên, đúng là cô biết. Dù sao ở đời trước, rõ ràng Tần Kiều đã đồng ý cho cô về nhà nhưng sau đó đổi ý, theo đuổi cô cả đường mà chạy đến.

Cô vốn cho rằng, dựa vào đêm hội tới qua, Tần Kiều cười bảo cô năm mới vui vẻ, dù gì anh đã thay đổi.

Nhưng việc ngoài ý muốn hôm nay khiến cô sợ hãi phát hiện, Tần Kiều cũng chẳng thay đổi gì cả.

Từ tận xương tủy, anh và người cố chấp của đời trước giống nhau như đúc, đáng sợ hơn là anh còn học được cách ngụy trang.

Chắc vì đời này, ban đầu Tần Kiều không có được cô, cô không phụ thuộc vào anh nên anh mới không dám ngang ngược như thế, chỉ có thể thử thu liễm lại.

Cô nghĩ mà lạnh thấu tim, không biết là lạnh hay vì nỗi sợ người này mang đến, cô cảm thấy trên lưng cũng hơi lạnh lẽo.

Hắn là anh đang gạt cô, còn gạt rất lâu rồi.

Lâu đến mức suýt nữa cô tưởng Tần Kiều đã không còn chấp niệm sâu như vậy đối với cô.

Làm sao đây?

Lòng Tần Kiều cũng trầm xuống, nếu không phải Tô Lăng gặp nguy hiểm thì chắc chắn anh sẽ không làm lộ mình. Dù hôm qua Tô Lăng không nói, anh vẫn đoán được cô sẽ đi đâu. Không thể về nhà họ Ngô, năm nay bà ngoại cô lại qua đời, nhất định cô sẽ về cái thôn nhỏ cô đã từng sống khi còn bé.

Vất vả lắm anh mới đỡ xuống lòng phòng bị của cô, bây giờ cô đã biết hết.

Hai người đều im lặng cả đoạn đường, suy nghĩ Tô Lăng hơi loạn.

Một lúc sau đã đến ngôi nhà trước kia của bà ngoại Tô Lăng. Tàn Kiều bình tĩnh quan sát, mái nhà lợp ngói đen, xung quanh là xi măng, trong nhà phủ đầy vết tích, kiến trúc vô cùng có cảm giác của những năm tháng cũ. Dù gì cũng là công trình kiến trúc nông thôn hai mươi năm trước, lại chẳng có ai trông nom, nhìn hết sức tan hoang.

Sân trước trồng hai cây bông gòn, lá cây đã sớm rơi đầy đất, trên thân cây phủ một tầng tuyết trắng.

Tàn Kiều chưa từng thấy chỗ nào đồ nát như vậy.

Tổ tiên nhà anh vốn đã cao quý, Tàn Kiều không hề có loại phẩm chất tốt đẹp như cảm động này, trong lòng anh chẳng có suy nghĩ nào ngoài chán ghét.

Nhưng kêu anh cút, anh cũng không cút.

Dẫu sao Tô Lăng ở đây, anh có ngủ ở núi hoang thì vẫn không đi. Chung quy sẽ có một người như thế, dù anh chết cũng phải chết bên cô.

Tô Lăng lấy chìa khóa ra mở cửa, bụi từ trên đỉnh đầu rơi ào ào xuống, cô ho khan một cái, Tàn Kiều nhú mày.

Cô quay đầu nói với anh: "Nhiều năm không có ai ở, hơi bẩn chút, tí nữa tôi sẽ dọn dẹp."

Tàn Kiều tém tém lại nét mặt rồi cong môi: "Không sao, tôi cảm thấy vô cùng tốt." Cái rắm.

Tô Lăng có chút buồn cười, cô biết anh có cái đức hạnh gì. Dù sao cũng không phải thứ tốt đẹp, trên người anh, thật sự phẩm chất tốt đẹp rất ít.

Nhưng có thể nào anh cũng muốn giả vờ làm người tốt, cô cũng không vạch trần anh.

Vào nhà có ghế, cô cầm giẻ lau đi ra, sau đó lau chùi cho Tàn Kiều ngồi, tiếp theo cô ra ngoài.

Tàn Kiều nắm cổ tay cô, con người trầm xuống: "Em muốn đi đâu?"

Tô Lăng nhẹ giọng nói: "Anh bị thương mà, rượu thuốc trong nhà để quá lâu nên không dùng được nữa, tôi tới nhà của thím mấy đứa nhóc mượn."

Anh không hề nghĩ tới đáp án này, tới tận bây giờ Tô Lăng cực kỳ bài xích anh, hình như cũng chưa từng chủ động quan tâm anh. Tuy anh gian trá, cũng không ai dám chọc anh.

Song Tàn Kiều vẫn cho rằng với sự chán ghét cô dành cho anh, sợ là anh chết thì cô cũng chẳng rơi một giọt nước mắt nào.

Lần đầu tiên Tàn Kiều biết ơn vì con người có loại phẩm chất lương thiện này.

Mặc dù anh không có nhưng cảm ơn trời đất vì cô là một cô gái tốt.

Tàn Kiều thấp giọng cười một tiếng: "Cùng đi đi."

Tay anh trượt xuống, chạm phải đầu ngón tay của Tô Lăng, anh vô thức muốn nắm lấy song một phút sau, anh làm như không có chuyện gì xảy ra mà rút tay về.

Kiểm chế so với càn rỡ, khó hơn gấp mười ngàn lần.

Tô Lăng chọn đi tới nhà của Tiểu Hàn, nhà thím Trần gần nhà cô, nhà bà cô xây chếch một bên, thôn nhỏ ít người, gần như chỗ bà ngoại chỉ có mỗi một căn nhà.

Lúc cô qua là khi nhà nhà đang ăn cơm trưa, cũng không có bao nhiêu đứa trẻ chạy bên ngoài hết. Dù sao Tiểu Hàn xảy ra chuyện cũng để cho mấy đứa trẻ nhớ kỹ bài học lần này, trong thời gian ngắn, chắc chắn sẽ bị người lớn gò bó và hạn chế.

Thình thoảng gặp vài người, họ sẽ tò mò nhìn chằm chằm Tô Lăng và Tàn Kiều.

Sau khi Tô Lăng tới thành phố L để học thì không có thời gian về thôn nhỏ nữa, bà ngoại cũng không trở lại, cô trưởng thành, càng ngày càng xinh đẹp, mặt mũi lộ ra sự tươi đẹp, ít ai có thể liên tưởng cô với con nhóc ngoan ngoãn, hiền chuyện nhưng gây gò kia.

Thím Trần ở nhà, Tiểu Hàn không sao, chỉ là bị lạnh và bị dọa sợ, bác sĩ ở thôn nói không cần tới bệnh viện.

Tô Lăng vừa định gõ cửa là vừa khéo thím Trần đẩy cửa đi ra.

Vừa thấy Tô Lăng, bà lập tức nở nụ cười: "Thím đã nói là Tiểu Lăng mà, vừa nãy thím lo cho Tiểu Hàn quá nên không nhận ra con, càng nghĩ càng không đúng, thím định tới xem con đây."

Trên tay thím Trần còn cầm áo khoác đen của Tần Kiều, bà cảm ơn cô ngàn lần: "Đều là nhờ có tội con, nếu không Tiểu Hàn sẽ..." Bà quay sang nhìn Tần Kiều cười nói: "Chắc đây là bạn trai Tiểu Lăng nhì, xem cái khí chất này, thật sự đẹp trai."

Tô Lăng hơi lúng túng: "Không phải đâu ạ."

Trần Thím cũng không dám tiếp tục chủ đề này.

Trừ bề ngoài đẹp trai ra, Tần Kiều chẳng bớt bớt lại vẻ ngang ngược bất kham nơi đáy mắt và đuôi chân mày, không ai sẽ nghĩ anh là người tốt. Anh nghe được ba chữ bạn trai, lại thấy Tô Lăng phủ nhận, lạnh lùng nhếch môi.

Thím Trần biết người đàn ông này công cháu trai mình về nên nói vài tiếng cảm ơn. Nếu không nhờ Tần Kiều, bà sẽ là người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Song khi thím Trần đưa áo khoác tới, Tần Kiều nheo mắt, không hề muốn nhận lấy.

Thím Trần vội vàng giải thích: "Người trong nhà tôi bảo quần áo rất đắt, muốn giặt cho cậu nhưng chúng tôi không có chỗ để sấy, sợ làm hư..."

Tô Lăng ngẩng đầu lên nhìn Tần Kiều, trong mắt cô đen trắng rõ ràng, lúc này Tần Kiều mới nhận, giọng anh vẫn lộ rõ vẻ lạnh nhạt: "Không sao."

Chẳng hiểu sao trong thoáng chốc, Tô Lăng thăm cảm thấy mềm mại.

Không biết tại sao, cô chợt nghĩ đến lời của Vạn Bạch Bạch: "Có người trời sinh là người tốt, nhưng có người sẽ thay đổi vì em"

Dù anh ngang ngược, cô chấp, bất chấp lý lẽ, cả người đều là khuyết điểm

Song chung quy lại, trái tim anh vẫn tràn đầy những tình cảm dịu dàng.

Tô Lăng biết Tần Kiều chê Tiểu Hàn đã từng mặc áo của anh, trên người đứa bé đều là bùn đất.

Lúc hai người trở về thì đã có thêm chút gạo, bột mì và rau cải dầu muối, khuôn mặt Tần Kiều vô cùng lạnh lẽo mà xách theo cái đồng hồ, Tô Lăng cầm chai rượu thuốc.

Cô đề nghị tới chỗ bác sĩ trong thôn để xem vết thương của Tần Kiều, anh từ chối: "Không đi."

Không còn cách nào khác, chỉ có thể về nhà trước, cô dừng bước rồi lấy áo khoác của anh: "Đưa tôi."

Anh ngạc nhiên nhướn mày.

Tô Lăng hỏi anh: "Anh không mặc áo khoác thì có lạnh không?"

Anh cười nói: "Có."

Tô Lăng hơi khó xử: "Nhưng kêu anh mặc thì chắc chắn anh sẽ không muốn, bây giờ tôi cũng không có cách để giặt hộ anh, trong thời gian ngắn sẽ không giặt được đâu, ở nhà cũng chẳng có quần áo cho anh mặc nữa."

Trong nhà không có điện, không có thứ để sấy khô, đúng là rất bất tiện.

Những áo bông cũ của bà ngoại, anh mà bằng lòng mặc thì anh không phải Tần Kiều rồi.

Đôi mắt cô ướt át mềm mại, nghe anh nói lạnh nên cô cực kỳ khó xử, hỏi anh: "Vậy làm sao đây?"

Anh nhìn cô, khẽ cười bảo: "Không thì em cho tôi ôm một chút đi? Chết lạnh cũng được."

Tô Lăng mím môi, vô cùng xấu hổ, gương mặt lộ ra màu hồng nhạt.

Anh cười khê: "Giờ thôi."

Hai người về nhà, Tô Lăng định xem vết thương cho anh.

Vết thương của Tần Kiều ở sau lưng, anh lại không muốn cho bác sĩ trong thôn coi, cô cũng chỉ có thể giúp anh xem xem sao.

Cô ngu người hồi lâu, lỡ tai đều đỏ bừng, Tần Kiều cười một tiếng: "Có xem không vậy bác sĩ? Ông đây đau muốn chết rồi đây, thật sự đau đó."

Anh than đau một lúc, cũng chẳng nói rằng không đau, cô tưởng anh nói đùa nhưng Tần Kiều lại trực tiếp cởi áo trước mặt cô.

Anh thường xuyên tập thể dục, vóc người rất đẹp, vai rộng eo thon, có thể thấy được cơ bụng.

Tần Kiều biết Tô Lăng dễ ngượng nên xoay qua chỗ khác.

Tô Lăng thấy một mảng bầm lớn.

Toàn bộ lưng, gần như không có chỗ nào lành lặn.

Anh bật cười: "Có phải là tôi không lừa em không, thật con mẹ nó đau chết luôn."

Cô chớp mắt, hơi muốn khóc.

Cô nhớ tới động tác Tần Kiều che chở mình, gần như là phản ứng theo bản năng. Những vết thương này vốn là ở trên người cô, sau đó anh lại công Tiểu Hân đi một quãng đường xa như vậy.

Chấn chấn rất đau.

Rất đau rất đau.

Mùa đông, Tô Lăng sợ anh lạnh nên vội vàng bôi thuốc cho anh.

Cô không nhịn được mà lên tiếng: "Tần Kiều, chúng ta đến bệnh viện đi, thật sự nghiêm trọng đấy."

"Không chết được." Anh nói: "Tôi là đàn ông, em hiểu không?"

Cô chẳng hiểu, không phải đàn ông sẽ không đau.

"Tô Lăng, cảm động không?"

Cô không trả lời, vì vậy anh cười nhẹ.

Tô Lăng nhắm mắt rồi dùng rượu thuốc thoa cho anh một lần, động tác của cô hết sức nhẹ nhàng.

Bỗng dưng Tần Kiều cảm áo khoác trên ghế mà đập lên chân mình, vào lúc này anh cũng không ngại bẩn.

Tô Lăng vội nói: "Được rồi, anh mau mặc quần áo vào đi." Cô tưởng anh lạnh, song sau khi Tần Kiều chậm chạp mặc đồ, cái áo anh ghét bỏ vẫn đang đắp trên đùi.

Cô nhìn thì hơi khó hiểu, lúc đầu không kịp phản ứng, sau đó chợt nghĩ tới điều gì đấy, mặt cô lập tức đỏ rực.

Tần Kiều thấy cô hiểu, anh cười rất tùy ý: "Còn nhìn, hửm? Nhìn nữa thì ông đây cũng không nhịn được."

Tô Lăng vừa tức giận vừa xấu hổ, đơn giản mà nói, đối với người đàn ông này, cô thật sự chẳng tài nào hiểu nổi loại người như anh, đau chết anh đi!

Tần Kiều bắt chéo chân: "Em sờ mà tôi không cương, đó mới là chuyện không bình thường."

"Tôi không có sờ anh!" Mặt cô hoàn toàn đỏ.

Anh chỉ cười, nụ cười mang theo một chút hoang dã: "Được, em nói không có thì không có."

Tô Lăng cắn răng vào bếp, cô lười nói chuyện với anh, cô mang đồ người trong thôn cho đi nấu cơm, không có điện cũng chỉ có thể nhóm lửa thôi.

Tần Kiều đứng dậy đi xem.

Một bên mặt của cô yên tĩnh, thật sự rất dịu dàng. Giống như làn khói lúc ẩn lúc hiện nơi thế gian, giống như nước chảy qua kẽ tay hay giống như nắng tháng Ba.

Tần Kiều nhìn một hồi, đột nhiên lên tiếng hỏi cô: "Bộ tôi nấu cơm dở lắm sao?"

Tô Lăng mới nhóm lửa xong, theo bản năng định gạt đầu.

Nhưng trong thoáng chốc, lòng cô hết sức hoảng sợ, cô kịp phản ứng mà nghiêng đầu nhìn anh, người đàn ông đứng ngược sáng, con ngươi sâu thẳm, thấy cô ngó sang thì anh bật cười.

Tìm Tô Lăng cũng bị dọa sợ đến độ lờ nhịp.

"Anh... Sao anh hỏi vậy? Tôi cũng chưa từng ăn cơm anh nấu."

Tần Kiều đi tới, cô ngồi trên ghế đầu nhỏ, ánh sáng màu vàng ấm áp chiếu rọi khuôn mặt cô, có loại xinh đẹp mềm mại khiến người khác khó mà hít thở nổi.

Anh ngồi xuống trước mặt cô, ngón tay nắm lấy cằm cô, hai người nhìn nhau.

Tần Kiều chợt cười: "Tô Lãng."

"Sao?" Cô muốn đập cái tay anh, kiểu hành động này làm người khác vừa thẹn vừa khó chịu.

Song anh đã nói một câu khiến cô cũng chẳng dám nhúc nhích, Tần Kiều hỏi cô một cách thông thả ung dung: "Có nhớ lần trước ở Vân Thượng Tinh Không, khi em uống say đã nói gì không?"

Cô ngây người, tim đập vô cùng nhanh. Cô hơi có ấn tượng, cô từng nói rất nhiều câu không ổn.

Nhưng... Vì say rượu nên cô cũng không nhớ rõ lắm.

Trước đó anh bỏ qua cho cô, ai ngờ bây giờ đột nhiên hỏi đến.

"Không biết, tôi nói bậy thôi."

Tần Kiều rũ mắt, trong con ngươi mang theo cảm xúc làm cô khiếp sợ, anh gần từng chữ: "Em nói, ông đây gạt em, gạt em nói rằng nấu com ngon nhưng lại rất dở."

Sắc mặt cô trắng bệch.

Tần Kiều hí hóp mắt, vốn chỉ tùy ý thăm dò sự nghi ngờ này thôi, không ngờ có thể là thật. Nhưng anh cũng không dám chắc, vài suy đoán quanh quẩn, anh không biết là cái nào.

Ngón tay anh đè vào môi cô, cô quá sợ hãi, lần này lại quên mất phản kháng. Tần Kiều thấp giọng cười: "Em nói xem... Đó là chuyện bao lâu rồi, sao tôi không có ấn tượng nhỉ?"

Tô Lãng rũ mắt xuống, âm thanh cực kỳ nhỏ: "Đây là tôi nói linh tinh, tôi uống say, tôi cũng chẳng biết bản thân đang nói gì mà?"

Anh cười một tiếng: "Vậy tại sao em biết Vân Bó sẽ xảy ra chuyện?"

Tô Lãng chợt ngẩng đầu nhìn anh, trái tim cũng đã lạnh một nửa.

Tần Kiều chậm chậm nói: "Em muốn nói, đó cũng là gặp may sao?"

Cô im lặng, trong mắt có chút đáng thương. Cô không thể bịa rằng có người nói với cô cái Wire Fu* đó có vấn đề, bởi vì chỉ cần có người này, Tần Kiều sẽ tra được ngay.

*Wire Fu: Là một yếu tố hay phong cách của điện ảnh hành động Hồng Kông được sử dụng trong các cảnh đánh nhau. Nó là sự kết hợp của hai thuật ngữ: "wire work" và "kung fu".

Tần Kiều giễu cợt: "Vì sao em vừa thấy tôi là cứ chán ghét, trên sân khấu "Thanh Mai", em cũng cố tình diễn bậy đúng không?"

Giọng anh mang theo ý cười: "Khuôn mặt đẹp thế này, tại sao em phải trang điểm thành xấu xí như vậy? Làm sao em biết được, tôi sẽ thích kiểu phụ nữ như em? Hừm? Đến tận bây giờ tôi chưa từng nói với bất kỳ ai cả."

Tô Lãng không ngờ anh đã nghĩ đến nhiều chuyện thế kia, người đàn ông này quá đáng sợ.

Anh khẽ cười: "Đừng nhìn tôi vậy chứ, em sợ cái gì?" Anh dừng một chút: "Ông đây cũng rất dễ lừa, nếu không thì bây giờ em nói yêu tôi, tôi sẽ không hỏi gì nữa, em đã thích nói dối thì cứ nói dối đi."

Động tác của anh tràn đầy tình dục, ngón cái cứ vuốt ve rồi ấn vào môi cô nhiều lần.

Mặt mũi Tô Lãng trắng bệch, cô không muốn nhìn anh: "Không có, không có."

Tần Kiều chế nhạo: "Không muốn nói? Vậy cũng được, em nói gì đó để tôi vui vẻ đi, tôi sẽ không hỏi em nữa, được không?"

Cô đỏ mặt, hồi lâu mới mở miệng: "Tần Kiều."

"Hừm?"

Cô chịu đựng sự xấu hổ: "Anh là tốt nhất."

Trong mắt Tần Kiều chứa ba phần ý cười: "Vậy em thích tôi một chút đi chứ, ông đây tốt như vậy, em không có mắt à?"

Cô cảm thấy anh thật sự không cần mặt mũi.

Nhưng cô càng sợ Tần Kiều hỏi tiếp.

Cô nghĩ tới rất nhiều kiểu hậu quả đáng sợ, ví như Tần Kiều biết cô đã từng chết, anh sẽ làm gì? Anh còn sợ loại khả năng này hơn cả cô. Sống lại, chắc chắn đã từng chết một lần.

Nếu như đổi thành những người khác, vì yêu nên sẽ càng quý trọng.

Nhưng Tần Kiều không biết.

Bởi vì sợ, anh sẽ thử nắm hết thấy mọi thứ trong lòng bàn tay.

Bởi vì cứ yêu một cách không bình thường, anh sẽ ép cô vào xương máu, cầm tù cô ở bên cạnh anh.

Thậm chí có thể vì đề phòng chuyện chưa xảy ra mà đi giết Trịnh Tiểu Nhã, trở thành một tội phạm giết người. Anh sẽ trở nên điên cuồng, trở nên tàn nhẫn.

Cô mãi không dám suy đoán sau khi cô chết, Tần Kiều sẽ biến thành cái dạng gì, đây chính là nguyên nhân.

Thật sự... Rất đáng sợ.

Thế nên đời này, tốt nhất là cô không được thừa nhận chuyện này.

Cô rũ mắt, kéo cái tay của Tần Kiều xuống, đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào lòng bàn tay anh.

Lửa trong lỗ lò đã tắt, ánh sáng lạnh lẽo và trong trẻo, con người Tô Lăng dịu dàng, cô nhẹ nhàng nắm tay anh.

Giọng cô vô cùng dịu dàng, trời sinh đã có sự mềm mại: "Tần Kiều."

"Ừm?"

"Vậy anh đồng ý với tôi, mãi mãi đều phải tốt như vậy." Cô mím môi, cố chịu sự ngược ngùng mà nói cho hết lời: "Anh đừng làm tôi sợ, đừng ép buộc tôi, đừng trở thành một người... Một người tồi tệ."

Anh nghe cô nói nhiều điều kiện vừa trẻ con vừa ngây thơ và vô lý như vậy thì cảm thấy buồn cười, song cô đã nói ra một câu khiến tim anh bỗng ngừng đập...

"Tôi sẽ thử, thử thích một anh như vậy, có được hay không?"

...

Trà: Yeee, finally, đợi chị nói câu này mà em đợi hể năm chục chương =))))

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Năm mới

Editor: Trà Sữa Thêm Cheese.

Anh thu nụ cười lại, lúc này không cười giỡn với cô nữa, cũng không còn bất kỳ dáng vẻ trêu chọc nào.

Tần Kiều bình tĩnh lại, trong con người là sự tỉnh táo, anh hỏi cô: "Em nói thật?"

Nói thật hay chỉ lừa gạt anh?

Tô Lăng gật đầu: "Thật."

Anh nắm chặt cái tay kia, hạ giọng xuống: "Được, tôi đồng ý. Em đừng nuốt lời."

Tuy đòi này của Tô Lăng, có thể cô sẽ không thích anh nhiều như cách anh thích cô, song chỉ cần cô bằng lòng, một chút xiu là đủ rồi.

Liều lĩnh ép buộc người khác là vì cảm thấy không thể, nếu có thể lường tình tương duyệt thì thế nào anh cũng phải đánh cược.

Tô Lãng xấu hổ, dù sao đây là lần duy nhất trong hai đời cô chủ động thử loại khả năng này, chấp nhận một người đáng sợ như vậy, cô nói: "Nấu cơm thôi."

Tần Kiều nhìn đồng cùi: "Đề tôi."

Tô Lãng vừa cười vừa lắc đầu, cô thật sự không dám đề anh làm, dờ là việc nhỏ, đốt nhà mới lớn chuyện, dù sao đây là thứ cuối cùng bà ngoại đề lại cho cô.

"Anh ra ngoài đi, lúc còn nhỏ tôi đã làm việc này rồi, nhanh lắm."

Tần Kiều tự biết thân biết phận, trái lại anh không miễn cưỡng, sau khi ra ngoài, anh lau bàn. Lau xong thì ghét bỏ giẻ lau, ném nó thật xa.

Tiếp đó nhìn căn nhà cũ kỹ, mái nhà dột nước, nước đọng uốn lượn trên mặt tường.

Anh nhìn men theo hướng này lại phát hiện một vật rất thú vị.

Một tấm hình trưng ở tủ gỗ, hình của mười năm trước, cô bé trong hình tết hai bím, đôi mắt to tròn và sạch sẽ sáng ngời, mặc váy, nụ cười ngượng ngùng.

Con người anh cũng hiện lên ý cười.

Có thể đề anh vừa nhìn đã vui vẻ, chỉ có một người.

Khi còn bé cô đã trắng trẻo dễ thương nhưng không có loại xinh đẹp quyến rũ như bây giờ.

Đây là nơi cô từng sống, khắp nơi đều lưu lại dấu vết trước kia của cô, anh quan sát từng góc ngách, cảm thấy thật ra cái chỗ rách nát cũng không tệ đến thế.

Cho tới lúc Tần Kiều thấy một bài văn.

Bày trong tủ kính, mặt bìa ố vàng, trên đó viết lớp 5/2, Tô Lãng.

Thời thơ ấu, chữ của Tô Lãng rất đều đặn nghiêm chỉnh, xem phát là biết có ngoan hay không, anh chắc một tiếng rồi lấy cuốn vở đó ra.

Mở ra chính là bài văn ngây thơ của cô bé, là kiểu đề bài mà hồi nhỏ mà mỗi người đều được làm..

"Ước mơ của em."

Tần Kiều không có đạo đức, đây là thiếu sót nặng nề nhất của anh, anh cúi đầu nhìn, suýt nữa là cười ra tiếng.

Cô bé đáng yêu của anh viết: "Ước mơ lớn nhất của em là trở thành một người có tiền, có rất nhiều rất nhiều tiền."

Tần Kiều tưởng rằng người như Tô Lãng, lúc nhỏ sẽ muốn làm cô giáo hay tình nguyện viên, thậm chí là Lôi Phong gì đấy... Ai con mẹ nó ngờ muốn làm người có tiền!

Nếu cô vẫn luôn không thay đổi tâm tư ban đầu, gả cho anh chính là người có tiền.

Sao cô không thể ngoan giống lúc nhỏ chứ?

Anh xem tiếp, phát hiện tại sao Tô Lãng có ước mơ này: Bởi vì bà ngoại rất cực khổ, em chưa bao giờ gặp ba mẹ cả, vì để em có thể học tập, buổi sáng bà đi làm, buổi tối còn phải thuê chữ thập, càng ngày đôi mắt bà càng mờ.

Vốn dĩ anh thấy câu đầu tiên thì buồn cười, càng đọc về sau càng đau lòng.

Tần Kiệp tiếp tục lật ra phía sau, đều là bài văn vô cùng bình thường của học sinh tiểu học. Nhưng có một đề bài khiến ngón tay anh hơi khựng lại.

"Trong lớp, người bạn mà em thích nhất."

Mẹ nó người phụ nữ kia viết ai! Hoắc Vĩ.

Ai cũng biết là một bạn nam.

Không phải lúc nhỏ, khi viết mấy đề bài kiểu này thì học sinh tiểu học đều viết bạn cùng phái sao? Sao cô thật thà vậy, còn viết tên bạn nam?

Ánh mắt anh nguy hiểm, mỗi chữ đều khiến anh tức giận.

Tô Lãng: Hoắc Vĩ là bạn học tốt nhất của chúng em, bạn ấy sẽ cho mèo nhỏ bên ngoài lớp ăn, cũng giúp bạn khác trực nhật, tuần trước em bị bệnh nên không đi học, Hoắc Vĩ giúp em chép bài, em rất biết ơn bạn ấy...

Ha, đẹp mẹ đi, bản thân không mơ thành Lôi Phong lại thích một thằng con trai thuộc tính Lôi Phong nhỉ.

*Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc.

Để cô thích một người như anh thật sự làm khó cô rồi.

Tô Lăng bụng thức ăn ra thì thấy Tần Kiều đang xem bài văn hồi tiểu học của cô.

Da đầu Tô Lăng muốn nổ tung, bài văn lúc nhỏ đều là nửa thật nửa giả, một phần là bịa, chỉ vì gom đủ tình tiết và số chữ thôi, tóm lại chính là cái kiểu để người thường thành đọc thì vô cùng xấu hổ đó.

Cô đặt cái mâm xuống rồi đi tới giặt lại.

Tần Kiều bình tĩnh giơ tay lên, cô không cao bằng anh, với không tới, Tô Lăng vừa thẹn vừa gáp: "Tần Kiều, anh trả cho tôi."

Anh nhìn cô nhảy tung tung, đáng yêu không chịu nổi.

Tần Kiều chế nhạo, tay vẫn chậm rãi nâng, đọc bài văn của cô: "Lớp em, bạn em thích nhất là Hoắc Vĩ, vì bạn ấy cho mèo cho chó ăn, còn thích làm lao công nữa, tuần trước em bị bệnh..."

Anh xuyên tạc tính cách của người khác một cách ác ý, Tô Lăng nghe anh đọc bài văn mà bên tai đều đỏ rực, Tần Kiều cứ xấu xa như thế, nói lung tung về người khác.

Trong mắt cô ướt át: "Tần Kiều, anh đừng nói bậy nữa, không cho anh đọc!"

Chính cô cũng chẳng nhớ bài văn viết gì, anh vừa đọc là cô lập tức nhớ lại.

Khi đó cô học tiểu học, tất cả bạn bè đều siêu trong sáng nên cô không cảm thấy miêu tả một bạn nam tốt bụng là chuyện không đúng. Tô Lăng không biết yêu sớm ở cấp hai là như thế nào.

Lúc ấy có một đôi tình nhân hôn môi ở trong góc lớp, cô vừa trực nhất xong thì sợ ngu người.

Sau đó vào thời thanh xuân của mình, cô đều bị ám ảnh bởi sự quẫn bách khi thấy người khác hôn nhau.

Quá xấu hổ! Nhưng Tần Kiều không muốn đưa cô nên cô cũng không lấy được.

Cô tức muốn chết: "Tần Kiều! Vừa rồi anh đã đồng ý với tôi!"

Tần Kiều cong cong môi: "Nhớ mà, cấm dọa em sợ, cấm ép buộc em, đây không phải là không sợ không bị ép à."

Tô Lăng cũng chẳng biết cãi lại anh thế nào liền ngẩng mặt, tui thân nhìn anh.

Anh bật cười, mềm lòng tới không chịu được.

Trà cuốn vở cho cô, Tô Lăng vội vàng cầm lấy rồi bỏ vào tủ và khóa lại.

Gò má cô ửng đỏ, bản thân chẳng nhớ viết gì bên trong nên cũng không muốn bôi cái chủ đề này lên, song Tần Kiều cười bảo: "Tô Lăng, ước mơ hồi nhỏ của em là làm người có tiền sao?"

Cô bối rối chớp mắt: "Hả?"

Một lúc lâu mới nhớ là có chuyện này thật.

Mặt cô đỏ lên, hơi xấu hổ, dù cô luôn không quan trọng vật chất nhưng không thể không nói, người người bận rộn ở đời, gần như cũng là vì thứ này mà bôn ba vất vả.

Tần Kiều khẽ cười: "Có một cách để trở thành người có tiền nhanh nhất, muốn nghe không?"

Cô đáp: "Tôi không muốn, Tần Kiều tôi cấm anh nói đấy." Suy nghĩ một chút là biết không phải lời tốt đẹp gì rồi.

Tần Kiều bỗng nói: "Tôi chuyển nhượng Thanh Ngu cho em."

Cô ngây người, vội vàng trả lời: "Tôi không cần."

Tần Kiều cười, trái lại không miễn cưỡng cô. Nhưng anh chỉ muốn nói cho cô biết, anh không cản trở cô đóng phim, thậm chí có thể đưa cô đôi cánh mạnh mẽ nhất.

Tô Lãng chỉ xào một món, bây giờ cần nhanh một chút, hai người bốn ba tới trưa, quan trọng là phải ăn gì trước đã.

Anh xối com cho cô đầu vào đó, trước mặt là một đĩa cà rốt sợi, ngay cả thịt cũng không có.

Tô Lãng hơi bối rối: "Xin lỗi, rõ ràng hôm nay là năm mới nhưng tôi làm anh bị thương, còn không có gì ngon để ăn."

Trong mắt Tần Kiều chữ ba phần ý cười: "Nhưng đây một năm mới tốt nhất."

Suốt hai mươi tám năm, năm này là một năm khiến anh có hy vọng nhất.

Anh ăn một miếng đây cà rốt, mẹ, ăn tận lòng, ngọt tận tim.

Buổi chiều Tô Lãng vẫn vô cùng lo lắng, cô vẫn kiên trì muốn Tần Kiều tới bệnh viện. Không đẩy máu bầm ra thì chẳng biết chừng nào mới khỏe, bình thường cô chỉ bầm một cục, đau một khoảng thời gian dài mới hết được.

Trên lưng Tần Kiều bị thương, nhìn đã thấy sợ. Cũng phải mua áo khoác cho anh nữa.

Tần Kiều sao cũng được gạt đầu một cái, thật ra tâm tư của anh hơi tiếc nuối.

Chắc, chỗ tốt duy nhất ở nhà Tô Lãng chính là chỉ có một cái giường.

Lúc bọn họ đến thành phố L cũng là buổi tối, vì đón tết nên cả thành phố đều rất vui mừng. Có nơi còn treo câu đối và đốt lồng đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng bị ánh đèn chiếu tới đỏ rực.

Khi đó thành phố đã thực hiện lệnh cấm đốt pháo bông, pháo ném nên bầu trời bị ánh đèn chuyển sang màu xanh thẫm.

Trong bệnh viện, bác sĩ còn trực.

Bên cạnh là ngân hàng, Tần Kiều bảo anh đi rút tiền, anh lấy xong thì đi ra, Tô Lãng nói: "Không phải có thể quẹt thẻ sao?"

"Cho bác sĩ một bao lì xì, dù sao cũng đang đón tết."

Thoáng chốc Tô Lãng cảm thấy không quen anh!

Cái người hiền lành biết điều này, thật sự là Tần Kiều sao?

Tần Kiều cười cười không nói gì, sau đó đúng là anh đến siêu thị mua bao lì xì.

Nhưng mọi người đều không muốn, bệnh viện đã quy định là không thể nhận bao lì xì, bác sĩ y tá của bệnh viện này còn rất thanh liêm.

Tần Kiều chẳng thèm quan tâm, anh lẩn qua lẩn lại nửa ngày để đẩy máu bầm ra, y tá nhỏ xem cũng thấy vết thương kia đáng sợ: "Sao lại bị thương thế?"

Tần Kiều không trả lời cô ta.

Y tá nhỏ cảm thấy hơi lúng túng, Tô Lãng mỉm môi rồi khẽ cười: "Bởi vì ngài đây là anh hùng, cứu một bạn nhỏ."

Nụ cười của y tá nhỏ chân thành và có thiện cảm hơn đôi chút.

Tần Kiều nhìn Tô Lãng, không lên tiếng nhưng đáy mắt lại mềm nhũn.

Thời điểm bọn họ ra khỏi bệnh viện, màn hình huỳnh quang của tòa nhà đằng xa đang đếm ngược...

Còn 10,9,8... là tới năm mới.

Tần Kiều lấy bao lì xì thật sự ra.

Anh đưa Tô Lãng.

Trên đó viết cả đời bình an.

Một lời chúc bình thường nhất, nhưng cũng là thứ anh đề ý nhất.

Cô ngước mắt lên nhìn anh.

Con người người đàn ông chứa hàng nghìn ý cười, anh thấp giọng nói: "Người bạn nhỏ, năm mới vui vẻ, cả đời bình an."

...

Trà: Hôm bữa đọc được một bộ cao H trên koanchay, nữ chính được bọn buôn người bán cho nam chính, nam chính đúng chuẩn chiếm hữu luôn ó, kiểu ghen nữ chính lắm tại bà tiểu thư mềm mại trắng trẻo, nam chính mlem mlem, không phải thư sinh nên cao to ngon trai lúm. Bối cảnh là ở Tam Giác Vàng.

Hoi mệ là nữ chính khóc nhiều lắm, khóc up khóc down khóc right khóc left, Tô Lăng còn phải gọi bà bằng cụ. Cũng muốn edit lắm mà giờ không có thời gian nên ai đọc được CV hoặc có hứng thú edit thì hù phát mị gửi tên cho. (Có nhiều bạn cmt bảo là Có chạy đằng trời nhưng hong phải, bộ mị nói chưa full)

Bạn đang đọc truyện *Mi Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Không mang giày

Editor: Trà Sữa Thêm Cheese.

Cô nghe thấy, lông mi khẽ run.

Cả đời bình an, thật đơn giản song cũng thật khó khăn.

Cô nhận lấy, khoe miệng cong lên thành nụ cười: "Cảm ơn anh, tôi lớn như vậy nhưng cũng lâu rồi chưa được nhận lì xì. Lúc trước tôi nghĩ rằng, hình như tôi thiếu anh ngày càng nhiều, tới bây giờ tôi vẫn chưa chuẩn bị xong quà giáng sinh lần trước. Hôm nay lại thiếu anh một phần quà năm mới."

Âm thanh của Tô Lăng nhẹ nhàng: "Anh đừng đối xử tốt với tôi như thế, tôi không trả nổi."

Anh bật cười: "Ai cần em trả? Tôi vẫn luôn là một người rất ích kỷ, em vốn được người khác yêu thích, nhiều người thích em như vậy, dù sao tôi cũng phải trở thành người đối xử tốt với em nhất chứ, dù sau này em còn chưa yêu tôi thì ít nhất, sẽ không có người nào có thể yêu em nhiều hơn tôi." Anh thấp giọng nói: "Em sẽ không quên tôi."

Dẫu trở thành một cái gai mọc trong cuống họng của em, đau đớn khắc sâu với máu thịt, một vết sẹo mãi không thể phai nhòa.

Anh đáng hận, khôn nạn, dối trá và ích kỷ nhưng anh đã vứt bỏ hết thảy mà thích em, cả đời này em cũng không quên được anh.

Chẳng biết là ánh đèn quá ấm áp hay lời của anh khiến cô cảm động, trong mắt cô mang theo ý cười dịu dàng: "Vậy anh thật tội tệ."

"Ừ, tôi tội nhất." Anh cúi đầu xuống, giọng nói cũng có ba phần ý cười: "Em có sợ không, Tô Lăng?"

Cô rất trung thực: "'Vẫn hơi sợ."

Dù sao anh thật sự không giống người bình thường, cũng không hợp với giá trị quan cốt lõi.

Nhưng một năm nhanh chóng trôi qua, mùa xuân sắp đến, cô từ sợ hãi anh, biến thành thử tiếp nhận anh.

Nếu cả đời anh đều tồi như vậy, thế cũng hết cách với chuyện này.

Nếu như không gặp Tần Kiều, có lẽ cô sẽ sống một cuộc đời bình thường, hoặc là luôn luôn cố gắng.

Anh là ánh sáng sắc bén nhất trong đời cô, phá vỡ bình yên của cô, uốn cong quỹ đạo đời cô, nhưng lại cho cô một cuộc sống khác, có lẽ không tốt lắm, song đúng là sẽ mãi mãi không thể quên được.

Màn hình huỳnh quang ở xa xa chiếu sáng một bên mặt của Tô Lăng, bên trên chậm chậm vẽ ra mấy chữ to.

"Năm 2014, tạo nên kỷ tích."

Năm nay có một trận tuyết lớn, gột rửa tất cả vấn đề.

Cô nghĩ, cô không hận anh.

Tần Kiều này, tính tình giống như đức Tần Kiều đời trước, song lại không mắc phải sai lầm của đời trước.

Có lẽ cô sẽ thử tin tưởng anh, trên đời có rất nhiều thứ mắt thấy cũng không nhất định là thật.

Tại sao anh phải che giấu tin tức bà ngoại qua đời, tại sao ban đầu muốn vây hãm cô ở bên anh, cậu đánh bạc, không giải thích thân phận vợ chưa cưới

của Trịnh Tiểu Nhã... Thậm chí là tìm hiểu về khởi nguồn của mọi chuyện, người đã đưa cô lên giường Tần Kiều.

Hết thảy những thứ này, nếu không phải Tần Kiều làm hoặc là có lý do khác, vậy thì đời trước, chắc chắn anh đã yêu cô rất cực khổ.

Thoạt đầu anh chỉ muốn vui đùa một chút, nào ngờ sau này thật sự không bỏ được. Anh cũng chẳng phải là người bố trí nên, cuối cùng lại vút cho anh một mối như, khiến anh như say như mê, liều chết dây dưa.

Vốn dĩ Tần Kiều vô cùng mạnh mẽ, anh không có điểm yếu, cũng rất thông minh gan dạ, anh còn dám nghĩ tới chuyện sống lại nữa mà, đời trước sao anh có thể làm những việc đó được chứ?

Nếu cô không hận anh nữa, nếu anh thật sự không liên quan đến những chuyện xấu kia, vậy cô nên tin tưởng anh.

"Tần Kiều, anh có thể điều tra người ban đầu đã đưa tôi lên... Bỏ thuốc rồi đưa tôi tới khách sạn là ai được không?"

Đáy mắt Tần Kiều hơi lạnh lẽo: "Thật ra lúc đó tôi đã điều tra rồi, trong camera không tìm được bất kỳ ai đáng ngờ cả." Hồi đầu chỉ cảm thấy có người chơi liều, dám thả người lên giường anh, sau đó vì quan tâm tới Tô Lăng, càng nghĩ càng thấy bên trong ẩn chứa nguy hiểm, vì thế anh đi điều tra, song vẫn chẳng tìm được đầu mối nào.

Nhưng nếu không có gì bất ngờ thì người kia cũng đang ẩn núp.

"Tôi sẽ tiếp tục điều tra, em đừng sợ."

Cô gạt đầu, trái lại cũng không sợ, dù sao ở đời trước người đó vẫn không thật sự tổn thương cô. Cô chết trong tay Trịnh Tiểu Nhã một cách bất ngờ, chứng tỏ mục đích của người kia cũng không phải là giết cô.

Mà là...

Cô nhìn Tần Kiều, do dự hỏi: "Anh có nghĩ tới hay không, người kia muốn thông qua tôi mà hại anh."

Bàn tay vô hình đó, dường như đang điều khiển cảm tình của Tần Kiều?

Cô nghĩ tới rất nhiều câu trả lời.

Song giây phút đèn neon vụt tắt, tiếp theo lại thoáng chớp sáng lên. Con người anh đen nhánh, nụ cười khiến băng tuyết tan chảy.

"Nếu đúng là như thế, vậy tôi cảm ơn gã ta đã để tôi gặp được em"

Ngày bấu vạt đến, là bình minh hiếm thấy của cả một đời.

Năm sau Tô Lăng trở về nhà trọ nhỏ, phim điện ảnh Tù Nhân sẽ công chiếu vào tháng Tư.

Lúc Tô Lăng học năm ba Đại học, khi đó chương trình tạp kỹ trong nước bắt chợt nổi lên, rất nhiều ngôi sao luôn không HOT lại nhờ vào chương trình tạp kỹ mà đi lên.

Trực giác của Lâm Thanh nhạy bén, cũng không nhận vai nữ chính nhỏ, nhận cho Tô Lăng một show truyền hình.

Lúc Tô Lăng nhìn thấy show truyền hình đó thì ngẩn người.

Tên show là: "Cùng nhau ngắm biển."

Thật ra Tô Lăng biết show này ở đời trước không HOT, ngay cả khi có nâng nó lên vẫn chẳng được.

Biểu đồ của show cực nghiêm trọng, không có điểm HOT, cuối cùng tỷ suất người xem rất thấp.

Nhưng rốt cuộc Tô Lăng vẫn gạt đầu.

Lâm Thanh vô cùng vui vẻ: "Em cũng cảm thấy show này không tồi đúng không? Dù so với những show truyền hình khác mà nói thì không có chỗ HOT nhưng hình tượng và tính cách của em không thể tham gia show HOT được, em cứ coi như đi nghỉ dưỡng đi."

Với lại bãi cát, người đẹp, chân dài, dựa vào giá trị nhan sắc của Tô Lăng thì hẳn những thứ này sẽ cực kỳ hút mắt.

Nụ cười của Tô Lăng vui đi, cô nhớ lại một chuyện lúc xưa.

Đời trước, lần cuối cùng cô và Tần Kiều gặp mặt là ở một buổi sáng, người đàn ông thất cả vạt ngay ngắn, nụ cười dịu dàng: "Chờ tôi về nước sẽ dẫn em đi ngắm biển."

Cô nằm trên giường, không có phản ứng gì quá lớn.

Khi đó cô và Tần Kiều đã như nước như lửa, dù trên mặt cô có thể mỉm cười với anh, song trong lòng đã cực kỳ chán ghét.

Anh giống như không cảm giác gì, vẫn nói: "Nghe bảo biển K vừa mới mở, không bị ô nhiễm, bãi cát ở chỗ đó màu vàng, còn có cua và vỏ sò, em sẽ thích."

Tô Lăng chớp mắt, trên bả vai lộ ra ngoài có dấu tay do anh quá hưng phấn mà làm nên, còn có dấu răng mờ nhạt, thật ra anh không dùng nhiều sức, chỉ là thể chất của cô rất yếu.

Đã lâu rồi anh không ép buộc cô, song anh cảm thấy thời gian mình đi công tác này hết sức dài.

Anh không nhìn thấy cô sẽ cực kỳ lo lắng.

Nhưng Tần Kiều biết anh không thể tiếp tục như vậy nữa, Tô Lăng sẽ càng ngày càng hận anh.

Trên mặt anh không biểu hiện ra, trong lòng đã sớm máu tươi đầm đìa. Thật ra anh chẳng biết bây giờ nên làm gì, vô cùng yêu cô, yêu đến mức sợ hãi một ánh mắt chán ghét của cô, sợ cô nói rằng sẽ rời đi..

Muốn đến gần, muốn chiếm lấy cô để chứng minh cô vẫn ở đây, song cô thật sự không yêu anh, ánh mắt cô nói cho anh biết điều đó.

Vì thế anh hứa hẹn một cách cẩn thận, chờ anh trở về, dẫn cô đi ngắm biển.

Câu nói cuối cùng Tần Kiều nói với cô là: "Chờ tôi quay lại, Tô Lăng." Nhưng cô không thể đợi tới khi anh trở về, đó là lần cuối cùng hai người gặp mặt.

Thậm chí cô từng vui mừng, thật tốt vì trước khi chết không thấy khuôn mặt đáng ghét của anh.

Đời này Lâm Thanh nhận show truyền hình "Cùng nhau ngắm biển" khiến cô nhớ lại chuyện này, chẳng biết xuất phát từ suy nghĩ gì, bỗng dưng cô rất muốn đi xem.

Thật ra Tô Lăng thế chỗ cho một khách mời nữ, người đã nhận được tài nguyên tốt hơn, vui vẻ đi quay phim.

Ba ngày sau liền bắt đầu quay, sau ba ngày quay show thì bắt đầu chiếu, nếu hiệu quả tốt lại tiếp tục quay, hiệu quả không tốt thì cắt ngang.

Lần này đổi thành Đường Tư đi theo cô.

Cả người Đường Tư đều không ổn: "Ôi Tô Lăng à! Em thật sự phải đi sao?"

Tô Lăng gật đầu: "Nhận rồi nên nhất định phải đi ạ."

Gần như Đường Tư đã đoán được tương lai không mấy tốt đẹp của mình: "Nhưng chỗ đó là ở biển, nếu em mặc đồ bơi rồi thì bơi hoặc chơi game bắt cặp các kiểu..." Chị ta suy nghĩ tới bộ mặt lạnh nhạt với cái giọng mỉa mai của tổng giám đốc Tần là run lên ngay lập tức.

Tô Lăng dỗ dành chị ta: "Chị Thanh bảo đây là một show rất trong sáng." Cô chỉ biết tiết mục này ở đời trước không HOT, song Tô Lăng cũng chưa từng xem, chỉ nghe Lâm Thanh kể sơ sơ, cảm giác rất thích hợp với các chàng trai cô gái đi chơi đi dạo.

Trong sáng... Trong sáng...

Vậy được rồi.

Hai người bèn lên đường.

Nhưng Tần Kiều là một người rất tệ, thật ra anh còn nắm trong tay từng hành động của Tô Lăng trong tối nữa kia.

Sau này Tà Ân biết thì gần như tuyệt vọng, anh ta mắng to: "Con mẹ nó cái thứ khốn nạn!"

Lúc này cái thứ khốn nạn còn tỉnh táo gọi điện thoại cho Quách Minh Nham: "Gọi thêm Vạn Bạch Bạch gì đấy của cậu tới biển K chơi."

Quách Minh Nham thật sự muốn ôm đầu khóc lớn.

Hạ Tầm lái xe, Tần Kiều xem tài liệu trên xe.

Vạn Bạch Bạch sắp tới gần bên tai Quách Minh Nham: "Anh ta thật sự là một tên biến thái luôn, ham muốn chiếm hữu quá đáng sợ, tên điên."

Bạn như vậy còn muốn đi.

Còn anh lại mẹ nó tìm một đám người diễn giúp anh, giả bộ tình cờ gặp được.

Vạn Bạch Bạch hơi thông cảm với Tô Lăng, tuy bắp đùi là 24k vàng ròng, song là người điên.

Quách Minh Nham mặt mũi: "Cô nhỏ tiếng xiu, đừng để anh ấy nghe thấy." Từ nhỏ tới lớn, cậu ta đã quen.

Vạn Bạch Bạch cũng rất chột dạ: "Hình như anh ta nghe được rồi."

Quách Minh Nham vội vàng nói sang chuyện khác: "Anh Kiều, nghe đồn anh cãi nhau với dì Văn hả?"

Tần Kiều cũng không ngượng đầu: "Ừ."

"Sao cãi nhau vậy? Chẳng phải lạnh nhạt thờ ơ nhiều năm rồi sao?"

Tần Kiều không quan tâm lắm: "Khó chịu bà ấy."

Anh Kiều à... Đó là mẹ ruột anh ó.

Trong đầu Quách Minh Nham chợt lóe lên một tia sáng: "Không lẽ là vì Tô Lăng?"

Rốt cuộc Tần Kiều cũng quay đầu lại rồi nhìn cậu ta một cách lạnh lẽo.

Đúng là lúc trước bà Văn có tới tìm anh: "Ăn tết cũng không thấy bóng dáng anh đâu, giỏi thật, e là muốn chết trên người con nhỏ lăng lợ kia nhỉ? Người lần này là Tô Lăng à, trái lại ánh mắt anh không tệ, lớn thành đáng vẻ này, khó trách anh..."

Tần Kiều cười một tiếng, anh hung hăng đập cái ly trong tay, lập tức bẻ bên chân bà Văn.

Tần Kiều chậm chậm mở miệng: "Cút."

Bà Văn tức đến mức ngón tay cũng run rẩy: "Tôi là mẹ anh, thái độ của anh là gì đây!"

"Nói thêm một chữ nữa thì cổ phần Tần thị trên tay bà sẽ thiếu một phần trăm."

Bà Văn nén giận trong bụng mà rời đi.

Tần Kiều trầm nghĩ, ông đây thật sự không muốn kiêu mẹ như bà Văn, bà ấy cũng phải mừng vì bà là mẹ anh, nếu không đã bị Tần Kiều chinh cho chết mấy trăm lần từ lâu.

Cả đoạn đường tới biển K, ba người đều không nói gì.

Chỉ từ vài câu nói ngắn gọn, Vạn Bạch Bạch đã bỏ ra một cuốn tiểu thuyết kinh điển, loại nhà giàu như nhà họ Tần, chẳng phải tiếp theo bà Văn sẽ tìm Tô Lăng nói: "Cho cô một trăm triệu, rời khỏi con trai của tôi, tôi đã chọn được con dâu trong lòng rồi, cô không xứng. Nếu một trăm triệu không đủ, cô tùy tiện điền tám chi phiếu này đi."

Vạn Bạch Bạch cười ra tiếng, vậy tốt nhất Tô Lăng phải đáp: "Ok dì, cảm ơn dì, dù con cũng muốn lắm nhưng dì quay đầu lại đi, con trai dì đứng sau lưng dì á."

Cô ta càng nghĩ càng cảm thấy hèn hươc, Quách Minh Nham nói một cách ghét bỏ: "Cách ông đây ra xa chút, cười y như mụ điên."

Khi đó đã quay chương trình.

Tần Kiều chìa tay, Hạ Tầm đưa ông nhòm qua.

Vừa nhìn vào mặt biển bao la, trời và biển giáp nhau, trên dưới đều là màu xanh thẳm.

Trông về phía ba đôi nam nữ, anh liếc mắt một cái đã lập tức thấy cô.

Cô mặc áo ba lỗ màu trắng, quần đùi màu hồng, cột tóc đuôi ngựa.

Bởi vì mặc áo ba lỗ nên trước ngực căng phồng, trông hết sức rõ ràng. Anh từng ôm rất nhiều lần, từng cảm nhận qua, cũng suýt nữa là sờ đến, anh biết sơ sơ phong cảnh ở đó ướt át cỡ nào.

Eo cô vô cùng nhỏ, xuống chút nữa là đôi chân vừa trắng vừa thẳng tắp.

Hạ Tầm đứng bên cạnh, giải thích một cách hoàn mỹ về việc làm một thư ký đạt chuẩn, dù Tần Kiều có nói đi phóng hỏa thì Hạ Tầm cũng sẽ lập tức cung kính báo, tổng giám đốc Tần, đây là bật lửa ạ.

Hạ Tầm yếu ớt quan sát, cô ta không có ống nhòm, chỉ mờ mờ thấy được một đám người.

Tổng giám đốc Tần vốn còn rất bình tĩnh, kết quả ống nhòm dòi xuống một chút.

Hạ Tầm nghe thấy Tần Kiều nằng nặc thô tục: "Đệt!"

Mẹ nó cô không mang giày!

Bãi cát màu vàng, cô đi chân trần về phía trước.

Thiếu nữ trẻ tuổi đi chân trần, bầu trời và bãi biển đều màu xanh, cô quay đầu, nở một nụ cười xấu hổ và dịu dàng.

Lúc đó anh mơ hồ cảm nhận được cảm giác choáng váng, kích thích khiến cho dopamine và hormone điên cuồng tiết ra.

Tần Kiều chợt nghĩ tới vở "Thanh Mai" Tô Lăng cố ý diễn không tốt kia.

Khi đó Đồng Húc có hỏi tại sao anh lại biết viết kịch bản.

Anh mà biết viết kịch bản gì chứ?

Trong "Thanh Mai" có một người phụ nữ chân trần đứng đưa xích đu, là giấc mơ của anh vào thời thiếu niên hoang đường, cái độ tuổi ngổ ngược chỉ thích kiểu phụ nữ ấy. Song tới tận bây giờ vẫn chưa từng gặp.

Mà hiện tại, anh bỗng nhận ra.

Nếu lúc đầu Tô Lăng diễn một cô chân thật, vậy thì anh sẽ yêu cô ngay lập tức.

Dù là sớm hơn mười năm, khi anh thời niên thiếu mười tám tuổi, hay hôm nay trở thành một người đàn ông thành thực. Chỉ cần anh nhìn cô một chút, sẽ vì cô mà cúi đầu xưng thần.

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Trái tim

Editor: Trà Sữa Thêm Cheese.

Mà hiện tại ở bên phía Tô Lăng đã ngừng quay, nhóm biên kịch đi tới đưa ra đề nghị.

Chính bọn họ cũng biết lịch trình chương trình này rất nhạt nhẽo, show này đã mới một ngôi sao nữ nhưng người ta không đến, người được mời đều là người không hot.

Song Tô Lăng thì khác, nhân khí của thiếu nữ vừa mới ra mắt này cực kỳ cao!

Vì vậy bọn họ nghĩ đến Tô Lăng không có scandal, nếu có scandal rồi thì show này không hot mới lạ đó!

Nhóm biên kịch bàn bạc như được tiêm máu gà một lúc, có ba nam ba nữ nghệ sĩ tham gia chương trình, cũng coi như tỷ lệ giới tính cân bằng. Người trẻ tuổi mà, chẳng có gì hot bằng mập mờ và xẹt xẹt ra tình yêu cả.

Sau khi thảo luận, nhóm biên kịch tới hỏi rằng có thể đổi tương tác ở bãi biển thành thi đấu dưới nước không, một nam một nữ phối hợp với nhau, dùng địa điểm bơi lội nghỉ ngơi thành chỗ thi đấu.

Trong quá trình tương tác sẽ đụng chạm tay chân, có thể cho truyền thông một không gian vô hạn để phát huy.

Đường Tư cầm khăn lông của Tô Lăng, nghe lời này thì bị dọa giật mình.

Những ngôi sao khác tỏ vẻ đồng ý, có một cô gái hơi do dự, mọi người nhìn về phía người duy nhất không biểu hiện thái độ gì - Tô Lăng.

Trông Tô Lăng hết sức dịu dàng và yên tĩnh, không hoạt bát như những người khác, cô quay phim rất ngoan ngoãn, bảo cô làm gì thì cô lập tức làm theo.

Nhưng Tô Lăng mở lời: "Tôi không đồng ý."

Mọi người không ngờ cô sẽ trực tiếp từ chối, Tô Lăng giải thích một cách bình tĩnh: "Trước khi tôi tới cũng là do chương trình vốn nhàn nhã, tôi không thích kiểu trò chơi đó."

Cô hiếm khi khiến người khác khó xử và lúng túng, song cô có sự kiên trì của riêng mình.

Vì tính tình dễ xấu hổ nên cô không thích những điều này. Cái gì cô cũng hiểu, cũng thấy rõ mọi thứ, chỉ là cô bằng lòng đối xử khoan dung với thế giới mà thôi, nhưng một khi cô đã không thích thì sẽ từ chối ngay lập tức, hơn nữa không ai có thể thay đổi sự không thích này của cô.

Đạo diễn giảng hòa: "Được rồi được rồi, bây giờ đối xử sẽ rất phiền phức, có thể tương tác sẽ không ổn nên cứ làm theo ban đầu đi."

Dựa theo ban đầu cũng cần chia thành hai nhóm.

Vẫn là một nam một nữ như cũ, chỉ là chiếu theo bản đồ tìm "Báu vật", staff đã nói trước là có một "Kho báu" giấu ở bờ biển, các khách quý có thể thông qua việc hỏi người đi đường hoặc được người khác giúp đỡ tìm báu vật, chuyện này phải nhờ vào khả năng quan sát nhạy bén và sự may mắn để giành chiến thắng.

Chung nhóm với Tô Lăng là một nghệ sĩ nam tên Tào Nhạc, trừ Tô Lăng ra thì có thể coi cậu ta là người có nhân khí cao nhất trong sáu người.

Cậu ta cũng vừa ra mắt không lâu, năm nay mới mười bảy tuổi, còn nhỏ hơn Tô Lăng ba tuổi.

Vì không lớn hơn Nghệ Hạo Ngôn bao nhiêu nên trái lại Tô Lăng không có áp lực khi đối diện với người khác giới, quá lắm thì Tào Nhạc chỉ là một em trai vị thành niên thôi.

Cậu ta có một khuôn mặt baby đáng yêu, cả người cực kỳ hoạt bát: "Chị Tô Lăng, chúng ta đi đâu tìm đây?"

Tô Lăng cầm bản đồ, cô hơi không chắc chắn: "Hay chúng ta tới chỗ tắm nắng xem sao nhé? Không chừng sẽ gặp được người đi đường có manh mối."

Đôi mắt Tào Nhạc cong cong: "Được ạ, đều nghe chị Tô Lăng."

Cậu ta đi bên cạnh Tô Lăng, có thể lờ mờ ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người thiếu nữ, có chút giống cây dành dành, lại như hương thơm của Cửu Lý. Ý cười trong mắt Tào Nhạc càng đậm hơn: "Chị Tô Lăng, chị có muốn che dù không ạ? Em đến đó lấy dù tới đây."

"Không cần đâu, cảm ơn em, nếu em muốn lấy dù thì chị đợi em ở đây." Tuy có mặt trời nhưng lúc này đang vào xuân, mới hơn tháng Ba, gió biển dịu dàng thổi đến, sẽ không nóng.

"Vậy em cũng không cần, chỉ là em thấy chị rất trắng, không phải con gái mấy chị rất sợ bị đen sao?"

Người quay phim còn đi theo sau, trên người bọn họ cũng có máy quay, Tô Lăng cười rồi lắc đầu: "Thật ra vẫn ổn."

Tào Nhạc cao hơn cô một chút, cậu đi chậm hơn cô hai bước chân, đã nhìn thấy đôi chân trắng nõn thon dài và xinh đẹp kia, đôi chân kia vậy mà tinh xảo, xinh đẹp.

Thật sự là tuyệt đẹp.

Cậu ta không thể hiện bất cứ sự kỳ lạ nào, vẫn nhìn đôi chân của cô nhiều lần. Cậu đã quan sát rồi, Tô Lăng cũng không thuộc về kiểu ngôi sao nữ đi show tạp kỹ giới, cô hướng nội và dễ ngại hơn người khác. Nhưng có sao đâu chứ? Cô là một yêu tinh quyến rũ người ta, là một người phụ nữ khiến cho máu của người ta sôi sục hơn, như vậy là đủ rồi.

Hầu hết người tới tham gia show giải trí đều thâm hiểu rõ rằng hot hay không, nếu trông chờ vào chương trình thì đời này cũng chẳng hot nổi.

Lúc bọn họ tới chỗ phơi nắng, Tần Kiều đang lạnh mặt chờ họ.

Anh bắt chéo hai chân ngồi trên ghế, ổng nhòm mà trước đó anh dùng đã để Hạ Tâm đẹp, người kia tên Tào Nhạc, cái ánh mắt thèm nhò dãi của thằng ranh còn chưa mọc lông hết đó, Tô Lăng không thấy nhưng anh thì hoàn toàn nhìn thấy.

Phạm vi năm trăm mét, chỉ còn mỗi một người sống là Tần Kiều.

Anh không ngại đùa giỡn với Tào Nhạc một chút, cũng không ngại nói cho cậu ta biết, địa vị không đủ thì hãy cụp đuôi mà làm người. Nhưng Tô Lăng đang quay show, anh không muốn làm cô mất vui. Nếu xảy ra chuyện, còn phải quay lại đoạn này nữa, cô sẽ rất vất vả, anh biết.

Khi Tô Lăng thấy Tần Kiều thì ngây người, Tào Nhạc không biết anh, dù sao cũng không phải người trong vòng, song cậu ta thấy Tần Kiều vẫn cảm thấy sai sai, tổ chương trình sẽ tìm người đi đường có khí chất mạnh như vậy để làm NPC à?

Nhưng Tào Nhạc không có sự lựa chọn khác, cậu ta tiến lên rồi mỉm cười, lộ ra hai cái răng khênh: "Xin chào, cho hỏi anh biết thứ gọi là mỹ ngọc minh châu không?"

Tần Kiều biết cái đích gì, nhưng anh vẫn rất bình tĩnh: "Biết."

Anh vươn tay về phía Tô Lăng: "Đến đây, tôi nói cho em biết."

Gân xanh trên trán Tào Nhạc giật giật.

Tô Lăng cũng hơi ngu người, sao Tần Kiều trở thành NPC hướng dẫn rồi? Nhưng máy quay phim vẫn như hình với bóng, Tô Lăng kiên cường đi tới.

Anh nói: "Thiên cơ nên chỉ có thể nói cho một người."

Tào Nhạc cảm thấy mẹ nó anh nói chuyện vớ va vớ vẩn!

Tần Kiều: "Đưa tay ra."

Tô Lãng hơi lo lắng, cũng khá tò mò, Tần Kiều muốn làm gì nhỉ.

Cô chìa tay, Tần Kiều cong cong môi, lười biếng vẽ một trái tim trên lòng bàn tay cô.

Tào Nhạc không thấy anh làm gì.

Tần Kiều hỏi Tô Lãng: "Em hiểu không?"

Tô Lãng: "...". Gò má cô ửng đỏ, biết Tần Kiều đang nói bậy.

Tào Nhạc cũng hỏi Tô Lãng: "Chị Tô Lãng, anh ta nói thông tin gì thế?"

Tần Kiều cười khẩy, cô thờ dãi: "Chị không biết."

Tào Nhạc nói: "Vậy anh trai này, anh có thể nói lại cho tôi biết không?"

Nói mẹ mày.

Tần Kiều đáp: "Chỉ nói thông tin một lần, không hiểu? Tôi mang các người đi."

Làm cái quái gì vậy! Tào Nhạc cũng chẳng cười nổi, bị một NPC điều khiển tới hoảng sợ. Cái show này đợi sụp đổ đi.

Tần Kiều dẫn đường, đi ở giữa, Tô Lãng và Tào Nhạc đi theo anh, một trái một phải.

Về mặt anh vô cùng lạnh nhạt, Hạ Tầm dùng ống nhòm nhìn anh ở xa xa cũng thật sự muốn chửi. Tổng giám đốc Tần hành động cợt nhả kiểu vậy thì đòi này, nhóm Tô Lãng cũng đừng mơ sẽ giành chiến thắng.

Tần Kiều rũ mắt, thật ra anh đang nhìn chân của cô.

Cát vàng hôn lên bàn chân cô, đầu ngón chân mượt mà đáng yêu. Bên trên còn dính vài hạt cát, thật đẹp.

Đẹp đến mức câu hồn đoạt phách, người không mê chân sẽ không nhận thức được kiểu mê người đó.

Ánh mắt anh nhiễm phải một chút say mê, có loại dục vọng muốn hung hăng tàn phá và chà đạp.

Hiển nhiên Tô Lãng cảm nhận được.

Hai tay Tần Kiều đút vào túi, trên mặt lạnh như băng, tầm mắt rũ xuống, người không biết anh sẽ thấy đáng vẻ anh lạnh nhạt cấm dục, còn vô cùng ngầu.

Nhưng da đầu cô tê dại, cô thấy Tần Kiều nhìn chằm chằm vào đầu. Thật ra cô cũng không hiểu rõ tại sao Tần Kiều lại xuất hiện ở đây, song cô có thể đoán được.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, đầu ngón chân cuộn lại, cô vốn muốn thể hiện sự né tránh, khó chịu khi bị anh nhìn. Nhưng tần suất hô hấp của anh cũng thay đổi.

Tô Lãng: "...". Lúc này cô thật sự ngượng chết.

Tào Nhạc cực kỳ không vui.

Tâm trạng Tô Lãng hoảng hốt, không nhìn đường, dưới chân cô đau xót, sau đó mới phát hiện đạp phải vỏ sò.

Chỗ rách da không dài song chảy máu.

Vỏ sò kia chôn trong cát, không để ý sẽ không nhìn thấy.

Lúc này sắc mặt Tần Kiều trầm xuống, đứng trước mặt cô: "Để tôi xem sao."

Tô Lãng không chịu nhấc chân, cô nhóc không nhúc nhích, vùi hai chân vào cát, chỉ lộ ra mu bàn chân.

Tần Kiều tức đến mức bật cười: "Không sợ bị nhiễm trùng phải không?"

Tào Nhạc đứng bên cạnh lạnh mặt nhìn: "..."

Coi như cậu ta đã biết tại sao người đàn ông này không giống NPC rồi. E là fan của Tô Lăng, con ông cháu cha chui vào chỗ quay phim?

Nhưng giờ phút này, con ông cháu cha lại quỳ gối trước mặt một người phụ nữ, phút trước lạnh lùng kiêu ngạo, bây giờ lại không cần tôn nghiêm, hợp lại là thật sự không biết xấu hổ.

Tô Lăng nhỏ giọng bảo: "Tôi không sao đâu, không đau."

Anh biết Tô Lăng sợ sở thích yêu chân của anh, Tần Kiều xoay người: "Tôi công em quay về."

Tào Nhạc nở nụ cười: "Không cần, cảm ơn anh trai tốt bụng này. Chị Tô Lăng, em công chị về để xử lý vết thương nhé."

Trong nháy mắt, sự lạnh lẽo lan tràn cả người Tần Kiều, anh còn kịp quay đầu đứng đây thì một đôi tay mềm mại đã vòng qua cổ anh, cô ngoài về phía trước. Giọng nói mềm mại: "Không cần, chị cảm thấy anh ấy rất tốt."

Tần Kiều rũ mắt, công cô lên một cách nhẹ nhàng.

Nói tới là buồn cười, một thoáng như vậy lại khiến anh cảm thấy hốc mắt mình chua xót.

Vậy nên anh bằng lòng theo đuổi cô cả đời, dù cô từng chán ghét anh, song Tô Lăng xứng đáng được yêu thương bởi bất kỳ ai.

Mà người được cô yêu, chắc chắn là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Cô có yếu ớt đi chăng nữa cũng muốn bảo vệ và sưởi ấm cho người mình yêu. Còn anh đối diện với cô, bách luyện thành thép đều quấn quanh sự mềm mại ấy.

Bãi cát vàng, anh công cô đi về phía trước, khuôn mặt dịu dàng.

Tô Lăng nhẹ giọng nói: "Tần Kiều, tôi vừa nhớ ra là người quay phim vẫn đang quay đây."

Anh nghe âm thanh của cô, trái tim cũng mềm tới nát bét.

"Có tôi ở đây, đừng sợ."

Anh nghe giọng nói mềm mại của cô đáp lại: "Tôi không sợ."

"Bây giờ không sợ, tương lai cũng không sợ."

"Để anh ta quay đi." Đến tận bây giờ, cô cũng không xem sự tồn tại của anh là chuyện không thể cho người ta thấy.

Cô nhẹ nhàng vòng qua cổ anh, hơi xấu hổ: "Tần Kiều, vừa nãy tôi biết gọi ý đó là gì."

Là yêu đó.

Bạn đang đọc truyện *Mỉ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Yêu và dục vọng

Editor: Trà Sữa Thêm Cheese.

Gió biển dịu dàng, lòng anh còn dịu dàng hơn cả gió.

Thậm chí là Tần Kiều không muốn phá hỏng giờ phút tốt đẹp này nên chẳng dám nói câu nào, rất giống một giấc mơ. Tháng Tư năm trước, anh mới biết cô, khi đó Tô Lăng vừa chán ghét vừa hận anh.

Anh cho rằng đời này Tô Lăng cũng sẽ không thể thích anh.

Tuyệt vọng biết bao, anh đi giữa núi đao biển lửa, hết mực kiểm chế sự ngang ngược và kiêu ngạo, hướng về cô mà cầu mong cô rũ lòng thương xót.

Đến nỗi lúc trước Tô Lăng còn nói anh đừng dọa cô, đừng ép buộc cô, cô lập tức bảo rằng sẽ thử thích anh, anh cũng chẳng xem là thật. Nói đến đau khổ, yêu là một loại tình cảm tuyệt vời lại không thể kim nén được, làm sao có ai có thể dễ dàng kiểm soát chứ?

Tần Kiều quá sợ mất đi nên giờ phút ngọt ngào này vừa xuất hiện, anh liền đề xuống tâm trạng kích động và sự sục sôi dâng trào ở trong lồng ngực.

Tần Kiều biết, Tô Lăng không hiểu về yêu cho lắm.

Anh yêu cô, yêu đến mức đầu quả tim cũng đau, cô cho anh một xú ngọt ngào thì sẽ chui thẳng vào lòng anh không chút phải trái. Anh bị cảm giác tuyệt vời như vậy làm cho đầu óc lú lẫn, nghĩ rồi lại nghĩ, nếu có một ngày Tô Lăng yêu người khác, cô hiểu rõ tình yêu là gì, có thể sẽ quên mất tình cảm buồn cười của anh vào giờ phút này hay không.

Cô còn nhỏ, đời này cũng chẳng gặp nhiều người, có lẽ sẽ có một ngày, cô vừa gặp đã yêu người khác, anh nhận được sự thương hại của cô, cũng chẳng phải tình yêu của cô.

Hết thấy những điều hôm nay đều là anh mạnh mẽ cướp đoạt. Tô Lăng thích là một anh dịu dàng và biết kiềm chế chứ không phải một anh hoàn chinh. Anh xấu tính, ngang ngược, dục vọng chiếm hữu mạnh, ích kỷ, hung ác, thậm chí là không tài nào che giấu sở thích yêu chân của mình.

Vừa nghĩ như vậy, anh lại cảm thấy trong lòng tràn đầy cay đắng.

Gần một năm, tóc Tô Lăng đã dài ra. Khi đuôi tóc cô lướt qua cổ của anh, mang đến sự ngứa ngáy kỳ lạ. Anh cười khẩy, không thích một anh toàn vẹn thì sao chứ? Anh muốn tất cả của cô, tình yêu, cơ thể. Cô chán ghét anh, anh cũng sẽ không buông tay, huống chi là khả năng hiểm hoi này.

Tô Lăng không thấy vẻ mặt của anh đang thay đổi liên tục, trong lòng cô rất bình yên.

Con cua nhỏ bò từ trong hang ra, phơi nắng trên bãi cát, nước biển đánh thẳng vào mõm đá, bầu trời trong như gột rửa. Nếu như đời trước cô có thể sống thêm một ngày thì sẽ đến nơi này.

Cô nhìn hai cái bóng giao nhau, thâm xúc động.

Lúc cô sống lại là tháng Tư, khi ấy tràn đầy sợ hãi, cô quá sợ anh. Bản chất của Tần Kiều chính là người điên và biến thái, song chỉ mới một năm, cô đã thử tiếp nhận anh, sục ấm anh, thích anh.

Không có ý định thay đổi anh, chẳng ai có tư cách để thay đổi người khác cả.

Tô Lăng cũng không muốn ràng buộc một thanh kiếm sắc bén, cô chỉ muốn thử nắm tay anh, khiến động tác vung kiếm của anh dừng lại, không muốn phá hủy bản thân và người khác.

Người quay phim bị Hạ Tầm ngăn cản nên chỉ quay được một đoạn lúc đầu, cũng không đi theo bọn họ.

Tần Kiều không nỡ kết thúc đoạn đường này, lại sợ cô đau, rút cuộc vẫn đi rất nhanh, nhưng bước chân của anh hết sức ổn định. Ánh mặt trời ảm áp rơi lên người, khiến người ta dễ chịu đến độ muốn cảm thán.

Trong chốc lát, Tô Lăng đã thấy đám người đạo diễn, có nghệ sĩ ở đó rồi, xem ra NPC bọn họ gặp mới là NPC bình thường.

Cô không chỉ không tìm được kho báu mà còn anh đi đường anh tôi đi đường tôi với đồng đội.

Tần Kiều cũng nhìn thấy những người đó, con người trong mắt anh trầm đi, anh quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với Tô Lăng: "Tôi thường nghĩ, nếu tôi trẻ lại bảy tám tuổi thì tốt rồi."

Tô Lăng mềm mại hỏi anh: "Tại sao nghĩ vậy?"

"Nếu em sớm xuất hiện trong sinh mệnh của tôi, có lẽ tôi sẽ không sống như thế này, có thể sẽ trở thành một người rất tốt."

Tô Lăng ngẩn người, cô chưa từng nghĩ Tần Kiều sẽ nói thế. Tô Lăng nghĩ ngợi, nhẹ giọng bảo: "Bây giờ anh cũng rất tốt."

Anh cười, trong mắt là ba phần dịu dàng, bảy phần chua xót.

Thật ra là anh bị ối, muốn nghe Tô Lăng nói vài lời ngọt ngào bù tai thôi. Tần Kiều tự biết mình, tính cách anh như vậy, bất kể là mười bảy tuổi gặp Tô Lăng hay hai mươi bảy tuổi, anh cũng sẽ chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Nhưng anh tiếc nuối là thật, anh muốn đi qua con đường cô đã đi, đọc những cuốn sách cô từng đọc, cùng cô trải qua thanh xuân, muốn tham gia vào cả một đời của cô.

Anh phải thừa nhận rằng sự dịu dàng của Tô Lăng cũng không thể xoa dịu sự hung ác và nóng nảy của anh.

Chỉ có một cách có thể, anh chiếm lấy cô, giam cầm cô, biến cô thành của riêng anh, anh cũng sẽ không sợ mất đi. Song Tần Kiều biết rõ, đây là một cách không thể, có nghĩ cũng không thể. Bởi vì anh đạt được cảm giác an toàn nhưng sẽ hoàn toàn đánh mất cô.

Mỗi lần có suy nghĩ u ám và xấu xa như vậy, anh cảm thấy Tà Án còn có chút tác dụng.

Bất cứ khi nào nhìn thấy cô, ánh sáng sẽ quét sạch u ám, dịu dàng sẽ liên tục thay phiên nhau nổi lên trong lòng.

Đường Tư thấy Tô Lăng được công trở lại, lúc ấy chỉ thấy đáng người cao lớn, Đường Tư còn tưởng Tô Lăng hợp tác với Tào Nhạc. Chị ta hơi khó xử, đang suy nghĩ là bác bỏ tin đồn hay mặc kệ cho tổ tiết mục xào nhiệt.

Nhưng lúc hai người đến gần, Đường Tư nhìn thấy người công Tô Lăng thì sợ tới độ chân cũng mềm nhũn!

Mẹ nó, sao cậu Tần tới đây?

Chốc sau chị ta lại thờ phào, vui vẻ nghĩ, may là Tô Lăng từ chối cái cuộc thi dưới nước gì đó lúc này, nếu không thì bây giờ mọi người đều toi hết rồi.

Trong đám người đạo diễn và biên kịch, có người nhận ra Tần Kiều.

Dù sao đã từng hợp tác với Thanh Ngu, nhất định phải biết ông chủ của người ta là ai, sắc mặt trở nên vô cùng phấn khích.

Đạo diễn vội vàng tới chào hỏi: "Tổng giám đốc Tần, chào ngài."

Tần Kiều gật đầu một cách lạnh nhạt: "Em ấy bị thương, tổ tiết mục có mang theo bác sĩ không?"

"Có có, tiểu Vương tới đây, cô Tần bị thương."

Lúc này Đường Tư cũng đi đến: "Lăng Lăng, em bị thương ở đâu, nghiêm trọng không?"

Tô Lăng lắc đầu: "Em không sao, bị vô sò làm xước thôi."

Tiểu Vương là bác sĩ nữ mà tổ tiết mục mang theo, nghe vậy liền tiến tới rửa vết thương cho Tô Lăng.

Tần Kiều đứng bên cạnh nhìn, còn chảy qua mu bàn chân của cô, lấp lánh những hạt ánh sáng dưới ánh mặt trời.

Máu trong người anh hơi nóng lên.

Thật ra nếu như cô không ngại, anh có thể giúp cô xử lý vết thương kia, dùng miệng cũng được.

Tô Lăng bị ánh mắt nóng bỏng của anh làm cho rất gượng gạo, cô ngẩng đầu thì nhìn thấy đôi mắt đen nhánh đó. Cô mở miệng: "Tần Kiều, cảm ơn anh đưa tôi về, anh quay lại làm việc đi."

Tần Kiều mỉm cười, một bộ dáng ôn hòa và nhã nhặn: "Được."

Anh thật sự rời đi.

Người biết Tần Kiều là người thế nào cũng dần thối ra, lại nhìn Tô Lăng, cảm thấy Tần Kiều giống kim chủ của Tô Lăng song cũng không giống lắm. Nếu là kim chủ của Tô Lăng, muốn tài nguyên gì mà không có, cần gì phải đến một cái show nhạt nhẽo, canh sườn không thịt như vậy?

Cho đến lúc biên tập show, vấn đề đã xảy ra.

Đạo diễn gọi điện thoại cho Hạ Tầm, nói rõ sự việc khó xử này. Tô Lăng cùng nhóm với Tào Nhạc, nhiệm vụ vừa bắt đầu là đã quay trùng tổng giám đốc Tần, nếu cắt bỏ thì gần như chương trình sẽ hỏng.

Hạ Tầm xin ý kiến Tần Kiều.

Tần Kiều mỉm cười đầy sâu xa, môi mông phun ra một chữ: "Phát."

Vì vậy vào tháng Năm, tập đầu tiên của chương trình tạp kỹ "Cùng nhau ngắm biển" đã được phát sóng.

Đúng là lúc đầu không có chấn động gì lớn, cũng chẳng có sóng gió nào.

Cho đến khi có người xem tới tình tiết tìm kho báu thì nhận ra có chỗ sai sai.

Ủa? Người qua đường này đang lừa Tào Nhạc với Tô Lăng phải hom?

Tui thấy giá trị nhan sắc của người qua đường này không tệ á nha.

Nhưng lúc này fan của tiểu thị tươi Tào Nhạc rất không vừa lòng, bọn họ ào ào lên tiếng: "Người đàn ông này là ai vậy, sao có thể so với Nhạc Nhạc của chúng tôi chứ, đây là muốn hot tới điên, chạy tới cướp ống kính đúng không? Chẳng lẽ người này muốn cọ nhiệt của Tô Lăng và Tào Nhạc để ra mắt ư?"

Không biết thế nào mà chủ đề này nhảy lên Hotsearch.

Một số người cho rằng Tô Lăng không có mắt nhìn, người qua đường ngang ngược nhất lịch sử cứ vậy tràn lan ra ngoài.

Tuy người này rất đẹp trai, rất manly nhưng bảo vệ idol của mình quan trọng hơn. Cư dân mạng biết Tần Kiều cũng không nhiều, người biết Tần Kiều chỉ có thể liên tưởng tới cái vị Tổng giám đốc Tần V chưa bao giờ post bài nào trên Weibo.

Điều duy nhất họ biết là có tiền có thế, rất có tiền có thế.

Mà fan của Tô Lăng cũng đau khổ khôn xiết, Tiểu Cửu Lý nhà bọn họ bị một người đàn ông hoang dã không biết tên trêu ghẹo! Công nữa chứ! Tiểu Cửu Lý còn nói anh ta vô cùng tốt!

Khi một chương trình có tranh cãi thì lượng đề tài tăng lên, tỷ suất người xem cũng tự nhiên nhiều lên.

Cho đến khi có người đột ngột lên tiếng: "Đậu mé sao người qua đường này giống Tổng giám đốc của Tần thị dị."

Phía dưới là một chuỗi hahaha.

"Người này chắc là thủy quân của người qua đường mời tới rồi! Còn Tổng giám đốc Tần thị nữa, sao không nói là Tổng thống nước mình luôn đi. Đầu năm nay, sao con gà rừng nào cũng chạy tới tự cho mình thêm đất diễn thế."

"Muốn hot tới điên rồi, nghe như gặp tổng giám đốc Tần rồi vậy, tôi muốn tag Tổng giám đốc Tần, đề ngài ấy giải quyết chú mày. @Tổng giám đốc Tần."

"Giải quyết 1."

"Giải quyết 2."

"Giải quyết 100086."

Muốn tag thì thật sự là mặc sức tag. Dù sao mọi người đều biết Tổng giám đốc Tần không khác mấy nick zombie cho lắm.

Ai ngờ chốc sau, Tần Kiều share bài đăng đó, còn nói thêm: "Là tôi."

Đa số fan của Tần Kiều là fan zombie, tất cả đều do Hạ Tâm mua. Dù sao anh cũng không dựa vào độ nóng để kiếm tiền, đôi khi rất khiêm tốn, không có cảm giác tồn tại.

Nhưng nhân viên công ty cũng ào ào share: "Là Tổng giám đốc của tui tui."

Lần này trên mạng hoàn toàn bùng nổ!

WTF!

Không phải chó?

Bây giờ mặt của mấy đứa từng chế nhạo đều đau, tổng giám đốc Tần cần cạo nhiệt để ra mặt chỗ nào? Anh chính là chúa tể. Nhưng mặc kệ mặt đau, mọi người sôi nổi xem lại chương trình tạp kỹ đó.

Trong show, người đàn ông lừa gạt người ta một cách hồ hững, mà một màn ngồi xổm xuống trước mặt Tô Lăng đã khiến trái tim thiếu nữ cũng muốn nổ tung! Lần này họ nhao nhao phản chiến, bắt đầu suy đoán mối quan hệ giữa Tô Lăng và Tần Kiều, dùng mắt thường cũng có thể nhận ra, Tần Kiều thích Tô Lăng!

Người đã tag Tần Kiều lại lấy can đảm tag anh lần nữa...

"Tổng giám đốc Tần, mạo muội hỏi một câu, ngài và Tô Lăng có quan hệ như thế nào vậy ạ? Bạn trai bạn gái hở? Hay ngài thích cô ấy? Sao Tổng giám đốc Tần lại xuất hiện ở chỗ đó thế? @Tổng giám đốc Tần."

Tần Kiều nhìn thấy, khi đó anh đứng trước cửa sổ sát đất ở tầng bốn mươi tám của tòa cao ốc.

Về mặt mạng theo vài phần lạnh lùng, cũng có chút nhẫn tâm mà ra quyết định, gửi đoạn tin đó cho Tô Lăng.

"Có người hỏi mối quan hệ giữa tôi và em là như thế nào, là người yêu hay là tôi thích em, tại sao lại xuất hiện ở đó? Tôi có hai câu trả lời, một thật, một giả, nói cho cậu ta thế nào, em quyết định."

Tô Lăng nhìn thấy, cô vừa tắm xong, tóc mới sấy khô được phân nửa.

Cô ngơ ngác hỏi giả là gì? Thật là gì?

Một lúc sau, màn hình điện thoại của cô sáng lên.

"Già là, đi ngang qua, tiện tay làm thân sĩ."

Cái này quá giả! Tô Lăng hơi buồn cười, song một lúc sau vẫn không có tin gửi tới, Tô Lăng cũng sắp nghi ngờ cái điện thoại này bị hư.

Nhưng tiếp theo, thoáng chốc màn hình bỗng sáng lên.

Anh nói...

"Sự thật là, khó kiếm chế được tình, bất kể là tình yêu, hay dục vọng."

Chứa ba phần ý cười chế giễu, chờ cô trả lời. Là mặt ong hay độc được, cô thật sự có thể thử tiếp nhận anh sao? Hay chỉ là lừa gạt anh, bởi vì sợ hãi mà đổ dành anh?

Đến bây giờ anh vẫn nhớ buổi tối ở thị trấn San Hô, Tô Lăng không hy vọng có người sẽ biết tới quan hệ của bọn họ, cô hỏi anh có thể đeo kính mát lên không. Anh đối bụng quá lâu, sớm đã quên mất cảm giác an toàn.

Lần này anh không muốn lùi thêm một bước nào nữa, giả vờ dịu dàng vô hại mà xóa sạch scandal.

Là nói cho toàn thế giới, hay làm một nữ minh tinh nói không với scandal như cũ?

Tô Lăng, em chọn thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Mĩ Nhân Mềm Mại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.